

BETTY BLUE

PHILIPPE DJIAN

Fransızca'dan Çeviren:
Ayşen Ekmekçi

AYRINTI

4. BASIM

Hemen belirtelim: Elinizdeki roman "yırtıcı" bir aşkı anlatıyor. "Aşk"ı, mutluluk ve evlilik beklentileriyle yaşamak isteyenlere göre bir kitap değil; hiç değil!.. Sakin bir hayattan yana olanlar, pembe rüyalarının yıkılmasından korkanlar, okumasınlar...

Eleştirmenlerce bir mit, içtenlikle ve cesurca kaleme alınmış bir roman olarak nitelendirilen *Betty Blue*, barlarda çalışan bir kadınla bir musluk tamircisinin, yani sıradan insanların, yani anti-kahramanların aşklarını yaşamak ve kaderlerini değiştirmek için verdikleri mücadeleyi anlatır. Kadın, çağdaş dünyanın sahteliklerine ve alçaklıklarına karşı öfkesini dizginlemeyen biridir. Hayata karşı çırılçıplaktır, korunmasızdır; hiçbir hesabı yoktur. Erkek, yalnızlık ve nesnelerin anlamsızlığı konusunda deneyimli, isyanını gerçekleştiremediğinden dolayı kendini için için yiyen bir kuşağa mensuptur. Minyatür bir hayat kurmak amacıyla dünyanın ıssız bir köşesine gider. Bir kitap yazar ve unutur. Bir gün kadın öfkesiyle, dişiliğiyle, sahiciliğiyle gelir. Bu dünyaya teslim olmazlar. Yaralanırlar. Yaralarlar.

Romanın bir yerinde erkek şöyle der: "Hayatta bir takım hedefler saptamak, kendini zincire vurmaktır." "Mutluluğun var olmadığını, Cennet'in var olmadığını, kazanılacak ya da kaybedilecek hiçbir şey olmadığını ve hiçbir şeyin özünün değiştirilemeyeceğini" anlamak gerekir. "Ve bundan sonra insana sadece ümitsizliğin kaldığına" inanmak bir kere daha yanılmaktır. "Çünkü ümitsizlik de bir yanılsamadır."

Kaderine razı olmayanların, öfkesini kontrol etmek istemeyenlerin, yüreğinde ateş yananların romanı... Yeraltı edebiyatının en "yırtıcı" örneklerinden biri…

"Philippe Djian'ın dünyasını iyi 'okuyan' kitabın çevirmeni Ayşen Ekmekçi'nin kusursuz çevirisi de gerçekten kitaba çok ayrı bir tat katmakta. Ayrıntı Yayınları'na ise edeceğim tek söz var: Helal olsun! *Bettty Blue* filmini izlemiş kişilere gelince... Bu kitap ile film arasında sadece hayat değil, dünya ve ruh farkı var."

Birgün Kitap Eki

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-975-539-177-9
9 789755 391779

THG 031729 EEA

27 ₺

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

PHILIPPE DJIAN: 1949'da Paris'te doğdu. Yapıtlarında kendi yaşantısına yaptığı dolaysız göndermeler otobiyografik roman yazarı olarak tanınmasını sağladı. Djian'ın romanlarındaki kişilerin, dekor ve stilin Amerikan "sefiller"inin (Bukowski, Carver) anlatı ve filmlerine incelikli bir biçimde öykündüğü söylenebilir. Fransa'da özellikle genç okur kitlesi arasında büyük yankılar uyandıran *Crocodiles* (1989) sert derisinin altında duyarlı bir doğa taşıyan timsah simgesi temelinde insan portreleri sunar. Djian'ın bakış açısındaki modernlik, her zaman genç okur kitlesinin dikkatini çekmiştir. *Betty Blue*'nun genel havasına egemen olan kararsızlık ve düş kırıklığı Djian'ın bütün yapıtlarına damgasını vurmuştur. Düş kırıklığı, aşk ve sevgilinin (*Betty Blue*, 1985), dostluğun (*Maudit Manège*, 1986), bir yeteneğin (*Échine*, 1988) yitirilmesinden kaynaklanır. Yılda bir gece, dikenleri arasından yumuşak ve pastel renkli çiçek veren kaktüs gibi kin ve kan ortasında bir aşk öyküsünü dile getiren *Bleu comme l'enfer*'in (1983) kahramanları da bu nitelendirmeye tümüyle uyar. Düş kırıklığı, aynen çok arzulanan bir kadının umulmadık bir biçimde ve kolayca teslim olması gibi yaşamdan beklenilen şeyin doğru zamanda ve doğru yerde elde edilememesinden de kaynaklanabilir: *Sotos* (1993), yaşama ilişkin derslerle doludur. Babası olmayan on sekiz yaşında bir delikanlı, çocuğu olmayan kırk yaşlarında bir adam ve yalnız yaşayan bir ihtiyar, yazgılarının kendilerini buluşturduğu yerde, *soto*'ların, ağaçların gövdesiyle kabukları arasında yaşayan küçük şeytanların tanıklığında tutku ve itkileriyle hesaplaşırlar. "Yaşama girmek, arenaya girmek gibidir." Kişi, bu arenadan kendisiyle barışık ve kendine karşı silahlanmış olarak çıktığında bile, aynen gladyatör gibi ardında her zaman bir şeyler bırakacaktır. Böylece, Djian yitik bir kuşağın acılarının, romantik sözcüsü durumuna gelmiştir.

Djian'ın romanlarında yer verdiği ve argo kullanımların ağır bastığı konuşma dili, tümcelerindeki canlılık, yapıtlarından yansıyan ve pek az tanık olunan kendine özgü bilgelik ve aşırılık, bildik kalıpları aşan, düzeyler arasındaki geçişlerle modern, hatta postmodern anlayışın izlerini taşıyan özgür bir modelin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Gizemli başlıklar, izlekler (dostluk, cinsellik, şiddet, arabalar, alkol) ve anlatı tekniği (birinci kişi ağzından sürdürülen çizgisel anlatım ve teklifsiz dilin öğelerinin kullanılması) nedeniyle Djian'ın yapıtlarına polisiye tür içinde de yer verilmektedir. *Bleu comme l'enfer* ve *Betty Blue*'da (Aynı adla Jean-Jacques Beineix tarafından sinemaya da uyarlanan filmin başrollerinde Jean-Hugues Anglade ve Béatrice Dalle oynadı) dilsel düzeye de yansıdığı gibi, mavi, Djian'ın yoğun simgesel işlevler yüklediği ayrıcalıklı renktir.

YAPITLARI: *Bleu comme l'enfer* (1983); *Cinquante contre un* (1983); *Zone érogène* (1984) [*Erojen Bölge*, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2002]; *37,2° Le matin* (1985); *Maudit manège* (1986) [*Eşiktekiler*, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2001]; *Échine* (1988) [Betty Blue, Çev. Ayşen Ekmekçi, Ayrıntı Yay., 3. Baskı, 2013]; *Crocodiles* (1989); *Sotos* (1993); *Frictions* (2003) [*Sürtüşmeler*, Çev. Aylin Yengin, Can Yay., 2005]; *Impuretés (2005); Doggy Bag, Saison 1 (2005); Impardonables (2009); Incidences (2010); "Oh..." (2012).*

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Betty Blue

Philippe Djian

Ayrıntı: 236
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 38

Betty Blue
Philippe Djian

Kitabın Özgün Adı
37,2° Le matin / Éditions Bernard Barrault, 1985

Fransızcadan Çeviren
Ayşen Ekmekçi

Yayıma Hazırlayanlar
Necmettin Sevil & Alev Özgüner

Son Okuma
Mehmet Celep

Copyright © Editions Bernard Barrault
(Groupe Flammarion), 1985
All rights reserved
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak İllüstrasyonu
Asuman Ercan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Düzelti
Ayten Koçal

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. St. C Blok No: 244
Topkapı / İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 1999
Dördüncü Basım 2016
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-177-9
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Betty Blue

Philippe Djian

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKI GÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

YERALTI SAKİNLERİ
Jack Kerouac

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

PİGME
Chuck Palahniuk

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN
KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

KUZUNUN KUSURU
Andrea Pinketts

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

NARKOPOLİS
Jeet Thayil

YALNIZ GEZGİN
Jack Kerouac

İBLİS
Hubert Selby Jr.

İLK KİTAP: SARI
Serdar Şekerci

UFACIK BİR PEYGAMBER
James Bernard Frost

GALLER'İN RUHU EJDERJA
Niall Griffiths

LANETLİ
Chuck Palahniuk

AFFEDİLEMEYENLER
Philippe Djian

TEHLİKELİ YAKINLAŞMA
Jenn Ashworth

DÜĞÜN UÇUŞU
Yusuf Yeşilöz

ANLAT BAKALIM
Chuck Palahniuk

PARILTILI ARMAĞAN
Manuel Vilas

"VAY.."
Philippe Djian

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

EVREN BOZMASI
Anıl Nişancalı

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

BİR HAZ MARKASI
"Beautiful You"
Chuck Palahniuk

İZMARİT
Will Self

ADAM STRAND'IN 39 ÖLÜMÜ
Gregory Galloway

CANIM CİCİM
Philippe Djian

Bir an düşlere daldım ama uzun sürmedi bu;
çünkü hemen Babylon'a doğru yola koyuldum.

Richard Brautigan

1

Günün sonuna doğru havanın fırtınalı olacağı söylenmişti, ama gökyüzü hâlâ maviydi ve rüzgâr dinmişti. Ocaktaki yemeğin dibinin tutmaması için mutfağa bir göz atmaya gittim; her şey yolundaydı. Soğuk bir bira alarak verandaya çıktım, yüzümü güneşe vererek birkaç dakika öylece kaldım. Harikaydı, bir haftadır her sabah mutluluk içinde gözlerimi kısarak güneşleniyordum, Betty ile tanışalı bir hafta oluyordu.

Bir kez daha gökyüzüne minnet duydum ve huşu içinde elimi şezlonguma doğru uzattım. Bir elinde birası, önünde de bol bol vakti olan birinin iç huzuruyla şezlonga yerleştim. Bütün bir hafta boyunca olsa olsa yirmi saat kadar uyuyabilmiştim, Betty ise ya daha az ya da hiç uyumamıştı, bilemiyorum, beni

hep o uyandırıyor, her zaman yapacak daha iyi şeyler olduğunu düşünüyordu. Hadi, beni yalnız bırakmayacaksın değil mi, diyordu, hey ne halt ediyorsun, uyan artık. Gözlerimi açıyor ve gülümsüyordum. Bir sigara içerek, sevişerek ya da hikâyeler anlatarak ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

Allahtan gün içinde çok yorulmuyordum. Her şey yolunda gittiğinde öğlene doğru işim bitiyor ve günün geri kalan kısmında rahat ediyordum. Sadece akşamın yedisine kadar ortalıkta olmam, bana ihtiyaç duyulduğunda bulunabilmem gerekiyordu. Genellikle, hava güzelse beni şezlongumda bulabilirlerdi, saatler boyunca şezlonga yapışmış bir halde kalabiliyordum, yaşam ve ölüm arasında iyi bir denge tutturduğumu düşünüyordum, eğer oturup beş dakika düşünülür ve satılık olmayan birkaç şey dışında hayatın size sunacağı olağanüstü hiçbir şeyin olmadığı kabul edilirse yapılabilecek tek akıllıca şeyi bulduğumu sanıyordum. Betty'yi düşünerek biramı açtım.

— Hay Allah kahretsin! Demek buradasınız... Her yerde sizi arıyordum!..

Gözlerimi açtım. Bu üç numaradaki karıydı, kırk kilo civarında, cırtlak sesli bir sarışın. Işıktan gözleri kamaştığı için takma kirpikleri sürekli kırpışıyordu.

— Ne oldu?.. diye sordum.

— Benim bir şeyim yok, lanet olası banyo taşıyor! Derhal gelip beni bundan kurtarmalısınız, of böyle bir şey nasıl olabilir, hiç anlamıyorum!!..

Hızla doğruldum, bu iş hiç hoşuma gitmemişti. Kadının kafadan kontak olduğunu anlamak için ona üç saniye bakmak yeterliydi. Canıma okuyacağını biliyordum, sabahlığı sıska omuzlarından sarkıyordu, şimdiden hapı yutmuştum.

— Tam da sofraya oturacaktım, dedim. Beş dakika bekleyemez mi, bir iyilik yapamaz mısınız?..

— Dalga geçiyorsunuz herhalde!!.. Gerçek bir felaket, her yer su içinde. Hadi çabuk benimle gelin...

— Durun bir dakika, tam olarak neresi bozuldu? Taşan ne?..

Elleri cebinde, güneşin altında sırıttı.

— Ee şey... dedi. Biliyorsunuz... şu beyaz şey taştı. Tanrı aşkına, her taraf küçük kâğıt parçalarıyla doldu!!..

Başımı sallayarak bir yudum bira içtim.

— Yahu, dedim, anlamıyor musunuz, tam sofraya oturacaktım. Bir on beş dakika gözlerinizi kapayıp bekleyemez misiniz, bu imkânsız mı?..

— Ne, delirdiniz mi? Ben dalga geçmiyorum, derhal gelseniz iyi olur...

— Tamam tamam sinirlenmeyin, dedim.

Kalktım ve barakaya girdim, fasulyenin altını söndürdüm. Yemek mükemmel görünüyordu. Sonra gidip alet çantamı aldım ve kaçığın arkasından koştum.

Bir saat sonra geri dönmüştüm, baştan aşağıya sırılsıklam ve açlıktan yarı ölmüş bir haldeydim. Duşa girmeden önce tencerenin altını yaktım, o kadını aklımdan çıkararak sadece başımdan aşağı akan suları ve burnuma gelen fasulye kokusunu hissetmeye verdim kendimi.

Güneş barakaya dolmuştu, hava güzeldi. Günün dertlerinin bittiğini biliyordum, öğleden sonra iki tuvaletin birden tıkandığına hiç tanık olmamıştım ve aslında çoğunlukla hiçbir vukuat olmazdı, ortalık sakindi, bungalovların yarısı boştu. Gülümseyerek tabağımın önüne oturdum; çünkü programım belliydi, yemeğimi yiyecek, verandaya çıkacak, akşama kadar, ta ki o kızını sallaya sallaya gelip kucağıma oturana kadar bekleyecektim.

Kapı ardına kadar açıldığı sırada tencerenin kapağını kaldırıyordum. Gelen Betty'ydi. Gülümseyerek çatalımı bıraktım ve ayağa kalktım.

— Betty! diye bağırdım. Allah kahretsin, şu işe bak, sanırım seni gün ışığında ilk defa görüyorum...

Bir elini saçlarının arasına sokarak poz verir gibi durdu, her yandan bukleler dökülüyordu.

— Ooo... hadi söyle bakalım ne düşünüyorsun? diye sordu.

Tekrar sandalyeye oturdum, kolumu sandalyenin arkasına atarak ilgisiz bir tavır takınıp ona baktım.

— Eh, kıç fena sayılmaz, bacaklar da fena değil, evet şöyle bir dön de görelim...

Yarım bir dönüş yaptı, ayağa kalkıp arkasına geçtim ve ona dayandım. Boynuna öpücükler kondurarak göğüslerini okşadım.

— Ama bunlar harika, diye fısıldadım.

Daha sonra bu saatte burada ne arıyor diye geçirdim içimden. Yanından ayrılınca kapının eşiğinde duran iki bez valizi fark ettim, ama hiçbir şey söylemedim.

— Of burada nefis bir koku var, dedi.

Tencereye bakmak için masaya eğildi ve bir çığlık attı:

— Aman Tanrım... Doğru olamaz!!

— Ne olamaz?..

— Yemin ederim ki, bu *Chili*!* *Chili*'yi tek başına götüreceğini söyleme sakın...

O tencereye parmağını batırırken ben de buzdolabından iki bira çıkardım, bir yandan da önümüzdeki saatleri düşünüyordum, adeta bir avuç afyon yutmuş gibiydim.

— Aman Tanrım, gerçekten muhteşem olmuş... Demek bunu sen yaptın, taparım bu yemeğe, gerçekten inanılmaz. Ama bu sıcakta, sen delisin...

— Ben *Chili*'yi her zaman yiyebilirim, terim tabağa damlarken bile, *Chili* ve ben bir elin parmakları gibiyizdir.

— Aslında sanırım ben de öyleyim. Üstelik şu anda öyle açım ki!..

Kapıdan adımını attığı andan beri ev değişmişti, aradığım hiçbir şeyi bulamaz olmuştum, ona tabak çatal bulmak için dört dönüyor, dolapları açarken gülümsüyordum. Boynuma

* Fasulye, soğan ve acı biberle yapılan bir yemek. (y.h.n.)

sarılmak üzere yanıma geldi; buna çıldırıyordum, saçlarının kokusunu alabiliyordum.

— Ee, beni gördüğüne sevindin mi? dedi.

— Bana düşünme fırsatı ver.

— Pis herifler. Sana daha sonra anlatırım.

— Betty, kötü bir şey mi oldu?..

— Çok önemli bir şey değil, dedi. Bu muhteşem *Chili*'yi soğutmaya değecek bir şey değil. Sarıl bana...

Bol baharatlı iki üç kaşık fasulyeden sonra bu küçük pürüzü unutmuştum. Betty'nin varlığı bana keyif veriyordu ve asıl önemlisi o sürekli gülüyor, fasulye için bana övgüler düzüyor, biramı köpürtüyor, masanın üzerinden elini uzatıp yanağımı okşuyordu, bir durumdan diğerine ışık hızıyla geçebildiğini henüz bilmiyordum.

Yemek henüz bitmişti, bu mutluluğun tadını çıkararak iyi bir an yaşıyor, karşılıklı göz kırpıp şakalaşıyorduk, tam onu seyrediyor ve ona olan hayranlığımı düşünüyordum ki aniden karşımda değiştiğini gördüm, bembeyaz kesilmişti ve bakışları inanılmaz bir şekilde sertleşmişti, şaşkınlıktan donakalmıştım.

— Sana söylediğim gibi, diye söze başladı, hepsi it kılıklı herifler. Tabii er ya da geç bir gün bu oluyor ve kızcağız bir kere daha iki valiziyle kalakalıyor, senaryoyu anlıyor musun?..

— Ama neden bahsediyorsun? dedim.

— Ne demek neden bahsediyorsun?.. Beni dinliyor musun, sana bir şeyler anlatıyorum, neden beni dinlemiyorsun?..

Hiçbir şey söylemedim ama kolunu tutmak istedim. Geri çekildi.

— Beni iyi anla, dedi. Sadece beni düzmek isteyen birini aramıyorum...

— Anlıyorum, diye yanıtladım.

İçini çekerek elini saçlarında gezdirdi, daha sonra pencereden dışarıya baktı. Dışarısı hareketsizdi; tek görünen, ışığın

aydınlattığı birkaç barakayla dosdoğru kırları geçen ve tam karşıdaki tepelere bağlanan yoldu.

— O berbat yerde bir yıl geçirdiğimi düşündükçe, diye mırıldandı.

Boşluğa bakıyordu, iki elini bacaklarının arasına sıkıştırmış, omuzları ise sanki aniden yorgun düşmüş gibi kamburlaşmıştı. Şimdiye kadar onu hiç bu halde görmemiştim, sadece kahkahalarını tanıyor ve bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisinin olduğunu sanıyordum, ona ne olduğunu merak ettim.

— Bir yıl, diye devam etti, her Allahın günü o it herif gözlerini bana dikti ve karısı sabahtan akşama kadar kulak zarlarımızı patlattı. Bir yıl boyunca eşek gibi çalıştım, bir sürü müşteriye hizmet ettim, masaları parlattım, salonu temizledim ve işte sonuç. Sonunda patron elini bacak arana sokar ve her şeye sıfırdan başlamak gerekir. Ben ve iki valizim... Kısa bir süre burada kalmak ya da bir tren bileti almaktan başka çarem yok.

Uzun süre başını salladıktan sonra gözlerini bana doğru kaldırdı. Artık gülümsüyordu, şimdi onu tanıyordum.

— Üstelik, dedi, kalacak hiçbir yerim yok. Hızla eşyalarımı topladım, diğer kızlar fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana bakıyorlardı. Onlara, "Artık bir saniye bile kalmam" dedim. "O it suratlı herifi bir kere daha görmeye dayanamayacağım!"

Masanın köşesini kullanarak bir bira açtım.

— Pekâlâ, dur da sana haklı olduğunu söyleyeyim, dedim. Sana yüzde yüz hak veriyorum.

Yeşil gözleri ışık saçarak bana yönelmişti, tekrar yaşama döndüğünü hissettim, yaşam onu böğründen kavramış ve uzun saçlarını masanın üstüne savurmuştu.

— Vay be, herif ona ait olduğuma karar vermiş, anlıyor musun...

— Evet, evet, tabii ki anlıyorum. Bana güven.

— Yahu... Erkeklerin belli bir yaştan sonra tamamen kaçırdıklarına inanıyorum.

— Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?..

— Evet, kesinlikle.

Masayı topladık ve sonra iki valizi alıp içeriye taşıdım. O bulaşıkları yıkamaya başlamıştı, önünde akan suyu görüyordum, o haliyle bana yarı saydam antenleri, açık mor renkli yapay deriden bir göbeği olan garip bir çiçeği hatırlatıyordu ve ben bu renkte bir mini eteği bu kadar aldırmaz bir tavırla giyebilecek çok fazla kız tanımıyordum. Valizleri yatağın üstüne attım.

— Yahu, dedim, bir bakıma bu bizim için daha iyi oldu...

— Demek böyle düşünüyorsun...

— Evet, genelde insanlardan tiksinirim; ama sen bende kalmaya geldiğin için memnunum.

Ertesi sabah benden önce kalkmıştı. Birisiyle kahvaltı etmeyeli gerçekten çok uzun zaman olmuştu. Bunu unutmuştum, nasıl yapıldığını hiç hatırlamıyordum. Kalktım, tek kelime etmeden giyindim, arkasına geçerek boynundan öptüm ve fincanımın önüne oturdum. Gözlerini devirerek pabuç büyüklüğündeki ekmek dilimlerine tereyağı sürüyordu, ben ise kendimi gülümsemekten alamıyordum, gün gerçekten iyi başlamıştı.

— Güzel, işimi çarçabuk halletmeye çalışacağım, dedim. Şehre gidip geleceğim, benimle gelmek ister misin?..

Başını sallayarak etrafa göz gezdirdi:

— Hayır, hayır, buraya bir çekidüzen vermem gerekiyor. Böylesi daha iyi...

Bu durumda onu bıraktım ve kamyoneti garajdan çıkarmaya gittim. Daha sonra giriş kapısının önüne park ettim. Georges sandalyesinde yarı uyur haldeydi, göbeğinin üstünde açık bir gazete vardı. Arkasına geçtim ve bir çamaşır torbası aldım.

— Ah, sen misin? dedi.

Bir torba aldı ve esneyerek arkamdan seğirtti. Torbaları kamyonetin arkasına atıp kalanları almak için geri döndük.

— O kızı dün yine gördüm, dedi.

Hiç cevap vermedim, bir torbayı yerde sürüklemeye koyuldum.

— Sanırım seni arıyordu. Öyle değil mi?..

Bacağını sürükleyerek geliyordu. Güneş fena halde yakmaya başlamıştı.

— Mor bir mini etek giyen, uzun siyah saçlı bir kız, diye ekledi.

Tam bu sırada Betty barakadan çıkmış, koşarak bize doğru gelmekteydi. Gelişini seyrettik.

— Böyle bir kızı mı kastediyorsun? diye sordum.

— Aman Tanrım! dedi.

— Tam isabet. Tabii ki beni arıyordu.

Daha sonra onları tanıştırdım ve moruk kibarlık taslarken ben de gidip gişenin yanına iğneyle tutturulmuş olan alışveriş listesini aldım. Kâğıdı katlayıp cebime koydum, ilk sigaramı yakarak arabaya geri döndüm. Betty öndeki yolcu koltuğuna oturmuş, camın arkasından Georges'la gevezelik ediyordu. Arabanın etrafından dolaşıp direksiyona geçtim.

— Düşündüm taşındım, dedi, ben de şöyle bir dolaşmaya karar verdim...

Kolumu omzuna attım ve yavaşça arabayı çalıştırdım, bu keyfi sürdürmeye çalışıyordum. Bana naneli bir sakız verdi. Kâğıtları yere attı. Bütün yol boyunca bana yaslandı. Her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu anlamak için Tarot falı açmam gerekmiyordu.

Önce çamaşırları hallettik, sonra alışveriş listesini karşıdaki dükkâna götürdüm. Herif her şeye etiket yapıştırmakla meşguldü. Listeyi cebine koydum.

— Rahatını bozma, dedim. Bunları almaya daha sonra geleceğim. Şişemi de unutma...

Biraz hızlıca doğruldu ve kafasını rafa çarptı. Bu herif normal zamanda zaten korkunçtu, şimdi bir de yüzünü buruşturuyordu.

— On beş günde bir şişe diye anlaşmıştık, haftada bir şişe değil, dedi.

— Haklısın ama bir ortak almak zorunda kaldım. Artık onu da düşünmek zorundayım.

— Bu da nereden çıktı?!..

— Sorun değil, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Eğer biraz kıvrak zekâlı olmayı bilirsen alışverişlerimi senden yapmaya devam ederim.

— Aman Tanrım, haftada bir şişe, bu biraz fazla!..

— Sence bu herkesin iyiliğine değil mi?

Tam bu sırada kolsuz, V yakalı, streç bluzu ve ışıkta parlayan fantezi küpeleriyle beni kamyonette bekleyen Betty'yi fark etti. İki ya da üç saniye başını sallayarak kafasındaki şişkinliği elledi:

— Hayır, bunu söyleyemem, dedi. Ama bazı pis heriflerin diğerlerinden daha iyi geçinip gittiklerini düşünüyorum.

Kendimde bunu tartışacak gücü hissetmiyordum. Onu kutularının ortasında dikilmiş bir halde bıraktım ve arabaya döndüm.

— Evet, biraz vaktimiz var, dedim. Bir dondurma yemek ister misin?..

— Aman Allahım, sen büyüksün!..

Dondurma satan yaşlı kadını iyi tanıyordum. Alkollü dondurmalar kategorisinde en iyi müşterilerinden biriydim. Şişeyi genellikle tezgâhın üzerine bırakırdı, ben de onunla biraz gevezelik ederdim. Gelirken ona küçük bir işaret yaptım. Betty'yi bir masaya oturttum ve sipariş vermeye gittim.

— İki şeftalili dondurma alsam iyi olur, dedim.

Ona yardım etmek için tezgâhın arkasına geçtim, o kollarını buğu çıkan buzluğa daldırırken ben de aşağı yukarı bir litrelik iki tane kupa çıkardım. Şeftali kavanozunu çıkarmak için buzluğun kapaklarını kaldırdım.

— Anlatın bakalım, dedi, bu sabah oldukça heyecanlı olduğunuzu görüyorum.

Doğruldum ve salonda oturan Betty'ye baktım, bacak bacak üstüne atmıştı, dudaklarında bir sigara vardı.

— Onu nasıl buluyorsunuz? diye sordum.

— Biraz avam...

Kiraz likörü şişesini kaptım ve kupaların üzerine dökmeye başladım.

— Bu normal, dedim, o dosdoğru gökten inme bir melek, görmüyor musunuz?..

Dönüşte çamaşırları almak için durduk, ben siparişleri almak için yolun karşısına geçtim, öğle saatleriydi, o anda hava gerçekten çok sıcaktı, dönüş için acele etmekte yarar vardı.

Şişemi hemen fark ettim, onu görülebilecek bir yere koymuştu, torbaların önüne. Beni güler yüzle karşılamamıştı, sadece dikkatle izliyordu. Erzak torbalarını ve alkol şişemi yüklendim.

— Surat mı asıyorsun? diye sordum.

Bana bakmadı bile.

— Günümün tek aksiliği sen olacaksın, dedim.

Bütün paketleri kamyonetin arkasına yığdım ve motele doğru yola koyulduk. Şehrin tam çıkışında sıcak bir rüzgâr kuvvetlice esmeye başlamıştı. Ortalıktaki birkaç cılız şey ve tek tük gölgeyle etraf giderek çölü andırmaktaydı; ama bu benim hoşuma gidiyordu, toprağın rengini seviyordum, büyük geniş alanlara karşı bir eğilimim vardı. Camları kapadık.

Gaz pedalını topukluyordum; ama külüstür ancak doksanla gidiyordu, rüzgârı tersten alıyorduk, sızlanmadan bu duruma katlanmak gerekiyordu. Bir süre sonra, Betty arkaya döndü, saçları onu terletiyor olmalıydı, zira sürekli saçlarını havalandırıyordu.

— Yahu, dedi, bu külüstürle ve şu arkadaki erzakla nereye kadar gidebileceğimizi sanıyorsun...

Yirmi yıl önce bu fikir beni çılgına döndürürdü, oysa şimdi esnememek için kendimi zor tutuyordum.

— Çok hoş bir gezinti yapacağız, dedim.

— Ayy burada mı?.. Bu rezil yer bir kalemde silinip atılabilir!

Bir sigara yaktım, ellerimi direksiyonun üzerine çapraz koydum.

— Tuhaf, dedim, ama bir yandan da manzaranın o kadar kötü olduğunu düşünmüyorum...

Başını geriye atarak gülmeye başladı:

— Yuh artık, sen buna manzara mı diyorsun?..

Karosere çarpan toz tanelerinin sesi duyuluyor, araba kuvvetli rüzgârın etkisiyle sağa sola yalpalıyordu, hiç kuşkusuz dışarıda her şey kavruluyordu. Onunla birlikte gülmeye başladım.

Akşam rüzgâr aniden kesildi ve hava korkunç ağırlaştı. Gecenin bizi biraz ferahlatacağını umarak şişeyi verandaya çıkardık; ama en ufak bir değişiklik olmadan yıldızlar görünmeye başladı, yaprak kıpırdamıyordu ve itiraf etmeliyim ki ben bu durumdan şikâyetçi değildim. Yegâne sorun mutlak hareketsizlikti ki buna da alışmaya başlamıştım. Beş yıl boyunca, aşırı sıcaklara dayanmak için bazı çareler bulacak vaktim olmuştu; ama ortalıkta bir kız olunca iş değişmişti, bu durumlarda ölü gibi uzanmak söz konusu değildi.

Birkaç kadehten sonra ikimiz birden şezlonga sığmaya çalıştık. Karanlıkta terliyorduk ama her şey mükemmelmiş gibi davranıyorduk. Başlangıçta hep böyle olur, insan her şeye katlanmaya hazırdır. Uzun bir süre hiç kıpırdamadan böyle kaldık, zar zor nefes alarak.

Daha sonra kıpırdamaya başladı, onu sakinleştirmek için bir kadeh daha içki verdim. Bir ağacı kökünden koparacak kadar güçlü biçimde iç geçirdi:

— Ayağa kalkabilecek miyim diye merak ediyorum, dedi.

— Vazgeç bu düşünceden, saçmalama. Kalkmanı gerektirecek kadar önemli hiçbir şey...

— Sanırım çişimi yapmam gerekiyor, diye lafımı kesti.

Elimi külotunun içine soktum ve poposunu okşadım. Poposu muhteşemdi, vücudundan sızan terle hafif ıslanmıştı, cildi bebek yüzü kadar pürüzsüzdü. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum, onu kendime doğru çektim.

— Aman Tanrım! dedi. Sidik torbamın üzerine baskı yapma!

Her şeye rağmen bacaklarından birini benimkilerin üzerine attı ve komik bir şekilde tişörtüme yapıştı.

— Seninle birlikte olmaktan memnun olduğumu söylemek istiyorum. Eğer mümkünse seninle kalmak isterdim...

Bunu çok normal bir sesle, sanki pabuçlarının renginden ya da boyası kalkmış tavandan söz eder gibi söylemişti. Bu durumu çok ciddiye almadım.

— Ee... bana olabilirmiş gibi geliyor, yürümesi gerekiyor. Şöyle bir bakalım, karım yok, çocuğum yok, karmaşık bir hayatım yok, bir evim ve pek yorucu olmayan ufak bir işim var. Sonuç olarak iyi bir parça olduğumu düşünüyorum.

Bana biraz daha sokuldu ve derhal baştan aşağıya su içinde kaldık. Sıcağa rağmen kötü değildi. Homurdanarak kulağımı ısırdı.

— İnanıyorum, diye mırıldandı. Daha genciz, sen ve ben başımızın çaresine bakacağız.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Uzun süre birbirimize sarıldık. Eğer bir kızın aklından geçenlerin hepsini anlamaya çalışırsanız, işin içinden çıkamazsınız. Aslında ille bir açıklama da istemiyordum, tek isteğim karanlıkta ona sarılmaya ve sidik torbası dayandığı sürece poposunu okşamaya devam etmekti.

2

Günlerce renkli bir rüyada yüzdük. Bir an bile ayrılmıyorduk ve hayat çarpıcı bir sadelikte görünüyordu. Bu arada bir evye, bozuk bir sifon ve hem gaz hem de elektrikle çalışan bir ocağı tamir etmem gerekmişti; ama ortada ciddi bir durum yoktu ve Betty kuru dalları, küçük kâğıt parçalarını toplamakta, yol kenarındaki çöp kutularını boşaltmakta bana yardımcı oluyordu. Öğleden sonralarını, eğer düzüşmüyor ya da bir gün önce yemek kitabından seçtiğimiz zor bir yemeği hazırlamıyorsak, ya verandada tembellik ederek ya radyonun düğmelerini kurcalayarak ya da önemsiz şeyler üzerine gevezelik ederek geçiriyorduk. O güneşin altına bir hasır yayarken, ben de şezlongu gölgeye çekiyordum. Birinin geldiğini gördüğüm

zaman Betty'ye bir havlu fırlatıyor, baş belası gidince havluyu alıyor ve onu seyretmek üzere şezlonguma geri dönüyordum. Hiçbir şey düşünmemek için ona on saniyeden biraz fazla bakmamın yeterli olduğunu fark etmeye başlamıştım. Bu durum bana çok uymuştu.

Bir sabah tartıdan çığlık atarak indi:

— Hassiktir!.. Olamaz!..

— Betty, ne oluyor?..

— Aman Tanrım! Bir kilo daha almışım. Böyle olacağını biliyordum!..

— Kafana takma. Emin ol hiç belli olmuyor.

Hiç cevap vermedi, bu olay tamamen aklımdan çıkmıştı. Ancak, öğlen olduğunda tabağımda ikiye bölünmüş bir domatesle karşılaştım. Sadece bir domates. Hiçbir şey söylemedim ve sanki hiçbir şey olmamış gibi gevezelik ederek domatese giriştim. Masadan kalkarken formdaydım, bir yığın kaloriyle yerimden kıpırdayamaz olduğum duygusunu yaşamıyordum. Daha sonra yatak örtüsünü savurduk ve dışarıda güneş ışınları titreşip cırcırböceklerinin üzerine vururken biz de en iyi seanslarımızdan birini yaşadık.

Sonra kalktım, doğru buzdolabına gittim. Kimi zaman hayat size mutlak mükemmellikte bazı anlar sunabilmekte ve sizi kutsal bir bulutla sarmalayabilmekteydi. Kulaklarımın, sanki olağanüstü bir ruh haline erişmişim gibi çınladığını hissediyordum. Yumurtalara gülümsedim. Üç tane yumurta aldım ve yumurtaları bir kaba kırdım.

— Hey sen ne yapıyorsun?.. diye sordu Betty.

Un aramaya koyulmuştum.

— Sana hiç söz etmedim ama hayatımda ilk defa krep satarak para kazanmıştım. Deniz kenarında bir tezgâhın arkasına geçmiştim ve insanlar ellerinde parayla güneşin alnında sıra bekliyorlardı. Upuzun bir kuyruk olurdu. Ama çepeçevre yüz elli kilometrelik bir alanda en iyi krepleri yapıyordum ve onlar da bunu biliyorlardı. Sana masal anlatmadığımı göreceksin...

— Yapma ne olur, bunu göze alamam...

— Ne, dalga mı geçiyorsun?.. Yerken beni yalnız bırakmayacaksın, bana böyle bir şey yapamazsın...

— Hayır, üzerime gelme, yalvarırım... Yemeyeceğim.

Hemen anlamıştım, tartışmanın sırası değildi, çetin bir kayaya çarpacağımı görmüştüm. Karnım guruldarken, yumurtaların birer birer kaptan kayarak evyenin ızgarasına doğru ilerleyişini izledim. Ama kendimi tuttum, mesele çıkarmadan kabı yıkadım. O, tavanı seyrederek sigara içiyordu.

Öğleden sonranın geri kalan kısmını verandada çamaşır makinesinin motorunu onarmakla geçirdim, daha sonra gün bitiminde, hiçbir şey olmadığını ve onun bir kitaba dalmış oturduğunu görünce kalktım, su ısıtmaya gittim. Suyun içine bir tutam tuz attım, bir paket makarna açıp verandaya döndüm. Önünde diz çöktüm.

— Betty, ters giden bir şey mi var?..

— Kesinlikle yok, dedi. İyiyim.

Tekrar ayağa kalktım, ellerimi başımın arkasına koydum ve gözlerimi ufuk çizgisinde gezdirdim. Gökyüzü kızıl ve açıktı, bu ertesi günün rüzgârlı olacağının habercisiydi. Makinenin tutukluk yapmasına yol açan şeyin ne olabileceğini düşünüyordum.

Onun yanına döndüm, dizlerimi büktüm ve ona doğru eğildim. Parmağımı tedirgin bir şekilde yanağında gezdirdim.

— Surat astığının farkındayım...

Birkaç gün önce beni sarsan o sert edayla baktı bana. Dirseğinin üzerinde doğruldu.

— Geri zekâlıların bulunduğu bir yerde, bir işi, tek kuruş parası olmadan yaşayan çok kız tanıyor musun, bu durumda hâlâ gülümseyebilecek kaç tane kız tanıyorsun?..

— Allah kahretsin, bir işinin ya da bankada biraz paranın olması bizim için neyi değiştirirdi ki?.. Böyle bir saçmalık yüzünden niye canını sıkıyorsun?..

— Mesele sadece bu değil, en kötüsü şişmanlıyorum! Bu delikte mahvolup gidiyorum!

— Yahu sen neden bahsediyorsun? Bu yerin bu kadar korkunç olan yanı ne?.. Her yerin aynı olduğunu anlamıyor musun, tek değişen manzara, bunu bilmiyor musun?..

— Eee o halde?.. Bu hiç yoktan iyidir!

Başımı sallayarak pembe gökyüzüne bir göz attım. Yavaşça doğruldum.

— Hadi, şehre inip bir şeyler yemeye ve sinemaya gitmeye ne dersin?

Suratının ortasına atom bombası gibi bir gülümseme yayıldı, resmen vücut ısının arttığını hissettim.

— Harika! Düşünceleri dağıtmak için böyle bir küçük gezintiden daha iyisi olamaz. Bana sadece bir etek giyme süresi tanı!

İçeriye koştu.

— Sadece bir etek değil mi? diye sordum.

— Bazen, başka bir şey mi düşünüyorsun diye merak ediyorum.

İçeri girdim ve tencerenin altını kapattım. Betty aynanın önünde saçlarını düzeltiyordu. Bana göz kırptı. Paçayı kurtardığımı hissediyordum.

Betty'nin arabasını aldık. Aşırı yağ yakan kırmızı bir VW'ydi. Bir tekerleği kaldırımın üzerine çıkararak şehrin içinde bir yere park ettik.

Pizzacının koltuklarına yerleşeli henüz beş dakika olmamıştı ki sarışın bir kız salona girdi ve Betty yanımda zıpladı.

— Hey!!.. Ama bu Sonia! HEY, SONIA... HEY, BURADAYIM!!..

Söz konusu kız masamıza doğru yöneldi, arkasında dengesini korumaya çalışan bir tip vardı. Kızlar kucaklaştılar ve herif tam karşıma yığıldı. Kızlar karşılaştıkları için çok memnun görünüyorlardı, birbirlerinin ellerini hiç bırakmadılar. Daha

sonra tanıştırma faslına geçtiler, ben listeye dalmışken herif yüksek sesle homurdandı.

— Vay be, dur hele sana bir bakayım... Tam formunda görünüyorsun! dedi Betty.

— Sen de öyle, tatlım... Ne kadar sevindiğimi bilemezsin!

— Herkes pizza mı yiyor? diye sordum.

Garson kız geldiğinde, herif ayılır gibi oldu. Kızı kolundan yakaladı ve eline bir miktar para tutuşturdu.

— Bu masaya şampanya getirmeniz ne kadar vaktinizi alır? diye sordu.

Garson kız gıkını çıkarmadan elindeki paraya baktı.

— Beş saniyeden biraz az, dedi.

— Tamam, anlaştık.

Sonia herifin üzerine atıldı ve dudaklarını ısırdı.

— Ah hayatım, gerçekten harikasın! dedi.

Birkaç şişeden sonra ben de Sonia'yla tamamen aynı fikirdeydim. Herif bana fiyatların ok gibi fırladığı bir anda kahve spekülasyonu yaparak nasıl bir servet edindiğini anlatmaktaydı.

— Telefonum hiç susmuyordu ve her yerden para yağıyordu. Anlıyor musun, çok dikkatli olmak gerekiyordu, son ana kadar direnmek ve her şeyi süratle satmak gerekiyordu. Bir saniye içinde paranı iki katına çıkarabilir ya da batabilirdin.

Onu dikkatlice dinliyordum, bu tür hikâyeler beni büyülerdi. Sadece paradan söz etmek alkolün herif üzerindeki etkisini dağıtıyordu. Arada sırada yüksek sesle geğiriyordu. Bana verdiği puroyu emiyor ve kadehleri dolduruyordum. Kızların gözleri parlıyordu.

— Sana bir şey söyleyeceğim, diye ekledi. Şu filmi bilir misin, hani heriflerin arabaları hızla boşluğa doğru giderken, olabildiğince geç atlamak zorundadırlar?.. Adamların neler hissedebileceklerini hayal edebiliyor musun?..

— Zar zor, dedim.

— İşte benim durumum buydu ama yüz kat daha fazlası!

— Doğru zamanda atladın mı? diye sordum.

— Evet, emin ol tam zamanında atladım. Daha sonra bedenim iflas etti ve üç gün boyunca uyudum.

Sonia ona doğru sokularak elini saçlarında gezdirdi.

— İki gün içinde adalara gitmek üzere uçağa biniyoruz, diye fısıldadı. Bu benim nişan hediyem! Ah tatlım, sana aptalca gelebilir ama bu fikir beni sevinçten çıldırtıyor!..

Sonia, şehvetli dudaklarıyla, kabarmış bir kuşu andırıyordu ve neredeyse sürekli gülüyordu. Artık iyi bir ortam oluşmuştu. Şişeler gelip gidiyordu, bir ara Betty kolumu tuttu ve ben Davidoff'umu tüttürürken başını omzuma yaslayarak kaldı.

Sonuna doğru, kimseyi dinlemiyordum, sadece uzaklardan gelen bir mırıltı duyuyordum, her şey bana uzak geliyordu, dünya tuhaf bir sadeliğe bürünmüştü ve ben gülümsüyordum. Hiçbir beklentim yoktu. Kendi kendime gülmeye başladım, iyice kafayı bulmuştum.

Sabaha karşı bir sularında, herif önceden hiçbir belirti göstermeksizin öne doğru devrildi ve bu çarpmanın etkisiyle bir tabak ikiye parçalandı. Dönüş vakti gelmişti. Sonia, onun ceketinin ceplerinden para çıkararak hesabı ödedi ve ardından herifi dışarı çıkardık. İçinde bulunduğumuz durum kötüydü ama dışarı çıkıldığında biraz kendine geldi ve bize yardım etti. Yine de biraz soluklanmak için her sokak lambasının altında durmak gerekiyordu. Terlemiştik. Soluk alırken ve herif bacaklarının üzerinde sallanırken Sonia onun önüne dikiliyor ve ah benim zavallı bebeğim, diyordu, benim zavallı küçük bebeğim... Ben ise arabalarını şehrin öbür ucuna park edip etmediklerini merak ediyordum.

Daha sonra Sonia kaputu beş metre olan gıcır gıcır bir *coupé*'nin kapısını açtı ve küçük bebeği içeriye tıkabildik. Sonia çarçabuk bizle kucaklaştı, adamın kafasına bir şeyler koymak üzere eve dönmek için telaş ediyordu. Arabanın hareket

edişini seyrettik, onlara el salladık ve araç canavar gibi gecenin içinde kayboldu.

Bir süre sonra VW'yi bulduk. Ben kullanmak istedim. Kendime gelmem için uzun farlarını yakmış taşıt konvoyları gibi sinir bozucu bir şeye ihtiyacım vardı ya da saatte 200 km süratle gitmem gerekiyordu, araba kullanmayı ARZU ediyordum.

— Yapabileceğinden emin misin? diye sordu Betty.

— Dalga geçtiğini düşünüyorum. Her şey yolunda.

En ufak bir sorun olmadan şehri geçtim. Yol çok kalabalık değildi, gerçekten matrak bir durumdu, zaman zaman motorun aşırı çalıştığı ve VW'nin aniden öne doğru fırladığı hissine kapılmam dışında.

Gece karanlıktı. Farlar sadece arabanın önündeki yolu aydınlatıyordu ve gösterge tablosunda titreşen soluk ışık dışında başka hiçbir şey yoktu. Bir şey görmek için ön cama eğilmem gerekiyordu.

— Şu sisi görüyor musun!.. dedim.

— Hayır, hiçbir şey görmüyorum. Neden söz ediyorsun?..

— Hatırlat da farları ayarlayayım. Çok basit bir iş.

Beyaz şeridi takip ettim, sol ön tekerleği tam şeridin üzerine hizaladım. Bir süre sonra aklıma bir şey takıldı. Bu yolu gayet iyi biliyordum, hiç viraj yoktu, en ufak bir dönemeç bile yoktu; oysa şimdi yavaş yavaş, neredeyse hissedilemeyecek bir şekilde, bu lanet olası beyaz şerit anlaşılmaz bir şekilde sağ tarafa doğru kaymaya başlamıştı. Gözlerimi giderek daha fazla açıyordum.

VW'yi çukura soktuğum anda Betty bir çığlık attı. Arabanın burnu lanet bir çukura saplanmış ve bu durum güçlü bir sarsıntıya yol açmıştı. Kontağı kapatmak istedim ama silecekler çalışmaya başladı.

Betty tek kelime söylemeden kapısını öfkeyle açtı. Ben ne yaptığımı, özellikle de başımıza tam olarak ne geldiğini anlamaya çalışıyordum. Onun arkasından dışarı çıktım. VW, ya-

mulmuş tamponuyla can çekişen, iri, aptal bir hayvan görüntüsündeydi.

— Marslıların saldırısına uğradık, diye şaka yaptım.

Arkamı döndüğümde o, yüksek topuklu ayakkabılarıyla yola koyulmuştu bile. Arkasından koşmaya başladım.

— Allah aşkına! Araba için kaygılanmıyor musun? dedim.

Sanki bir zemberek üzerindeymiş gibi tam önüne bakarak, hızlı hızlı yürüyordu, ona yetişmek için it gibi zorlanıyordum.

— Bu hurda yığını umurumda bile değil! dedi. Düşündüğüm bu değil...

— Önemli değil... En fazla bir kilometre yolumuz kalmış olmalı. Biraz açılırız...

— Hayır, ben Sonia'yı düşünüyorum, diye sürdürdü. Sonia kim biliyor musun?..

— A, evet, kız arkadaşını mı kastediyorsun?

— Evet, kesinlikle!.. Onun şanslı olduğunu düşünmüyor musun, arkadaşımın İYİ BİR GÜLÜMSEME için haklı nedenlerinin olduğunu düşünmüyor musun?!..

— Off, Betty, yeniden başlamayalım...

— Anlıyor musun, diye sürdürdü, Sonia ve ben buraya gelmeden önce aynı yerde garsonluk yapıyorduk, masaları parlatıyor, hizmet ediyor, yerleri temizliyor, aynı işi yapıyorduk. Akşam olunca odalarımızda buluşur, bütün bunlardan kurtulunca nasıl bir hayatımızın olacağını konuşurduk. Az önce o günden bu yana onun katettiği yolu görebildim, onun kendine parlak bir yer edindiğini düşünüyorum...

Motelin ışıkları ta uzaktan görülebiliyordu. Henüz güçlükler bitmemişti, yokuş giderek dikleşiyordu.

— Benimle aynı görüşte değil misin? diye ısrar etti.

Kendi kendime, yürümeye devam et, söylediklerine aldırma, bütün bunlar hiçbir yere varmaz, bir saniye sonra unutacaktır, dedim.

— Neden hep aynı yerde olduğumu bana açıklasana, söylesene birkaç basamak yükselmeme izin verilmemesi için ne kötülük yaptım...

Bir sigara yakmak için durdum. Beni bekledi. Gözleri beni delip geçiyordu adeta. Artık pes ettiğini kabul eden biri gibi davrandım.

— Burada kalarak şansımızı yakalayamayız, dedi.

Omzunun üstünden baktım. Çok hızlı soluk alıyordu.

— Bilemiyorum, dedim.

— Bilemiyorum da ne demek?!.. Sen neden söz ediyorsun??!!..

— Allah kahretsin, bilemiyorum demek işte!

Konuyu kapatmak için, yana doğru iki üç adım attım ve işemeye başladım. Ona sırtımı döndüm. Onu susturduğumu düşünüyordum. Bir kadınla yaşamanın kesinlikle bazı sakıncalar taşıdığını, ama sonuçta ibrenin her zaman ondan yana kaydığını düşünerek gecenin karanlığında mavi bir duman bulutu üfledim. Bütün olanlardan sonra bana aklından geçen her şeyi söyleyebilirdi, bu beni çok rahatsız etmiyordu. Öte yandan bana verdiği şeyler karşısında bunun çok büyük bir bedel olmadığını düşünüyordum. Arkamda yerinde duramadığını hissediyordum; yanımda birisinin olduğunu hissetmeyeli ne kadar zaman olduğunu hatırlamıyordum, bunun bir bedeli olmalıydı.

Keyifli bir şekilde önümü ilikledim. Son derece canlı bir kızla birlikte olmak işte böyle bir şey, dedim kendi kendime, bu ufak tefek gerginlik nöbetlerinden kaçınamazsın, bundan kurtuluş yok. Alkol damarlarımı yakıyordu, bir bacağımın üstünde döndüm ve ona doğru yöneldim.

— Artık bunun tartışılmasını istemiyorum, dedim. Halim yok, hadi biraz kibar ol...

İç çekerek karanlık gökyüzüne baktı:

— Ama Tanrı aşkına, elimizden kaçan şu koskoca hayatı hiç düşünüyor musun, bu seni zaman zaman öfkelendirmiyor mu?..

— Bak... Seninle birlikte olduğumdan beri, asla hayatın elimden kaçtığı duygusuna kapılmadım. Eğer bilmek istiyor-

san, hak ettiğimden fazlasına sahip olduğum hissine bile kapıldığım oluyor...

— Allah kahretsin!! Ben bundan bahsetmiyorum!.. İkimiz birlikte paçayı kurtarmaya çalışalım istiyorum. Şans bize bir yerlerde randevu verdi, sadece onu kaçırmamamız gerekiyor, o kadar.

— Büyük hata.

— Aman Tanrım, duyan da bu berbat çölde cenneti bulduğunu sanır. Sen biraz kafadan kontak mısın?..

Cevap vermemeye karar verdim. Ona doğru ilerledim, ama ne yazık ki ayağım bir köke takıldı ve boylu boyunca sert toprağa serildim, yanağımı yaralamıştım.

Açıkçası bu küçük ayrıntı onu rahatsız etmemişti. Ben toz içinde yuvarlanırken, o, seksenli yılların yaşam tarzına duyduğu güçlü arzusuyla ilgili ayrıntıları anlatmayı sürdürdü.

— Sonia'ya bak, nasıl da paçayı kurtarmış. Şimdi artık hayatın tadını gerçekten çıkarabilecek... Eğer ikimiz birden kolları sıvarsak bizi nelerin beklediğini bir düşünsene?..

— Betty, Tanrım!..

— Burada boğulup gittiğini hissetmemeyi nasıl başarıyorsun, anlamıyorum. İnsanın böyle bir delikten hiçbir beklentisi olamaz!

— Allah kahretsin, buraya gelsene!.. Gel de bana yardım et!

Ama beni dinlemediğinin farkındaydım. Bir milim kıpırdamadı. Şu anda tamamen bu meseleye gömülmüş haldeydi, kesik kesik soluyor ve gözleri parlıyordu.

— Güzel bir sabah adalara gitmek üzere yola çıktığını düşünsene... diye ekledi. Cennet adalarından birine vardığını, ha?..

— Hadi gidip yatalım, dedim.

Gözünü bana dikti:

— Bütün yapmamız gereken, biraz kıpırdamak, hepsi bu. İstemek yeterli.

— İyi de tam olarak ne bekliyorsun?.. Ne olacağını sanıyorsun?!..

— Tanrım, adalardaki hayatı biraz olsun hayal edebiliyor musun?..

Bu görüntü zihnini tam anlamıyla coşturuyordu. Biraz sinirli bir kahkaha attı, sonra tatlı düşleriyle oynaşarak beni beklemeden gitti. Dizlerimin üstünde doğrulabildim.

— BOK YE!.. diye bağırdım. ADALARININ CANI CEHENNEME!!..

3

Sonraki günlerde bu konu bir daha açılmadı. İşimiz başımızdan aşkındı, şimdiye kadar böylesini hiç görmemiştim. Şu berbat kasırga bizi kıskıvrak yakalamıştı, yerinden sökülen şeylerin, bin parçaya ayrılan karoların haddi hesabı yoktu ve bütün pislik yollara saçılmıştı. Felaketin şiddeti karşısında Georges'la birbirimize bakmıştık ve o yüzünü buruşturarak kafasının arkasını kaşımıştı. Betty ise dalga geçmişti.

Bu durumda günlerimi, elimde alet çantası ve kulağımın arkasına sıkıştırılmış bir kalemle bir bungalovdan diğerine koşuşturmakla geçiriyordum. Betty bana çivi, macun, tahta ve güneş kremi almak üzere şehre gidip geliyordu, zira ben zamanımın büyük bir kısmını dışarıda geçiriyordum; ya bir merdi-

venin tepesinde ya da bir çatının üstünde. Yağmur bir yağmış pir yağmış ve göğü tertemiz yapmıştı, gökyüzü sabahtan akşama kadar berrak mavi rengini koruyordu. Harap olan barakaları onarmak üzere ağzımda bir paket çiviyle saatlerce güneşin alnında kalıyordum.

Georges bu tür işlerden hiç anlamazdı, hatta onunla çalışmak tehlikeli bile olabilirdi; çekiç elinden fırlayabilir ya da siz tahtayı çakarken o parmağınızı testereyle kesebilirdi. Bir sabah onu yanıma aldım ve sadece yollarla ilgilenmesini, benim merdivenime kesinlikle yaklaşmamasını, aksi takdirde alet çantamı kafasına fırlatacağımı söyledim.

Yavaş yavaş etraf yeniden düzene girdi, ben ise her akşam yorgunluktan geberiyordum. Televizyon antenlerinin tamirinde zorlanıyordum, bunları tek başıma yerlerine takamıyor, kabloları yeniden döşeyemiyordum; ancak Betty'nin çatılara tırmanmasını da istemiyordum, başına bir şey gelmesinden korkuyordum. Zaman zaman elinde soğuk bir birayla merdivenin tepesinde beliriyordu. Ben sıcaktan tamamen serseme dönmüş bir haldeyken, saçlarındaki pırıltıları görüyor ve dudaklarına yumulup elindeki şişeyi almak için eğiliyordum. Bu, günbatımına kadar ayakta durmama yardımcı oluyordu. Daha sonra aletleri toplayıp yemek yemeye gidiyordum, batan güneşin yumuşak dokunuşlarıyla barakaya kadar sürünerek ilerliyor ve onu verandada, elinde benim yelpazemle uzanmış halde buluyordum. Geldiğimde her zaman bana aynı soruyu soruyordu:

— İyi misin? diyordu. Çok yorulmadın ya?..

— Eh şöyle böyle...

Kalkıp arkamdan içeri giriyordu. O ocakta uğraşırken ben kendimi duşa atıyordum. Gerçekten çok yorgun oluyordum; ama biraz da abartıyordum, sadece benimle ilgilenmesini istiyordum. Yorgunluk aklıma bir yığın tuhaf düşünce getiriyordu; bir bebek gibi kundaklanmayı ve kıçımın pudralanmasını ya da bana buna benzer şeylerin yapılmasını isterdim, kucağı-

na yatıp memelerini emmek isterdim, bunun çok heyecan verici olduğunu düşünüyordum. Boynumu ve omuzlarımı ovmak için arkama geçtiğinde gözlerimi kapayıp, ah benim küçük tatlı kasırgam, diye düşünüyordum, ah benim küçük tatlı kasırgam...

Yemeği yiyor ve süratle ortalığı topluyorduk. Her şeyin bir sırası vardı. Bir sigara yakıyor, o birkaç parça bulaşığı yıkarken ben verandaya çıkıyordum. Sakin adımlarla şezlongu hedefliyor ve üstüne yığılıyordum. Onun bulaşık yıkarken ıslık çalışını ya da şarkı mırıldanışını duyuyor, kendimi olağanüstü mutlu hissediyordum, öylesine derin sükûnet anları yaşıyordum ki her defasında dudaklarımın kenarında aptal bir gülümsemeyle uykuya dalıyordum. İzmarit göğsümün üstüne düşüyor ve söylenerek uyanıyordum.

— Allah kahretsin, yine uyuyakaldın! diyordu

— Ha?!..

Geliyor, bir kolunu belime dolayarak, beni yatağa götürüyordu. Yatağın üstüne devirerek beni soymaya başlıyordu. Ne yazık ki on saniye sonra onu düzemeyecek denli aşırı yorgun olduğumu fark ediyor, bir gözümü bile açık tutmayı başaramadan sızıp kalıyordum.

Yeni bir çözüm bulmak zorunda kalmıştık. Sabahları düzüşüyorduk. Bunun rahatsız edici tek yanı, başlamadan önce işemek için kalkmamın gerekmesiydi, o da kalkıyordu; gerçi bu, büyüyü biraz bozuyordu ama biraz salakça şakalarla durumu idare ediyor ve derhal sadede geliyorduk. Betty sabahları uyandığında tam anlamıyla formunda oluyordu, acaba bütün gece kafasında evirip çevirdiği şeyleri mi ortaya döküyor diye merak ediyordum, biraz tuhaf pozisyonlar denemek istiyor, son derece ateşli bir performans sergiliyordu, zaman zaman dibim düşüyor, olup bitene hayran kalıyordum. Cennet ve cehenneme inanarak işe gidiyor, bacaklarım gevşemiş bir halde küçük bir anteni onarmak üzere şu çatılardan birine tırmanıyordum.

Bir sabah Betty'den önce uyandım. Güneş evin her yerine girmişti bile, dirseğimin üzerinde doğruldum. Odada bir herif vardı, yatağın tam karşısında bir sandalyede oturuyordu. Bu herif motelin sahibiydi, dikkatli bir şekilde bize bakıyordu. Daha doğrusu Betty'ye bakıyordu. Ne olup bittiğini anlamam birkaç saniye sürdü, neden sonra üstümüzdeki örtüyü yere atmış olduğumuzu, Betty'nin bacakları ayrık bir halde yattığını fark ettim. Herif şişmandı, yağ tulumu gibiydi, bir mendille terini siliyordu, elleri yüzüklerle kaplıydı, sabahın köründe bunun gibiler kesinlikle insanın midesini bulandırırdı...

Örtüyü Betty'nin üstüne örttüm ve hızla kalktım. Tek kelime edemeden giyindim, derdinin ne olabileceğini düşündüm. Bana sırıtarak bakıyordu, tek kelime söylemeden; tıpkı az önce fare görmüş bir kedi gibiydi. Tam o sırada Betty uyandı ve aniden doğruldu, göğüsleri meydandaydı, bir eliyle gözünün önündeki saçları geriye itti.

— Hassiktir!.. Bu herif de neyin nesi?.. dedi.

Öteki ayağa kalkarken onu başıyla selamladı.

— Pes doğrusu!!.. Rahatsız olmaya gerek yok! diye ekledi Betty.

Olay iyice sarpa sarmadan patronu dışarıya çıkardım. Arkamızdan kapıyı kapattım.

Boğazımı temizleyerek açık havada birkaç adım attım. Ceketini kolunda taşıyordu, gömleğinin üstünde geniş ter lekeleri vardı. Doğru dürüst düşünemez haldeydim, kendimi çok iyi hissetmiyordum. Normal olarak bu saatte huzur içinde düzüşüyor olmalıydım. Herif mendili gömleğinin yakasına koydu ve yüzünü buruşturarak bana baktı.

— Söyleyin bakalım, dedi, acaba bu genç bayan yüzünden mi sabahın onunda hâlâ yataktasınız?..

Önüme bakarak ellerimi cebime soktum, bu duruş bana sıkıntılı bir tip havası veriyor, onun suratını görmemi engelliyordu.

— Hayır, hayır, dedim. Onun bununla hiç alakası yok.

— Olmaması da gerekir, anlıyor musunuz, özellikle de neden burada bulunduğunuzu, neden size ev verdiğimi ve neden size para ödediğimi unutturmaması gerekir, anlıyor musunuz?..

— Evet, tabii ki, ama...

— Biliyorsunuz, diye kesti sözümü, küçük bir duyuru yapmam yeterli ve yarın sabah giriş kapısının önüne yerinizi almak için yalvaran yüzlerce herif yığılacaktır. Size nankörlük etmek istemem; çünkü uzun süredir buradasınız ve sizden hiçbir zaman şikâyetim olmadı ama bu durum hoşuma gitmedi. Bu tür kızları evinize alarak işinizi doğru dürüst yapabileceğinizi düşünmüyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?..

— Georges'la mı konuştunuz? diye sordum.

Başını salladı. Bu herif iğrençti ve bunun farkındaydı. Bunu bir silah olarak kullanıyordu.

— Güzel, diye devam ettim, o halde onun bize çok yardımcı olduğunu da söylemiş olması gerekir. Sizi temin ederim ki o olmadan bu noktaya gelemezdik. O berbat kasırgadan sonra ortaya çıkan hasarı görseydiniz, sağlam kalan pek bir şey yoktu. Georges ve ben her şeyi hızla onarmaya çalışırken o da alışverişle meşgul oldu. Pencerelere macun çekti, kuru dalları topladı, her yere koşuşturdu, o... o bir saniye bile boş durmadı, o...

— Benim demek istediğim...

— Ha, bir şey daha ekleyeceğim beyefendi, bunun için asla para istemedi. Georges onun bize ne kadar çok vakit kazandırdığını söyleyebilir...

— Sonuç olarak buna göz yummamı mı istiyorsunuz, istediğiniz bu mu?..

— Dinleyin... bu sabah belki biraz geç kalkmış olabilirim ama şu sıralar günde on on iki saat çalışıyorum. Korkunç iş vardı, ortalığa bir göz atmanız yeterli. Normal olarak gün doğar doğmaz ayaktayım, bugün ne oldu bilemiyorum. Sizi temin ederim bir daha böyle bir şey olmaz.

Güneşin altında terliyordu, suratını şekilden şekle sokarak bir şey düşünüyordu. Etrafına şöyle bir göz attı.

— Bütün bu barakaları boyamak gerekiyor, dedi. Hiçbir şeye benzemiyorlar...

— Evet, fena olmaz. Ayrıca yoldan geçenlerin de dikkatini çeker. Biz de bunu düşünmüştük, Georges'la...

— İyi, o halde belki bir anlaşma zemini bulabiliriz... İşe kız arkadaşınızla birlikte koyulabilirsiniz.

Bu öylesine külfetli bir işti ki betim benzim atmıştı.

— Ah, şaka yapıyorsunuz... dedim. Bu en azından bir şirketin yapabileceği bir iş, anlıyor musunuz... Asla bitmez!..

— Siz ikiniz, küçük bir şirket sayılırsınız, diye sırıttı.

Dudaklarımı ısırdım. Bu herif bizi gerçekten avcunun içine almıştı ve bunu sineye çekmek zordu. Neden bu tür şeyler oluyordu? Nasıl oluyor da bu gibi durumlarla karşı karşıya kalıyorduk? Daha güne başlamadan kendimi yorgun hissediyordum.

— Peki ona nasıl bir ödeme yapılacağını bilmek istiyorum, diye sızlandım.

Sırıtışı yüzüne yayıldı. Sucuğa benzeyen küçük parmaklarını omzuma koydu.

— Yahu benimle dalga geçiyorsunuz herhalde, dedi. Beş dakika önce bu kızı unutmamı istiyordunuz, öyle değil mi?.. Eğer ona para verirsem onu nasıl unutabilirim ki; çok saçma!

Adam gerçekten her yerde rastlanan ve insanın ağzında pis bir tat bırakan aşağılık heriflerden biriydi. Ayaklarıma bakıyordum, yere çakıldıklarını hissediyordum ve çenem zonkluyordu. Gözlerimi kapayarak bir elimi yavaşça ağzıma götürdüm. Bu teslim oluyorum anlamına geliyordu. Öteki alışkın olmalıydı, mesajı gayet iyi almıştı.

— Pekâlâ, harika! Sizi bırakayım da çalışın. İşi nasıl halletiğinizi görmek için tekrar uğrayacağım. Georges'la gidip boya ısmarlayacağım...

Mendilini mıncıklayarak uzaklaştı. İçeri girmeye karar vermeden önce kısa bir süre ne yapacağımı bilemedim. Betty duşun altındaydı, onu perdeden görüyordum. Gerçekten de elim kolum bağlanmıştı. Masaya oturdum ve ılık bir kahve içtim. İğrençti.

Bir havluya sarılı halde çıktı, dosdoğru gelip dizlerimin üstüne oturdu.

— Yahu, söylesene kimdi o herif?.. Girmesine kim izin verdi?..

— İzin almasına gerek yok, dedim. O patron...

— Ne fark eder?.. İnsanların evine böyle girilmez ki, yok artık, anlaşılır şey değil!..

— Evet haklısın. Ben de ona bunu söyledim.

— Peki asıl istediği neymiş?

Art niyetim olmaksızın memesini okşadım. Kendimi tükenmiş hissediyordum ve bizi bekleyen şu iş, anneciğim, bacaklarımı titretiyor, beni hasta ediyordu.

— O halde ne istiyormuş? diye ısrar etti.

— Hiç... Bazı saçmalıklar... İki üç şeyin boyanmasını istiyor.

— Ah ne tesadüf... Boya yapmaya bayılırım!

— İşte ben buna şans derim, dedim.

Ertesi sabah iki ya da üç yüz kilo boya ve rulo fırçaları kamyonetine yüklemiş bir herif geldi.

— Pekâlâ, dedi, bunlar başlamanız için yeter. Bittiği zaman bana bir telefon edersiniz, ben de anında burada olurum, anlaştık mı?

Bidonları garaja indirdik. Hoş bir yığın olmuştu, bu durum karnıma ağrılar sokuyor, sinirimi tepeme çıkarıyordu; öfke ve güçsüzlük birbirine karışmıştı. Bunun ne kadar korkunç olduğunu unutmuşum, uzun süredir başıma gelmemişti. Ne tuhaf, gerçekten unuttuğum bir sürü şey vardı.

Nakliyeci ıslık çalarak tüydü. Hava güzeldi, güzelden de öte muhteşemdi. Barakalara üzgünce bir göz attım ve yirmi beş

kiloluk bir bidonu yüklenerek yola koyuldum, bidon parmaklarımı kesiyordu. Georges resepsiyonun önünde yolumu gözlüyordu. Durmadım. Suratında deli ihtiyar gülüşüyle, yanıma gelmek için karşıya geçti.

— Hey, baksana... taşıdığın şey ağır gibi görünüyor!

— Pislik yapma, diye homurdandım. Beni rahat bırak!

— Bok ye... Ben sana ne yaptım?..

Adımlarımı yavaşlatmadan bidonu öbür elime aktardım, bacaklarımı iyice zorladım, gözümde küçük kıvılcımlar çakıyordu. Öteki, yakamı bırakmıyordu:

— Tanrım, ben senin suratını bu halde hiç görmedim!..

— Bazen olur, dedim. Yahu, Betty'nin burada OTURDUĞUNU söylemen şart mıydı?!..

— Of, Tanrım, onu tanıyorsun... Pis herif lafı ağzımdan aldı! Geldiğinde henüz uykudan tam ayılmamıştım.

— İyi de, sen hiçbir zaman tam uyanık olmadın. Sen geri zekâlının tekisin, dedim.

— Hey, söylesene her şeyi boyayacağınız doğru mu? Bütün bu işi tek başına mı yapacaksın?..

Durdum. Bidonu yere koydum ve Georges'un gözlerinin içine baktım.

— Dinle, dedim, ne karar vereceğimi şu anda bilmiyorum; ama bu konudan Betty'ye bahsetmeni istemiyorum. İyice anladın mı?..

— Evet, dert etme dostum, için rahat olsun... Ama ona söylemeden nasıl yapacaksın?..

— Hiç bilmiyorum. Henüz düşünmedim.

İlk bungalovun önünde Betty ile buluştuğumuzda, dayanılmaz bir korkuya kapılmıştım ve bir an için uzaklaşmam gerekmişti. İşin ağırlığı beni bunalıma sokuyordu ve bundan Betty'ye söz etmeye hiç cesaretim yoktu. Her şeyden vazgeçeceğini, benimle asla eskisi gibi sevişmeyeceğini, bu mesele için kıyameti koparacağını biliyordum. Ancak, daha sonra yaşanacak sıkın-

tılar öylesine daha korkunç geliyordu ki sonunda açılmaya karar verdim. Korkmak dünyanın sonu değildi, hepi topu gelip geçecek kısa, kötü bir andı.

Geri geldiğimde Betty kiracılarla gevezelik ediyordu. Normalden biraz daha solgundum.

— Hah... geldin. Ben de onlara biraz boya yapacağımızı söylüyordum...

Bana duygulanmış bir halde baktılar, emeklilik hayatının kafayı yedirdiği tiplerdendi. En azından altı aydır buradaydılar, her köşeye çiçek saksıları asmışlardı. Birkaç anlaşılmaz şey mırıldandım ve Betty'yi barakanın arka tarafına çektim. Boğazım kurumuştu. Betty gerçekten ışıl ışıl parlıyordu, adeta elektrik yüklü gibiydi, gülümsüyordu. Bir elimi yumruk yapıp ağzıma götürerek iki üç kere boğazımı temizledim.

— Hadi, ne bekliyoruz, tam olarak ne yapmak gerekiyor?.. diye sordu.

— Güzel, sen panjurları boyuyorsun, ben de etrafını, dedim.

Aldırmaz bir halde gülümseyerek saçlarını başının üstünde topladı. Bu görüntü insanın dizlerinin bağını çözmeye yeterdi.

— Ben hazırım! dedi. İlk bitiren diğerine yardım eder!..

Bana sırtını dönerken ona oldukça hüzünlü bir gülücük yolladım.

Yaşlılar arada sırada ne aşamada olduğumuza bakmaya geliyorlardı. Merdivenimin dibinde kollarını kavuşturarak duruyor, keyif içinde gülümsüyorlardı. On bire doğru, yaşlı kadın bize kuru pasta getirdi. Betty kadınla şakalaşıyor, her ikisinin de çok kibar olduğunu düşünüyordu. Bense onları oldukça can sıkıcı buluyordum, her an onlarla konuşup şakalaşacak halim yoktu. Ön cephenin üst tarafını tamamen boyadıktan sonra, merdivenden indim ve ikinci kartımı oynamak üzere Betty'ye yaklaştım. O bir köşeyi boyamakla meşguldü.

— Tanrım, sen gerçek bir şampiyonsun, dedim. Gerçekten bundan daha iyisi yapılamaz... Ancak, biraz can sıkıcı bir sorun var, gerçi benim hatam, sana söylemem gerekirdi...

— Sorun nedir?..

— Eee, köşeyle ilgili... Köşede boyayı taşırmışsın.

— Burası mı, evet, tabii ki taşırdım! Başka türlü nasıl yapabilirdim ki?.. Fırçaların boyunu gördün mü?..

— Biliyorum, senin hatan değil... Ama bu durumda, sanki DİĞER CEPHEYE başlanmış gibi duruyor!..

— Ee, ne var bunda? diye sordu.

Soluğum kesilmiş gibi yaptım:

— Nasıl yani?.. diye hecelerin üstüne basarak sordum.

— Olamaz, herhalde barakalarının SADECE BİR cephesini boyamayacaksın, bunun ne anlamı olur ki?..

Uyanık bir profesyonel edasıyla kolumu alnımın üzerinden geçirdim.

— Bu noktadan sonra, ha bu ha başka bir şey, ne fark eder ki... dedim. En azından onların hoşuna gider... Sayende yepyeni bir barakada yaşayacaklar.

Günün geri kalan kısmında bu küçük boktan barakaya yapışıp kaldık.

Aslında bu küçük şaka tam bir haftamızı aldı. Sıcaklık aniden artmıştı, öğle sonrasının ilk saatlerinde dışarıda çalışmak olanaksızdı. Storları sonuna kadar indirerek barakaya sotalanmak gerekiyordu. Buzdolabı tıpkı bir çamaşır makinesi gibi gürültü çıkarıyor, hatta ihtiyacımız olan buzu bile artık yapamıyordu. Odada üzerimizde pek bir şey olmadan dolaşıyorduk, ayaküstü birbirimize yapıştığımız da oluyordu. Derisinden sızan terleri parmağımla takip ediyordum, ardından da odadaki her şeyi birbirine katıyorduk, lokomotif gibi soluyarak, saç baş yapış yapış, gözlerimizden ateşler saçarak. Düzüştükçe daha çok düzüşmek istediğimizi hissediyordum, ancak benim için sorun bu değildi. Beni endişelendiren şey Betty'nin boya

yapma isteğinin gün geçtikçe azalmasıydı, artık eski coşkusu kalmamıştı, kuru pastaların tadı giderek daha kötü geliyordu. Daha ilk bungalovu bitirmemiştik ve şimdiden bıkmaya başlamıştı. Bunun gibi yirmi yedi tane daha olduğunu ona nasıl kabul ettireceğimi bilemiyordum. Akşamları uyuyamıyordum, o uyurken yatakta bir sürü sigara içiyor, sessizlik ve karanlığın ortasında kendimi saçma sapan düşüncelere bırakıyordum. Kendi kendime ne olacağını soruyordum. Her halükârda ilk hedef olacaktım. Adeta, gözleri kör eden bir güneşin alnında, bir arenanın orta yerinde duruyor gibiydim. Tehlikeyi hissedebiliyor ama ne yönden geleceğini bilemiyordum. Bu canımı sıkıyordu.

4

Yaşlıların bungalovunu bir akşam yediye doğru, güneş batarken bitirdik. Baraka beyaz zemin üzerinde pembe panjurlarla neredeyse gerçekdışı gibi duruyordu. İki yaşlı, kendilerinden geçmiş bir halde kucaklaşmıştı. Betty ve ben yorgunluktan ölmüştük. İkimiz de birer boya bidonunun üstüne oturduk, şerefe diyerek bira içtik. Öğleden sonra hafif bir rüzgâr başlamıştı, şimdilik hava iyiydi. İşin türü ne olursa olsun, bir iş bittiğinde her zaman hoşlanılacak bir şeyler olur ve biz de bu durumun keyfini çıkarmayı biliyorduk. Yorgunluk ve eklemlerimizdeki ağrı özel bir likör gibiydi, her durumda eğleniyorduk.

Patron geldiğinde, durmadan birbirimize göz kırpıyor ve biralarımızı höpürdetiyorduk. Arabası bir toz bulutu kaldırdı, gelip tam önümüzde durdu. Soluk almakta zorlanıyorduk, özellikle de ben. Kulaklarım çınlamaya başlamıştı.

Arabadan indi ve ıslak mendiliyle bize doğru ilerledi. Abartılı bir gülümsemeyle Betty'ye baktı. Güneşin son ışınları bu herifin tenine hafif mor bir renk veriyordu. Bazen cehennem kaçkınlarını tanımak daha kolaydır.

— Güzel, dedi, sanırım her şey yolunda. İş de ilerliyor gibi...

— Aman eksik olmayın, iyi ki söylediniz! diye yanıtladı Betty.

— Güzel, güzel... bakalım aynı tempoyu sürdürebilecek misiniz...

Benden soğuk terler boşaldı. Oturduğum bidondan sıçradım. Herifi kolundan yakalayıp konuyu değiştirdim:

— Hadi gelin daha yakından bakın, gelin işi görün... Beş dakikada kuruyor, harika!..

— Hayır, dur bir dakika, dedi Betty. Benim anlamadığım bir şey söyledi...

— Her şey yolunda, dedim. Herkes memnun. Kiracıları görmeye gidelim...

— TEMPOYU SÜRDÜRMEKLE ne demek istiyor??!!..

— Bu bir konuşma tarzı, dedim. Hadi gidip ihtiyarlarda bir şeyler içelim...

Bütün engelleme çabalarıma rağmen, patron Betty'ye döndü. Elimde olmadan yüzümü ekşittim.

— Hayır, endişelenmeyin hanımefendi. Göründüğüm kadar gaddar değilim. Bütün bu işi nefes almadan yapmanızı istemiyorum...

— Bütün iş?.. BÜTÜN İŞ de ne demek?..

Herif saniyenin binde biri kadar bir süre boyunca şaşırmış göründü, sonra sırıtmaya başladı.

— Ee... diğer bungalovları kastediyorum tabii ki... İyi anlayamadığınız bir şey mi var?..

Artık kımıldayamıyordum, kan ter içinde kalmıştım. Betty hâlâ bidonun üstünde oturuyordu, patrona aşağıdan bakıyordu, herifin üstüne atlayıp boğazına sarılacağını ya da onu küfür yağmuruna tutacağını zannettim.

— Yoksa bütün bu süprüntüleri boyamaktan keyif alacağımı mı düşünüyorsunuz? diye hırladı. Şaka mı yapıyorsunuz?..

— Öyle bir halim var mı? diye sordu herif.

— Vallahi bilemiyorum... Düşünüyorum, bir saniye beklersen sana cevap vereceğim...

Bir sıçrayışta ayağa kalktı. Pembe boya kutusunu kaptı. Kutunun kapağı başlarımızın üstünden altın bir disk gibi geçti. Her şey o kadar çabuk oldu ki kimsenin kıpırdayacak vakti olmadı. Olabilecek en kötü şeyi tahmin ediyordum.

— Yo, hayır, Betty... diye yalvardım.

Ama bu onu durdurmadı. Patronun arabasına doğru atıldı ve kutuyu arabanın üstüne boca etti, litrelerce pembe boya. Herifi hıçkırık tuttu. Betty otuz iki dişini göstererek ona sırıtıyordu.

— Hayır, dedi, gördüğün gibi arabanı boyamak pek fazla canımı sıkmadı, üstelik çok da çabuk oldu... Ama geri kalanı reddetmek zorundayım, sağlığımdan kaygı duyuyorum.

Bu sözlerin üzerine çekip gitti, aklımızı başımıza toplayabilmemiz birkaç saniye sürdü, boya kapıların yarısına kadar inmişti bile.

— Önemli değil!.. Sorun yok... Bol suyla yıkayınca gider. Sadece göz alıcı, dedim.

Tabii ki adamın arabasını yıkadım. Bu, bir saatten fazla vaktimi aldı ve herifi yatıştırana kadar akla karayı seçtim. Ona, her şeyin yoluna gireceğini, Betty'nin regl olduğunu, yorulduğunu, sıcağın sinirlerini bozduğunu, derhal pişman olacağını söyledim; Allah aşkına, unutun bunu diye ısrar ettim ve sizin için bütün çöp kutularını ve yoldaki lambaları da boyayacağım, dedim.

Dişlerini sıkarak arabasına bindi. Yola koyulmadan önce süngeri ön camında son bir kez daha gezdirdim. Daha sonra yolda tek başıma kaldım, neredeyse gece olmuştu ve tamamen bitkin bir haldeydim, hiç takatım kalmamıştı. Üstelik de işin en zor kısmının hâlâ beni beklediğini biliyordum. Otuz beş yaşımda, artık bu durumla dalga geçemiyordum, meseleleri olduğu gibi görüyordum. İşin en zor kısmı Betty'yle karşılaşmaktı. Yürümeye başlamadan önce beş dakika kendime gelmeye çalıştım, barakanın içinde yanan ışığı görüyordum, kımıldamadan geçen beş kısa dakika boyunca, burnum havada, felaketin kokusunu almaya çalışıyordum. Bence her şey tam bu andan itibaren tuhaflaşmaya başladı.

Betty şişeyi masaya koymuştu. Bir sandalyeye oturmuş, bacaklarını açmış ve başını eğmişti, bütün saçları öne sarkıyordu. İçeri girdiğimde, gözlerini bana doğru kaldırmadan önce birkaç saniye bekledi. Onu hiç bu kadar güzel bulmamıştım. Kıvrak zekâlıyımdır, onun sadece sinirli değil, aynı zamanda da üzgün olduğunu hemen anlamıştım, böyle bir bakışa senelerce dayanamazdım.

— Tanrı aşkına!.. Ne iş? diye boğuk bir sesle sordu. O aptal herifle ne ayarladın?!..

Kendime bir kadeh içki almak için masaya doğru ilerledim. Omuzlarımda görünmeyen, anormal bir ağırlık taşıyordum. Biraz daha çabuk nefes almam gerekiyordu.

— Burada kalmanı istemiyordu. Ancak beraber çalışmak koşuluyla buna izin verdi. Çok anlaşılmaz değil.

Sinirli bir şekilde hafifçe sırıttı, gözleri akik taşı gibi parlıyordu.

— Vay be, eğer doğru anladıysam, burada çürüyüp gitme iznini alabilmek için bütün bu boktan barakaları halletmem mi gerekiyor?.. Allah aşkına söylesene, çok saçma değil mi?..

— Bir bakıma evet.

Kendine bir kadeh daha aldı, ben de aynısını yaptım. Hafifçe terliyordum.

— Salaklardan kurtuluş yok, diye söze devam etti. Bunu herkes biliyor. Ama artık onları bastırmak gerekiyor, onlarla tartışmaya çalışmamak lazım. Beni asıl çıldırtan, bu herifin sana geçirmesine nasıl izin verdiğini görmek, böyle bir şeyi nasıl kabul edebildin...

— Faydalarını ve zararlarını tartmaya çalıştım, dedim.

— Bunu yapmana gerek yoktu, tek yapacağın onu siktir edip göndermekti, bu bir gurur meselesi, öyle değil mi! Ne sanıyor bu gerzek, biz ancak onun kıçını yalamayı hak eden iki salak mıyız?!.. Ben gerçek bir salağım, onun gözlerini oymalıydım!

— Dinle, birlikte kalabilmemiz için barakaları boyamam gerekiyorsa, barakaları boyarım, üstelik daha fazlasını da yaparım. Bunun bana sağladığı kazancın yanında yapacağım iş komik geliyor...

— Saçmalama!.. Belki biraz gözünü açmaya karar verirsin! Vallahi sen tam bir kafadan kontaksın! Nasıl bir delikte yaşadığımıza baksana ve öteki salak seni buraya gömmek için üç kuruş para ödüyor, hayatının yarısında bulunduğun yere şöyle bir baksana, ne kazandığını bana bir söylesene, uğruna götünü verdiğin güzellikleri bana gösterebilir misin?!!..

— İdare ediyorum... Herkes aynı durumda. Büyük bir fark yok.

— Ne olur yapma... Aynı saçmalıkları tekrarlayıp durma. Niye seninle birlikte olduğumu sanıyorsun, eğer sana hayran olamayacaksam bu neye yarar, eğer seninle gurur duyamayacaksam... Burada vakit kaybediyoruz, burası ölmeye yatmak için ideal bir delik!

— İyi, tamam, belki haklısın... Ama ne yapmak istiyorsun, ellerin cebinde buradan uzaklaşmak ve az ötede bu boktan hayata yeniden başlamak mı?.. Paraları yol kenarından toplayacağımızı mı sanıyorsun, bunu yapmaya gerçekten değeceğine inanıyor musun?..

Birer yudum daha içtik, saçmalamak için güç toplamamız gerekiyordu.

— Aman Tanrım, dedi, o halde böyle nasıl yaşayabiliriz, umutsuz, hiçbir şey olmadan, başka bir şey istemeden... Ağzına sıçayım, seni anlamıyorum, daha gençsin, sağlığın yerinde ve sanki bütün bunlar elinden alınmış gibi davranıyorsun.

— Ee, sana durumu farklı bir şekilde gösterebilirim, dedim. Dünya komik bir panayır yeri gibi ve biz bu panayırın sakin bir köşesinde birbirimizi bulduk; baş belalarından yeterince uzak, verandası olan ve düzüşebileceğimiz bir yer. Bence asıl kafadan kontak olan sensin.

Bana bakarak başını salladı, ardından kadehini başına dikti.

— Hay ağzına sıçayım, dedi. Yine bir aptala çattım. Şüphelenmeliydim, bir adamda her zaman saçma bir şey vardır.

Buz almak için buzdolabına doğru gittim. Artık bu tartışmadan gına gelmeye başlamıştı, yoğun bir gün geçirmiştim. Sonra yatağa uzandım, kadehi karnımın üstüne koydum ve bir kolumu başımın arkasına götürdüm.

Bana bakmak için çenesini sandalyenin arkalığına dayayarak döndü.

— Sende ne terslik var?.. Derdin ne? diye sordu.

Bir yandan ayakkabılarımı çıkarırken bir yandan onun şerefine içmek üzere kadehi kaldırdım. Belki de bu iyi bir yöntem değildi. Saldırı işareti vermiş olduğumu anladım. Birdenbire ayağa kalktı, bacakları yere sağlam basıyordu, ellerini beline dayadı:

— Burada kendini boğuluyormuş gibi hissetmiyor musun? Nefes alma ihtiyacı duymuyor musun? Beni soracak olursan KESİNLİKLE! Ben hava alma ihtiyacı duyuyorum!!..

Bunları söylerken gözlerini deli gibi odanın içinde gezdiriyordu, hırsını bir şeyden çıkaracağını hissediyordum, belki de bu ben olacaktım, ama bakışları kutuların üzerinde durdu. Odanın bir köşesinde korkunç bir yığın vardı, üst üste yığılı duruyorlardı. Yerimin dar olduğu doğruydu, ama bu durum beni o kadar rahatsız etmiyordu, zaman zaman bir kutuyu dolduruyor ve sonra da hiç dokunmuyordum.

Kısa bir öfke çığlığı attı, eline gelen ilk kutuyu yakaladı. Başının üstüne doğru kaldırdı. İçinde gerçekten önemli hiçbir şey yoktu, ona karışmadım. Kutuyu pencereden fırlattı. Bir kırılma sesi duyuldu. Aslında içinde tam olarak ne olduğunu hiç bilmiyordum.

İki kutu daha aynı akıbete uğradı. İçkimi bitirdim. Bu hızla giderse, az sonra yorulacaktı.

— Ah evet... diyordu, havaya ihtiyacım var! NEFES ALMAM gerekiyor!!!

Bir ara defterlerimi yerleştirdiğim kutuyu eline geçirdi. Ayağa kalktım.

— Dur, yapma, dedim. Onu yerine koy. Bu iş hoşuna gittiyse diğer kutularla devam edebilirsin.

Gözlerinin önüne gelen bir perçemi geriye attı. Kararsızdı, yaptığı küçük temizlik harekâtı nedeniyle soluk soluğa kalmıştı.

— İçinde ne var?..

— Önemli bir şey değil. Sadece kâğıt parçaları.

— Bakıyorum birdenbire canın sıkıldı... Bu kâğıtlar neyin nesi?

Cevap vermedim, önünden geçtim ve kendime bir kadeh daha almaya gittim. Aklım karışmaya başlamıştı.

— Sanırım onlara bir göz atmak istiyorum, dedi.

Bunu söylerken kutuyu yatağın üstüne devirdi ve defterlerim sahaf tezgâhındaki kitaplar gibi her yana dağıldı. Bu hoşuma gitmedi, keyfim kaçtı. Betty içlerinden rastgele iki üç tanesini alıp hızla sayfalarını karıştırırken ben de kadehimden büyük bir yudum aldım.

— Allah Allah!.. Yahu bunlar neyin nesi? dedi. Bunları kim yazdı, sen mi?..

— Bak, dinle, bütün bunlar eski, önemsiz şeyler. Konuyu değiştirsek daha iyi olur. Bunları yerleştireceğim...

— BUNLARI yazan SEN misin?

— Evet, BUNLARI yazan BEN'im. Epey zaman önceydi.

Bu durumdan hoşlanmış gibiydi. Sonunda zafere ulaşmıştım ama ben başka şeylerden söz etmeyi tercih ederdim.

— Sakın bana bu defterlerin bütün sayfalarını senin yazdığını söyleme, buna inanmam!!..

— Betty, bütün bunları bu akşam için unutalım, gel güzel güzel uyuyalım... Beynimin tamamen boşaldığını hissediyorum ve...

— Tanrı aşkına! diye sözümü kesti. Peki bu tam olarak nedir? Anlamıyorum.

— Hiçbir şey değil. Boş kaldığım sıralarda yazdığım şeyler.

Gözlerini fal taşı gibi açmış bana bakıyordu, hem üzgün hem de hayran bir ifadesi vardı.

— Peki bunlar neden söz ediyor?

— Hiç bilmiyorum, benden söz ediyor... Aklımdan geçen her şey...

— Peki, neden bana hiç söylemedin?

— Bunları neredeyse tamamen unutmuştum.

— Hadisene, bana yutturamazsın. Böyle bir şey unutulamaz.

Parmağını defterlerin sırtında bir kör gibi gezdirerek onları yavaş hareketlerle topladı. Odayı ölüm sessizliği kaplamıştı, yatıp yatamayacağımızı merak ediyordum. Daha sonra onları masanın üstüne taşıdı ve bir sandalyeye yerleşti.

— Kapakların üzerindeki numaralar, sırayı mı belirtiyor? diye sordu.

— Evet, ama sen ne yapıyorsun? Bunları şimdi okumaya kalkışmayacaksın değil mi...

— Neden?.. Bana daha ilginç bir teklifin var mı?..

Bir düşünce belirtmek istedim ama vazgeçtim. Sarhoş olmuştum. Sessizce soyundum ve o bir numaralı defteri eline aldığı sırada yatağa uzandım. Bunları şimdiye kadar başka birisine göstermemiştim, hatta sözünü bile etmemiştim. Betty bunlara göz atacak ilk kişiydi. O herhangi biri değildi. Bu durum çok hoşuma gitti. Uyumadan önce uzun bir sigara içtim,

gözlerimi tavana diktim, sonunda sükûnet geri gelmişti. Otuz beş yaşında, insan oldukça iyi bir hayat tecrübesi edinmeye başlıyor. Bir miktar soluklanmak hoş oluyor.

Ertesi sabah, yatakta yan döndüm ve onun yanımda olmadığını fark ettim. Başı ellerinin arasında ve şu meşhur defterlerden birinin üzerine eğilmiş halde masada oturuyordu. Gün çoktan ağarmıştı ama ışık hâlâ yanıyordu. Oda dumanaltı olmuştu. Hassiktir, dedim, sıçtık, bütün geceyi orada geçirmiş. Gözümü ondan ayırmadan hızla giyindim, ruhsuzca hareket ediyordum. Güne başlamak ya da günü bitirmek için harika küçük bir cümle kurmam gerekiyor mu diye düşünüyordum. Bana hiç bakmıyordu bile, zaman zaman bir sayfayı çeviriyor, ellerini tekrar alnına dayıyordu. Bu beni sinirlendiriyordu. Biraz dolandım ve kahve yapmaya karar verdim. Güneş duvarlara vurmaya başlamıştı.

Başımı suyun altına soktum ve sonra iki fincanla birlikte kahveyi masanın üstüne koydum. Onun fincanını doldurdum. Önüne doğru ittim. Bana bakmadan, teşekkür etmeden kahveyi aldı, uykulu gözleri şişmiş, saçı başı dağılmış bir haldeydi. Ben şeker koyma fırsatını bulamadan, o, kahveyi içip bitirivermiş, okumaya devam edebilmek için başını yana çevirmişti. Bir şey olur mu diye bir süre bekledim, dikkatini bana yöneltir mi ya da gücü tükenip sandalyeden yuvarlanır mı diye. Sonra ellerimi baldırlarıma vurarak ayağa kalktım.

— Pekâlâ... ben gidiyorum, dedim.

— Hıı, hıı...

Eminim ne dediğimi bile anlamamıştı.

— Nasıl gidiyor... hoşuna gitti mi? diye sordum.

Bu sefer, beni duymadı. Masanın üzerinde el yordamıyla sigara aradı. En azından bunun onu oyalayabileceğini ve belki de durumun biraz olsun yatışabileceğini düşündüm. Daha fazlasını istemiyordum. Tek isteğim benimle kalmasıydı.

Çıkarken lambayı kapattım, kafasını kaldırıp bana bir an için bile bakmamış olmasına karşın, yepyeni bir sabaha adımımı attım. Ortalıkta güzel, sarı bir ışık vardı ve bazı yerler halen gölgedeydi, çok erken olması gerekiyordu, dışarıda kimse yoktu, ağzımda hafif kötü bir tatla yapayalnızdım.

Depodan bir kutu boya almaya gittim. Üst sıradan bir tane aldım; ama kutu elimden kaydı, arkaya doğru sendeledim ve böğrümü VW'nin dikiz aynasına geçirdim. Gözümde şimşekler çaktı. Garajdaki herif geçenlerde bunun için ancak küçük bir kutu yüz kremi satın almaya yetecek bir para teklif etmişti ve pazarlık sonuçlanmamıştı. Şimdi pişmandım; çünkü bu enkaz elimizde kalmıştı ve onu ne yapacağımızı bilmiyordum. Küfrederek kalçamı ovuşturdum, al işte, halledilmesi gereken bir sorun daha; liste giderek artmaktaydı. Kapıyı kapadım ve bidonumla güneşin alnında suratımı buruşturarak sakatlar gibi yürümeye başladım.

Defterlerimle birlikte masanın başında iki büklüm olmuş Betty'yi düşünerek iki numaralı bungalovu boyamaya giriştim. Bu bana biraz cesaret verdi, gönlüm biraz ferahlamış bir şekilde ilk rulo darbesini indirdim.

Başlayalı henüz beş dakika olmuştu ki panjurların açıldığını ve bir herifin belirdiğini gördüm. Bu kiracıydı, tıraş olmamıştı, üzerinde fanila ve donla yataktan yeni çıkmış bir hali vardı, hani şu herhangi bir ürünün bölgedeki özel temsilciliğini yapan tiplerdendi; bununki gözlük satıcılığıydı.

— Ah! sen misin?.. dedi. Ne yapıyorsun?..

— Belli olmuyor mu?

Alaylı bir ifadeyle başını salladı:

— Yahu, senin biraz çalıştığını görmek değişik bir durum... Sonra da İÇERİYİ yapacaksın değil mi??..

— Tabii, eşyaları çekmeye başlayabilirsiniz.

Uzun bir süre esnedi, sonra bana bir kahve ikram etti. Bir süre havalardan söz ettik ve ben işimin başına döndüm. Rulo her sürüşte büyük bir gürültü çıkarıyordu, daha sessizini tercih ederdim.

Vakit çok yavaş ilerliyordu, merdivene tırmanıp inmem ve sıcağın artması dışında değişen pek bir şey olmuyordu. Acele etmiyordum, hatta biraz uyuşmuş gibiydim, ortalıktaki ışık beni yarı yarıya kör ediyordu. Tek terslik, kolumdan akan boya sızıntısıydı, bu da yeterince tatsız bir durumdu ve ben istediğim gibi davranabilirdim, bundan kaçış yoktu, beni gıdıklıyor, kaşındırıyor, midemi bulandırıyordu. Aslında, boya yapmak hobim değildir, insan her şeye burnunu biraz fazla sokuyor ve her şey anında sıkıcı hale geliyor.

Ama bu sabah ihtiyacım olan şey tam da böyle bir işti, kafamı dağıtabilecek bir şey. Kendimi biraz tecrit etmek istiyordum. Nefes alışımı bile yavaşlatmış, gözlerimi yarı kapalı tutuyordum. Bu o kadar işe yaramıştı ki motorun sesini bile duymamıştım. Sadece Betty'nin kamyonetle geçtiğini görmüştüm.

Karnıma bir bıçak saplanmıştı. Gitti, dedim, buraya kadardı, gitti, beni terk ediyor... Bu beni çok kötü etkiledi, panikleğimi hissettim; ama iki üç saniye daha, artık hiç boyamayıncaya kadar ruloyu sürmeye devam ettim. Daha sonra her şeyi bir kenara savurdum ve gerçekten gitmemiş olması, özellikle de buranın kamyonetiyle gitmemiş olması için dua ederek barakaya doğru koştum. Kesik kesik soluyarak vahşi bir hayvan gibi içeri daldım, bütün eşyalarını bıraktığını fark etmem bir süre aldı. Bir sandalyeye oturmam şarttı, bacaklarımı hissetmiyordum. Böyle bir tepki göstermek için tamamen çıldırmış olmalıydım. Giysilerine, mini eteklerine, tişörtlerine bir kere daha dokunmak için ayağa kalktım, neredeyse kendimi tokatlayacaktım. Ayrıca küçük defterlerimin de özenle bir kutuya yerleştirilmiş olduğunu gördüm. Büyük bir bardak su içtim ve işimin başına döndüm.

Daha sonra bir şeyler yemek için geri geldim, ama o hâlâ dönmemişti. Kadınlar alışverişe gittikleri zaman böyle olur, diye düşündüm, hep uzun sürer. Kendime yumurta pişirdim ama aç değildim, onun yokluğunda barakanın tuhaf bir havası

olduğunu düşündüm, burada kendimi iyi hissetmiyordum. Beş dakika hareketsiz duramıyordum. Biraz bulaşık yıkadım, sonra bu boşluğu, onun dışarı attığı kutuları içeri taşıyarak değerlendirdim, biraz etrafı topladım. Ancak, bir şeylerin değiştiğini hissediyordum, eşyalar gözüme daha az tanıdık geliyordu ve odanın havasında bir tuhaflık vardı, neredeyse kendimi bir yabancının evinde hissedecektim. Bu tatsız bir duyguydu. Sıcağa rağmen, fırçalarımın başına dönmeyi tercih ettim, geri geri dışarı çıktım.

Kendi kendime, sadece bir şeyler yapmak üzere şehre gittiğini boşu boşuna tekrarlayıp duruyordum; içimin sıkıntısı bir türlü geçmiyordu, hatta biraz sinirli olduğumu bile hissediyordum. Canlı hareketler yaparak çalışıyordum, küçük boya damlaları her tarafa sıçrıyordu. Bir cilt hastalığına yakalandığımı düşünüyordum. Arada sırada yoldan bir araba geçiyordu ve merdivenin tepesinden arabayı takip etmek üzere işe ara veriyordum. Önüme gelen birkaç ağaç dalı dışında, çatıların üzerinden yolu kilometreler boyunca görebiliyordum. Herhalde Sargasso Denizi'nin sularında bata çıka yol alan uyduruk bir korsan teknesinin gözcüsüne benziyordum. Bu yola bakarken gözlerimi helak ediyordum. İlk defa burası bana gerçek bir çöl gibi görünmüştü, adeta bir cehennem deliği gibi, şimdi onun ne demek istediğini anlıyordum. Bu açıdan bakıldığında çok hoş bir şey gibi durmuyordu. Benim cennetim, güneşin kavurduğu boş bir arazi parçasına benziyordu: kimsenin istemeyeceği bir izbeye. Tabii ki o burada olmadığı için meseleye böyle yaklaşıyordum; ama ne yazık ki bir kız dünyanızı alıp, onu bir eldiven gibi tersyüz edebiliyordu, gayet sinir bozucu bir durumdu.

Kamyonetin nihayet geldiğini gördüğümde, rulomu merdivenin basamağına astım ve bir sigara yaktım. Manzara eski sükûnetine kavuşmuştu, ben gevşerken dallardaki yapraklar da hafifçe hışırdıyordu. Ufak ufak her şey yoluna giriyordu. Gidip onu karşılama isteği ile bir süre mücadele ettim ama teslim olacağımı hissedince, barakaya bir yumruk geçirdim, eli-

min üstündeki bütün deri panjura yapışıp kalmıştı ama bu işe yaradı, merdivenden inmedim.

Gözlük satıcısı ne olup bittiğini görmek için dışarı çıktı, elinde bir seks dergisi vardı, memeleri görüyordum.

— Hey... Bütün bu şamatayı sen mi koparıyorsun?

— Evet... bir sivrisineği yamyassı ettim!

— Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu saatte sivrisinek ne gezer!

— İsterseniz çıkıp bakın. Ayaklarının küçük bir kan gölünde hâlâ hareket ettiğini görüyorum.

Bezgin bir tavırla bir el işareti yaptı. Daha sonra dergisini kıvırdı ve dürbün yapıp bana baktı.

— Nasılsın?.. Tepede iyi misin?..

— Az önce bitkindim ama şimdi hızla toparlandığımı hissediyorum.

— Allah kahretsin, dedi, güneşin altında nasıl böyle kalınabildiğini anlamıyorum. Saçma sapan işler!..

Çırılçıplak kızları koltuğunun altına kıvırarak evine girdi ve ben de, yeni bir enerjinin coşkusuyla yeniden işe koyulabildim. Çılgınlar gibi boyuyordum, dudaklarımda bir gülümseme vardı, çenem sıkılıydı.

İşi her zamankinden biraz erken bıraktım, istediğimi yaparak kendimi ispatlamıştım; ama abartmaya gerek yoktu. Beklemek beni aşırı tahrik etmişti ve barakaya kadar normal bir şekilde yürümek için dünyanın bütün acılarını çektim, bacaklarımda ve kollarımda şimşekler çakıyordu, tükenmiştim.

Kapıyı açar açmaz Betty kollarıma atıldı. Bir anda mahvolmuştum. Onu kendime doğru çektim, omuzlarının üzerinden masanın kurulu olduğunu görebildim, ortada kocaman bir çiçek buketi vardı. Ortalık nefis kokuyordu.

— Ne oluyor? diye sordum. Doğum günüm mü?

— Hayır, dedi. Küçük bir aşk yemeği.

Anlamaya çalışmadan boynuna sarıldım, soru sormak istemiyordum, her şey çok güzel görünüyordu bana.

— Gel, dedi. Otur, sana bir kadeh soğuk şarap vereyim.

Yavaş yavaş hareket ediyordum, hâlâ sürprizin etkisi altındaydım. Etrafıma bakarak gülümsüyordum ve içtiğim şarap hakikaten mükemmeldi, batan güneşin ışıkları altında içmek için idealdi. Kadınlar bizi cehennemden cennete geçirmeyi gerçekten ustalıkla beceriyorlar, diye düşündüm, nerede ne yapacaklarını hakikaten çok iyi biliyorlar.

O, fırına bir göz atarken, ben de kendime bir kadeh daha aldım. Bana sırtını dönmüş, şehirdeki gezintisini anlatıyordu, fırının önünde çömelmişti ve kısa sarı eteği baldırlarına kadar sıyrılmıştı, insanı çileden çıkaran bir hali vardı. Onu tam olarak dinlemiyordum. Pencerenin pervazına konan küçük bir kuşu seyrediyordum.

— On dakika içinde yeriz! dedi.

Gelip dizlerimin üstüne oturdu ve kadeh tokuşturduk. Elimi bacaklarının arasına soktum. İşte gerçek hayat buydu. Sigara almayı akıl ettiğini umuyordum. Külotuna dokunur dokunmaz uyarıldım ama beni durdurdu. Gözleri ışıl ışıl bir halde benden biraz uzaklaştı.

— Aman Tanrım, dedi, dur sana şöyle bir bakayım...

Sevinçten çıldırmıştım. Gıkımı çıkarmadan ellerini yüzümde gezdirmesine izin verdim. Bu sanki hoşuna gidiyor gibiydi. Kadehleri peş peşe götürüyordum.

— Ah şimdi anlıyorum niye kendini buraya gömmeye geldiğini, diye mırıldandı. Çünkü BU HARİKAYI yazmalıydın!!..

Hiç cevap vermedim, gülümsemekle yetindim. Aslında, zannettiği gibi değildi, bu Allahın unuttuğu yere yazmak için yerleşmemiştim, bu aklımdan bile geçmemişti. Hayır, benim aradığım, sakin bir yerdi, bol güneşli, insanlardan uzak bir yer; çünkü dünya canımı sıkıyordu ve ben buna karşı hiçbir şey yapamıyordum. Yazmak çok sonradan başladı, belki bir yıl sonra ve belli bir nedeni de yoktu, hani şu birkaç ay yalnız kaldıktan sonra aklınıza gelen şeyler vardır ya, tıpkı onlar gibi oldu, biraz uykusuz gecelerin tadını çıkarmayı sürdürmek için, biraz da yaşadığını hissetme ihtiyacından.

— Biliyor musun... nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, diye ekledi. Bunun beni nasıl etkilediğini bilemezsin. Tanrım, şimdiye kadar böyle bir şey okumamıştım! Bunu yazan sen olduğun için öylesine mutluyum ki, ah yalvarırım, bana sarıl!..

Biraz abarttığını düşünüyordum ama onu yalvartmadım. Gecenin havası güzeldi. Ben de tıpkı tarçın kokulu ılık bir banyodaymışım gibi kendimi koyvermiş, tamamen gevşemiştim. Ta ayak parmaklarımın ucuna kadar.

Betty pırıl pırıldı, esprili ve hoş bir hali vardı, kendimi uzaya fırlatılmış ve boşlukta yüzüyor gibi hissediyordum, kenetlenme manevrasına geçilmesini ve yatağa iniş yapılmasını bekliyordum. Oysa o... Onu ilgilendiren tek şey benim defterlerim, BENİM KİTABIM'dı, neden yazmıştım, nasıl yazmıştım, şu ve bu. Onu sarsmayı başardığımı anlamıştım, onu sadece beyin gücümle yere sermiştim ve bu durum beni keyiflendiriyordu. Kim bilir belki de eğer ben bir dâhi isem bir bakışım onu mahvetmeye yetebilirdi...

Coşkusunu biraz olsun yatıştırmaya çalışıyordum; ama yapılacak hiçbir şey yoktu, gözünü ayırmadan şefkatli bir şekilde bana bakıyor ve yazar ellerimi okşuyordu. Gözleri, bir taşı ikiye böldüğünde bir elmasa rastlayan bir genç kızın gözleri gibi parlıyordu. Bana kral muamelesi yapıyordu. Sahnedeki tek pürüz, beni bir başkasının yerine koyduğunu hissediyor olmamdı. Ama kendime bu durumdan olabildiğince yararlanmayı, siktiğimin yazarlığının ve ruhumun muhteşem derinliğinin sefasını sürmeyi telkin ediyordum. Hayat bir self servis tezgâhına benziyordu, yemekleri önünüzden geçip gitmeden yakalamayı bilmek gerekiyordu.

On bire doğru, yazar uçmaya başlamıştı. İki küçük şişe şarap içmişti ve artık sandalyesinde duramaz haldeydi. Mutluydu, gülümseyerek kızı seyrediyordu, onun kendisine ne söylediğini anlamıyordu, üstelik tekrarlamasını isteyecek gücü de yoktu. Şarap başını döndürüyordu, ama aynı zamanda yaşanan yumuşaklık da başını döndürüyordu, huzur başını

döndürüyordu ve özellikle de önünde memelerini oynatıp duran şu siyah uzun saçlı kız. Biraz daha sıksa, neredeyse onda bütün defterlerini yeniden okuma isteğini uyandıracaktı, kız onlara yeni bir boyut katmıştı. Yatakta kızın külotunu dişleriyle sıyırarak eğleniyordu. Kız onu kollarının arasına alıp sıkıyordu. Şimdiye kadar hiç böyle kucaklamamıştı, bu çok tuhaftı. Kız adama sanki bir fırtınadan çıkmışlar gibi kenetlenmişti, bacaklarını sırtına dolamıştı. Erkek kızın gözlerinin ta içine bakarak yavaş yavaş içine giriyor, ilerleyen gecede poposuna sımsıkı sarılıyor ve göğüslerini ısırıyordu. Sigara içtiler. Terden sırılsıklam olmuşlardı. Bir an kız dirseğinin üzerinde doğruldu.

— Senin burada oturup barakaları boyamak zorunda olduğunu düşündükçe!.. dedi.

Yazar şıp diye cevabı yapıştırdı, ne de olsa bu mesleğinin bir parçasıydı:

— Bunun ne sakıncası olabilir ki! dedi.

— Ama olman gereken yer burası değil...

— Yok yahu?.. Peki neresi benim yerim?..

— Zirve, dedi kız.

— Naziksin, diye yanıtladı yazar. Ama ben dünyanın benim ölçülerime göre biçilmediğini düşünüyorum.

Kız, yazarın göğsüne atar biner gibi oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

— Pekâlâ, göreceğiz bakalım!.. dedi.

Yazar kızın söylediklerini ciddiye almamıştı. O yazardı, müneccim değil.

5

Ertesi gün, siesta yaparken patron damladı. Onu karşılamaya kapıya gittim. Huysuz görünüyordu, sıcaklık yol boyunca onu etkilemişti, yüzü çok soluktu. Betty hâlâ yatakta olduğu için, onu içeriye sokmadım, hatta çaktırmadan biraz dışarı bile ittim ve belki de tepesini attıran bu olmuştu, kuşkusuz göz banyosu yapmak isterdi.

— Olmaz ama, siz benimle dalga geçiyorsunuz!.. diye hırladı. Yani sabah saat onda, öğleden sonra dörtte mi başlıyor?.. Sizi asla rahatsız etmemek gerekiyor!..

— Ah affedersiniz, dedim, ama akşam gün batana kadar çalışıyorum. İnanın, saatlerce çalışıyorum...

— Evet, gördüğüm kadarıyla, her şeye bir cevabınız var, ha, öyle değil mi?

— Yanılıyorsunuz, dedim.

Cümlemi tam bitirmiştim ki Betty göründü. Benim beyaz bir tişörtümü üzerine geçirmiş, poposunu örtmek için çekiştirip duruyordu. Patrona kin dolu bir bakış fırlattı.

— Ne hakla onunla bu ses tonuyla konuşuyorsunuz? diye sordu.

— Betty, yalvarırım... dedim.

— Hayır ama hakikaten öyle, diye sürdürdü, ne zannediyorsunuz?..

Herifin ağzı açık kalmıştı. Göğüs uçlarını belli eden tişörtü çekiştirmekte olan Betty'ye ve onun uzun, çıplak baldırlarına bakıyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Suratını mendille sildi.

— Bakın, ben sizinle konuşmuyorum, dedi.

— Allahtan öyle... Ama en azından kiminle konuştuğunuzu biliyor musunuz?..

— Tabii ki, yanımda çalışan kişiyle konuşuyorum.

Betty bir kahkaha patlattı.

— Yanında çalışan biri mi?.. Vah zavallı moruk seni! O kendi kuşağının en büyük yazarı, bilmem anlıyor musun?..

— Betty, dalga geçiyorsun...

— Beni ilgilendirmez, dedi patron.

Betty'nin beti benzi attı. Kızgınlığın etkisiyle, tişörtü çekiştirmeyi bıraktı ve tişört yirmi santim yukarı çıktı. Önündeki kıllar görülebiliyordu. Herif artık gözünü alamıyordu. Betty ne olduğunu anlayana kadar birkaç saniye geçti.

— Hop... sen... nereye bakıyorsun öyle??!!.. diye gürledi.

Beriki ipnotize olmuştu, dudaklarını ısırıyordu. Betty bir vuruşta onu geriye doğru itti ve herif verandanın merdivenlerini kıçın kıçın indi.

— Hey, hayatında hiç kadın görmedin mi?.. Kalp krizi mi geçireceksin?..

Baldırları açıkta onu takip etti ve bir kez daha kuvvetlice itti, herif sendeledi, az kalsın düşecekti, kendini son anda toparladı. Artık kıpkırmızı kesilmişti.

— Hayatta dayanamadığım bir şey varsa o da cinsi sapıklardır! diye ekledi Betty.

Bu sahne bana öylesine inanılmaz gelmişti ve Betty öylesine kışkırtıcıydı ki ağzım açık bir halde verandanın bir köşesinde çakılıp kalmıştım. Patron sinirden yemyeşil kesilmişti ama mavi gökyüzünden oluşan bir fonda yelkenleri indirmekteydi. Kendimi gülümsemekten alamıyordum, özellikle de boylu boyunca yere serildiği anda.

Bana son bir bakış atarak hızla ayağa kalktı:

— Bu kızdan kurtulmanızı tavsiye ederim! diye bağırdı.

Ama Betty tekrar saldırma tehdidinde bulununca, tabanları yağladı. Takım elbisesini elleriyle temizlerken küçük beyaz toz bulutları kalktı.

Betty yanımdan geçti, hâlâ sinirden titriyordu, tek kelime etmeden içeri girdi. Yaklaşmamak daha iyiydi, bu kilometrelerce uzaktan görülebiliyordu, fırtınanın yavaş yavaş dinmesini beklemek daha iyiydi. Buna yazarın bile yeltenmeye gücü olamazdı o anda. Sahne yeniden değişmiş ve bu küçük iğrenç yere geri dönmüştük. Duvarları tekmelediğini duydum. İşe koyulma vaktiydi.

Bütün öğleden sonramı, onu gözetlemek için merdivenin tepesinde geçirdim. İki numaranın çatısından bakmak için ayakuçlarımda yükselmem yetiyordu, pencerelerden içerisini görebiliyordum, soytarılık yapıyordum, en az elli metre uzaktaydım, kendimi güvenlikte hissediyordum. Böyle bir kızın sakinleşmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini düşünüyordum. Karton kutularımdan bazılarının yine pencereden uçtuğunu gördüm ama defterlerimin durduğu kutu değil; gidenler arasında o yoktu. Ha ha, dedim içimden, HA HA!

Tabii ki iş hızlı ilerlemiyordu, aklım işte değildi. Tembel tembel çalışıyordum. Gün ilerliyordu ve şimdi masaya oturmuş, ellerini alnına dayamıştı, hiç kıpırdamıyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu kestiremedim. Onu destekliyordum, öteki aptal, hak ettiği cezayı çekmişti. Ya ben, acaba ben de hak ettiğimi alıyor muydum?

Patronun tehdidi hiç aklımdan çıkmıyordu ama kendimi bu salağı işçi ve işverenler kuruluna sevk ederken düşünüyordum ve bu bana biraz moral veriyordu. Kendimi biraz yorgun hissediyordum, sanki üşütmüş gibiydim. Ayrıca önümde yapılacak tonlarca boya işi vardı. Betty'nin verandaya çıktığını gördüğüm sırada, tenekedeki boya bitmek üzereydi. Çatının arkasına saklandım. Yeniden bakmayı göze aldığımda, yola çıkmıştı ve köşeyi dönüyordu.

Nereye gidiyor diye merak ettim, duvarın sonunu boyarken her türlü olasılığı aklımdan geçiriyordum. Ama endişelenmeme fırsat kalmamıştı, çünkü kısa bir süre sonra geri geldi. Gelişini görmemiştim bile. Barakanın içinde telaşla dört dönüşünü, pencerelerin önünden gelip geçişini seyrettim. Ne halt karıştırdığını tam olarak göremiyordum, sanki önünde bir şey sallayıp duruyordu.

İşte, dedim, bir karışım hazırlıyor. Belki de sinirlerini yatıştırmak için barakayı cilalıyor. İçerisinin küçük bir güneş gibi parlayacağını hissediyordum.

Biraz daha çalıştım, ruhum sükûnet içindeydi. Fırçaları özenle yıkarken güneş batıyordu. Sıcaklık azalmıştı. Eve dönmeden önce gözlük satıcısıyla beraber bir bira içtim. Gökyüzü çarpıcı bir kızıllıktaydı. Bir sigara yaktım ve ayaklarımın ilerleyişini seyrederek yavaşça barakaya doğru yola koyuldum. Varmama yaklaşık on metre kala, başımı kaldırdım. Betty'nin verandada dikildiğini gördüm. Durdum. İki valizi yanında duruyordu ve bakışlarında inanılmaz bir yoğunluk vardı. Bu arada elindeki yanan gaz lambasıyla ne yaptığını merak ettim. Alacakaranlıkta saçları parıldıyordu, yabanıl bir güzelliği var-

dı. Ortalık benzin kokuyordu. Lambayı barakanın içine fırlatacağını anladım. Bu fikir saniyenin onda biri kadar bir süre beni keyiflendirdi, sonra kolunun havada bir yarım daire çizdiğini ve lambanın boşlukta bir yıldız gibi kaydığını gördüm.

Barakadan ÇAAATTIRR diye bir ses çıktı!!! Bu bir cehennem görüntüsüydü. Daha sonra, alevler pencereden çıkarken valizleri kaptı.

— Hadi, geliyor musun?.. dedi. Gidiyoruz.

6

Yoldaki çukurlar nedeniyle yüzümü buruşturarak uyandım, üstelik üşümüştüm, kamyonetin kasasında rüzgâr korkunç esiyordu. Sabahın altısı olmalıydı, gün henüz ağarıyordu. Betty yumrukları sıkılı bir halde uyuyordu. Kör talih gübre torbaları taşıyan bir tipe rastlamamızı istemişti, sabahın köründe bu koku midemi bulandırıyordu, fenalaştığımı hissettim. Şoförün yanındaki koltukta büyük paketler yığılıydı, bu nedenle açıkta gidiyorduk. Valizden bir kazak çıkarıp üstüme geçirdim. Betty'nin omuzlarına da bir şey örttüm. Bir ormandan geçiyorduk ve hava biraz soğuktu. Ağaçların tepesi o kadar yüksekteydi ki bu başımı döndürüyordu. Şoför arka

cama vurdu. Bizi bir benzin istasyonundan alan genç bir tipti, ona bir bira ısmarlamıştım. Eğer yanlış anlamadıysam tarım fuarı gibi bir yerden geliyordu.

Bana kahve ikram etti, onu öpebilirdim o anda. Termosu alıp kendime azar azar kahve koydum. Ardından ilk sigaramı içtim, torbaların birine oturmuş, yolun akışını seyrediyordum. Birden kendimi gülmekten alamadım. Bu yaşta adeta yeni bir akne çıkarıyor gibiydim. Tamam, dünyanın sonu değildi, doğrusunu söylemek gerekirse, Betty valizlerden birine birkaç gömlekle defterlerimi koymayı başardığına göre arkamda doğru dürüst hiçbir şey bırakmamıştım, sadece bu durumu biraz komik buluyordum, tek eksiğim Henri Fonda'nın kasketiydi. Tedbirli bir kız olarak, biriktirdiğim parayı da yangından kurtarmıştı, bu da kendimi yeterince zengin hissetmemi sağlıyordu, bir iki ay rahatlıkla geçinebilirdik, hatta ona, dinle, yolda otostop yapmak zorunda değiliz, yol parasını ödeyebiliriz, sıkıntı çekmek istemiyorum, bile dedim. Ama yapılacak hiçbir şey yoktu, çok para harcamamamız gerektiğini düşünüyordu, bu konuda kesin kararlıydı, otostop yapılacaktı, işte o kadar! Bana kalırsa asıl neden otostop yapmayı seviyor olmasıydı. Tek istediği, arkasında bir yığın kül bırakmak ve tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi yola koyulmaktı. İşi sürüncemede bırakmak istemiyordu. Sorun çıkarmadım; çünkü koluma asılmıştı, önemli olan da sadece buydu. Valizi yüklendim ve sırıtarak parmağımı kaldırdım.

İki gündür yoldaydık, toz içindeydik. Duşumu özlemeye başlamıştım. Yüksek sesle esnedim ve Betty uyandı. Bir saniye sonra kollarıma atladı ve dudaklarıma yapıştı. Saatlerce kafa patlatsam, Tanrı'dan isteyecek başka bir şey bulamazdım. Mutlu olduğunu görmek için ona bir saniye bakmak yeterliydi. Her ne kadar, onun dediği gibi, gidip dünyayı avcumun içine alma fikri çok hoşuma gitmese de bu durum çok daha iyi geliyordu. Yanı başınızda çok güzel bir kız olduğu sürece yol daha devam edebilirdi.

Adam benzin almak için durdu, biz de gidip sandviç ve bira aldık. Hava tekrar ısınmaya başlamıştı. Kamyonet zaman zaman saatte 100 km sürat yapıyordu ama buna rağmen derimizi yakan güneşi hissediyorduk. Betty durumu düşsel buluyordu; rüzgâr, yol, güneş. Biranın kapağını açarken başımı sallıyordum. Eğer bilet almama izin verseydi çoktan gelmiş olacağımızı düşünmekten kendimi alamadım, oysa şu anda inanılmaz bir dolambaca katlanmak zorundaydık. Bunun tek nedeni adamın şehre dönmeden önce erkek kardeşini görmek zorunda olması ve bu şahane küçük kamyonetten ayrılmaya cesaret edememizdi. Çünkü bizi almak için sadece o durmuştu ve artık bindiğimize göre bizi şehre bırakana kadar asla ondan ayrılamazdık. Acelemiz olmadığı doğruydu. Eldorado'ya gitmek için yola koyulmamıştık ki.

Küçük bir köyde durduk, adam kardeşini görmeye gittiği sırada gidip bir yerde, bir şemsiyenin altında oturduk ve soğuk içecekler ısmarladık. Betty tuvaletteyken oturduğum yerde içim geçti. Kaygı duymak için en ufak bir neden yoktu, dünya bana hâlâ saçma geliyordu. Burası sessiz bir yerdi, hemen hemen hiç kimse yoktu.

Bir süre sonra yeniden yola koyulduk ve sonunda şehrin ışıklarını görmek için günbatımına kadar sabretmek gerekti. Betty tabii ki ayağa kalkmış ve sabırsızlıkla tepiniyordu.

— Düşünebiliyor musun, dedi, onu görmeyeli en az üç yıl oldu. Bu garibime gidiyor. O hep küçük kız kardeşim oldu benim, anlıyor musun...

Adam bizi bir kavşakta bıraktı, Betty'yle inip valizlerimizi alana kadar ortalığı korna sesi kaplamış ve herifler arabalarının kapılarından sarkmışlardı. Bunu biraz unutmuştum, bu ortamı unutmuştum, artık yakanızı asla bırakmayacak olan egzoz kokusunu, ışıkları, parlak kaldırımları, arabaların gürültüsünü. Kendimi fazla rahatsız hissetmedim.

Valizleri sürüyerek epey yürüdük. Valizler çok ağır değildi; ama sürekli birilerine çarpıyorduk, son derece rahatsız ediciy-

diler. Tek iyi yanları, karşıdan karşıya geçmek için kırmızı ışıkta beklerken üzerlerine oturabilmemizdi. Betty aralıksız konuşuyordu. Adeta yakalanıp da denize geri atılmış bir balık gibiydi. Ben de keyfini bozmak istemiyordum. Bunu yapmak çok zor değildi, bütün bu ışıkların önünde kazık gibi dikilmek bir ceza olsa da.

İnsanların sokakta oldukları bir saatti, işten çıkmış eve dönüyorlardı. Bu sırada bütün boktan dükkân tabelalarının ışıkları yanıp sönüyordu, bu ışık selinden göz kırpıştırarak ve omuzlarımızı kısarak geçmek gerekiyordu. Bundan tüm varlığımla tiksiniyordum; ama yanımda Betty'nin olması bu tabloyu şaşırtıcı bir şekilde dayanılır kılıyordu, bütün bu saçmalıklar bile canımı sıkmıyordu. Oysa insanların çoğunun suratı iğrenç bir haldeydi, durumun pek değişmediğini görüyordum.

Lisa, Betty'nin kız kardeşi, daha sakin bir yerde oturuyordu. İki katlı, bir arsaya bakan altı metre karelik minik bir terası olan küçük beyaz bir evdi bu. Kapıyı açtığı zaman elinde bir tavuk kanadı vardı. Bu beni acıktırdı. Sonra, coşkulu bir şekilde kucaklaştılar ve Betty bizleri tanıştırdı. Kanattan sarkan sapsarı bir deri parçasına göz ucuyla bakarken, selam Lisa, dedim. Barakadan bir doberman çıktı, geceyi kuyruğuyla yarıyordu. Bu Bongo, dedi hayvanın başını okşayarak. Bongo önce bana, sonra da sahibine baktı ve sonunda tavuk kanadını hak eden o oldu. Dünyanın hüzünlü bir şaka olduğunu her zaman bilmişimdir.

Lisa kusursuz bir karmaşa içinde Bongo'yla yalnız yaşıyordu; ama yine de ev hoştu, rengârenkti ve adeta unutulmuş gibi duran bir yığın şey her yandan sarkıyordu. Oldukça kısa bir kimono giyiyordu, güzel bacakları olduğunu fark edebilmiştim; ama geri kalan bölümde, beş altı yaş büyük olmasına karşın Betty onu geçiyordu. Kızlar muhabbet ederek, masaya bardak ve tıkınacak bir şeyler getirirken ben de kendimi kanepeye attım.

Çaktırmıyordum, ancak yorgun olmalıydım; çünkü ilk porto kadehi doğrudan doğruya kana karışmıştı. Tuvalete gitmek için kalkarken az kalsın köpeğin üstüne basacaktım, başım dönüyordu. Yüzümü yıkamaya gittim. Üç günlük bir sakalım vardı ve gözlerim toz içindeydi, bacaklarımın ölü gibi olduğunu hissediyordum, yolun büyülü havası iki parmak portoyla silinmişti.

Geri geldiğimde Bongo tavuğu bitirmek üzereydi ve Betty yolculuğun sonunu anlatıyordu. Lisa ellerini çırptı.

— Ee, tam zamanında geldiniz sayılır! dedi. Üst kat bir haftadır boş!..

Betty şaşırmıştı. Yavaşça kadehini bıraktı.

— Ne yani... yukarıda kimsenin olmadığını ve bize orayı kiralayabileceğini mi söylemek istiyorsun???!!..

— Elbette! Sizin tutmanızı ne kadar isterim...

— Aman Tanrım, bu bir rüya olsa gerek! dedi Betty. Bu muhteşem!..

Daha sonra zıpladı ve koltuğumun önünde diz çöktü. Adeta altın pullara bürünmüş gibiydi.

— Gördün mü, sana söylemiştim, dedi, bak neler oluyor?.. Söylesene bu büyük bir şans değil de nedir?..

— Tam olarak ne olup bitiyor? diye sordum.

Betty göğüslerini dizlerime yasladı.

— Olan biten şu tatlım, şehre varalı henüz bir saat bile olmamışken müthiş güzel küçük bir ev bulduk, bu Tanrı'nın bir lütfu!

— Sor bakalım çift kişilik bir yatak var mı, dedim.

Baldırımdan bir makas aldı ve kadehlerimizi kaldırdık. Bir şey söylemedim, ama bu durumun hiç de fena olmadığını düşünüyordum. Bütün olanlardan sonra, belki de haklıydı. Belki de bize kolay bir dünyanın kapısı aralanıyordu. Kendimi gerçekten iyi hissetmeye başladım.

Şişe uzun süre dayanmadı. Onlara, tasalanmayın, dedim ve dışarı çıktım. Başım havada, ellerim ceplerimde sokağın köşesine kadar gittim. Biraz aşağıda dükkânları keşfettim.

Bakkala girdim, herkese iyi akşamlar, dedim. Adam kasanın arkasında tek başınaydı, pantolon askıları olan bir ihtiyardı. Bir şişe şampanya, birkaç paket bisküvi ve köpeğe bir kutu mama aldım. Moruk bana bakmadan hesabı yaptı, uyur gibi bir hali vardı.

— Biliyor musunuz, dedim, eminim ki tekrar görüşeceğiz. Mahalleye yeni taşındım...

Bu iyi haber ona pek bir şey ifade etmedi. Esneyerek hesabı uzattı. Ödedim.

— Çok şanslısınız, diye şaka yaptım. Her ay size bir araba para bırakacağım.

Zorla gülümsedi ama açıkça defolup gitmemi bekliyordu. Yüzünde acılı bir ifade vardı, tıpkı sokakta rastlanan insanların çoğunda olduğu gibi; bu bende bir tür cüzam etkisi yaratıyordu. Bir saniye tereddüt ettikten sonra uzanıp bir şişe daha aldım, parayı fırlattım ve çıktım.

Kızlar beni sevinç çığlıkları atarak karşıladılar. Şampanya dağıtılırken ben köpeğin mamasıyla ilgilendim. Jöle içinde yüzen bir kilo rozbif ezmesi. Bongo başını yana eğerek bana bakıyordu. Bu tür hayvanların gönlünü kazanmakta yarar olduğunu biliyordum ve puan kazandığımın farkındaydım.

Daha sonra daireye bakmaya gittik. Yukarıya çıkan merdivenleri tırmandık, Lisa anahtarı kilidin içinde döndürmeden önce bir an durdu, bu bizi çok eğlendirdi.

— Normal olarak, dedi, bu kapı hep kilitli durur ama artık onu açık bırakabileceğiz... Ah, ne kadar mutluyum, bazen kendimi biraz yalnız hissediyordum, bilirsiniz...

Bir yatak odası vardı, köşesinde mutfak olan bir oda ve küçük bir balkon; işte cennet buydu. Ayrıca duş olarak yapılmış bir bölme de vardı. Kızlar çarşafları sererken, ben balkona doğru ilerledim ve aşağıya baktım. Bongo da aynısını yaptı. Arka ayaklarının üzerinde ayağa kalkınca boyu neredeyse bana yetişiyordu. Balkon tahta perdeyle çevrili boş bir arsaya bakıyordu. Diğer tarafta birkaç baraka görünüyor, arkalarında

da tepeler uzanıyordu, tepeler geceden daha koyuydu, kızların odada eğlendiklerini ve tiz çığlıklar attıklarını duyuyordum. Kendimi bütün bu olanlara koyuvererek bir sigara içtim. Bongo'ya göz kırpıp duruyordum.

Daha sonra, yatağa girdiğimizde, Betty bana yapıştı ve anında sızdı. Tavanı inceledim. Bir süre sonra artık nerede olduğumu hiç bilmiyordum ama buna kafa yormadım. Derin derin nefes almaya başladım. Yavaş yavaş uykuya dalarken giderek uyandığım hissine kapılıyordum.

7

Hemen iş aramaya koyulmadık; hiç acelemiz yoktu. Vaktimizin çoğunu balkonda Lisa ve Bongo'yla muhabbet ederek geçiriyorduk, kâğıt oynuyor, dergi okuyorduk ve öğleden sonraları korkutucu bir dinginlik içinde gelip geçiyordu, bundan daha iyisini yaşadığımı hatırlamıyordum. Betty güneşten yanmıştı, Lisa biraz daha az yanmıştı; çünkü hafta içinde çalışıyordu, büyük bir mağazada kasiyerdi. Zaman zaman arsada Bongo'yla oynamaya gidiyordum, kuşlar uçuyordu. Betty balkondan bizi seyrediyordu, birbirimize küçük işaretler gönderiyorduk, sonra o kayboluyordu, daktilo tıkırtısından ve satır sonuna geldiğinde çalan zilden başka bir ses duymaz oluyordum.

Aslında bu iş biraz canımı sıkıyordu. Bütün yazdıklarımı daktilo etmeyi ve sonra da yayımcılara göndermeyi kafasına koymuştu, bir makine edinmek için her yola başvurdu. Ama ben bunları sadece ve sadece zevk için yazmıştım, kendimi kurtlar sofrasında bulmak için değil; en azından böyle düşünüyordum, ancak Betty bir şekilde benim arenaya girişimi hazırlamakla meşguldü. Bunu düşünürken Bongo'ya tahta parçasını sallıyordum ama kendimi kötü hissedecek kadar da ileri gitmemiştim; çünkü akşam mönüsünü de düşünmem gerekiyordu, bu benim kolaylıkla hallettiğim bir işti. Biraz becerikli birisi bütün gün akşam yemeğini düşünecek vakit bulursa, size muhteşem mucizeler yaratabilir. Bongo için bile özel bir şey yapıyordum, onunla hakiki dost olmuştuk.

Akşam yemekler pişerken, onu Lisa'yı karşılamaya götürüyordum. Betty, günbatımının son ışıklarında üç dört parmakla daktilo yazmayı sürdürüyordu. Bu durum bize biraz zaman sağlıyordu, yığınla hata yapıyordu ve bütün bu düzeltmeler işi iki kat artırıyordu, ben pek kafa yormuyordum. Bongo önümde koşuyordu ve sokaktaki insanlar iki yana çekiliyorlardı, bu harikaydı, otobüs durağındaki bankta her zaman oturacak bir yer buluyordum. Uzun süredir bu kadar yumuşak bir sonbahar olmamıştı. Daha sonra Lisa ve ben, sakin sakin barakaya ilerliyorduk, Bongo arabaları sularken ben de Lisa'nın eşyalarını taşıyordum, bana hayatını anlatıyordu, benim ise anlatacak pek bir şeyim olmuyordu. Çok genç yaşta evlendiğini ve iki yılın sonunda adamın onu dövdüğünü, ondan geriye çok belirgin bir anı kalmadığını, kendisine sadece Bongo ve barakanın kaldığını, ay sonunu getirebilmek için üst katı kiraya verdiğini öğrendim. Bu konuda onunla anlaşmıştım. Her yerde onarılacak bir şeyler vardı, biraz tesisat işi, biraz elektrik işi. Bütün bu işlere karşılık üç aylık kira bedeli biçtik ve bu şekilde anlaşmaya karar verdik. Herkes memnundu.

Akşamları, televizyonda iyi bir film yakalamaya çalışıyor ve program bitip son reklam çıkana kadar seyrediyorduk, televiz-

yonu kim kapatacak diye birbirimizi kolluyorduk. Bir içecek kutusuna basıp yuvarlanmamak için dikkat etmek gerekiyordu. Çok can sıkıcı olduğu zaman, televizyonu kapatıyorduk. İskambil kâğıtlarını çıkarıyorduk ya da herkes evin içinde bir şeyler yapıyordu, ben iyi bir şeyler bulmak için radyoyu karıştırırken, kızlar sohbet ediyordu. Arada sırada gezintiye çıkmaya itirazım olmuyordu. Tek kelime etmeden askıdan ceketimi alıyordum ve Bongo bacaklarımın arasında caddeler boyunca yürüyorduk. Kızlar buna bayılıyorlardı. Kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissettiğimi söylediğimde gülüyor, bana inanmıyorlardı. Sağa ve sağa, tekrar sağa veya sola dönüyorduk, görüntüde hiçbir değişiklik olmuyordu ve gebermiş bir halde eve geliyorduk. Bu hazım için mükemmeldi, genellikle kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz buzdolabını masaya boşaltıyorduk. Lisa yorgun olduğu zaman yukarı çıkıyorduk; ama asla sabahın üçünden, dördünden önce uyumuyorduk. Öğlen civarı uyanıldığı zaman erken uyumak kolay olmuyor.

Bunların hiçbirini yapmadığımız zaman, eğer gücü varsa Betty makinesinin başına geçiyordu. Ben de Bongo'nun kafası dizlerimin hizasında terasa yerleşiyor ve Betty'nin kaşlarını çatarak defterlerimdeki yazıları çözmeye çalışmasını seyrediyordum. Böyle bir kızı bulmayı nasıl becerdiğimi merak ediyordum doğrusu; ama öte yandan da Kuzey Kutbu'na kapanmış olsaydım bile er ya da geç boynunun etrafını sarmalayan mavi bir rüzgârla buzların üzerinde gezinirken ona rastlayacağımı biliyordum. Onu seyretmeyi seviyordum. Bu, bana, geride bıraktığımız her türlü pisliği hemen hemen unutturuyordu. Bunu düşündüğümde, bir sürü aynasızın peşimizde olduğunu, alevler içindeki bungalovun başımızın üstünde asılı bir kılıç olduğunu hayal ediyordum. Allahtan adresimi bırakmamıştım, Henri ve kiracıların yangının alevleri karşısında yüzlerini buruşturmalarını gözümün önüne getiriyordum, biz tıpkı başarısızlığa uğramış bir silahlı soygundaymış gibi valizlerle koşarak kaçarken arkamızdan hâlâ bağırdıkları-

nı işitiyordum. Uzaktan polis sirenlerini duyduğum zaman bir yudum daha içiyor ve beş dakika sonra hiçbir şeyi düşünmez hale geliyordum, tam birkaç metre uzağımda duran ve hayatımın en önemli varlığı olan bu kadını seyretmeye dalıyordum. Şu sıralarda, hayatımın en önemli varlığının bir kadın olduğunu görmek beni kaygılandırmıyordu, aksine, çok memnundum, hava daha çok aldırmazlık ve basitlikten yana dönmüştü. Arada sırada onu biraz sıkıştırmak ve işin neresinde olduğunu görmek için kalkıyordum.

— Nasıl gidiyor?.. Hâlâ hoşuna gidiyor mu?.. diye soruyordum.

— Bunu dert etme.

— Belki asla basılmayacak...

— Ha ha, dalga mı geçiyorsun?..

— Ama bu olabilir.

— Vallahi nasıl olacağını anlatmanı isterdim.

— Betty, dünya çok şaşırtıcı.

— Hayır, hiç de değil. Onunla nasıl baş edeceğini bilmen yeterli.

Bu bana düşünecek malzeme veriyordu. Balkona dönüyordum ve daktilo anında çalışmaya başlıyordu, Bongo yeniden bacaklarıma çıkıyordu ve gökyüzündeki bütün yıldızlar tepemde muhabbet içinde parlıyordu.

Bir sabah, uyanırken, tesisat işine ciddi bir şekilde girmeye karar verdim. Betty'yi alnından öptüm, Lisa'nın arabasını ödünç aldım ve alışverişimi yapmak üzere merkeze gittim. Dönerken, bazı borular arabadan sarkıyordu. Yaşlı bir kadın bana doğru gelirken aldığım malzemeyi boşaltmaya başlamıştım. Kadının boynunda küçük altın bir haç vardı.

— Affedersiniz, beyefendi.... acaba tesisatçı mısınız?..

— Duruma bağlı, dedim. Neden ki?

— Ee, musluğum, beyefendi, mutfak musluğum. Bir aydan fazla zamandır tesisatçı arıyorum ama hiç kimse musluğumu

tamir etme zahmetine katlanmak istemedi... Ah, nasıl bunaldığımı bir bilseniz...

— Yazık, kendimi sizin yerinize koyuyorum da.

Yere bakarak haçını okşadı.

— Ya siz beyefendi... ee, yapamaz mısınız, belki aslında sadece bir dakikalık bir iştir...

İki saniye düşündüm ve sanki işi başından aşkın biriymiş gibi saatime bir göz attım.

— Allah kahretsin, tam da... Uzakta mı oturuyorsunuz?..

— Hayır hayır, tam karşıda.

— İyi, öyleyse acele edelim.

Onun arkasından caddeyi geçtim, giydiği kısa elbise baldırlarının yarısına gelen, altmışlık bir kadındı. Ev, emeklinin muhtaç bir durumda olmadığını gösteriyordu, döşemeler yenilikten parlıyordu ve her şey yerli yerindeydi. Beni mutfağa götürdü, parmağıyla musluğu gösterdi. İncecik bir su evyeye damlıyordu. Yaklaştım ve musluğu her iki tarafa iki üç kere çevirdim. Sonra iç geçirerek doğruldum.

— Her şey meydanda, dedim. Tıkaç vananın içinde sıkışmış ve bu da musluğun başını bozmuş. Sık sık olur.

— Tüh. Söylesenize, ciddi bir şey mi?..

— Daha kötüsü olamazdı, dedim. Her şeyi değiştirmek gerekiyor.

— Hay Allah! Peki bu bana kaça mal olacak?

Aklımdan kaba bir hesap yaptım ve sonucu iki ile çarptım.

— Ah güzel Allahım, dedi.

— Üstelik, servisi saymıyorum, diye ilave ettim.

— Peki ne zaman yaparsınız?..

— Ya şimdi ya da hiçbir zaman. Ayrıca çek de istemiyorum.

Süratle eve döndüm ve bulduğum bütün aletleri topladım. Olanları Betty'ye anlattım. Omuz silkti ve yeniden defterlerime daldı. İki saniye sonra arabadaydım. Arabayı bir başka arabanın yanına park edip, musluğu satın aldım ve yaşlı kadının evine geldim.

— Beni rahatsız etmemeniz gerekiyor, dedim. Sakin çalışmaya alışkınım. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa sizi çağırırım...

Mutfağa kapandım ve işe koyuldum. Bir saat sonra aletleri yerleştirdim, son su damlasını temizledim ve hesaba geçtim. Kadıncağızın etekleri zil çalıyordu. Mutfağı pırıl pırıldı.

— Delikanlı, dedi, bana telefon numaranızı vermeden buradan gitmeyeceksiniz değil mi? Tahtaya vuruyorum ama size tekrar ihtiyacım olabilir...

Daha sonra bana kapıya kadar eşlik etti ve ben eve dönene kadar arkamdan el salladı. Geçirdiğim günden şikâyetçi değildim.

Aynı akşam telefon çaldığı sırada ocakta yemeğe bakıyordum. Betty masayı kuruyordu. Lisa açtı. Bir an dinledi, birkaç kelime söyledi ve gülerek ahizeyi yerine koydu.

— Yahu, hiçbir şey anlamadım, köşedeki bakkaldı. Israr ediyor, tesisatçıyla konuşmak istediğini söylüyor!..

Betty bana kötü bir bakış fırlattı.

— Sanırım seni arıyorlar, dedi. Mutlaka tıkanıklığı giderilecek bir şey vardır!..

Haber anında tüm mahalleye yayılmıştı. İnsanlar birbirlerine benden bahsetmiş ve telefon numaram ışık hızıyla yayılmış olmalıydı. Tesisatçıların, hakiki tesisatçıların, bu su sızdıran barakalarla ve tıkalı borularla ne yaptıklarını merak ediyordum doğrusu. Küçük kaçakların, ufak tefek saçmalıkların onları ilgilendirmediğini bir sabah iki metrelik bakır ve doksanlık bir dirsek almak üzere sıramı beklerken, bir meslektaştan öğrenmiştim. Sana bir şey söyleyeceğim, dedi herif sesini alçaltarak, bana bir kaçak için telefon edildiği zaman banyoyu toptan değiştirme şansım olabilir mi diye araştırıyorum. Eğer böyle bir ihtimal yoksa hiç oralı olmuyorum.

Derhal verimli bir maden bulduğumu anladım: Ufak tefek işler süratle halledilir ve nakit ödenir. Birkaç gün içinde mahallede meşhur oldum. Pahalı ama eli çabuk ve başarılı biri

olarak anılıyordum. Kısa zamanda gücümün nereden kaynaklandığını anladım, grip olan birisinin mücadele etmeyi deneyebileceğini; ancak tuvaleti tıkalı birinin kesinlikle köşeye sıkışmış olduğunu idrak ettim. Elimden geldiğince çok para kazanıyordum. Herkesi olabildiğince kazıklıyordum.

On beş gün kadar olağanüstü bir sıkışıklık oldu ama sonra ortalık biraz yatıştı; çünkü artık iş peşinde koşmuyordum. Bütün randevularımı sabaha veriyordum. Betty, beni başımda bir bere ve kolumun altında alet çantamla giderken görmekten hoşlanmıyordu, bu onu sinirlendiriyordu. Hatta bir keresinde, yorgunluktan tamamen gebermiş bir halde döndüğüm bir akşam, bu yüzden birbirimize bile girdik.

Üniformalı, beyaz saçlı ve mavi gözlü bir askerin evinde yaptığım oldukça sıkıcı bir tamirattan gelmiştim. Günün beşinci tamiratıydı, çok yorgundum. Herif beni uzun, karanlık bir koridordan geçirmişti, botları parkede ses çıkarıyordu, ben ise kamburum çıkmış bir halde arkasında yürüyordum. Mutfağa girerken korkunç bir kızartma ve yanık plastik kokusu beni altüst etmişti, iğrenç bir şeydi, vazgeçip geri dönmemek için kendimi zor tuttum. Aslında, her müşteride bu başıma geliyordu, her zaman için tabanları yağlayıp kaçmak istediğim bir an oluyordu. Yine de kaldım.

Herifin elinde kırbaç gibi bir şey vardı, tek kelime etmeden bana evyeyi gösterdi. Doğrusu, günün sonuna doğru benimle konuşulmamasını umursamıyordum, bu beni dinlendiriyordu. Olabildiğince az nefes alarak yaklaştım. Evyenin içinde üç plastik bebek vardı, yarı yarıya erimiş ve lavaboyu tıkamışlardı, bütün bunlar iki üç santimetre yağ içinde yüzüyordu. Alttaki dolabın kapağını açtım ve çöp kutusunu çıkarırken tahliye borusunun tamamen erimiş olduğunu ve hatta oraya buraya yapıştığını gördüm. Doğruldum.

— Kızgın yağla mı yaptınız bunu?..

— Bakın, size hesap verecek değilim, diye hırladı. Gerekeni yapın ve derhal bitsin!

— Sakin olun... sinirlenmeyin. Küçük bebeklerinize kızgın yağ dökmeniz beni hiç mi hiç ilgilendirmez. Her gün bundan çok daha beter şeylerle karşılaşıyorum. Tek öğrenmek istediğim, yağlı bir madde ve erimiş plastikten başka bir şeyin bu borudan geçip geçmediği. Bunu bana söylemeniz gerekiyor.

Başını hızla sallayarak hayır cevabını verdi, sonra da beni yalnız bıraktı. Bir sigara içtim. İlk bakışta bütün bunlar bana çok karmaşık gelmemişti, sadece değişecek bir boru vardı; ama tabii ki işler asla sanıldığı kadar kolay olmaz. Evyenin altına tekrar baktım ve şu malum borunun zemine girmeden önce iki dolaptan daha geçtiğini fark ettim. Bu çıfıt çarşısıyla uğraşırken eğleneceğimi anladım.

Bir parça boru almak üzere arabaya gittim. En çok kullanılan boyutları hazır bulunduruyordum. Borular arabanın üstünde duruyordu ve her iki uçtan tamponlara bağlıydı. Betty bunları görünce gözlerini havaya dikiyordu. Bütün seriyi, bir gece gezintisinden dönerken bir şantiyeden toplamıştım ve o günden beri kârım ok gibi fırlamıştı. Ön koltuğun altından bir bira aldım ve işe koyulmadan evvel bir dikişte bitirdim.

Eski boruyu sökmem bir saat aldı, yenisini takmak da bir saat, bu durum beni hemen hemen delirtmişti. Dolapların içinde çömelmiş bir haldeydim ve her tarafa çarpıyordum, ara sıra durmam ve bir dakika gözlerimi kapamam gerekiyordu. Ama yine de halletmiştim. Bir saniye evyeye dayanarak nefes aldım, delik deşik olmuş bebeklere gülümsedim. Hadi moruk, biraz daha gayret et, dedim, gün bitiyor ve kızlar mutlaka sana bir bardak bir şey hazırlarlar. Boruyu yakaladım, neredeyse bir metre kadar kestim ve sifona bağladım. Haki üniformalı herif çıkageldiğinde ben aletlerimi topluyordum. Suratıma bile bakmadan yaptığım işi kontrol etmek için doğruca dolapların altına daldı. Böyle tipler beni eğlendirir. Alet çantamı omzuma astım, kalan boru parçasını aldım ve oradan çıkmasını bekledim.

Kızgın bir halde vahşice doğruldu.

— Olamaz, bu nedir böyle???.. dedi. BU DA NE DEMEK OLUYOR??!!..

Evyenin altına eğilirken beyninde bir damar mı çatladı acaba diye merak ettim. Sükûnetimi korudum.

— Sizi tedirgin eden bir şey mi var? diye sordum.

Gözleriyle beni delmeye çalıştı. Hâlâ sömürgeciliğe inanıyor olmalıydı, bir köleyi cezalandırmaya hazırlanıyordu.

— Yok artık, siz benimle dalga mı geçiyorsunuz! Boruları-nız nizami değil!..

— Pardon?

— Evet... BURADA kullandığınız boru parçası, telefon hattı borusu!!.. Üstünde YAZIYOR!

İlk defa duyuyordum. Buna hiç dikkat etmemiştim ama kendimi âciz duruma düşürmedim.

— Beni korkuttunuz! dedim. Hayır, bunun için kaygılanmayın, bu tamamen diğerlerinin aynısı... Aslında şehrin bütün evyelerinin bağlantısı bununla yapılmıştır, on yıldır bu böyle. Bu iyi maldır.

— Hayır hayır hayır, olamaz! Bu NİZAMİ değil!

— Hayır, merak etmeyin...

— Beni kandırmaya çalışmayın. Ben işlerin kurallara uygun olarak yapılmasını isterim.

Bu tür şeyler insanın başına hep günün sonunda gelir, iflahınızın kesildiği ve kimsenin havlu atmak istemediği anda. Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim.

— Dinleyin, dedim, herkes kendi işine baksın. Ben size bir tepeyi ele geçirmek için ne tür silah kullanılacağını soracak değilim. Eğer telefon hattı borularını kullanıyorsam, işimi iyi bildiğim için kullanıyorumdur.

— Ben nizami bir tesisat istiyorum, beni işitiyor musunuz?!!..

— Yok ya, belki de evyenin içinde yaptığınız bütün bu pislik, bu da nizamidir ha?.. Tamam, hadi, paramı ödeyin ve kafanızı yormayın, bu alet yirmi yıl yerinden oynamaz.

— Ha, bunu aklınızdan bile geçirmeyin! Bunu değiştirmediğiniz sürece tek kuruş alamazsınız!

Bu ihtiyar kaçığın gözlerinin içine baktım, vaktimi boşuna harcayacağımı fark ettim, fazla mesaiye dayanamayacaktım, küçük arabama binmek, camları açmak ve bir sigara içerek yavaş yavaş eve dönmek istiyordum, başka bir şey değil. Evyeye yaklaştım, dizlerimi büktüm ve bütün gücümle sifona bir tekme indirdim. Yarısını koparmayı başardım. Herifi görmek için arkamı döndüm.

— İşte, yaptım. Zannedersem evyede bir sorun var. Bir tesisatçı çağırmak gerekecek.

İhtiyar kırbacını tam yüzümün ortasında şaklattı. Ağzımdan kulağıma doğru bir ateş şeridinin geçtiğini hissettim. Öteki, parlak gözlerle bana bakıyordu. Yüzüne sert bir boru darbesi indirdim enlemesine. Duvara kadar geriledi ve bir elini kalbine götürerek duvara yaslandı. İlaç kutusunu getirmeye gitmedim, tüydüm.

Bütün yol boyunca yanağım sızladı. Dikiz aynasında, morarmış bir kırmızı çizgi görüyordum ve ağzımın bir köşesi şişmişti, bu bana iyice bitkin bir hava veriyordu. Bu iz sanki, günlerdir biriken bütün yorgunluğun yüzümde görünmesini sağlayan bir süreci başlatmış gibiydi. Hiç de hoş bir görüntüm yoktu. Trafikte, zavallı kardeşlerimin hepsini tanıyabiliyordum, birbirimize benziyorduk, üç aşağı beş yukarı yaralar aynıydı. Bütün bu suratlar bir haftalık lüzumsuz iş, yorgunluk, mahrumiyet, öfke ve rahatsızlık nedeniyle çökmüştü. Her yeşil ışık yandığında, tek kelime etmeden üç metre ilerliyorduk.

Eve döndüğümde, Betty yaramı hemen fark etti. Yanağım alev alev yanıyordu, ayrıca şişmişti de. Bir hikâye uyduracak halim yoktu, olan biteni olduğu gibi anlattım ona. Sonra kendime büyük bir kadeh hazırladım, o derhal saldırıya geçti.

— İşte bütün gün boyunca soytarılık yapmaya gitmenin sonu budur. Böyle bir şeyin olacağı belliydi!

— Hay ağzına sıçayım, Betty... ne diyorsun yahu?..

— Bütün günlerini çöp kutularıyla birlikte şu Allahın belası evyelerin altında diz çökerek ya da bütün bu bokları açarak ya da bir bideyi monte ederek geçirmek... Bu akıllıca mı?..

— Hah, umurumda değil. Hiç önemi yok.

Beni daha yakından görmek için yanıma geldi. Yumuşak bir ses tonu takındı.

— Söyle bana... bu sırada benim ne yaptığımı biliyor musun?.. Hayır... bilmiyor musun?.. Vallahi ben senin kitabını daktiloya çekmekle uğraşıyorum, günlerdir bu işle meşgulüm ve bazı geceler bu uykumu kaçırıyor, eğer bilmek istiyorsan...

Sesi biraz daha acılaştı. Kendime bir kadeh daha koydum ve bir avuç da tuzlu fıstık aldım. Gözlerini benden ayırmıyordu.

— Senin büyük bir yazar olduğuna ikna oldum. En azından bunu idrak ediyor musun?..

— Dinle, yine başlama, yorgunum. Karnımızı doyuracak olan büyük bir yazar değil. Bu konuda hakikaten gereğinden fazla çalıştığını düşünüyorum, kafanı yoruyorsun.

— Allah aşkına! Senin gibi birisinin boyun eğmemesi gerektiğini anlamıyor musun, bunu yapmaya hakkın olmadığını anlamıyor musun?..

— Yahu Betty... Sen kafayı mı yedin?..

Beni ceketimin tersinden yakaladı, neredeyse viskimi devirecektim.

— Hayır, kafayı yiyen sensin! Kesinlikle anlamıyorsun!.. Vaktini neyle harcadığını görmek beni hasta ediyor. Neyin var senin, neden gözlerini açmak istemiyorsun?..

İç geçirmekten kendimi alamadım. Bu rezil gün bitmek bilmiyordu.

— Betty... beni bir başkasının yerine koymandan korkuyorum...

— Hayır, salak! Seni kendi yerine koyuyorum!!.. Ama bu kadar kalın kafalı olduğunu bilmiyordum! Seni gezerken görmeyi tercih ederdim ya da alık alık otururken, bu bana gayet normal gelirdi. Bunun yerine, kendini lavabo meseleleriyle aptala çevireceksin ve kendini çok zeki zannediyorsun...

— İnsan ilişkileri konusunda bir tür çalışma yapıyorum, dedim. Bir sürü şey toplamaya çalışıyorum...

— Yok ya, saçmalamayı kes! Sana daha önce söylemiştim, seninle gurur duymak istiyorum, sana hayran olmak istiyorum diye; ama galiba bu canını sıkıyor, vallahi sanki bütün bunları sadece beni üzmek için yapıyorsun!..

— Hayır, asla seni üzecek bir şey yapmam.

— Tamam ama bunu göstermiyorsun, yemin ederim. O halde, Tanrı aşkına, beni anlamaya gayret et! Hayatta kırk türlü işe birden soyunamazsın. Rezil birkaç işle kendini gösterebileceğini sanma. Bunu bir defada tamamen kabul etsen daha iyi edersin. Sen bir yazarsın, tesisatçı değil.

— Aralarında ne fark var? diye sordum.

Masanın üzerinden birbirimize baktık. Bana öyle bir bakış attı ki boğazıma yapıştı zannettim.

— Belki bana da bir iş verirsin, dedi. Evet, çok şans olduğuna inanıyorum. Ama şimdi ne sen ne ben artık bir şey yapamayız. Bana bak, seni uyarıyorum, kendimi koyuvermeyeceğim, ayrıca şunu bil ki akşam saat yedide eve dönen ve alet çantasını oflayarak masaya bırakan biriyle yaşamak canımı sıkıyor, BU MORALİMİ SIFIRA İNDİRİYOR!.. Düşünsene, öğleden sonra, tam kendimi tümüyle senin romanına verdiğim sırada, telefon çalıyor ve bana senin nereye gittiğini soruyorlar; çünkü bir salağın tuvaletinde bir şey bozulmuş oluyor, neredeyse bokunun kokusunu duyuyorum, anlıyor musun?.. Kapattıktan sonra ne düşünebileceğimi hayal ediyorsun, nasıl bir kahraman olduğunun farkında mısın?!!..

— Dinle, abarttığını düşünmüyor musun?.. Allahtan tesisatçılık mesleği var. Üstelik bir büroda çalışmaktansa bunu tercih ettiğimi söyleyebilirim.

— Of Tanrım! Hiçbir şey anlamıyorsun! Bir elinle beni sudan çıkarıp öbür elinle de batırdığını görmüyor musun?

Ona bunun hayatın hoş bir özelliği olduğunu söyleyecektim ama kendimi tuttum. Sadece başımı salladım ve pencereden bakarak bir bardak su almaya gittim. Neredeyse gece olmuştu. Yazarın durumu pek parlak değildi ve tesisatçı ölmüştü.

İşte bu tartışmadan sonra tempoyu hafifletmiştim, en azından öğleden sonraları çalışmamaya gayret ediyordum ve bunun semeresini hemen almıştım. Betty'yle aramız düzelmişti, keyifli günlerimize geri dönmüştük, birbirimize göz kırpıyorduk.

Yazar sabahın üçünde yatınca tesisatçı erken kalkmakta zorlanıyordu. Özellikle de Betty'yi uyandırmamaya dikkat etmesi ve ayakta uyumadan kahve yapması gerekiyordu. Çenesi kopana kadar esniyordu, ancak sokağa adımını attığı anda uyanmaya başlıyordu. Alet çantasının sapı omzunu kesiyordu.

Bazen eve döndüğünde, Betty hâlâ uyuyor oluyordu. Hızla duşun altına giriyor, yanında bir sigara içerek uyanmasını bekliyordu. Daktilonun yanında yığılı kâğıtlara bakıyor, sessizliği dinliyor ya da yatağın ucunda tortop olmuş bir külotlu çorap veya külotla oynuyordu.

Betty uyanırken yazar, dudaklarında hülyalı bir tebessümle kendine yönelik bir değerlendirme yapıyordu. Genellikle düzüşüyorlardı, sonra da kızla kahvaltı ediyordu. Yazar tatlı bir hayat sürdürüyor, sadece kendini biraz yorgun hissediyordu, hava açık olduğu zaman terasta kısa bir öğle uykusu çekmeyi ve caddeden gelen sesleri dinlemeyi seviyordu. Yazar, halinden memnundu. Parayı asla sorun etmiyordu. Zihni bomboştu. Ara sıra nasıl olup da bir roman yazdığını merak ediyordu, bu ona uzak bir şey olarak geliyordu ya da kim bilir, belki bir gün bir tane daha yazacaktı, hiçbir fikri yoktu. Bunu düşünmek hoşuna gitmiyordu. Bir keresinde Betty kendisine bu soruyu

sorduğunda, ona bunun pekâlâ olabileceğini söylemişti; ama o günün geri kalanında kendini pek iyi hissetmemişti.

Ertesi sabah kalkarken tesisatçının ağzında korkunç bir tat vardı. İçtiği kahveyi küvete çıkarmak için müşterinin arkasını dönmesini beklemişti, bu tüylerini diken diken etmişti. Bazen o orospu çocuğu yazardan nefret ediyordu.

8

Farkında olmadan akşamlar serinlemeye başlamıştı, ilk yaprakla ağaçlardan düşüyor ve mazgalları dolduruyordu. Ben asgari geçimimizi sağlamak için sağa sola koşturmayı sürdürürken Betty son deftere başladı. Her şey iyi gidiyordu, yalnız bu sıralar ben geceleri uyanıyor, karanlıkta gözlerim açık ve beynim karıncalanmış bir halde kalıyor, adeta yılan yutmuş gibi yatağın içinde dört dönüyordum. Yatağın yanına yeni bir defter ve bir kalem saklamıştım, elimi uzattığım anda onlara ulaşabilirdim; ancak bu karmaşa günlerdir sürmekteydi, küçük bir düşünce arayarak beynimi yiyordum ama hiçbir şey çıkmıyordu, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey ve her gece

büyük yazar yere seriliyordu. Eserine elini süremiyordu bu salak, hakikaten böyle bir arzu bile duyamıyordu. Bunun nedenini anlamak imkânsızdı.

Kendimi bunun geçici bir kabızlık olduğuna ikna etmeye çalışıyor, zihnimi rahatlatmak için öğleden sonra biraz elektrik işleriyle uğraşıyordum, kabloları değiştiriyordum, buatları yerleştiriyordum, uygun ortamlar yaratmak için ayarlanabilir elektrik düğmeleri takıyordum; karanlıkta bol ışık veren ve ilerleyen saatlerde düzüşmek için ışığı azaltılabilenlerden. Ama çalışırken bile, ruhum sürünüyordu, bir bira içmek için düzenli olarak ara vermem gerekiyordu, kendimi iyi hissetmeye başlamak için havanın kararmasını beklemem gerekiyordu, biraz olsun normale dönmek için. Ara sıra neşeli bile oluyordum, alkol bana destek veriyordu. Betty'ye yaklaşıyor ve daktilonun üzerine eğiliyordum:

— Hey, Betty... kafanı patlatmana hiç gerek yok, artık zerre kadar cesaretim kalmadı!..

Bu durum beni eğlendiriyordu ve makinenin üstüne bir yumruk indiriyordum.

— Hadi, otur, diyordu, saçmalamayı da kes, olur olmadık şeyler söylüyorsun.

Gülerek koltuğa yığılıp uçuşan sinekleri seyrediyordum. Hava iyi olduğu zaman terasın kapısını açık bırakıyorduk ve ben boş bira kutusunu dışarı fırlatıyordum. İçeriden gelen mesaj hep aynıydı: "Nerede? Ne zaman? Nasıl?.." Ama hiç kimse acılı bir ruhu satın almak için telaş etmiyordu. Aslında, hiçbir şey istemiyordum, sadece başlamak için iki ya da üç sayfa o kadar, sonra işimi yapacaktım. Başlamanın yeterli olacağını adım gibi biliyordum. Bu, gerçekten de çok aptalca olduğu için dalga geçmeyi yeğliyordum. Betty gülümseyerek başını sallıyordu.

Daha sonra yemekle uğraşıyordum, sıkıntılar dağılıyordu, Bongo ile biraz alışveriş yapmaya gidiyordum, temiz hava beni kendime getiriyordu. Eğer yumurtaları kırarken ya da alevle-

rin üstünde biber közlerken biraz sayıklarsam, bunu pek dert etmiyordum, sadece iki kızla birlikte masaya oturma vaktinin gelmesini bekliyor, en az onlar kadar canlı olmaya gayret ediyordum. Sohbetlerini ve odada kahkahalarla gülmelerini seyrediyordum. Genellikle soslara kafayı takmıştım, kızlar, soslar konusunda üstüme olmadığını düşünüyor, bütün yemekleri silip süpürüyorlardı. Tesisat konusunda da usta olduğuma inanılıyordu. Peki kılı kırk yarma konusunda acaba yeterince titiz miydim?.. Sükûnet içinde geçen bütün bu yıllardan sonra, bana ne olduğunu sorma hakkım vardı. Sanki benden, yabani ot bürümüş eski bir lokomotifi çalıştırmamı istiyorlardı, bu oldukça korkunç bir durumdu.

Betty romanımı daktiloya çekmeyi bitirdiği gün bunalıma girdim. Bacaklarım ağrıyordu. Bana bunu söylediği zaman bir sandalyenin üstünde ayakta duruyordum, bir lambayla uğraşıyordum ve sanki elektrik çarpmış gibi oldum. Sandalyenin arkasına tutunarak yavaşça indim. Bir hayli etkilenmiş gibi yaptım:

— Eh, oldukça vaktini aldı... Benim çıkmam gerekiyor, kablo dominosu almam lazım!..

Bana ne söylediğini dinlemedim, hiçbir şey duymuyordum, olabildiğince sakin bir şekilde ceketime doğru yürüdüm, sanki karnına kurşun yiyen bir oyuncunun yere yıkılmamakta direttiği bir sahne gibiydi, ceketi giydim ve merdivenlerden indim, kapıya kadar nefes almadım.

Kendimi yolda buldum, yürümeye koyuldum. Karanlığın basmasıyla birlikte hafif bir esinti başlamıştı; ama ben bir anda ter içinde kalmıştım, yürüyüşümü yavaşlattım. Bongo'nun arkamdan geldiğini fark ettim. Zaman zaman koşarak beni geçiyor, sonra da bekliyordu, bunu niye yaptığını bilmiyordum, o sırada ortalıkta kör bir güven hissi vardı ve bu sinirimi bozuyordu, boşluk hissi de cabasıydı.

Bir bara girdim ve tekila istedim; çünkü bu içki etkisini çabuk gösterir, benim de kamçılanmaya ihtiyacım vardı. Hep, iyi

günlerin sonunu getirmenin zor bir yanı olduğunu düşünmüşümdür, bir kadeh daha istedim, sonra kendimi daha iyi hissettim. Yanımda bir herif vardı, tamamen bitmiş bir haldeydi ve kadehini iki eliyle tutarak ısrarla bana bakıyordu. Bir şeyler söylemeye çalıştığını görünce, ona cesaret verdim:

— Hadi, dökül... bana ne tür saçmalıklar anlatacaksın?.. diye sordum.

Kendimi bardan dışarı attığımda kesinlikle eskisinden daha iyiydim. Herkes en az diğeri kadar deliydi ve hayat bir sürü saçmalıktan ibaretti. Ne mutlu ki iyi anlar da oluyordu, herkes ne demek istediğimi biliyor ve sadece bu bile yeter, hayat buna değiyor, geri kalanın en ufak bir önemi yok. Temelde, büyük bir fark yaratmadan her şey olabilir, her şeyin fani olduğuna ikna olmuştum ve yarım şişe tekila yuvarlamıştım, sokaklardaki palmiyeleri görüyordum ve rüzgâr içime işliyordu.

Eve döndüğümde beni bir sürpriz bekliyordu. Kırk beş yaşlarında, hafif göbekli, yarı dazlak bir sarışın. En sevdiğim koltukta, kucağında Lisa'yla birlikte oturuyordu.

Tabii ki Lisa normal bir kızdı, bir amı ve memeleri vardı, ara sıra bunlardan yararlandığı oluyordu. Arada sırada, geceleri eve gelmiyordu, işe gitmeden önce üstünü değiştirmek ve son bir kahve içmek üzere sabahın köründe damlıyordu. Ona mutfakta rastlıyordum, üstünde bütün geceyi düzüşerek geçirmiş bir kızın hali oluyordu, bu bir bakışta belli olur, ben de onun adına memnun oluyor, çok iyi vakit geçirdiğini tahmin ediyordum ve tek kelime etmeden aramızda geçen kısa suçortaklığı anlarının tadını çıkarıyordum. Bu, günüme neşe katıyordu. Ayrıcalıklı biri olduğumu biliyordum. Ara sıra hayat gözlerimin içine bir avuç saf altın serpiyordu. Bundan sonra her şeye katlanabilirdim, mükemmel bir üçlü oluşturuyorduk, akşam beşe doğru işi bırakmak koşuluyla şehrin bütün kanalizasyon işlerini yapabilirdim, yeter ki biri bana bir kadeh içki,

öteki de birkaç zeytin ikram eden iki kızın yanına gitmeden önce bir duş alma fırsatım olsun.

Genelde, Lisa tanıştığı erkeklerden söz etmezdi, yattıklarından da; buna değmeyeceğini söylerdi ve gülerek konuyu değiştirirdi. Tabii ki hiçbirini eve getirmemişti. Bana güvenebilirsin, derdi, bu kapının eşiğinden geçecek olanın diğerlerinden farklı bir yanı olacaktır.

Bu nedenle, içeri girdiğimde herif kravatı gevşemiş bir halde ve üstünde bir gömlekle kadehini kaldırarak beni selamladığında şaşırıp kalmıştım. Kendimi sanki bulunmaz bir Hint kumaşının karşısındaymış gibi hissetmiştim.

Lisa, gözleri parlayarak bizi tanıştırdı, herif elimi sıkmak için öne atıldı, yanakları kırmızıydı, bana saçsız, mavi gözlü bir bebeği hatırlatıyordu.

— Bu arada, dedi Betty, aradığını buldun mu?..

— Ha evet ama biraz dolaşmak zorunda kaldım.

Lisa elime bir kadeh tutuşturdu. Herif bana baktı ve gülümsedi. Ben de gülümsedim. Kısa sürede duruma hâkim olmuştum, adı Edouard'dı; ama kendisine Eddie denilmesini tercih ediyordu, şehirde bir pizzacı açmıştı, altı ayda bir arabasını değiştiriyordu ve gürültülü bir şekilde gülüyordu. Hafif terliyordu, burada bulunmaktan memnun bir hali vardı. Bir saatin sonunda, sanki yirmi yıldır tanışıyormuşuz gibi davranıyordu. Kızlar mutfak tarafında muhabbet ederken elini kolumun üstüne koydu.

— Ya sen, moruk, galiba bir şeyler yazıyorsun ha?.. dedi.

— Zaman zaman, dedim.

Bana keskin bir bakışla göz kırptı.

— Peki bu işten para kazanıyor musun?..

— Duruma göre, çok düzenli değil.

— Bak, dedi, bu kesinlikle iyi bir plan. Kendini çok yormadan minik hikâyeni yazıyorsun ve sonra da kasanın başına geçiyorsun...

— Kesinlikle.

— Peki türün ne? diye sordu.

— Tarihi roman, dedim.

Bütün gece, bir kızın beyninin nasıl çalıştığını merak edip durdum, anlamadığım bir şey olduğunu hissediyordum. Bu herif, Eddie, içkisini sek içmek, hikâyeler anlatmak ve sürekli dalga geçmek dışında Lisa'nın onda ne bulduğunu anlamıyordum. Hayatta karşılaştığım bütün şaşırtıcı durumları saymıyorum; ama gözümü açık tutmayı hep severim, öğrenilecek bir iki şey her zaman olur. Özellikle de Eddie hakkında, gerçi onunla ilgili ilk izlenimim pek iyi değildi ama aslında Eddie bir melektir.

Sonunda romlu pastanın gelmesi çok iyi oldu, herif beni lafa boğmuştu. Ama sonuçta, o kadar da kötü değildi. Gürültülü ve biraz da saçma bir ortam, kırk yılın başında bir kere, iyi de bir puro eşliğinde, dünyanın sonu değildi. Eddie şampanya getirmişti, bana bakarak tıpayı patlattı ve bana büyük bir kadeh doldurmaya başladı.

— Hey, dördümüzün iyi anlaşması beni çok mutlu etti, gerçekten, hadi kızlar, bana kadehleri uzatın!..

Ertesi sabah, pazardı, üçümüz kahvaltımızı yaparken Eddie elinde büyük bir valizle bitti. Bana göz kırptı:

— Birkaç şey getirdim. Kendimi biraz evimdeymişim gibi hissetmeyi severim...

Valizden eskimiş terlikler ve yedek çamaşırlarla birlikte, oldukça kısa iki üç kimono çıkardı. Daha sonra banyoya girdi ve otuz saniye sonra kimonosuyla çıktı. Kızlar alkışladılar. Bongo olup biteni görmek için başını kaldırdı. Eddie'nin inanılmaz kıllı, kısa, beyaz bacakları vardı, onu seyredebilmemiz için kollarını açtı.

— Alışmanız gerekecek, diye güldü. Evde dayanabildiğim tek kılık budur!..

Ardından yanımıza gelip oturdu, yeni bir hikâyeye başlarken kendine bir kahve koydu. Aniden gidip yatma isteği duydum.

Öğleden sonranın ilk saatlerini Betty'yle birlikte yazımın nüshalarını paketlemek ve telefon rehberinden yayımcıların adreslerini aramakla geçirdim. Ama artık boyun eğmiştim, bu işe belli bir ilgisizlikle yaklaşıyordum ve hatta çok tanınmış bir yayımcının adını yazarken parmaklarımın ucunda bir kıvılcım bile hissetmiştim. Ağzımda bir sigarayla yatağa uzandım. Betty bana eşlik etmeye geldiğinde kendimi çok iyi hissediyordum. Hatta oldukça da hafiflemiş ve bir ölçüde de sakinleşmiştim.

Merdivenden gelen sesi duyduğumda bir yandan Betty'nin saçlarıyla oynuyor, bir yandan da onu seyrediyordum, bir saniye sonra Eddie burnumun dibinde bitmişti, elindeki şişe ve kadehleri sallayarak.

— Hey, siz ikiniz, fısıldaşmayı kesin. Size başıma son geleni anlatmadım henüz...

Ah Lisa... bu adamın nesinden hoşlandın? diye düşündüm.

Biraz sonra hepimizi arabasına bindirmeyi başarmıştı ve hipodroma doğru yola koyulmuştuk. Gökyüzünde birkaç bulut vardı. Kızlar bir hayli heyecanlanmıştı, radyoda bitmek tükenmek bilmeyen reklamlar vardı, Eddie dalga geçip duruyordu.

Üçüncü yarışın başında gelmiştik. Ben kızları büfeye doğru götürürken Eddie biletleri almaya gitti. Bu bana can sıkıcı geliyordu ve manzara hep aynıydı. İnsanlar gişelere doğru koşuşturuyorlar, atlar koşuyor, insanlar çitlerin önüne geliyorlar, atlar da geliyor ve insanlar yeniden gişelere koşturuyorlardı. Bir futbol maçı kadar boktandı. Genelde, son düzlükte Eddie havayı yumruklamaya başlıyor ve kulakları kıpkırmızı kesiliyordu ama bir saniye sonra saçını başını yoluyordu. Biletlerini buruşturuyor ve hırlayarak yere atıyordu.

— Ganyanı tutturamadın mı? diye soruyordum.

Ayrılırken gökyüzü neredeyse pembeydi ve arabaya dönene kadar Eddie tekrar eski formuna kavuşmuştu. Hatta bir ara kaybolup, elleri taze kızarmış patates porsiyonlarıyla dolu olarak dönmeyi bile becermişti.

Evet, başta biraz canımı sıkmıştı. Ama söylediklerine çok dikkat etmemek yeterliydi, o zaman dayanılabiliyordu. Özellikle birimize hitap etmeden, evin içinde yüksek sesle saçmalayarak geziniyordu, ben de ara sıra ona gülümsüyordum... Sabah ve akşamları pek ayak altında olmuyordu, gece yarısı ya da sabaha karşı birde pizzacı kapandıktan sonra geliyordu. Her zaman yiyecek ve içecek bir şeyler getiriyordu ve birlikte yiyip içiyorduk. Maddi açıdan, bize gökten inen bu yemekler adeta küçük birer mucize gibiydi. Ayrıca Eddie bazı şeyleri de anlamıştı. Bazen bunları ima ediyordu:

— Hey, baksana unuttum... Sen ne tür roman yazıyordun?..

— Bilimkurgu.

— Ah evet... Bu iyi satıyor mu... Para kazanıyor musun?..

— Evet, ama satışların sonucunu almak çok uzun sürüyor. Hatta bazen çeki göndermeyi unuttukları bile oluyor, ama ben şikâyetçi değilim...

— Hayır, bunu söylememin nedeni eğer bu arada sıkılıyorsan...

— Teşekkür ederim, hayır bir sorun yok. Yeni bir şey üzerine düşünüyorum, öyle hemen olmuyor.

Ya da başka bir gün, bir gezinti sırasında, kızlar rüzgârlı bir havada plajda yürüyüş yaparken, ben de onları seyrediyordum, Eddie ve ben havalandırmayı açarak arabada kalmıştık.

— Belki de türünü değiştirmen gerekiyor, dedi. Kesinlikle diğerlerinden daha çok giden bir sürü şey var...

— Hayır, bunun sadece bir zaman sorunu olduğuna inanıyorum.

— Hassiktir, yine unuttum...

— Polisiye roman.

— Ah doğru ya... Mutlaka milyonlar kazandırabilenler vardır değil mi?..

— Evet, yüz milyonlar.

— Belki de milyarlar ha?..

— Tabii, var. Ama ben şu sıralar daha çok yeni romanıma kafa yoruyorum, bunu düşünmeye vaktim yok...

Aslında, her gün bunu düşünüyordum. Cebimde kalan bütün para, birkaç banknot ve iki üç iş avansıydı, başımıza bir şey gelmemesi gerekiyordu ya da hafta sonu bir yere gitmek istememeliydik, bu da oldukça can sıkıcıydı. Betty yazdıklarımı daktiloya çekmeyi bitireli bir haftadan biraz fazla bir zaman olmuştu ve evin içinde dört döndüğünü görüyordum, günde bir iki defa tırnaklarını törpülüyordu. Bütün mahalleyi ezbere biliyorduk; ama yine de öğleden sonraları biraz dışarı çıkıyorduk, günü biraz hafifletmek için, şu yaşlı Bongo ile birlikte küçük bir labirent turu yapıyorduk.

Pek konuşmuyorduk, Betty hiç durmadan düşündüğü izlenimini veriyordu. Elleri ceplerinde yürüyordu, cılız, mahcup bir güneşin altında yakalar kalkık bir halde dolaşıyorduk, birkaç gündür havalar oldukça berbattı; ama buna aldırmıyor, inat ediyorduk. Bazen hava karardığında dönüyorduk, kilometrelerce yol katettikten sonra Bongo ve ben dilimiz dışarı sarkmış bir halde oluyorduk, oysa o... onun en ufak bir rahatsızlık duymadan bütün yolu koşar adımlarla yeniden katedebileceğini anlamak için insanın gözünü açması ve bakışlarıyla bir kere karşılaşması yeterliydi. Yaşam beni uyuşukluğa sürüklüyordu. O ise tam tersiydi. Ateş ve suyun birlikteliği, yitip gitmek için ideal bir birleşim.

Güzel bir akşam, merdiveni çıkarken bana o kadar etkileyici gelmişti ki son basamakta onu durdurmuştum. İki parmağımı eteğinin altına sokmuştum ve tam cehenneme inmeye hazırlanıyordum ki damdan düşer gibi pat diye bana sordu:

— Eddie'nin teklifi hakkında ne düşünüyorsun?..

— Haa?.. dedim.

— GERÇEKTEN ne düşündüğünü söyle bana!..

Aşağıda birkaç şişe *chianti** devirmiştik ve merdivenleri tırmanmaya başladığımız andan beri bacaklarına bakıyordum, bacakları doğrudan doğruya beynime çeşitli mesajlar iletiyordu. Kapıdan geçmiştik, kapıyı kapattım ve Betty'yi duvara yapıştırdım. Parlak ay ışığının altında onu çılgına döndürme, külotunu yırtma düşüncesindeydim. Kulağını yalamaya başladım.

— Bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum, dedi. Tam olarak anlaşmamız gerekiyor.

Bir dizimi bacaklarının arasına soktum ve bir yandan göğüslerini emerken bir yandan da kalçalarını okşuyordum.

— Hayır, dur bir dakika... Bilmem gerekiyor... dedi.

— Tamam, tamam, ne diyorsun?

— Bence şu an için Eddie'nin teklifi çok da kötü bir fikir değil, ne diyorsun?..

Neden söz ettiğini anlamıyordum, eteğini kalçalarından yukarı doğru sıyırmakla meşguldüm ve külot giymediğini ama külotlu çorabı olduğunu fark ettim. Başka bir şey düşünemeyecek durumdaydım.

— Artık hiçbir şey düşünme, dedim.

Vahşi bir öpüşle onu susturdum ama hemen ardından şunları söyledi:

— Romanının cevabını beklerken bu yapılabilir, yüz yıl yapacak değilsin...

— Tamam, anlaştık... dedim. Dur, hadi gel yatağa oturalım...

Yatağın üstüne yuvarlandık. Bu beni serseme çevirdi. Külotlu çorabın üstünde elimi gezdirdim, kalçaları sıcak ve kaygandı.

— Hem biraz da para biriktiririz, öyle değil mi... Bu bize hazırlanma süresi verir ve bir şeyler alabiliriz, giyecek hiçbir şeyimiz kalmadı.

* Siena bölgesinin kırmızı şarabı. (ç.n.)

Pantolonumu indirmek için debeleniyordum, ruhunun benden uzaklaştığını hissediyordum.

— Emin misin?.. dedim. Emin misin?..

— Eminim, dedi. Bundan daha kolay bir şey olamaz, üstelik pizzalarla.

Damarlarımda 220 km süratle dolaşan kanla karnına doğru inerken beni saçlarımdan yakaladı.

— Bana güveniyorsun umarım, dedi.

— Tabii ki, dedim.

Başımı bacaklarının arasına soktu ve nihayet bordaya devrilebilmiştim.

9

Mutfağa açılan küçük servis penceresini ittim ve kafamı açıklıktan içeri uzattım. Bininci defadır içerideki berbat yemek kokusuyla sarmalandım. Öte yandan burası salondan daha sessizdi ve bir cuma akşamı olduğu için herkes zincirlerinden boşanmış bir haldeydi. Hatta her köşeye masa ilave etmek bile gerekmişti. Fırınlara eğilmiş Mario'ya baktım, yüzü parlıyordu ve gözleri yarı kapalı haldeydi.

— Bana tekrar bir mantarlı, bir de sade yapıyorsun, dedim.

Asla cevap vermezdi ama aklına kaydettiğinden emin olabilirdiniz, bu tür şeyler kafasına kazınırdı. Şu minik San Pellegrino şişelerinden birini almak için eğildim ve bir yudumda mideye indirdim. Bir süredir buna bayılıyordum, kapanış saa-

tinde kendimi biraz şişmiş hissediyordum, her akşam ortalama otuz ya da kırk tane deviriyordum, Eddie buna göz yumuyordu.

Eddie kasada duruyordu. Betty ve ben servis yapıyorduk. Bana kalırsa, kalabalık saatlerde servis için en az dört kişi gerekiyordu ama bizden başka kimse yoktu ve tüm vaktimizi başımızın üstünde taşıdığımız tabaklarla koşuşturarak geçiriyorduk. Saat on bire doğru gücüm tükenmiş oluyordu. Ama San Pe bedavaydı ve nispeten iyi para alıyorduk, sesimi çıkarmıyordum.

Dumanı tüten pizzalarımı aldım ve bunları sipariş eden iki küçük sarışına doğru yöneldim. Fena değillerdi ama dalga geçecek halde değildim, eğlencenin sırası değildi. Her yerden bana sesleniliyordu. Kısa bir süre öncesine kadar, gecenin sessizliğini delmek için kulak kabartmam gerekiyordu, verandaya çıkabiliyor ve beni saran boşluğu hissedebiliyordum. Bu bana çok doğal geliyordu. Şimdi ise tabakların gürültüsünde, patlayan seslerin ortasında kıçımdan ter damlayarak dolaşıp durmak zorundaydım.

Betty bu şoka benden çok daha iyi dayanıyordu, gerçekten çok başarılıydı. Bazen karşılaştığımızda, bana göz kırpardı, bu da bana yeniden güç verirdi, terden yapışmış küçük perçemlerine bakmamaya çalışıyordum, bunu görmeye dayanamıyordum. Zaman zaman onun için bir sigara yakar, servis penceresinin pervazında duran kül tablasına bırakırdım ve bir iki fırt çekmeye vaktinin olacağını, beni düşüneceğini ümit ederdim. Hep böyle olmadığını düşünüyorum.

Burada çalışmaya başlayalı yaklaşık üç hafta olmuştu ama hiçbir zaman bu kadar kalabalık olmamıştı. Aklımızı nereye vereceğimizi bilemiyorduk ve ben bir süredir zaten gebermiş haldeydim, artık hiçbir şey hissetmiyordum, sadece bahşişler verilirken bir gözümü açık tutuyordum. Beni hasta eden, girişte ayakta bekleyen insanları görmekti, artık gece yarısına geliniyordu; ama ayakta bekleyenler işin henüz bitmek üzere

olmadığını gösteriyordu ve ançuez kokusu midemi bulandırmaya başlamıştı. Betty bana yaklaştığı sırada bir peşmelbaya gofretleri yerleştirmekle meşguldüm. Ortalıktaki bütün hayhuy ve şamataya rağmen, kulağıma iki çift laf söylemeyi başardı.

— Ağzına sıçayım, dedi. Beş numarayla sen ilgilen, yoksa karıyı camdan dışarı fırlatacağım.

— Derdi ne?..

— Sanırım beni çıldırtacak, diye yanıtladı.

Ne olduğuna bakmaya gittim. Masada iki kişiydiler: Omuzları çökmüş, oldukça yaşlı bir adam ve kırk yaşlarında ama uçurumun kıyısında olan bir kadın, berberden yeni çıkmış, peksimet kadar kuru bir amı olan tipik bir şirret karı.

— Sonunda geldiniz!.. dedi. Olamaz, şu kız ne kadar aptal!.. Ona ançuezli pizza söyledim, bana jambonlu pizza getirdi! Derhal bunu önümden alın!!..

— Jambon sevmez misiniz? diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi, bir sigara yakarak bana karanlık bir bakış fırlattı ve dumanı burnundan çıkardı. Gülümseyerek pizzayı aldım, mutfağa doğru seğirttim. Geçerken Betty'ye rastladım, ona şefkatle sarılmak ve aptal kadını unutturmak istedim ama bu işi daha sonraya bıraktım.

— Ne demek istediğimi anladın mı? diye sordu.

— Tamamen.

— Bundan önce de çatalın üstündeki bir damla su yüzünden servisini değiştirmek zorunda kalmıştım!..

— Sen daha güzel olduğun için böyle yapıyor, dedim.

Onu gülümsetmeyi başardım ve mutfağa girmek için döndüm. Mario yumruklarını kalçalarına dayamış, yüzünü buruşturuyordu, zımbırtılar ocağın üstünde cızırdıyordu, içeride hafif yağlı bir duman bulutu geziniyordu. En ufak şey bile küçük parlak bir bulutla sarmalanmış gibiydi.

— Biraz nefes almaya mı geldin? diye sordu.

— Sadece küçük bir düzeltme için, dedim.

Çöplerin durduğu köşeye doğru ilerledim: İğrenç bir şekilde ağzına kadar dolu üç dev bidon vardı. Başlarına geçtim, bulaşık yığınından pis bir çatal aldım ve pizzanın üstünü tamamen kazıdım, jambonu attım. Daha sonra ortalıktan birkaç dilim domates topladım ve pizzayı yeni baştan yapmaya koyuldum. Küçük domates parçalarını bulmam zor olmadı; çünkü bu, insanların en çok bıraktıkları şey, ama üzerindeki sigara külü nedeniyle sudan geçirmem gereken kurumuş peynir tabakasını saymazsak dört ançuez bulmak için geberdim. Mario gözleri yuvalarından çıkmış bir halde beni seyrediyordu, vaktini, sürekli önüne düşen yağlı bir tutam saçı arkaya itmekle geçiriyordu.

— Ne halt karıştırdığını hiç anlamadım, dedi.

Malzemelerin hepsini birbirinin üzerine ekledim ve bu küçük harikayı ona uzattım.

— Bunu bir dakika fırına sok, dedim.

— Pisliğin tekisin!.. dedi başını sallayarak.

Fırının kapağını açtı ve gözlerimizi kısarak alevlerin önünde durduk.

— Bu tür şeyleri ziftlenmeyi hak edenler oluyor, dedim.

— Kesinlikle haklısın. Yahu bu akşam geberdim...

— Sanırım bir saat daha dayanmak gerekecek moruk.

Pizzamı aldım ve karıya götürdüm. Kibar bir şekilde masaya koydum. Pizzanın yeni, nefis ve gevrek, her şeyinin tam kıvamında olduğuna yemin edilebilirdi. Karı benim varlığımı fark etmedi. İlk lokmayı ağzına attığını görmek için bekledim, sonunda öcümü almıştım.

Bu cehennem trenine bir saat daha dayanmıştık, Eddie'nin bile bize yardım etmesi gerekmişti, daha sonra salon yavaş yavaş boşaldı ve biraz nefes aldık. Akşamın İLK sigarasını içebildik.

— Bok yesin... bu karı gerçekten kafadan kontak! dedi, Betty.

Sırtını duvara dayamış, gözleri kapalı, başı hafifçe öne eğikti ve dumanı mümkün olduğu kadar fazla içinde tutuyordu. Küçük bir girintide duruyorduk, salondan hiç kimse bizi göremezdi. Daha ilk bakışta, gerçekten canı çıkmış gibi görünüyordu ve kimi zaman yorgunluk yaşamı hüzünlü ve acılı kılmaktaydı, bundan kaçış yoktu. Başımı tavana kaldırıp belli belirsiz gülümsedim. Bir bakıma, insanın günü ayaklarının üzerinde durarak bitirmesi hoş bir zaferdi. Bence, yaptığım her iş insanın doğaüstü bir dirençle donatılmış olduğunu doğrulamak için bir fırsattı; hayat bu direnci yok etmede hep başarısız oluyordu. Betty'nin bana uzattığı sigarayı aldım. İyi değil, olağanüstüydü.

Servis yapılacak sadece birkaç tatlı kalmıştı, fırında muz ve benzeri tarzında bir iki basit tatlı. Daha sonra iş bitecek ve Eddie direksiyona geçerken biz de arka koltuğa yerleşebilecektik. Betty'nin ayakkabılarını çıkarışını ve başını dizlerime koyuşunu ve benim alnımı cama dayayarak, romanımın ilk cümlesini düşünürken boş yolları seyredişimi şimdiden gözümün önüne getiriyorum.

Defolup gitmekte geciken müşteriler arasında, o aptal karı ve herifi de vardı. Adam çok fazla yiyip içmemişti; ama kadın iki kişilik yemiş, üstelik kafayı da çekmişti, gözleri parlıyordu. Üçüncü kahvesini içiyordu.

Daha sonra olanlar tamamen benim hatamdı. Gün bitmiş gibi görünüyordu ve dikkati elden bırakmıştım, Betty'nin salonda dolaşmasına ve elindeki bezle gecikenlerin masasını temizlemesine izin vermiştim. Ben gerçekten aptalın tekiyim. Fırtına kopmadan tam bir saniye önce böğrümden aşağı buz gibi bir terin boşaldığını hissettim. Ardından korkunç bir kırılma sesi geldi.

Arkamı döndüğümde Betty ve o karı karşı karşıyaydılar ve masa devrilmişti. Betty ölü gibi bembeyaz kesilmişti, öteki ise güneşin altında titreyen bir gelincik çiçeği gibi kıpkırmızıydı.

— Allah kahretsin! dedi kıpkırmızı olan. Derhal patronu görmek istiyorum, işitiyor musunuz?!!..

Eddie ellerini nereye sokacağını bilemeden yüzünü buruşturarak geldi, salonda hiç kimse kıpırdamıyordu, kalan birkaç müşteri sadece hesap işleri kaldığı için memnundu. Bir patron için, çalışanlarından birinin müşterilerle kavga etmesi her zaman atlatılması gereken tehlikeli bir andır. Eddie'nin durumu hiç de iyi değildi.

— Hadi, sakin olun... Ne oluyor?.. diye inledi.

Karı sinirden titriyordu, öfkeden boğuluyor gibiydi.

— Bütün gece boyunca korkunç bir servis vardı ve bu yetmezmiş gibi son olarak da bu küçük budala mantomu getirmeyi reddetti! Ne biçim bir yerdeyiz Allah aşkına?..

Birlikte olduğu adam üzgün bir şekilde başka yere bakıyordu. Betty taş kesilmişti. Elimdeki bezi yere fırlattım ve oraya gittim. Eddie'ye seslendim:

— Her şey yolunda, dedim. Hesabı bana yaz ve bırak defolup gitsinler. Sana sonra anlatırım...

— Tanrım! Bu kadarı da fazla!.. diye hırladı kadın. Bu köhne yerde emirleri kimin verdiğini bilmek isterdim doğrusu!

— Tamam, ne renkti mantonuz? diye sordum.

— Siz bu işe karışmayın! Siz bezlerinizin başına dönün tamam mı!.. dedi.

— Sakin olun... dedim.

— Yeter! Gözümün önünden kaybolun!!..

Bu sözler üstüne Betty korkunç bir hırıltı çıkardı, neredeyse hayvani, insanın yüreğini donduracak bir sesti. Onu, bir masada duran çatalı alırken görecek zamanı bulabildim ancak, salon aydınlanır gibi oldu ve Betty yıldırım hızıyla karının üstüne atıldı.

Çatalı vahşi bir şekilde kadının koluna sapladı. Beriki bir böğürtü kopardı. Betty çatalı çıkardı ve biraz yukarıda bir yere yeniden sapladı. Kadın, kolu kana bulanmış bir halde bir sandalyeye çarparak sırtüstü düştü. Herkes paralize olmuş gibiydi

ya da her şey çok çabuk olup bitiyordu ve öteki Betty'yi çatalla birlikte tekrar karşısında görünce daha da beter anırdı, sırtüstü sürünmeye çalıştı.

O sırada dayanılmaz bir sıcak olduğunu fark ettim. Bu beni tamamen ayılttı. Daha büyük bir saçmalık yapmadan önce Betty'yi belinden kavrama fırsatını buldum, var gücümle onu arkaya çektim ve bir masanın altına kadar yuvarlandık. Bütün kasları öylesine gerilmişti ki adeta kucağımda bronz bir heykelle yuvarlanmış gibiydim. Göz göze geldiğimizde, beni tanımadığını anladım ve o anda çatal sırtıma saplandı. Acı başıma kadar yayıldı. Ama elini yakalamayı başardım ve çatalı bırakması için elini büktüm. O parlak ve kan içindeki alet zeminde adeta gökten düşmüş bir nesne gibi ses çıkardı.

Daha sonra etrafımızdaki insanlar kıpırdamaya başladı, özellikle bacaklarını görüyordum; ama hiçbir şeyi aklımda tutamayacak haldeydim, Betty'nin altımda titrediğini hissediyordum ve bu beni hasta ediyordu.

— Betty, dedim, bitti... Sakinleş, bitti.

Yere yapışmış ellerini tutuyordum ve inleyerek başını sallıyordu. Hiçbir şey anlamıyordum, sadece onu bırakamayacağımı biliyordum, çok mutsuzdum.

Eddie başını masanın altına uzattı, onun arkasında itişip kakışan başka suratlar gördüm. Hiç kimsenin onu görmemesini sağlamaya çalışıyordum ve Eddie'ye çılgın gözlerle baktım.

— Eddie yalvarırım... Onları buradan çıkar!..

— Allah kahretsin, ne oldu? diye sordu.

— Sakinleşmesi gerekiyor.... EDDIE! HERKESİ DIŞARI ÇIKAR, OROSPU ÇOCUĞU!..

Doğruldu, insanlarla tartıştığını, onları kapıya doğru ittiğini duydum, kahraman Eddie, muhteşem Eddie, ondan kolay bir şey istemediğimi biliyordum. İnsanlar, önlerindeki kemiği aldığınız zaman kuduran köpekler gibidir. Ben, kötü müsün tatlım, kendini iyi hissetmiyor musun gibi zırvalıkları geveleyerken Betty başını bir metronom gibi sallıyordu.

Kapının kapandığını duydum, ardından Eddie tekrar geldi. Masanın yanına çömeldi, gerçekten çok sıkkın bir hali vardı.

— Hay ağzına sıçayım! Yahu nesi var? diye sordu.

— Hiçbir şeyi yok... Sakinleşecek. Onunla kalacağım.

— Yüzüne su çarpmak gerekir.

— Evet... Evet, yapacağım. Beni bırak.

— Yardım etmemi istemiyor musun?..

— Hayır, düzelecek... Düzelecek.

— Tamam. Sizi arabada bekliyorum.

— Hayır, gerek yok. Endişelenme, ben kapatırım. Sen eve git. Kahretsin, Eddie beni onunla baş başa bırak!..

Bir an bekledi ve omzuma dokunup ayağa kalktı.

— Mutfak kapısından çıkıyorum, dedi. Mario'nun arkasından kapatacağım.

Gitmeden önce, barın arkasındaki küçük lamba dışında salonun bütün ışıklarını söndürdü. Bir saniye mutfakta sohbet ettiklerini duydum, daha sonra avluya açılan kapı kapandı. Sessizlik restorana sakız gibi sızdı.

Artık başını sallamıyordu ama gövdesinin altımda taş gibi ağır olduğunu hissediyordum, çok ürkütücüydü, kendimi demiryolu raylarının üzerine yatmış gibi hissediyordum. Onu usulca bıraktım, iyi olduğunu görünce yanına uzandım, ter içinde kaldığımızı fark ettim. Döşeme kaygan, yapış yapış, izmaritlerle kaplıydı, bundan iyisi olamazdı.

Omzuna dokundum, muhteşem minik omzuna ama bu istediğim sonucu vermedi. Aslında sonucu korkunç oldu. Elimin teması beyninde ne olduğunu anlamadığım bir şeyi tetikledi. İnleyerek döndü, ardından hıçkırıklara boğuldu. Sanki beni masanın altında hançerlemişlerdi.

Sırtına dayandım ve onu yavaş yavaş okşadım ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Dizlerini karnına çekmiş, saçları her tarafına saçılmış, bu pislik içinde, yumruklarını da ağzına dayamıştı. Ağlıyor, inliyordu. Karnı, sanki içeride küçük canlı bir hayvan varmış gibi inip kalkıyordu. Sokağın zemine yansı-

yan soluk ışığı altında bu halde uzun bir süre kaldık, dünyanın bütün felaketleri bu masanın altında toplanmıştı. Dağılmıştım, usanmıştım. Onunla konuşmanın hiçbir faydası olmuyordu, her şeyi denemiştim ve sesim büyülü bir güce sahip değildi. Bu, yazar için acı bir saptamaydı. Benim orada olduğumun farkında olup olmadığını bile bilmiyordum.

Artık dayanamayacağımı hissettiğimde ayağa kalktım ve masayı çekmekle işe başladım. Betty'yi kollarımla kaldırırken canım çıktı; çünkü adeta üç yüz kilo çekiyor gibiydi ve tezgâhın arkasına geçerken yalpaladım, şişeleri her tarafa dağıttım ama umurumda değildi. Kalçamı metal evyeye dayadım ve soğuk suyu açtım.

Tanrı beni affetsin. Saçlarını elime doladım, saçlarına hasta oluyordum ve onu iyice tuttuğuma kanaat getirince, başını musluğun altına soktum.

O çırpınırken ben yavaş yavaş ona kadar saydım. Su her yana saçılıyordu. Bunu yapmaktan nefret ediyordum; ama başka bir yol bilmiyordum, aslında bilmediğim çok şey vardı, kadınlar hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordum, hiç ama hiçbir şey bilmiyordum...

Biraz soluklanması için ara verdim, sonra da onu bıraktım. Üzerime atılmadan önce bir süre öksürdü.

— Pis herif! diye bağırdı. Pis herif!!

Okkalı bir tokat yedim. Bacaklarıma gelecek bir tekmeyi ve aynı şiddetteki ikinci bir tokadı savuşturabildim. Saçlarını arkaya attı ve bar boyunca kayarak iki gözü iki çeşme ağlamadan önce bana baktı. Ama bu aşamada kaygılanmadım, sinirlerinin gevşediğini fark etmiştim ve şu anda biraz beklemek gerekiyordu. Bu fırsatı, ters asılmış şişelerin altına bir kadeh sokarak değerlendirdim, ölçeğe bir iki defa bastım, yarım duble, bir yarım duble daha ve hop, tamam. Başımı arkaya doğru eğerek bunu yuttum, bu sırada yavaş yavaş sırtımı duvara dayadım, gözlerim kapalıydı, onun ağlamasını duymak bana yetiyor da artıyordu bile, biraz nefes almak istiyordum.

Bir saniye nefes aldım, ta ki yaramın üstüne bastırıncaya kadar ve sonra sıçradım. Dişlerimi sıkarak şişelerin asılı olduğu tarafa döndüm. İki kadehi de ağzına kadar doldurduktan sonra yanına seğirttim. Bir elimi omzuna attım ve içindekini mideye indirmeden önce lambanın ışığında parlayan kadehime şöyle bir baktım.

Şimdi daha iyiydi, sadece burnunu çekiyordu. Oturmuş, bacaklarını göğsüne çekmişti, alnı dizlerinin üstündeydi ve saçları yüzünü saklıyordu. Ona kadehini vermek için parmağımla saçlarını yana ittim. Başını olumsuz anlamda salladı. Elimde sahipsiz bir kadehle kalakalmıştım ve biraz daha rahat etmek için bacaklarımı yanlara doğru açmıştım. Yorgunluk aşamasını geçmiştim, hafifçe gevşediğimi hissediyordum, bu noktaya bir saat önce gelmeyi tercih ederdim, bitkin ama neredeyse bütün acılardan kurtulmuştum. Usulca boynundan öptüm. Az önce donmuş bir haldeydi, oysa şimdi canlanmıştı. Bunu kutlamak için kadehimi devirdim, en azından bunu yapabilmiştim.

— Genellikle insanlar barın diğer tarafında yuvarlanırlar, dedim. Diğerlerinden bir farkımız olduğu için memnunum.

O gece Betty'yi taze bir tutkuyla düzdüm. Mucize eseri olarak, restorandan çıkar çıkmaz bir taksi bulmuştuk, bütün yol boyunca ona sarılmış, onu sımsıkı tutmuştum. Lisa ya da Eddie'yle karşılaşmamak için arka tarafa dolandık; ama ev karanlık ve sessizdi, dosdoğru yatağa girebilmiştik. En fazla bir iki kelime ettik, bir başka türlü seviştik, defalarca yarığının dibine dayandım.

O, seviştikten sonra hemen uyudu, ben ise alacakaranlıkta tek başıma kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve hiç uyumak istemiyordum, tamamen gebermiş bir haldeydim; ama gözlerimi kapamam imkânsızdı. Uzun bir süre olanları düşündüm. Karının bunu hak ettiği ve geri kalanın öneminin olmadığı sonucuna vardım. Ne var ki, Betty sinirlendirilmemesi gereken bir kızdı. Üstelik cuma akşamları, hep aynı du-

rum söz konusuydu, bir felaketti. İşemeye gitmek için kalktım. Beyaz zımbırtının önünde kusmaya başladım. Tanrım, dedim, işte niye uyuyamadığım anlaşıldı. Ağzımı yıkadım ve yatağa döndüm. Bir dakika sonra sorunsuzca rüyaya dalmıştım. Bir ormanda geçiyordu. Ormanın ortasında kaybolmuştum. Ömrümde hiç görmediğim bir yağmur yağıyordu.

10

Ertesi sabah, görece erken uyandım ve onu uyandırmamak için gürültü yapmadan kalktım. Aşağıya indim. Lisa işe gitmişti bile, ama Eddie önüne bir gazete açmış kahvaltı ediyordu. Üzerinde, iki tarafında da beyaz bir kuş olan kırmızı bir kimono vardı, çok dinlendiriciydi.

— Tanrım... dedi. Sen misin? Selam.

— Selam, dedim.

Karşısına oturdum ve kendime bir kahve koydum. Bongo geldi, başını dizlerimin üstüne koydu.

— Eee?.. diye sordu. Ne yapıyor, uyuyor mu?..

— Haliyle, tabii ki uyuyor. Ne zannettin?..

Önündeki gazeteyi aldı, sekize katladı ve bir tarafa attı. Masanın üzerine biraz eğildi.

— Hey, söylesene, dün ona ne oldu?.. Sen anlayabildin mi?..

— Bok ye, gören de seni hiç sinirlenmemiş sanır. Ayrıca, az önce gazeteyi okudun, dünyayı kan götürüyor ve ta baştan boğazlamam gereken Allahın belası bir kaçığı yere serdi diye abartmaya kalkışıyorsun!..

Eliyle yüzünü sıvazladı, gülümsemeye devam ediyordu, ama canını sıkan bir şey olduğunu gayet iyi görüyordum. Sakin bir şekilde kahvemi içtim.

— Şeyy, beni korkuttuğu söylenebilir, diye ekledi.

— Yorgunluktan gebermiş bir haldeydi, anlaşılması çok zor değil ki.

— Yapma, masayı devirirken ona bakıyordum. İnan bana, bir görseydin, beni korkuttu...

— Elbette, hakaret kaldıracak türden bir kız değil. Huyunu gayet iyi biliyorsun...

— Eğer fikrimi soracak olursan, kitaplarından eline para geçtiği zaman onu bir tatile götür derim.

— Hayır, olamaz!.. Bununla canımı sıkmayı kes artık. Ben kitaplar yazmadım, ben BİR kitap yazdım, bunu hayatımda bir kere yaptım ve yeniden başlayıp başlayamayacağımı bile bilmiyorum. Şu sıralar belki de masasında oturup yazdıklarımı karıştıran biri vardır; ama bu, kitap yayımlanacak anlamına gelmiyor. Dolayısıyla şu sıralar pek para beklemiyorum.

— Hay Allah, ben sanıyordum ki...

— Yaa, işler öyle değil, senin zannettiğin gibi değil. Bir gün Betty yazdıklarımı tesadüfen buldu ve o günden beri benim küçük bir dâhi olduğumu kafasına koydu ve Nuh diyor peygamber demiyor. Eddie, baksana bana, o vakitten bu yana tek bir satır yazamadım, bir tek, işitiyor musun Eddie ve şu anda buradayız işte. Cevapları beklemek için buradayız ve sabahtan akşama kadar bunu düşündüğünü biliyorum. Bu mesele onu sinirli yapıyor, anlıyor musun?..

— Peki niçin öğleden sonraları yazmıyorsun? Yine de vaktin var...

— İhtiyacım olan şey zaman değil, güldürme beni.

— Ne var? Burada huzurlu değil misin?..

— Hayır, mesele bu değil, dedim.

— Peki nedir, öyleyse?..

— Ah!.. Hiçbir fikrim yok. Kim bilir, belki de hidayete ermeyi beklemem gerekiyordur, benden bunu bilmemi nasıl istersin ki?

Bu meselenin son izlerinin de tümüyle silinmesi için birkaç gün geçmesi gerekti. Her akşam, pizzacıda var gücümle çalışıyor, müşterilerin dörtte üçüyle ben ilgileniyor ve dört dönüyordum. Bir gerzeğin ya da baş belasının geldiğini görünce onunla ben ilgileniyor, Betty'nin yaklaşmasına izin vermiyordum. Genelde, kapanış saatinde betim benzim soluyordu ve Betty bana aptal mısın, sana ne oldu, diyordu... Ben kollarımı kavuşturup dururken sen tek bir sigara bile içemedin.

— Ee, kendime biraz eziyet etmek istiyorum, hepsi bu.

— Bana öyle geliyor ki daha ziyade birini daha haklamamdan korkuyorsun...

— Betty, saçmalıyorsun... Böyle düşünme.

— Her neyse, ben çok yorgun değilim. Yürüyerek dönmek istemez misin?..

— Elbette. Harika bir fikir.

Eddie'ye işaret ettik ve onun rahat güzel arabası gecenin içinde ağır ağır yol aldı, bir yanılsamanın kurbanı olduğumu hissediyordum, bacaklarım kesiliyordu. Eve varmak için korkunç bir yol yürümek gerekiyordu. Cennete gitmek için daha da beter bir yol katetmek gerekir diyerek kendi kendime cesaret veriyordum. Ellerimi ceplerime sokuyor, yakamı kaldırıyordum ve hızla ilerliyorduk; küçük dâhinin beyni boş, ayakları ise acı içindeydi. Yine de dayanıyordum. Kafamı karıştıran tek şey, garson ile tesisatçı arasında Betty'nin nasıl bir

ayrım yapabildiğiydi ki bu da uyumamı engellemiyordu. Onunla birlikte, sürekli olarak her şeyi yeni baştan öğrenmek gerektiği hissine kapılıyordum. Benim de yapacak daha acil bir işim yoktu.

Bir sabah, uyandığımda, onu yanımda göremedim. Öğleni geçmişti ve kütük gibi uyumuştum. Pencerenin önünde ayakta durup sokağa bakarak bir kahve içtim. Hava güzeldi, dışarıda parlak bir ışık vardı ama camdan soğuk havayı hissediyordum. Aşağıya bir göz atmaya gittim, kapının önünde yatan Bongo dışında kimse yoktu. Ona iyi olup olmadığını sordum ve tekrar yukarı çıktım. Barakadaki sessizlik beni şaşkına çevirmişti. Duş yapmaya gittim. Masanın üstünde duran zarfı ancak dışarı çıkarken fark ettim.

Açılmıştı. Gönderenin adı zarfın üst tarafında basılıydı, yayımcının adı arabesk karakter ile yazılmıştı. Benim adım da vardı, sağ altta, daha küçük puntoyla, sadece daktiloda yazılmış olarak. İşte nihayet! dedim, sonunda ilk cevap geldi. Zarfın içinde katlı duran kâğıdı aldım.

Cevap, hayırdı. Maalesef, hayır. "Düşüncelerinizi çok sevdim" diye açıklıyordu herif, "ama tarzınız dayanılmaz. Kasıtlı olarak edebiyatın dışına çıkıyorsunuz." Ne demek istediğini ve hangi düşünceleri kastettiğini anlamaya çalışmak için bir an kalakaldım ama bunu açıklığa kavuşturmak imkânsızdı. Kâğıdı tekrar zarfın içine koydum ve tıraş olmaya karar verdim.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama aynada kendimi gördüğüm anda Betty aklıma geldi. Kendimi fena hissetmeye başladım. Haliyle, zarfı açan oydu, onun kalbi çarparak zarfı açışını, ümitle ürperişini ve sonunda herif üzüntülerini bildirirken dünyasının yıkılışını rahatlıkla gözümün önüne getirebiliyordum.

— Hassiktir! Olamaz!.. dedim.

Lavaboya abandım ve gözlerimi kapadım. Ee, peki, şimdi nereye gitti, söyle bana, şimdi aklından ne geçiriyordur, kim

bilir? Onu sokaklarda koşarken görüyordum, bu imge buzdan bir kazık gibi beynime saplanmıştı, insanları itiyor ve yolun ortasına fırladığında bütün araçlar acı bir fren yapıyor, o, yeniden yola koyuluyordu, suratında korkunç bir ifade olmalıydı. Bütün bunların sebebi bendim, ben ve kitabım, ben ve benim beynimden çıkan şu tuhaf eser, şu anda karnıma saplanmış olan kılıcı dövmek ve keskinleştirmekle geçen bütün o uykusuz geceler. Neden böyle olmuştu?.. Neden hep acılarımızın kaynağı bizler oluruz?

O geldiğinde, orada öyle endişe içinde, tamamen zıvanadan çıkmış, alevler saçan bir mangala abanmış ve on yıl yaşlanmış bir halde duruyordum. Taptaze, hayat dolu, burnunun ucu donmuş bir kraliçeydi.

— Tüh... dedi. Allah kahretsin hava soğumaya başladı!.. İyi ama senin neyin var?.. Suratın asık!

— Hayır... Kalkıyorum şimdi. Merdivenleri çıktığını duymadım.

— Yaştan. Biraz sağırlaşıyorsun.

— Ya. İşin kötüsü, giderek daha beter olacak.

Kurnazlık ediyordum ama biraz sarsılmıştım. Haberi duyunca inleyeceğine ya da sövüp sayacağına o kadar inanmıştım ki hafif alaycı ve rahatlamış halini bir türlü kabullenemiyordum. Her neyse, bir iskemleye oturdum ve buzdolabından bira almak için arkaya uzandım. Belki de bir mucize olmuştu, neden olmasın, bununla dalga geçmesi milyarda bir olasılıktı ve belki de doğru numarayı çekmiştik ha?.. Bira bende bir kutu amfetamin etkisi yarattı. Ağzımın tuhaf bir biçimde kıvrıldığını hissediyordum, gülümsemeyle sırıtma arası bir durumdaydı.

— Peki şu gezinti... dedim. Anlat bana, güzel bir gezinti yaptın mı?..

— Harikaydı. Isınmak için bir iki küçük depar attım. Hey, kulaklarıma bak, dokun kulaklarıma, buz kestiler!

Bir varsayım daha vardı, o da benimle alay ediyor olmasıydı. Ama, Tanrım, diye düşündüm, hay sıçayım, AĞZINA SI-

ÇAYIM, o mektubu mutlaka okumuş olmalıydı, bu gösteri de neyin nesiydi?!.. Gözyaşlarına boğulmak ve eşyaları pencereden fırlatmak için ne bekliyor?.. Artık hiçbir şey anlamaz olmuştum.

Kulaklarına dokundum; ama bunu niye yaptığımı bile artık bilmiyordum, temiz hava kokuyordu, dışarının taze havası ve kulaklarına asılı bir halde kaldım.

— Bak, gördün mü... Soğuklar değil mi?

Kulaklarını bıraktım. Onun yerine kalçalarını tuttum, alnımı karnına dayadım. Bir ışık huzmesi pencereden sızdı ve yanağıma kondu. Başımı okşadı. Elini öpmek istediğimde, bir şey fark ettim, parmakları kan kırmızısıydı. Bu bana o kadar tuhaf geldi ki geri çekildim.

— Bu da ne demek oluyor?.. dedim. Bunlar ne, güzelim?..

Tavana bakarak burnunu çekti.

— Ee, hiçbir şey... Boya, kırmızı boya.

Sanki kafamda bir şimşek çaktı. Anlamsızca sırıttım. Araba kontrolden çıkmış, ben ise frene basmayı akıl etmemiş gibiydim.

— Ama nasıl olur, ne demek boya?.. Sabahın köründe boya mı yaptın?..

Gözlerinde bir ışık yandı, yüzünde ise hafif bir gülümseme donup kaldı.

— Ne var, biraz boya yaptım, diye açık seçik bir tonla yanıtladı. Biraz egzersiz yaptım!..

Olağanüstü bir haber karşısında boğulur gibi olmuştum.

— Hassiktir, Betty...Yapmadın değil mi?..

Belirgin bir şekilde gülümsedi ama genelde üzerinde acı bir tat vardı.

— Kesinlikle, yaptım. Elbette yaptım!

Yere bakarak başımı salladım, bu gözlerimde yansımalara yol açmıştı.

— Hayır, bu doğru değil... dedim. Bu doğru değil!..

— Eee, bunun ne zararı olabilir ki?.. Kırmızıyı sevmez misin?..

— Bunun ne yararı var ki?..

— Bilmem, öyle işte. Bana iyi geliyor.

Ayağa kalktım ve masanın etrafında el kol hareketleri yaparak biraz dolaştım.

— Peki, kitabımı her reddeden yayımcının suratını kırmızıya mı boyayacaksın, bu hoş bir şey mi?..

— Ee, pekâlâ olabilir. Orada olmanı ve bürodaki heriflerin suratlarını görmeni isterdim!..

— Ama bu çılgınlık!..

Sinirden ve hayranlıktan titriyordum. Gülerek saçlarını savurdu.

— Hayattan biraz keyif almasını bilmek lazım. Bunun bana ne kadar iyi geldiğini bilemezsin!..

Ceketini ve alacalı bir yılan gibi boynuna sarılmış olan eşarbı çıkardı.

— Biraz kahveye hayır demem, diye ekledi. Rezalet, ellerimi yıkamam gerekiyor, şunları gördün mü?..

Pencereye yaklaştım, perdeyi bir parmak araladım.

— Peki, arkandan gelen oldu mu?.. Takip edilmediğinden emin misin?..

— Hayır, şaşkınlıktan ağızları açık kalakaldılar. Hiçbirinin koltuğundan kıçını kaldırma fırsatı olmadı.

— Bir dahaki sefere belki de evi kuşatmak için bir sürü aynasız gelecektir. Bunu şimdiden kestirebiliyorum.

— Aman sen de, hep en kötüsünü düşünüyorsun! dedi.

— Yaa, elbette, biraz hasta olmalıyım. Şehrin yarısını kan kırmızısına boyamak üzeresin ama benim endişelenmem gerekmiyor!..

— Dinle, dedi iç çekerek. Asgari bir adalet olması gerekiyor, öyle değil mi? Bütün hayatımı hiçbir şey yapmadan aldırışsız bir şekilde geçiremem!..

Ertesi sabah olay gazetede yer almıştı, arka sayfada. Tanıklar "şirret bir karının iki adet sprey boya kutusuyla ortaya çıktığını" gördüklerini söylemişler ve muhabir, saldırıyı henüz üstlenen olmadığını belirterek bitirmişti haberi. Haberin bulunduğu kısmı kopardım ve cüzdanıma koydum, gazeteci sırtını döndüğünde gazeteyi katlayıp yerine koydum, gerisi beni ilgilendirmiyordu. Sigara ve sakız aldım, çıktım.

Betty beni tam karşıda bekliyordu, bir kahvenin terasında oturmuştu, önünde dumanı tüten bir sıcak çikolata fincanı duruyordu. Hava güzel ve berraktı, güneş ışıklarının altında gözlerini kapamış, elleri ceplerinde, ceketinin yakası kalkıktı. Yaklaşırken hızımı yavaşlattım, görülesi bir güzelliği vardı, onu seyretmek asla usanmayacağım bir şeydi ve bu duygu beni, sabah ışığında adeta bir banknot yığınına basıyormuşum gibi gülümsetti.

— Rahatına bak, dedim. İstediğin zaman gideriz.

Beni dudaklarımdan öpmek için öne uzandı ve sonra sıcak çikolatasını aldı. Acelemiz yoktu, vitrinlere bakmaya ve kışı dişlerimiz takırdamadan geçirebilmek için bir şeyler satın almaya karar vermiştik. Kurtlar, vahşi kediler ve kurşuni tilkiler şimdiden sokaklarda cirit atmaya başlamıştı ve çoğunun yanakları kıpkırmızıydı; bu, havanın soğuduğunun ve kürk satıcılarının malı götürdüğünün iyi bir işaretiydi.

Aradığımızı bulamadan, bir saat kadar kol kola yürüdük; ama tam olarak ne istediğimizi de bilmiyorduk, satıcı kızlar işe koyulup raflardan indirdiğimiz giysi dağını katlamaya başlamadan önce iç geçirerek çıkışımızı seyrediyorlardı.

Nihayet, büyük bir mağazanın kapılarını ittik, içeri girdiğimizde, güneşe bırakılmış bir lokum kutusunun içine düştüğümüz hissine kapılmıştım. Havada dalgalanan hafif parfümlü müzik nedeniyle dişlerimi sıktım, kesinlikle bu havayı ağzımdan solumak istemiyordum, gerçekten buna dayanamıyordum. Ama hiç itiraz etmedim, ağzıma iki klorofilli sakız atarak beterinden sakındım ve kadın reyonunda Betty'yi takip ettim.

İçerisi pek kalabalık değildi, ortalıktaki tek erkek bendim. Bir süre iç çamaşırı reyonunda oyalandım, ışıkta bazı şeylere bakıyor, yeni fermuar sistemlerini inceliyordum, bölüm şefinin cehennem zebanisine benzemesi dışında, adeta siste küçük bir yolculuk yapıyordum; kadın sıcaklık dalgaları yayan, sürekli saç yaptırmaktan alnı kavrulmuş, lanet olası hayatı boyunca bir ya da iki kere düzüşmüş ve bunu unutmak için elinden geleni yapan bir ellilikti. Külot dolu bir sepete elimi her attığımda ya da bir slipin lastiğini biraz germe gafletinde bulunduğumda bana öldürücü bakışlar atıyordu ama ben ölümsüz biri gibi gülümsemeye devam ediyordum. Nihayet bana doğru ilerlediğinde, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

— Ee, söyleyin bakalım, dedi, nasıl bir şey arıyorsunuz?.. Belki size yardımcı olabilirim?..

— Belki de, dedim. Anneme bir don almak istiyorum. Ama karşıdan bakıldığında kılların görülmesi gerekiyor...

Tuhaf bir şekilde inledi, ama devamını görme fırsatım olamadı; çünkü tam o sırada Betty beni kolumdan yakaladı.

— Burada ne halt karıştırıyorsun? diye sordu. Benimle gel, bazı şeyleri denemem gerekiyor.

Rengârenk bir giysi yığını taşıyordu, kabinlere doğru ilerlerken etiketin tekinde asılı olan fiyata bir göz attım. Fiyatı görünce neredeyse boylu boyunca yere serilecektim, tıpkı yıldırım çarpmış bir ağaç gibi. Sonra da güldüm.

— Bak, gördün mü? dedim. Şaşırmış bunlar. Bu bir çalışanın on beş günlük maaşı!..

— Çalışanına bağlı, diye cevapladı.

Kabinin önünde kazık gibi dikilip beklemeye başladım, sanki başım çıplak, bacaklarım kırık bir halde beni güneşin alnında terk etmiş gibiydi; kendimi çok iyi hissetmiyordum, muhtemelen cebimde, içeriye götürdüklerinin yarısını bile ödeyecek para yoktu, zavallı yavrum, anlamıyordu, onu soluk bir gülümsemenin dışında neyle teselli edeceğimi bilemiyordum. Dünyanın henüz ayaklarımızın altına serilmediğini ga-

yet iyi biliyordum. Betty'nin perdenin arkasında soluk soluğa kaldığını, heyecandan kıpır kıpır olduğunu fark ediyordum.

— Nasıl gidiyor? diye sordum. Biliyor musun, çok dert etmene gerek yok... Senin gibi kızlara, siz ne giyseniz yakışır...

Aniden perdeyi çekti, onu gördüğümde soluğum kesildi, yüzüme dokundum. Bütün giysileri üst üste giymişti, sanki yüz kiloluk bir kız gibiydi, çökük yanakları ve kararlı bakışları olan.

— Aman Tanrım... hayır, dedim.

Hızla perdeyi kapadım ve bizi gören var mı diye etrafa baktım. Şimdi artık ağzımdan nefes alıyordum. Perde anında tekrar açıldı.

— Aptallaşma, dedi. Otuz saniye sonra dışarıdayız.

— Betty, yalvarırım, hiç havamda değilim. Kesinlikle enseleneceğiz!..

— Ha, ha, dedi. Şaka mı yapıyorsun?.. Sen ve ben enseleneceğiz, öyle mi?..

Beni kolumdan yakalarken ateşli bir bakış fırlattı.

— Hadi, şimdi gidiyoruz! diye ekledi. Ama yine de biraz daha sakin görünmeye çalış.

Yola koyulduk. Kendimi, ağaçlarda Vietnamlıların saklı olduğu bir pirinç tarlasından geçiyormuş gibi hissediyordum, bizi gözetlediklerinden emindim ve haykırmak istiyordum, ORTAYA ÇIKIN, İBNELER, BİTSİN ARTIK BU İŞKENCE!!! Adım atmaya mecalim yoktu ve kahrolası bir tür sıtma bağırsaklarımı mahvediyordu. Çıkışa yaklaştıkça, gerginlik artıyordu. Betty'nin kulakları kızarmıştı, benimkiler ise çınlıyordu. Tanrım, güzel Tanrım, diyordum, iki üç metre daha ve sonra vatan topraklarında olacağız!..

Dışarının ışığı göz kamaştırıyordu. Betty kolunu kapıya uzattığı sırada sinir bozucu bir gülme krizine yakalanmıştım. Sonuçta bu baş döndürücü bir şeydi. Patlamaya hazır bir şekilde onu adım adım izliyordum, omzuma bir elin konduğunu hissettiğim anda Betty adımını sokağa atmıştı bile. Tamam ar-

tık, öldüm, buraya kadardı, diye düşündüm, kanımın her tarafa fışkırdığını ve düzlüğe yayıldığını gördüm.

— KIPIRDAMAYIN! DURUN! dedi el.

Betty, eşiği tepkili bir uçak gibi geçti.

— Durma! Kurtul ondan! diye bağırdı.

Oysa ben aptal gibi geri döndüm, nedenini bilmeden. Bozguna uğrama isteği uyuklar hepimizin içinde. Herifin iki kolu, iki bacağı ve bir arması vardı, Betty'nin dediğini yapacağımı düşünmüş olmalıydı. Yanılıyordu, ben daha ziyade şoka girmiştim, benim için savaş sona ermişti ve ona Cenevre Sözleşmesi'nin maddelerini hatırlatma düşüncesindeydim. Oysa o erken davrandı ve sol gözüme bir yumruk indirdi.

Beynim patladı, kollarımı savurdum ve geri geri gittim. Şokun etkisiyle kapı açıldı, ayaklarım birbirine dolandı, sırtüstü düşerek yola yuvarlandım. Bir an gökyüzüne baktım, sonra herifin başı bir atom bombası bulutu gibi üzerime çöktü. Sadece tek gözüm görüyordu, film ise hızlandırılmış bir şekilde oynuyordu. Herif ceketime yapışmak için eğildi.

— Hadi, kalk! dedi.

Birileri kaldırımda duruyordu. Ne de olsa seyretmek bedavaydı. Herif beni kaldırırken koluna tutundum, ona var gücümle bir tekme atarak gözü kapalı bir onur savaşı vermeye hazırlanıyordum ama bunu yapmama gerek kalmadı. Tam bu sırada herifin arkasında şişman bir kız belirdi ve herif yarı beline kadar üzerime eğilmişken gelip dosdoğru herife bindirdi. Herif park etmiş bir arabanın kapısına krep gibi yapışırken ben yine sırtüstü düştüm. Güneş ışığı gözümü kamaştırdı. Şişman kadın elini uzattı bana.

— Tipim değilsin, dedim.

— Bunu sonra düşünürüz, diye yanıtladı. Derhal sıvışalım!

Tekrar doğruldum ve onun arkasından koşmaya başladım. Siyah saçları rüzgârda tıpkı korsan bayrağı gibi dalgalanıyordu.

— Hey, Betty... sen misin?.. diye sordum. Sen misin, Betty?..

O, kompresleri hazırlayıp üstündeki bütün giysileri çıkarırken ben bir bira aldım ve iskemleye oturdum. Gözüm biraz hasta bir denizgülüne benziyordu. Tüm bu saçmalıklardan bezmiştim.

— Bütün bu saçmalıklardan bıktım usandım, dedim.

Bir kompresle geldi. Dizlerime oturdu ve elindekini gözümün üstüne koydu.

— Niçin sinirlendiğini biliyorum, dedi. Çünkü dayak yedin...

— Dalga geçiyorsun, dayak yemedim. Sadece suratımın ortasına bir yumruk yedim, evet!

— İyi, ama bu dünyanın sonu değil. Pek belli olmuyor, biliyor musun... Sadece etrafı biraz şişmiş o kadar...

— Tabii, birazcık şişmiş, biraz da kızarmış!

Açık kalan gözümle ona baktım. Gülümsüyordu, evet, tam anlamıyla gülümsüyordu ve buna karşı çaresizdim, dünya anlamsızlaşıyordu, bu haliyle en ufak bir siteme bile fırsat vermiyordu. Göstermelik bir hır çıkarabilirdim ama ilaç şimdiden etkisini göstermişti, bu duyarsız ve yitip giden küçük dünyanın onun yanında ne gibi bir önemi olabilirdi ki; gerçekten onun saçları, ciğerleri, dizleri ve bütününden daha değerli bir şey olabilir miydi, daha başka bir şey yaratabilecek miydim, sonuçta olağanüstü, canlı bir şeye sahip değil miydim?.. Onun sayesinde, arada sırada da olsa tümüyle işe yaramaz olmadığım hissine kapılıyordum ve bunun bedelini ödemeye tamamen hazırdım. Dünyayı Betty boyutuna indirgememiştim; sadece yapacak başka hiçbir şeyim yoktu. O gülümsüyordu ve sinirim, kızgın güneşin altında bırakılmış ıslak bir ayak izi gibi yok olup gidiyordu, bu durum beni her seferinde şaşkına çeviriyordu. Kulaklarıma inanamıyordum.

Çaldığı şeylerden birini giydi ve poz vererek etrafımda birkaç tur attı.

— Söyle bakalım, bunun hakkında ne düşünüyorsun?.. Beni nasıl buluyorsun?..

Önce biramı bitirdim. Daha sonra hatmi çiçeği kompresini kaldırdım:

— Seni seyretmek için iki gözümün de açık olmasını isterdim, diye mırıldandım.

11

Bir yayımcıdan altıncı ret cevabını aldığım zaman, kitabımın asla yayımlanmayacağını anlamıştım. Ama bunu Betty anlamamıştı. Yine iki gün boyunca ağzını açmadan, donuk bakışlarla oturmuştu ve ona dilimin döndüğü kadar anlattıklarım hiçbir işe yaramamıştı, beni dinlemiyordu. Her seferinde derhal daktilo edilmiş metni paketliyor ve yeni bir adrese gönderiyordu. İşte bu harika, diyordum kendi kendime, bu, acı çekmek için bir abonman kartı almaya benziyor, kendine yapmadık eziyet bırakmıyor. Tabii ki bunu ona söylemiyordum ve benim şahane romanım yara almaya devam ediyordu. Ama onun için endişelenmiyordum, ben Betty için

endişeleniyordum. Bütün bu insanları kırmızıya boyamaktan vazgeçmişti, artık burnundan solumadığını görmek beni kaygılandırıyordu.

Eddie böyle zamanlarda ortamı biraz olsun yumuşatmak için kendini paralıyordu. Sürekli olarak saçmalıyor ve evi çiçeklerle donatıyor, bir yandan da bana sorgulayıcı gözlerle bakıyordu, ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Hakiki bir dost edinme ihtiyacı duysaydım sanırım onu seçerdim; mükemmeldi ama hayatta her şeye birden sahip olunamadığı gibi, benim de verecek çok şeyim yoktu.

Lisa da harikaydı, şefkatli ve anlayışlıydı, Betty'nin fikirlerini değiştirmek için herkes kendini paralıyordu. Hiçbir işe yaramıyordu. Romanın bir nüshasının posta kutusuna tıkıldığını her gördüğümüzde, iç çekerek gözlerimizi havaya dikiyorduk. Yine sil baştan başlanacaktı.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, dışarıda da keskin bir ayaz vardı, sokaklarda dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Noel yaklaşmaktaydı. Bir sabah kar fırtınasıyla uyandık. Akşam çamura bata çıka yürüdük. Zaman zaman şehir bana ağır geliyordu. En güzel rüyalarım yitik köşelerde, sessiz ve renkli çöllerde geçiyordu, ufuk çizgisine dalıp gidebiliyor ve sessiz sedasız bir şekilde yeni bir romanı ya da akşam yemeğini düşünebiliyor veya alacakaranlıkta süzülen bir gece kuşunun ilk ötüşlerine kulak verebiliyordum.

Betty'nin sorununun ne olduğunu gayet iyi biliyordum, şu lanet olası roman onu olduğu yere mıhlamış, elini kolunu bağlamıştı. Bir bariyeri geçerken dizlerinin arkasını çarpan ve doğrulmaya çalışan vahşi bir at gibiydi. Onun güneşli bir çayır sandığı şey aslında etrafı çitle çevrili sıkıcı ve karanlık bir alandı, durağanlık hakkında hiçbir şey bilmiyordu, o bunun için yaratılmamıştı. Ama yine de var gücüyle ve büyük bir ihtirasla asılıyor, her geçen gün daha da eziliyordu. Bunu görmek beni kötü ediyordu; ancak elimden bir şey gelmiyordu, artık hiçbir şeyin, hiç kimsenin ona ulaşamadığı erişilmez bir alana çekil-

mişti. O anlarda bir bira alarak haftanın bulmacalarının başına oturuyordum, beni rahatsız etmeyeceğinden emindim. Yine de bana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı onun yanında kalıyordum. Beklemek, onun başına gelebilecek en kötü şeydi. Bu romanı yazmak, bu da benim yaptığım en büyük aptallıktı kuşkusuz.

O meşhur ret mektuplarını her alışımızda yeniden neler hissettiğini, bütün bunların ne demek olduğunu az çok tahmin edebiliyordum, artık onu tanımaya başladığım için biraz daha tahammüllü olduğunu görüyordum. İnsanın kolunun ya da bacağının kesilmesine izin vermesi ya da tek kelime etmeden dişlerini sıkması her zaman pek kolay olmasa gerek. Bana gelince, tabii ki ben istediğime sahiptim, bunlar beni hiç ırgalamıyordu, sanki bunlar Mars gezegeninden gelen haberler gibiydi ve bu durum ne uyumamı ne de sabahları onun yanında uyanmamı engelliyordu, yazdığım şeyle heriflerin düzenli olarak çöpe attıkları şu roman arasında bir bağlantı görmüyordum. Kendimi biraz, dillerinin tek kelimesini bilmeden bir grup Eskimoya mayo kakalamaya çalışan bir adamın yerinde hissediyordum.

Aslında, tek umudum, Betty'nin bütün bunlardan yorgun düşmesi, yazarı başından atması ve her şeye tıpkı baştaki gibi yeniden başlamamızdı, güneşin altında *Chili* yemek, ruh dinginliği içinde verandaya çıkmak ve nesnelerin yoğunluğuna bir göz atmak... Kim bilir, belki de böyle bir şey mümkün olabilirdi, belki de umut çürüyebilir ve güzel bir sabah, kurumuş bir dal gibi düşebilirdi, hayır, bu imkânsız değildi. Sadece bu heriflerden birinin, zavallı bir salağın nifak sokmak için gelmesi gerekmişti, bunu düşündüğümde kendi kendime olanların herifin hak ettiğinin onda biri bile olmadığını söyledim.

Romanım altıncı defadır reddedilmişti ve Betty iki günlük depresyondan sonra tekrar gülümsemeye başlamıştı. Ev yavaş yavaş normal hayata geri dönüyordu, paraşüt iyi açılmıştı ve sakin bir şekilde iniliyordu. Bu iyileşme başlangıcı acılarımızı

dindirmeye başlamıştı ve Betty elinde postayla belirdiğinde gerçekten öldürücü bir kahve yapmaktaydım. Bir mektup vardı. Bir süreden beri hayatım bu kahrolası mektuplarla cehenneme dönmüştü. Betty'nin bir tür bıkkınlıkla elinde açık tuttuğu mektuba baktım.

— Kahve hazır, dedim. Yeni bir haber mi, güzelim?..

— Mühim değil, dedi.

Bana bakmadan yanıma kadar geldi, daha sonra kir topağını kazağımın yakasından içeri tıkarak birkaç defa eliyle üstüne vurdu. Pencereye dönerek tek kelime etmeden alnını cama dayadı. Kahve kaynamaya başladı. Altını kapadım. Daha sonra mektubu aldım. Antetli bir kâğıttı, herifin adı ve adresi yazıyordu ve şunları söylüyordu:

Sevgili bayım,

Yirmi yıldan beri bu yayınevinde çalışıyorum. İnanın bana, elimden iyi ve orta karar metinler geçti. Ama sizin bize ilettiğiniz kadar kötü tarzda yazılmış bir şey hiç görmedim.

Yeni yazarlara, çalışmaları karşısında duyduğum hayranlığı belirtmek için sık sık yazmışımdır. Şimdiye kadar bunun tersi hiç olmamıştı. Ancak siz, bayım, siz haddinizi aşıyorsunuz.

Metniniz, birçok açıdan bana cüzamı haber veren belirtileri çağrıştırdı, size bir roman gibi gelen bu iğrenç çiçeği derin bir tiksintiyle geri gönderiyorum.

Doğa bazen korkunç şeyler yaratır; ama siz de bana hak vereceksiniz ki bu tür tuhaflıklara son vermek dürüst bir adamın görevidir. Sizin tanıtımınızla şahsen ilgileneceğim. Bu ucubenin asla terk etmemesi gereken yere geri gönderilememesi beni gerçekten üzüyor: Beyninizdeki bataklığı kastediyorum.

Altında neredeyse bütün kâğıdı kaplayan, sinirle atılmış bir imza vardı. Kâğıdı katladım ve sanki üzerinde önemsiz bir ilan varmış gibi yavaşça evyenin altına attım. Göz ucuyla Betty'yi izlerken kahveyle ilgilendim. Kıpırdamamıştı, sokakta olup bitenlerle ilgileniyormuş gibiydi.

— Biliyor musun, bu oyunun bir parçası, dedim. Her zaman bir salağa rastlama riski vardır. Bundan kaçış yok...

Sinirli bir şekilde havada bir şeyler kovaladı.

— Tamam, artık bundan hiç konuşmayalım, dedi. Aslında sana söylemeyi unuttum...

— Evet?..

— Jinekologdan randevu aldım.

— Niye, bir sorun mu var?..

— Spiralime baktırmam lazım. Yerinden oynadı mı diye bakılması gerekiyor...

— Evet, evet.

— Benimle gelmek istemez misin? Bir gezinti olur...

— Tabii ki. Seni beklerim. Ayrıca geçmiş ayların dergilerini karıştırmaya bayılırım. Bu içimi ferahlatıyor.

Bu sefer ucuz atlattığımızı düşündüm. Bu beni çok sevindirdi. Şu budala yazdığı mektupla ödümü patlatmıştı.

— Peki saat kaç gibi gidiyoruz? diye sordum.

— Ee, sadece yüzüme biraz krem sürecek vaktim var.

Onun muhteşem olduğunu söylerken abartmıyorum.

Dışarıda hafif güneşli, serin ve kuru bir hava vardı. Derin derin nefes alarak bu durumdan yararlandım.

Bir süre sonra, jinekoloğun kapısının önündeydik. Beni şaşırtan, kapıda tabela olmamasıydı; ama Betty çoktan zile basmıştı bile, benim beynim ise rölantide çalışıyor olmalıydı. Ropdöşambrlı bir herif gelip kapıyı açtı, üzerindeki adeta *Binbir Gece Masalları*'ndan fırlamış gibi duruyordu, kumaş gümüş renginde bir göl gibi parlıyordu. Peri padişahının oğlunun şakakları ağarmıştı ve dişlerinin arasında da fildişi bir pipo duruyordu. Bizi görünce bir kaşını kaldırdı. Eğer bu herif jinekologsa ben de edebiyat dergilerinin gözdesiyim, diye düşündüm.

— Evet... konu nedir? diye sordu.

Betty cevap vermeden gözlerini ona dikmişti.

— Karım randevu almıştı, dedim.

— Pardon?..

Bu sırada Betty mektubu cebinden çıkardı. Adamın burnuna soktu.

— Bunu siz mi yazdınız? diye sordu.

Sesini tanımamıştım, sanki bir volkan patlamasıydı. Beriki piposunu ağzından çıkardı ve kalbinin üstüne bastırdı.

— İyi de bu ne demek oluyor?.. diye sordu.

Bir saniye içinde uyanacağımı düşündüm, telaşlanmadım. Şaşırtıcı olan, sahnenin ne kadar da gerçeğe benzediğini görmekti, sessiz ve geniş koridor, ayaklarımın altındaki döşeme halısı, hafifçe dudaklarını ısıran herif ve Betty'nin kolunun ucunda adeta sönmeyen cılız bir ateş gibi sallanan mektup. Aptallaşmıştım.

— Bir soru sordum, diye heyecanlı bir sesle tekrarladı Betty. Bunu yazan siz misiniz, evet ya da ne boksa?..

Herif mektuba daha yakından bakar gibi yaptı, sonra hızla bize dönerek boğazını kaşıdı.

— Vallahi... bildiğiniz gibi, gün boyu çeşitli mektuplar yazıyorum ve bu da şaşırtıcı olmasa gerek...

Konuşmaya devam ederken ne yaptığını kestirebiliyordum, üç yaşında bir çocuk bile bu numarayı fark edebilirdi. Bariz bir şekilde içeriye doğru çekiliyor ve kapıyı çarpmaya hazırlanıyordu. Başarıp başaramayacağını merak ediyordum, özellikle becerikli bir görüntü sergilemiyordu.

Varını yoğunu ortaya sürmeden önce ağlamaklı bir şekilde yüzünü buruşturdu ve samimiyetle söylüyorum daha kötüsü olamazdı, tabii ki durumu yavaştan almak için yapılmadıysa. Betty'nin sakin bir şekilde kapıya bir omuz vuracak zamanı olmuştu ve şampiyon sendeleyerek antreye doğru geriledi. Kolunu tutuyordu.

— Size ne oluyor kuzum?.. Deli misiniz!!..

Bir kaidenin üzerine konulmuş büyük mavi bir vazo vardı. Betty çantasını savurdu ve vazo derhal yerinden fırladı. Paramparça olan narin bir porselen sesi duydum. Bu beni uyan-

dırdı. Sarsıntının etkisiyle Betty'nin çantası açıldı ve bir genç kızın çantasında bulunabilecek her şey kırık vazo parçalarıyla birlikte yere saçıldı.

— Dur, toplamana yardım edeyim, dedim.

Beti benzi atmıştı. Bana vahşi bir bakış fırlattı.

— AĞZINA SIÇAYIM, BUNUNLA UĞRAŞMA!! YAZDIĞI MEKTUP HAKKINDA NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ SÖYLE ONA!!!..

Herif çılgın gözlerle bizi seyrediyordu. Ayaklarımın dibinde parlayan bir ruju almak için eğildim.

— Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok, dedim.

Omuzlarımda beş yüz kiloluk bir ağırlıkla yerdekileri toplamayı sürdürdüm.

— Benimle dalga mı geçiyorsun? diye sordu.

— Hayır ama onun ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor. Benim başka dertlerim var...

Beriki bu sırada eline geçen fırsatı değerlendirecek beceriyi gösteremedi. Kesinlikle bu adam hiç ama hiçbir şeyden anlamıyordu. Köşesinde durup susmak ve bizim eşyalarımızı toplamamıza izin vermek yerine, hangi şeytan dürttü bilemiyorum ama herhalde üzerine atlamayacağımı fark etmiş olmalı ki, kendini bu ani tehlikesizlik ortamının sarhoşluğuna bıraktı ve bize doğru ilerledi.

Tam o sırada Betty'nin onu tümüyle unuttuğundan emindim. Artık bütün kızgınlığı bana yönelmişti. Çantasından dökülen puzzle'ı toparlamak için halıyı tırmıklamakla meşguldük ve bunu nasıl becerdiğini de bilmiyordum; çünkü gözlerini benden ayırmıyordu, çok hızlı soluk alıyordu ve bana yönelttiği bakışta acı dolu bir kızgınlık ve üzüntü vardı. Bu sırada adam onun arkasında bitti ve anlamsız bir hareket yaptı, parmak ucuyla omzuna dokundu.

— Hey baksana, ben bu soytarılık gösterilerine alışkın değilim, diye belirtti... ve ben tek bir silah kullanırım, o da aklım...

Betty arkaya dönmeden gözlerini kapadı.

— Bana dokunma! dedi.

Ama herif gösterdiği cesaretin sarhoşluğu içindeydi, bir tutam saç alnında oynaşıyor ve bakışları parlıyordu.

— Sizin tarzınızı kabul etmiyorum, diye ekledi. Aramızda bir diyalog olamayacağı gayet açıkça görülüyor; çünkü Sohbet de tıpkı Edebiyat gibi asgari bir kibarlık gerektirir ki sizde bunun kırıntısı bile yok...

Bundan sonra kısa bir sessizlik oldu, tıpkı gök gürültüsü ile şimşek çakması arasında geçen titrek süre gibi. Tam o sırada Betty yerden bir tarak almıştı, tarağı elinde tutuyordu, saydam plastikten ucuz bir şeydi, rengi kırmızıya çalıyordu ve iri dişleri vardı. Arkasına dönerek bir sıçrayışta doğruldu ve kolu havada bir yay çizdi. Bir tarak darbesiyle herifin yanağını çizdi.

Herif önce şaşkın bir halde ona baktı, sonra gerileyerek bir elini yarasına götürdü, kanıyordu, yeterince teatral bir sahneydi; ancak adam repliğini unutmuşa benziyordu, tek yaptığı dudaklarını oynatmaktı. Artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Betty buhar kazanı gibi soluk alıp veriyordu, ona doğru atıldı ama ben daha önce davrandım ve yumruğunu yakaladım. Sanki bir ağacı kökünden sökmek istiyormuşum gibi asıldım, iki ayağının yerden havalandığını gördüm.

— Tamam, artık zarar vermiyoruz, diye homurdandım.

Kurtulmaya çalıştı; ama bütün gücümle sıktım, tiz bir çığlık attı. Dalga geçmediğimi belirtmeliyim. Eğer onun kolunun yerine bir mayonez tüpünü sıksaydım, mayonez vınlayarak kilometrelerce öteye fışkırırdı. Dişlerimi sıkarak onu çıkışa doğru sürükledim. Kapıdan çıkmadan önce sersemlemiş bir halde koltuğa yığılan herife son bir kez baktım. Onu benim romanımı okurken hayal ettim.

Merdivenleri dörder dörder indik, adeta yuvarlandık. Birinci katın sonunda dengesini bulabilmesi için yavaşladım ve haykırmaya başladı.

— ULAN OROSPU ÇOCUĞU, NEDEN HEP SENİ DÜZMELERİNE İZİN VERİYORSUN??!!..

Anında durdum. Onu tırabzana doğru ittim ve ta gözlerinin içine baktım.

— Bu adam bana hiçbir şey yapmadı, dedim. Hiçbir şey, anlıyor musun?..

Öfke gözyaşlarını boşaltmak üzereydi ve ben artık gücümün tükendiğini hissediyordum, sanki üzerime zehirli bir ok fırlatılmış gibiydi.

— ARTIK YETER LANET OLASI HERİF!! SENİ HAYATTA RAHATSIZ EDEN HİÇBİR ŞEY YOK MU?!!..

— Yanılıyorsun, dedim.

— PEKİ ÖYLEYSE NEDİR?.. SÖYLE BANA, HADİ!!..

Başka tarafa bakmak için kafamı çevirdim.

— Geceyi burada mı geçireceğiz?.. diye sordum.

12

İki gün sonra polisler onu götürdüler. Olay olduğunda evde değildim. Eddie'yle birlikteydim. Bir pazartesi öğleden sonra zeytin aramak için bütün şehri arşınlamıştık, neredeyse bütün dükkânlar kapalıydı. Zeytin stokunun tükendiğini bir gün önceki akşam fark etmiştik. Sanıyorum Mario siparişi verirken küçük bir hata yapmıştı, evet mutfakta mükemmeldir, dedi Eddie, ama geri kalan konularda ondan olmayacak şeyler istememek gerekiyor. O gün hava rüzgârlıydı ve sıcaklık taş çatlasa üç ya da dört dereceyi geçmezdi, hava aniden soğumuştu.

Acelemiz yoktu, Eddie arabayı yavaş yavaş kullanıyordu, parlak bir ışık altında keyifli bir gezinti yapıyorduk, arabanın içi sıcaktı. Ortada özel bir neden olmaksızın kendimi bir hayli

rahatlamış hissediyordum. Belki de bir avuç zeytinin peşinde şehrin içinde dört dönmek, hayattaki önemli anlardan biriydi, belki de ruha çöken huzur, cesetlerle kaplı bir alana düşen kar taneleri gibi bir şeydir.

Nasıl olduysa, aradığımızı sonunda Çin Mahallesi'nde bulduk ve üstüne üstlük, kendimize birkaç kadeh sake ısmarladık; bu, arabaya üşümeden gitmemizi sağladı. Dönüş yolunda biraz daha sohbet ettik. Eddie'nin kulakları kızarmıştı, kafayı bulmuştu.

— Biliyorsun dostum, zeytinsiz bir pizza içi boş bir çamfıstığı gibidir.

— Evet ama sen gözünü yoldan ayırma, dedim.

Evin karşısına park ettik. Ayağımı kaldırıma atmıştım ki Lisa'nın koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Kelimenin tam anlamıyla ortalık buz kesiyordu ve onun sırtında sadece kısa bir kazak vardı. Bana sarıldı.

— Ah, inan, ne olduğunu bilmiyorum, onu götürdüler!.. diye ağladı.

— Ne oluyor, neden bahsediyorsun?.. diye sordum.

— Evet... iki polis... Geldiler ve onu tutukladılar!..

Dudaklarımı ısırdım. Eddie arabanın üzerinden bize bakıyordu, dalga geçmiyordu. Lisa tamamen altüst olmuştu, dişleri takırdıyordu ve hava kararmaya başlamıştı.

— Tamam, dedim. Bütün olanları evde anlatırsın. Eğer burada böyle kalırsan gebereceksin.

Bir saat sonra, kısa bir konuşma ve birkaç telefon sonunda, sorunla ilgili bütün verileri ele geçirmiştim. Bir kadeh grog içtim ve tekrar ceketimi giydim.

— Ben de seninle geliyorum, dedi Eddie.

— Hayır, sağ ol...

— İyi peki, bari arabayı al!

— Yok hayır, sanıyorum biraz yürümek iyi gelir. Önemli bir şey yok, dert etmeyin.

Dışarı çıktım. Çok geç değildi ama gece bastırmıştı. Çok hızlı yürümeye başladım, yumruklarım ceplerimde, omuzlarım kalkık bir halde. Sokaklar boktan bir ışık dizisinden ibaretti; ama ben yolu biliyordum, yandaki binada bir rezervuarı tamir etmiştim ve askılı alet çantamla polislerin önünden geçmekten pek hoşlanmıyordum, sanki bana bakıyorlar gibi geliyordu.

Daha yolun yarısına gelmemiştim, yan tarafıma korkunç bir ağrı saplandı. Acıdan gözlerimi kıstım ve ağzımı açtım. Düşüp bayılacağım zannettim. Biraz nefes almak için durdum. Böylesi müthiş oldu, sanki bütün bu bokluklar yetmiyordu da, diye düşündüm. Beni en çok endişelendiren bu şikâyet meselesiydi ve telefondaki polis işin epey can sıkıcı olduğunu gizlememişti. Yolun geri kalanını beynim ateşler içinde ve iki büklüm bir halde yürüdüm. Bir polis için can sıkıcı ne anlama gelir merak ediyordum. Yoldan geçenler ve ben, ağzımızdan beyaz dumanlar çıkarıyorduk, olsun, yine de bu yaşadığımızın bir işaretiydi.

Tam varmak üzereyken, açık bir bakkal bulma şansını yakaladım, girdim. Portakal almak biraz saçma geliyordu, ama demir parmaklıkların arkasındaki bir kıza ne almak gerektiğini hiç bilmiyordum; ayrıca da bu konuya konsantre olamıyordum. Öte yandan portakallar vitamin yüklüydü. İki kutu meyve suyu almaya karar verdim. Kutunun üstünde yarı çıplak dans eden bir kız vardı, masmavi suyun kıyısında ıssız bir plaj, hiçbir şeyi umursamayan tipler.

Beni bir masaya götürdüler, masadaki adam bir cetvelle oynayarak beni bekliyordu. Sinirliydim. Cetvelin ucuyla bir sandalyeyi göstererek oturmamı işaret etti. Kırk yaşlarında, geniş omuzlu bir tipti, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Kendimi korkunç sinirli hissediyordum.

— Evet geldim... dedim.

— Boşuna zahmet etmeyin, diye sözümü kesti. Hikâyeyi A'dan Z'ye kadar biliyorum. Şikâyeti ben kaydettim ve arkadaşınızla biraz konuştum...

— Ya, öyle mi!.. dedim.

— Evet, diye sürdürdü. Laf aramızda, güzel kız ama biraz sinirli...

— Duruma bağlı, her zaman böyle değildir. Biliyor musunuz, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... ama bu her ay oluyor. Bizim için zor, bunun onları nasıl etkilediğini anlamak. Çok tuhaf bir şey olmalı.

— İyi de, hiçbir şeyi abartmamak gerekir...

— Elbette hayır.

Bana dikkatlice baktı, ardından da gülümsedi. Endişelerim devam ediyordu; ama kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım, bu herif fena biri gibi görünmüyordu, belki de hayatta ilk defa iyi bir sayı çekmiştim.

— Demek, roman yazıyorsunuz öyle mi? dedi.

— Evet. Evet, evet... Şey, yani yayımlatmaya gayret ediyorum.

Birkaç saniye süreyle başını salladı. Cetveli masasının üstüne bıraktı, ayağa kalktı, sonra da kapının arkasında biri var mı diye bakmaya gitti. Daha sonra bir sandalye çekti ve önüme koydu. Sandalyeye ata biner gibi ters oturdu. Omzumu tuttu.

— Beni dinleyin, diye başladı, ne söylediğimin farkındayım. Bu yayınevi denen pislik yerler kafadan kontaklarla doludur...

— Gerçekten mi?..

— Kesinlikle. Bekleyin, kıpırdamayın, size bir şey göstereceğim...

Bir çekmeceden kocaman bir kâğıt paketi çıkardı ve masanın üstüne attı. Göz kararı bir buçuk kilo gibi görünüyordu, bir lastikle tutturulmuştu.

— Sizce bu nedir?.. Dilinizi mi yuttunuz?..

— Hayır, dedim. Bu bir metin.

Bana sarılacağını zannettim ama bacağıma vurmakla ve bana bir ermiş gibi gülümsemekle yetindi.

— Güzel cevap! Hoşuma gitmeye başlıyorsunuz, dostum...

— Hoşunuza gittiğime sevindim.

Gözlerimin içine bakarak kâğıt paketini okşadı.

— Sıkı durun, dedi. Yazdığım bu romanı tam yirmi yedi defa reddettiler.

— Yirmi yedi?

— Evet. Bence her şey bitmiş değil, sözleşme yapmak zorunda kaldılar. Bunlar gerçekten kafadan kontak!

— Yirmi yedi defa ha... Aman Tanrım!

— Üstelik, bunun peynir ekmek gibi satacağından da eminim. İnsanlar, insanların sevdiği şey bu. Dostum düşünüyorum da, bunun içinde hayatımın on yılı yatıyor, soruşturmalarla geçen on yıl, üstelik sadece en mükemmellerini seçtim, en güzellerini, bu gerçek bir dinamit kutusu!.. Evet, belki Al Capone ya da Çılgın Pierrot ile uğraşmadım; ama yalvarırım bunun insana çok kötü geldiğine inanın, bana güvenin!..

— Tamam.

— Hadi, siz bana söyleyin, benim kitabımı neden yayımlamadıklarını, akıllarından ne geçtiğini?.. Anıları milyonlarca satan polisler biliyorum, peki birdenbire bunlara ne oldu? Artık polis hikâyeleri sevilmiyor mu?..

— Eee, anlamaya çalışmak gerekmiyor.

Yavaşça başını salladı. Daha sonra portakal suyu paketlerime gözünü dikti.

— Alabilir miyim?.. Bir yudum içmek istemez misiniz? diye sordu.

Onu herhangi bir konuda reddedecek durumda değildim. Yüzümün değişmesini engelleyerek kutunun birini ona verdim. Kartonun ucunu açmak için cebinden yirmi santim uzunluğunda bir bıçak çıkardı. Bu gerçek bir usturaydı ama ben kılımı kıpırdatmadım. Daha sonra masanın üzerine iki

plastik bardak koydu ve iyice sarılmış bir votka şişesi çıktı ortaya. O bardakları doldururken, ben de kendi kendime nerede olduğumu soruyordum.

— Başarımıza içeceğiz! dedi. Yılmayacağız.

— Kesinlikle!

— Evet, biliyor musunuz, arkadaşınız, ona hak veremem ama onu tümüyle haksız da bulmuyorum. Bu herifler orada öylece oturuyorlar ve sizin bir yıllık emeğinizi beş dakikada harcıyorlar. Şimdi bana, en azından polis hikâyelerinin artık hiç kimseyi ilgilendirmediğini söylemeyeceksiniz, her şeye rağmen saçmalamamak gerekiyor!!..

Bardakları bir kere daha doldurdu. Kendimi iyi hissetmeye başlamıştım, zaten önceden de sake ve grogla yüklenmiştim ve bu masada kendimi güvende hissediyordum, gerçekten her şey mükemmel gidiyordu.

— Tanrım! Şu aptal herif telefon edip bana olayı anlattığı zaman, yüreğimde bir sıcaklık hissettim. Oh, suratına iyi olmuştu!.. Bunu kutlamak için birkaç kadeh devirdim. Nihayet! dedim kendi kendime, işte diğerlerinin cezasını çeken biri çıktı!..

— Evet ama sadece küçük bir sıyrık... Abartmasına gerek yoktu.

— Tabii, ben olsaydım kafasına indirirdim. Yani, bu herifler kendilerini ne zannediyorlar?!.. Güzel, biraz daha koyayım mı?..

Votka beynimi yakıcı bir güneş gibi topa tutuyordu. Gülümseyerek bardağımı uzattım. Bazen hayat güzel oluyordu, şaşırtıcı ve zaman zaman bir kadının olabileceği kadar yumuşak, işte bu yüzden hep hazır olmak gerekiyor. Bir elimi adamın yazdıklarının üstüne koydum ve gözlerinin içine baktım. İkimiz de eşit durumdaydık, iyice yayılmıştık.

— Dinleyin, dedim, bu konuda pek yanılmam ve size bir şey söyleyeceğim, romanınız yayımlanacak. Bunu ta içimden hissediyorum. Umarım bana imzalı bir tane gönderirsiniz.

— Gerçekten mi, buna inanıyor musunuz?..

— Bazı şaşmaz işaretler vardır. Romanınız elimin altında sımsıcak duruyor. Havalanmaya hazır bir uçak gibi.

Polisin suratı, maratonun bitiş çizgisini geçmiş bir koşucunun suratına benzemişti. Bir eliyle yüzünü sıvazladı.

— Hassiktir! dedi. Buna inanamam!..

— İster inanın ister inanmayın, dedim. Evet, Betty için ne yapıyoruz? Belki de artık olaya bir sünger çekilebilir, öyle değil mi?..

— Tanrım, sonunda belki bu deli saçması görevi terk edebilirim!..

— Evet, kesinlikle. Peki, gidip ona bakabilir miyim?..

Duygularının sakinleşmesi için beklemek gerekiyordu. Camdan dışarıya bir göz attım, karanlık gecede, bütün bunların yakında sona ereceğini ümit ediyordum. Bir eliyle başını kaşıdı, diğer eliyle de şişede kalanı bölüştürdü, son damla düşmeye karar verinceye kadar bekledi.

— Arkadaşınız için, canım biraz sıkkın, diyerek yüzünü buruşturdu. Şu siktiğimin şikâyeti var ya, anlıyorsunuz değil mi... Bu elimi kolumu biraz bağlıyor.

— Lanet olsun, hatırlasanıza, dedim. O bunu siz ve benim durumumda olan herkes için yaptı, o gerzekler bir kitabı mezara gömmeden önce bir defa daha düşünsünler diye kendini feda etti, bizim için mücadele etti. Şimdi de onun için bir şeyler yapma sırası bizde!..

— Tanrım, gayet iyi biliyorum. Evet, biliyorum. Ama şu şikâyet canımı sıkıyor...

Artık gözlerime bile bakmıyordu, pantolonundaki görünmeyen küçük bir lekeyi tırnaklamakla meşguldü. Götürülen onca votkayla, ben biraz coşmuştum, karakolda olduğumu unutarak sesimi yükselttim.

— Peki, dedim, burada yasayı kim koyuyor? Son sözü bu göt oğlanının söylemesine izin mi vereceğiz, sadece yerlerde

sürünme hakkına sahip olmak için mi yazmaya devam edeceğiz?..

— Anlamıyorsunuz, şu şikâyet olmasa...

Gerçekten canı sıkkın görünüyordu; ama sümsük bir halde duruyordu, baştan aşağıya kıskıvrak yakalanmıştı. Bunalmaya başlamıştım.

— Dinleyin, dedim, bana yapılacak hiçbir şeyin olmadığını söylemeyin. Sonuç olarak burada, polis karakolundayız, rahatlıkla paçayı kurtarabilmemiz gerekiyor, sizce de öyle değil mi?..

— İyi de bu o kadar kolay değil... Ortada bir şikâyet var, bu kayıt demektir.

— İyi, tamam, anladım...

— Sizi temin ederim, dostum, gerçekten çok üzgünüm. Aa, tabii ki bir çare olabilir...

Birbirimizin gözünün içine baktık. Kelimelerin teker teker ağzından alınması hoşuna mı gidiyor diye merak ediyordum, tabii şayet bu mesleki bir deformasyon değilse. İyice havaya girmesi için bekledim.

— Zannedersem işe koyulmanın tam sırası, dedim.

Ayaklarını oynatarak ayakkabılarına baktı.

— Çok fazla bir şey gerekmiyor, diye iç çekti. Sadece bu adamın şikâyetini geri alması yeterli...

Kısa bir süre sessiz kaldık. Yüzde yüz doğal meyve suyu kutusunu alarak ayağa kalktım.

— Onu görebilir miyim? diye sordum. Mümkün mü?..

— Herhalde, bunu ayarlayabiliriz.

— Romanınız için duacıyım, dedim.

Yanında sadece bir kadın daha vardı, arkada, bir sıranın üstünde uyuyan yaşlı bir kadın. Pek fazla ışık da yoktu, asgari bir aydınlatma vardı. Korkunçtu. Ancak keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu, hatta onu rahatlamış bile buldum. Hangimizin

parmaklıkların arkasında olduğu tartışma konusu olabilirdi. Ölgün bir gülümsemeyle portakal suyunu ona verdim ve parmaklıklara asıldım.

— Nasılsın? diye sordum.

— İyiyim ya sen, neyin var?.. Canın sıkkın!

— Allah kahretsin, bütün bunlar benim hatam... Ama seni derhal buradan çıkaracağım. Dayan, tatlım...

Parmaklıklar kalındı, o kadar içtikten sonra onları sökmem mümkün değildi, hiç takatım yoktu. Saçları bana bir şey söylemeye çalışıyordu, onlara dokunmak için elimi uzattım.

— Küçük bir tutam alabilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim, diye mırıldandım.

Gülerek saçlarını savurdu, artık orası bir hücre değil, Ali Baba'nın mağarasıydı, hafif delirmiş olmalıydım ama bu hoşuma gider, deli olmak, biraz saçma bir görüntü karşısında en ufak bir utanç duymadan ürpermek, inanılmaz bir tür dehşetle bir kıza doğru elimi uzatmak ve içimizdeki yangınla bizi saran bu saçma bokluktan kendimi kurtarmak.

Bu sırada üzerimde öyle bir etki yaratmıştı ki ayaklarımın birbirine dolaştığını hissetmiş, gülümsemeye devam ederek düşmekten kıl payı kurtulmuştum. Önemli olan onun sağ olması, diyordum kendi kendime, gerisi boş.

— Baksana... dedi. Yahu sen ayakta duramıyorsun!.. Biraz yaklaşsana...

Yaklaşmadım, hatta biraz geriledim.

— Sen neler çektiğimi bilmiyorsun. Seni düşünmeden geçen bir anım olmadı.

— İyi hoş ama kendini öldürmeyeceksin herhalde. Vakit kaybetmedin!..

Kendimi, beni çıkışa doğru götüren bir yürüyen halıya binmiş gibi hissediyordum. Duvar boyunca geri geri gittim, kesinlikle buradan aklımda hoş bir görüntüyle çıkmam gerekiyordu, bu tılsım gibi taşıyacağım bir görüntü olmalıydı.

— Her şey yoluna girecek, dedim. Şimdi gitmem gerekiyor; ama seni temin ederim ki burada çürümeyeceksin, biliyorsun, ben her şeyle ilgileniyorum. Bütün sorunları halledeceğim!..

— Ya, belli oluyor, gerçi bacaklarının üzerinde zor duruyorsun ama... İyi işler becereceğinden eminim. Hey... ama böyle kaçma!..

Ama bunu yaptım. Bir iki adım daha geriledim ve kendimi bir koridorun karanlığında buldum, artık onu görmüyordum.

— Unutma, seni buradan çıkaracağım, diye bağırdım. Sakın korkma!..

Korkunç bir ses çıktı, sanki parmaklıklara bir tekme atmış gibiydi.

— HA HA! diye bağırdı. BU TÜR ŞEYLERİN BENİ KORKUTACAĞINI MI ZANNEDİYORSUN!??..

Eve kadar yavaş yavaş yürüdüm, Eddie ve Lisa'yla karşılaşmamak için arka taraftan girdim ve ışığı yakmadan yatağa girdim. Aşağıdan seslerini duyuyordum. Uzandım ve bir sigara içtim, ağır ağır soluyarak onun görüntüsünü defalarca ve canımın istediği kadar uzun sürelerle gözümün önüne getirerek. Bundan sonra kendimi daha iyi hissettim, yüzüme biraz su çarptım ve aşağıya indim.

Henüz merdivenlerin yarısına gelmiştim ki onlar gözlerini bana dikmişlerdi bile.

— Her şey yolunda, merak etmeyin, dedim. Hemen hemen halloldu.

— Geleli çok oldu mu? diye sordu Eddie.

— Seni sinirlendirmek istemem ama Mario'nun tek zeytini kalmadı. Saatin farkında mısın?

Arabaya atladık ve bütün gece köpek gibi çalıştım ama aklım başka yerdeydi. Hiç bahşiş alamadım.

13

Ertesi sabah, uyanırken düşünmeme gerek yoktu. Gerçekten hiçbir şey düşünmeden kalktım ve kahve olurken, kendimi yere attım, aralıksız yirmi kere şınav çektim. Normal zamanda bunu asla yapmam; ama bu beni şaşırtmadı bile, ayağa kalktığımda pencereye doğru ilerledim, tam karşıdaki güneş ışınlarını seyrettim, bu beni gülümsetti, bu fırsattan yararlanarak yumruklarımı ovuşturdum ve ocağı söndürmek isterken bir düğmeyi kırdım. Kendimi formda hissediyordum, en ufak bir düşünce üretemiyordum; ama çivi gibiydim ve uzaktan kumandalı bir alet kadar itaatkârdım. Bu durum bana kötü gelmiyordu. Üstelik hoştu da, zaman zaman insanın beyninin fişten çekildiğini hissetmesi. Giyinirken, odayı biraz

toplarken ve birkaç parça bulaşığı bir çırpıda yıkarken kendimi izledim. Çıkmadan önce bir sigara içtim, bir bakıma mahkûmun son sigarasıydı. Ancak mahkûm olan ben değildim ve vakit kazanmak için bu sigarayı onun yerine ben içiyordum.

Kapıda kim olduğumu sorduğunda televizyondan geldiğimi söyledim, edebiyat konusunda bir çekim için. Kapıyı açtığında yanağındaki sargıyı hemen fark ettim, midesine bir yumruk indirdiğimde gözleri büyüdü. İki büklüm oldu. İçeri girdim, arkamdan kapıyı kapattım ve bir tane daha yapıştırdım. Bu darbeyle, dizüstü çöktü, onu bu halde, gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı sessiz bir çığlıkla çarpılmış görmek beni üzdü, onu tekmeleyerek salona doğru yuvarladım.

Yuvarlak bir masanın altına gitti, kalkmaya çalıştı; ama iki adımda üzerine atladım. Ropdöşambrının yakasından yakaladım, boğazını sıkmak için elimle yakayı burdum. Öksürüyor, tükürükler saçıyordu, kıpkırmızı kesilmişti, onu bir koltuğa kadar sürükleyip, o koltuğa oturdum. Nefes alması için elimi biraz gevşettim ama bu sırada iyi bir psikolojik baskı kurmak için dizimi sert bir darbeyle burnuna geçirdim. Her yerimi kana bulamaması için hızla kendimi geriye çektim.

— Bunu kitabımın ağzına sıçtığın için mi yaptığımı sanıyorsun? Alakası yok! diye açıkladım.

Yavaş yavaş soluk almaya başlamıştı, burnuna dokunup durduğu için bütün yüzünü kana bulamıştı. Onu sıkıca tutuyordum.

— Eğer buna inanıyorsan, yanılıyorsun, diye sürdürdüm. Fena halde yanılıyorsun, anladın mı?..

Kafasına bir yumruk indirdim, inledi.

— Sana bunun için kızmıyorum; çünkü bu senin hatan değil, bunu kabul ediyorum. Bu romanı senin gibi bir herif için yazmadım, bu bir yanlışlık, anlıyor musun, mesele yok, sen ve ben daha ileri gitmeyeceğiz, tamam mı?..

Anladığını belirten bir hareket yaptı. Onu saçlarından yakaladım ve yukarı çektim. Göz göze geldik.

— Her şeye rağmen, gözlerinden bok akıyor, diye ekledim.

Kulağına bir yumruk indirdim ve telefonu dizlerimin üzerine koydum.

— Sana meseleyi iki kelimeyle anlatacağım. Bu kız, benim hayatta değer verdiğim tek varlık. Şimdi telefonu alıyorsun ve ben bir delilik yapmadan şu siktiğimin şikâyetini derhal geri alıyorsun, anlaştık mı?..

XVI. Louis tarzı döşenmiş salonda asılı kalan tüm bu büyük laflar, tıpkı ölüm döşeğindeki birinin yatağına serpilen konfetiler gibiydi. Hemen başını salladı, dudağının kenarında küçük bir kan baloncuğu vardı. Telefonun kablosunu boğazına sararak onu daha da bunalttım, polislere küçük yalanını söylerken ahizeyi elimde tuttum.

— Güzel, dedim. Hadi, devam et, bir kere daha tekrarla...

— Ama...

— Tekrar et, diyorum.

Büyülü sözcükleri yorgun bir sesle tekrarladı, ben de ona telefonu kapatabileceğini belirten bir işaret yaptım. Ayrılmadan önce bir iki parça bir şey daha kırsam mı diye düşünerek doğruldum; ama vazgeçtim, coşkumu kaybetmeye başlamıştım. Sadece âdemelmasını sıkıştırmak için kabloyu biraz çektim.

— Artık bu meseleye bir son vermemek senin adına büyük aptallık olur, dedim. Eğer bir gün tekrar karşılaşmamız gerekirse bunun müsebbibi sensin demektir... İkimizden, kaybedecek en ufak bir şeyi olmayan benim.

Telefon kablosuna yapışıp başını sallayarak bana baktı. Burnundan sızan kan kurumaya başlamıştı, kan mesafeye dayanıklı bir şey değildir. Bir an geldi, az kalsın kendime burada ne aradığımı soracaktım ama bu tür kopukluklara alışkındım, bir bilinç düzeyinden diğerine, tıpkı bir su akıntısında sürüklenen ve yirmi metrelik bir şelaleden düşüp rahatlıkla yoluna

devam eden bir yaprak kadar kolay geçerim. Bu herif benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, gerçeklikle yakından uzaktan alakası olmayan ucuz bir imgeden ibaretti.

Tek kelime etmeden dışarı çıktım ve kapıyı yavaşça kapadım. Dışarıda dondurucu rüzgâr beni kamçıladı.

Noel akşamı, pizzacıda inanılmaz para kazandık, büyük bir vurgun elde ettik. Eddie gözlerine inanamıyordu. Elimizden geleni yaptığımızı söylemek gerekir, arife günü, hiç kimseye bir şey söylemeden iki kasa şampanya almıştım. Geriye bir tane bile kalmamıştı ve mangırlar her taraftan taşıyordu. Son müşteri çıktığında neredeyse gün ağarmıştı ve bizler gebermiştik. Lisa kollarını boynuma doladı, bütün gece bizle birlikte çalışmış, gerçekten de çok işe yaramıştı, onu belinden kavradım ve tezgâhın üstüne oturttum.

— Söyle bana, sana ne ikram edebilirim? diye sordum.

— Nefis bir şey içmek istiyorum, diye yanıtladı.

Betty iç geçirerek bir sandalyeye yığıldı.

— Aynısından, dedi.

Yanına gittim, çenesini tutup kaldırdım ve onu biraz abartılı bir şekilde öptüm. Diğerlerinin arkamda gülüştüklerini duyuyordum; ama bu beni rahatsız etmiyordu, hiç acele etmedim ve böyle bir günün ardından daha da zevkli olduğunu düşündüm, ona ateşli bir öpücük verdim. Daha sonra, kadehlerle ilgilendim. Mario ne olup bittiğine bakmaya geldi; ama kalamayacak kadar yorgundu, iki kızı öptü ve ayrıldı. Beş kişilik hesaplamıştım, bu durumda dolu dolu dört kadehimiz olmuştu, bu o anda yarattığım bir şey, biraz sert bir kokteyldi.

Eddie anında götürmüştü ama onun dışındakiler farkına varmıştı. Eddie, karda doğan güneş hikâyesiyle kafamızı ütülemeye koyulmuştu, bunu görmeye can atıyordu.

— Yahu bununla canımızı sıkmak zorunda mısın? diye sordum.

— Dostum, sen görülecek daha iyi bir şey biliyor musun?.. Karsız bir Noel neye benzer ki...

— İçi boş çamfıstığına benzer.

— Bana bakın... Sizi arabayla götüreceğim. Bu zevkimin içine etmeyin.

Kızların çok da hevesli olmadıklarını hissediyordum. Aslında pek etkilenmişe benzemiyorlardı.

— Bok yiyin, dışarısının nasıl soğuk olduğunu biliyor musunuz?.. Yahu adam kafayı mı sıyırdın?..

— Güneşin ilk ışıkları yumuşacık karların üstüne düştüğü zaman suratını görmek istiyorum, bakalım ne yapacaksın!..

— Yahu mesele bu değil, tabii ki çok güzeldir, güneş, kar ve benzeri şeyler, bu bir gerçek ama mesele o değil. Beni asıl endişelendiren Eddie, şu halinle bizi nereye götürmeyi umduğun?!..

— Bok ye, dedi, bok ye, şunu aklına sok. Ben hayatımda hiçbir zaman araba kullanamayacak durumda olmadım!..

Gözleri uçandaireler gibi parlıyordu. Bunun nedeni cin, dedim kendi kendime, cini biraz fazla kaçırdığımı biliyorum, kendimi kaptırmıştım.

— Bizi öldüreceksin! dedim.

Herkes dalga geçti, tabii ki ben hariç. Beş dakika sonra arabadaydık ve Eddie'nin anahtarlarını bulmasını bekliyorduk. Usulca içimi çektim.

— Yahu ne var?.. dedi. Bu sana keyifli gelmiyor mu, bugün Noel, tasalanma. Her şey kolayca hallolacak. İşte buldum...

Anahtarları burnumun dibinde salladı ve içlerinden bir tanesi gözümde mavi ve soğuk bir şimşek çaktırdı. Zavallı aptal anahtarcık, diye düşündüm, hadi git annen seni emzirsin. Koltuğa gömüldüm.

Sabaha karşı şehirden geçtik. Sokaklar neredeyse bomboştu; bu durum çok daha hoştu, yolun tam ortasından yavaş yavaş gitmemizi ve gün ağarırken ortalıktaki siste ışıkları çok uzaktan fark etmemizi sağlıyordu. Kızlar arka tarafta eğlenir-

ken, ben insanların nereye gittiklerini merak ediyor, acaba gece kaldırımlar onları yuttu mu diye düşünüyordum. Kıpkırmızı kesilmiş ufuk çizgisine doğru yol alarak şehirden çıktık, gecikmemek gerekiyordu. Elimiz ayağımız çekilmişti, fena halde yorgunduk; ancak arabaya yavaş yavaş taptaze bir enerji gelmekteydi, daha çok Passage de l'Homme Lessivé diye bilinen, acayip bir burnu geçtik, bir 24 Aralık günü güneşe doğru ilerliyorduk, yaşanacak yeni bir gün başlarken biz sigaralarımızı tüttürüyor ve anlamsız şeyler hakkında konuşuyorduk.

Kısa bir süre daha gittik ve sonra, arka planda fabrika denilmese bile dev binalar bulunan, karla kaplı bir alan bulduk. Ama daha iyisini aramaya vaktimiz yoktu, bu çok zaman alırdı, arabayı yol kenarına park ettik. Hava gayet açıktı. Havanın korkunç soğuk olduğu hissediliyordu, buz gibi bir rüzgâr eşliğinde eksi onlarda yüzen bir sıcaklık. Yine de dışarı çıktık. Mütemadiyen kollarımızı ovuşturuyorduk.

İki saniye geçmeden burnum akmaya, gözlerim yaşarmaya başladı. Bu soluk şafak vakti, manzarayı seyretmenin bedeli yüksekti, dondurucu bir soğuk vardı. Akşamki çalışma temposunun ardından buradaki sükûnet tuhaf geliyordu. Hiçbir şeyi abartmıyorum. Eddie şapkasını gözlerinin önüne indirmiş, kaputun üzerinde oturmuş, yüzünü doğan güneşin kızıllığına döndürmüş sigara içiyordu.

— Orospu çocuğu, dedim. Seni orospu çocuğu, Eddie uyuyorsun.

— Saçmalama, dedi. Seyretsen daha iyi edersin...

Arkamı dönmemi işaret etti ve tam o sırada toprak seviyesindeki bir güneş ışını karla kaplı alanı yalayıp geçti, adeta altın sarısı ve mavi pulların şenliğindeydik; ama hiçbir önemi yoktu. Esnememek için kendimi zor tuttum. Şu ölümlü dünyada bütün mesele tasarruf hakkıydı, ben ise bu sabah tir tir titremeyi ve sevimli kar öbekleri üstünde taban tepmeyi seçmiştim, oysa derin bir şeyler hissetmek istemiyordum, tek arzum sıcak bir köşe bulmak ve gözlerimi kırpıştırarak ya da

çok yorucu olmayan bir şey yaparak zaman geçirmekti. Betty içeriden çıkalı iki gün olmuştu, üç gündür uyumuyordum, beni heyecanlandırmak için güneş ışığından başka bir şey gerekiyordu, Kutsal Ruh sayesinde halen ayakta durabiliyordum. Bir gece Betty'yle çene çalmakla, bir gece salonu süslemekle geçmişti ve son olarak da vücudum ağrılar içinde, masalar arasında koşturmakla geçen şu lanet olası Noel yemeği gecesi; gülümsemeye hiç niyetim yoktu, buz gibi havanın ağzıma girerek dişlerimi takırdatmasına izin vermeyecektim.

Soğuktan geberiyordum ama buna rağmen hemen geri dönmedik. Kızlar küçük kuşlara yem vermek istediler, istedikleri şeye bakın, bu henüz gitme aşamasında olmadığımız anlamına geliyordu. Takatım kalmamıştı, güneş doğuyordu ama hiçbir sıcaklık vermiyordu, ölümün yaklaştığını hissediyordum. Allahtan torpido gözünde bayat bir bisküvi paketi buldular, yanakları kırmızıydı, yüzlerinde Noel Baba gülümsemesi vardı, AH, OH sesleri çıkarıyor, küçük bisküvileri bin parçaya ufalıyor ve kırıntıları avuç avuç havaya savuruyorlardı.

Kapıyı açık bırakarak arabaya oturdum, ayaklarım dışarıdaydı, küçük serçeler ortalıkta uçuşarak karın üstüne adeta yağmur damlaları gibi konarken ben ruhsuz ruhsuz bir sigara içtim.

Eddie kızların yanına gitti, ben onların eğlenmesini ve küçük zavallıcıkların kafasına tonlarca yem atmalarını seyrediyor, her kırıntının, yanında patates kızartması olan az pişmiş bir bifteği temsil ettiğini ve belki de böyle bir şey yapılarak öldürülebileceklerini hayal ediyordum, hiç durmadan servis edilecek on beş-yirmi çeşit yemekten ve yeniden ısmarlananlardan böylece kurtulunabilirdi...

— Mutlu Noeller çocuklar!.. diye bağırıyordu Eddie. Hadi toplanın küçük dostlarım!!..

Diğerlerinden epey sonra gelen bir tane vardı, onun gökyüzünün derinliklerinden süzülüşünü ve iki ayağı önünde, hiç tereddüt etmeden sisi dağıtışını izledim. Ötekilerden biraz

uzağa konmuştu, arkadaşlarının ne yaptığıyla hiç ilgilenmiyordu ve sırtına biftekler yağmaya devam ederken o başka yerlere bakmaktaydı. Belki de köyün budalasıdır diye düşündüm, ne olup bittiğini anlamak için biraz zamana ihtiyacı vardır.

Onun yerine, bacaklarını ayırmadan küçük sıçrayışlar yaparak bana doğru ilerledi. Ayakkabılarımın yirmi santim uzağında durdu. Birkaç saniye bakıştık.

— Tamam, dedim. Belki de göründüğün kadar aptal değilsindir...

Bu kuşla aramızda bir şey geçtiği duygusuna kapıldım, meseleye el koymaya karar verdim. Bizimkilerden bana bir bisküvi atmalarını istedim ve bisküviyi havada yakaladım. Sanki soğuk azalmış gibiydi. Hayat içinizi ısıtan ufak tefek ayrıntılarla doludur, hep olmayacak şeyler istememek lazım. Bisküviyi parmaklarımın arasında ufaladım ve usulca öne eğildim. Cüzdanını kaybetmiş biri gibi, kanatlarının altında bir şeyler aranıp duruyordu. Kırıntıları önüne atmaya başladım, gülümsüyordum, gerçek bir mucize gerçekleştirdiğimin farkındaydım, ayaklarının dibinde küçük bir yiyecek dağı oluşturmaktaydım. Başını yana eğerek bana bakıyordu.

— Vay anasını dedim. Bu bir rüya değil...

O sırada bu küçük şaşkının aklı neredeydi bilmiyorum; ama önünde büyük bir fırsat vardı, o ise hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu, inanılmaz bir şeydi, Tanrım, aklım almıyordu, acaba bisküvilerde mi bir sorun var diye merak ediyordum. Küçük yığın güneşte, altın yapraklarla kaplı bir tapınak gibi parlıyordu, nasıl olur da böyle bir şey fark edilemezdi, tabii eğer kasten böyle davranmıyorduysa?.. Ta başından beri attıklarımı görmemezlikten geldi, başka yerlere baktı, daha sonra da birkaç sıçrayışta hiç kimsenin ve ağza atılacak hiçbir şeyin olmadığı bir köşeye doğru uzaklaştı. Adeta doğrudan doğruya felakete giden bir sakar gibiydi.

Arabadan çıktım, ağzıma bir bisküvi attım ve onu takip ettim. Ayakkabılarıma kar girdi. O durduğunda, ben de durdum,

uçtuğunda ise artık bana, sahte bir yük diyebileceğim gereksiz hareketlerin verdiği ağırlıkla geri dönüp arabaya binmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Kısacası, bisküviyi yiyen ben olmuştum ve hiç de fena değildi, hatta yanında vişne reçeli de olsun isterdim, hayır hiç dalga geçmiyorum!..

Daha sonra eve döndük. Ayaklarımı radyatörün arasına soktum. Eddie şampanya şişelerini alırken kızlar da midyelerin jelatinini açıyordu.

— Yardım edebileceğim bir şey var mı? diye sordum.

Hayır bana ihtiyaçları yoktu, yapılacak bir iş kalmamıştı. Güzelce yerleştim ve kadehimi avcumda sıkı sıkı tutarak gözlerimi kapadım. Sersemin teki gelip kulağıma hayatta bir defa ölündüğünü söylese gerçek bir sağırla karşılaşırdı.

Biraz sonra masaya geçtik. Saat on civarı olmalıydı ve önceki geceden beri hiçbir şey yememiştim ama aç değildim. Kendimi uyarmak için daha ziyade şampanyayı tercih ediyor, kadehimi hiç bırakmamak istiyordum, sonunda kendimi iyi hissetmeye başladım, direnmekte haklıydım, ödülü hak etmiştim. Sandalyeden yükseldiğimi hissettim ve son derece keyifli birkaç kahkaha ortasında süzülerek tekrar indim.

— Nasıl olur da hiçbir şey yemezsin? diye sordu Eddie. Hasta mısın?..

— Hayır, merak etme, *bûche*'ü* bekliyorum.

Boynuna bir peçete bağlamış, keyifle gözlerini kısıyordu. Onu seviyordum. Bu tür insani değerler taşıyan tiplere çok sık rastlanmaz, bu neredeyse küçük bir mucize gibidir. Bir puro yakmaya karar verdim. Hepsinin dudaklarında bir gülümseme ve puro vardı, puroyu doğru zamanda yakmayı bilmek gerekir; çünkü nasıl davranılacağını iyi bildiğiniz zaman yaşam mavi bir duman bulutunda yitip gidecektir. Hiçbir şey arzulamayan ve kulağının dibinde bir puronun sarılışını dinleyen birinin hafifliğiyle sandalyenin üzerinde sakin bir şekilde sallandım. Gün ışığı cılızdı; ama ben iyiydim, sadece ensem

* Noel yortusu için hazırlanan odun şeklindeki pasta. (ç.n.)

biraz kasılmıştı, bunun gerçekten hiçbir önemi yoktu ve onlara, hiç kımıldamayın, yerinizde kalın; çünkü yılbaşı pastasını getireceğim ve hiçbirinizin ayak altında dolaşmasını istemiyorum, her şeyi kendi ellerimle yapacağım, dedim.

Ayağa kalktım, buzdolabına yöneldim ve tam Noel pastasını çıkaracağım sırada telefon çaldı. Eddie açmaya gitti. Pastanın üzerinde küçük cüceler ve bir Noel çamı vardı, hepsi bir grup halindeydi ve en önde yürüyenin elinde küçük bir el testeresi vardı, hep birlikte bayramını kutlama niyetiyle üç elma boyundaki zavallı çama doğru ilerliyorlardı. Sonra, daha ne olsun? Bunu yapan herif, her sabah testereyle bir ağaç mı kesiyordu diye merak ettim, neden bir ekmek bıçağıyla değil?.. Küçük adamları bir fiskeyle pastadan attım ve sonuncusu boşlukta salınırken korkunç bir çığlık attı, sanki bir kolunu koparmışım gibi. Çığlığı kulaklarımı deldi.

Gözlerimi kaldırdığımda Eddie'nin telefonun yanında sallandığını gördüm, ağzı açık ve suratı dağılmış haldeydi. Lisa masadan kalkarken kadehini devirdi. Neden bilmiyorum ama ilk aklıma gelen düşünce, Eddie'nin bacağını çıngıraklı bir yılanın ısırmış olmasıydı; çünkü ahize kablonun ucunda garip bir şekilde sallanıyordu. Ancak bu görüntü kafamdan şöyle bir geçmişti, tıpkı insanı yerinden sıçratan ve hamaktan düşmesine yol açan alçak uçuş halindeki bir avcı uçağının geçişi gibi. Bütün bunlar saniyenin dörtte biri kadar sürmüştü, ardından Eddie şaşkın bir halde elini saçlarının arasından geçirdi.

— Olamaz, millet... diye inledi. Ah Allah kahretsin!..

Lisa bir sıçrayışta kalktı ama bir şey onu yere mıhladı.

— Hey Eddie ne oldu?.. dedi. Eddie!..

Saçı başı dağılmış bir halde yere yığılmak üzere olduğunu gördüm, bize dokunaklı bir şekilde baktı.

— Yoo... bu doğru olamaz, diye mırıldandı. Zavallı annem... Of, çok fenayım... Sevgili anacığım, çok kötüyüm, bana bunu yapmadın değil mi???!!..

Boynundaki peçeteyi çekti aldı ve avcunun içinde buruşturdu. Göğsünde bir şey gayzer gibi yükseliyordu. Bekledik. Dudaklarını çarpıtarak başını sağa sola salladı.

— SAÇMALAMIYORUM, O ÖLMÜŞ!!! diye çığlık attı.

Kaldırımdan elinde radyo olan bir tip geçti, radyoda bir deterjan reklamı vardı, hani şu insana yaşama sevinci veren türden. Tekrar sessizlik olduğunda Eddie ile ilgilendik, onu tuttuk ve bir sandalyeye oturttuk, ayaklarının üzerinde duramıyordu. Yorgunluk, alkol ve Noel gecesi ölen bir anne istiap haddini çoktan aşıyordu.

Sürekli önüne bakıyordu, ellerini birleştirerek masaya koymuştu. Hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk. Ne yapmak gerektiğini bilemeden birbirimize bakıyorduk, sadece Lisa sürekli olarak başını öpüyor ve boşalan gözyaşlarını emiyordu.

Betty ile benim tek kelime etmeden, ağırlığımızı bir ayaktan ötekine vererek orada durmamız pek bir işe yaramıyordu. Eddie'nin omzuna vurarak, baksana moruk bu konuda elimden bir şey gelmez, ölüm karşısında hep dilim tutulmuştur da diyemezdim. Tam Betty'ye onları yalnız bırakmamızın daha iyi olacağını söyleyecektim ki Eddie birden ayağa fırladı, iki yumruğunu masaya bastırdı, başını önüne eğdi.

— Oraya gitmem gerekir!.. dedi. Onu yarın gömecekler, benim de gitmem gerekir!..

— Elbette... diye mırıldandı Lisa. Ama önce biraz dinlenmen gerekiyor, oraya bu halde gidemezsin...

Yüz metre bile dayanamayacağını anlamak için ona bir saniye bakmak yeterliydi, Lisa haklıydı. Öncelikle ihtiyacı olan, birkaç saatlik uykuydu, buna hepimizin ihtiyacı vardı, her anne bunu anlayışla karşılardı. Ne var ki o ısrarlıydı.

— Gidip üstümü değiştireceğim... Sadece üstümü değiştirecek kadar vaktim var...

Sanırım zıvanadan çıkmıştı, bu noktada ona bir şey anlatmanın imkânı yoktu. Ona doğru yolu göstermeye çalıştım.

— Bak Eddie, mantıklı olmak gerekiyor... Birkaç saat dinlen, sonra sana bir taksi çağırırım... Göreceksin, böyle çok daha iyi olacak.

Bana boş boş baktı, ardından da sakarca gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

— Taksiyle ne yapmamı istiyorsun?..

— Ee, ne bileyim, yürüyerek gidecek halin yok herhalde... Bilmiyorum, uzak mı?

— Eğer hemen yola çıkarsam, sanırım gece olmadan oraya varırım, dedi.

Bu defa koltuğa yığılan ben oldum. İki parmağımı gözlerime bastırdım ve kolunu tuttum.

— Yahu Eddie benimle dalga mı geçiyorsun, bu bir şaka mı?!.. Gözlerini açık tutamaz bir haldeyken kendini hiç durmadan yedi sekiz saat araba kullanırken düşünebiliyor musun... Senin bu halde gitmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun, delirdin herhalde?!..

Bana doğru eğilerek bir oğlan çocuğu gibi ağladı ve bu, işte bu başıma gelebilecek en kötü şeydi, kendimi tanıyordum. Üstelik bir de ısrar etti:

— Ama anlamıyor musun?.. diye inledi. O benim annem... dostum, anacığım öldü!!

Başka yerlere baktım, masaya, yere, pencerede beni bekleyen beyaz ışığa ve orada durdum. İnsan, fare gibi kapana kısılmış olduğunu her fark ettiğinde kısa bir hipnotik dehşet anı yaşar. Duygu olarak ise oldukça tiksindiriciydi bu.

14

Yol kenarındaki ilk açık yerde durdum. Arabayı benzin pompalarının önünde bıraktım ve tek kelime etmeden indim.

Barda önüme üç espresso sıraladım. Dudaklarım biraz yanmıştı; ama daha sonra hiçbir etkisi olmamıştı, her tarafım korkunç ağrıyordu, en az iki kat büyüyen gözlerimi saymıyorum, en küçük ampul bana bir süpernova yıldızı gibi geliyordu. Yaklaşık doksan saattir uyumuyordum ve yedi yüz kilometrelik küçük bir tura çıkmıştım. Acaba bende bir hata mı vardı?.. Acaba ben bir yirminci yüzyıl kahramanının özelliklerini taşımıyor muydum?.. Evet, ne var ki normal hayatta pizza servisi yapıyordum ve ülkeyi bir cehennem meleği gibi baştan sona

geçmiyordum; tek yaptığım, bir moruğun cenazesine gitmekti. Bu yolculuğun sonunda beni bekleyen ölüm, bana ait bir ölüm değildi, hayır, zaman değişmişti.

Kendi kendime gülmeye başlamıştım, bu sinir bozucuydu, durmam olanaksızdı. Bardaki herif bana endişeli bir bakış attı. Onu yatıştırmak için her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işaret yaparak tuzluk ve katı bir yumurta aldım. Tabii ki her şey yolundaydı. Ne yaptığımın farkında olmadan yumurtayı tezgâha vurarak kırmaya çalışırken çok ileri gittim ve yumurta avcumun içinde ezildi. Herif yerinden sıçradı. Yumurta parçalarının yapıştığı elimi yana sarkıttım, diğer elimle de gözlerimden inen yaşları sildim, kendimi kontrol edemiyordum. Öteki tek kelime etmeden ortalığı temizlemeye geldi.

Betty yanımdaki tabureye oturduğunda yeni yeni sakinleşmeye başlamıştım.

— Hey, tam formunda görünüyorsun! dedi.

— Eh, sanırım... İdare ediyorum.

— Eddie şimdi uyudu. Zavallı, artık dayanamıyordu...

Tekrar kıkırdamaya başladım. Gülümseyerek bana baktı.

— Söylesene... Seni güldüren nedir?..

— Hiç... Çünkü gebermiş bir haldeyim.

Bir kahve ısmarladı. Ben tekrar üç tane daha istedim. O bir sigara yaktı.

— Bu hoşuma gidiyor, diye sürdürdü. Seninle bu tür yerlerde olmayı seviyorum, sanki çekip gidiyormuşuz gibi...

Onun ne hissettiğini biliyordum ama benim artık bunlara inancım kalmamıştı. Ona göz kırparak küçük kahvelerimi içtim. Direnecek halde değildim.

Arabaya geri döndük, birbirimize iyice sokulmuştuk, kumrular gibiydik.

Bongo koşarak üzerimize doğru geldi ve bu gerzek köpek az kalsın beni karların üstüne düşürecekti; ayaklarımın üzerine biraz daha sıkı basmalıydım, kim bilir belki de hafif bir yel bile beni devirebilirdi.

Yeniden direksiyona geçtim. Eddie arka koltukta uyuyordu, vücudunun yarısı Lisa'nın dizlerinin üzerindeydi. Arabayı çalıştırmadan önce başımı salladım, bu aptalın tek başına arabaya binip gitmeyi planladığını düşündüm de, olacakları tahmin edebiliyordum; kesinlikle, başı düşüyor, beyaz şeridin üzerindeyken uyukluyor ve sonra da hoşça kal bebeğim. Birden öfkelendim. Oldukça uzun bir süre dişlerimi sıktım.

Birkaç saat sonra herkes uyuyordu. Bu çok şaşırtıcı değildi. Hava yeterince güzeldi, güneye doğru yol aldıkça kar ortalıktan kayboluyordu, otoyol neredeyse ıssızdı, tekdüzeliği kırmak için her tarlanın sonunda şerit değiştiriyor, kesik çizgilere değmeden aralarından geçmeye çalışıyordum ve araba hafifçe yalpalıyordu, ne zaman varacağımızı bilmek için saate mi yoksa kilometre işaretlerine mi bakmam gerektiğini kestiremiyor, buna karar veremiyordum. Bu da sabit fikir haline gelme tehlikesi taşıyordu ki hiç sırası değildi. Radyonun sesini açtım, biri bana sakin sakin İsa'nın yaşamını anlatmaya başladı, onun bizleri terk etmemiş olduğu konusunda ısrarlıydı. Umarım haklıydı, göz göre göre aldanmıyordu; çünkü gökyüzü umutsuzca boştu, İsa'ya dair en ufak bir belirti yoktu. Ayrıca, bizlere kesinlikle sırtını dönmüş olmasını anlayışla karşılardım, onun yerinde kim olsa böyle yapardı.

Ruhumdaki küçük parıltı beni gülümsetti ve oyalanmak için birkaç bisküvi yuttum, ibreyi kırmızı tarafta tutmak için bir gözüm hep göstergedeydi. Şaşırıyordum, gerçekten şaşırıyordum, hâlâ uyanık kalma gücünü nereden bulduğumu merak ediyordum. Tabii ki, genel olarak bakıldığında, vücudum oldukça gergin, boynum tutulmuş bir haldeydi, çenem acıyor, gözkapaklarım yanıyordu; ama yine de oradaydım, gözlerim açıktı, zaman ilerledikçe tepeleri aşıyor, yola devam ediyordum, kahve içmek için mola veriyor ve ötekiler tek gözlerini bile aralamadan yeniden yola koyuluyordum; bu yolculuk inişleri ve çıkışlarıyla, biraz değişen manzara ve cam aralığın-

dan üfleyen hafif yalnızlık rüzgârıyla minyatür bir hayata benziyordu.

Betty uykusunda döndü. Ona baktım. En azından nereye gittiğimi kendi kendime sormuyordum, ne de onunla birlikte ne yaptığımı, bu aklıma bile gelmiyordu ve bu soruları neden sormadığını merak eden tiplerden değildim. Onu seyretmeyi çok seviyordum. Benzin almak için durduğumda güneş batıyordu. Adamın biri ön camı temizlerken kül tablasını kâğıt bir poşete boşalttım ve poşeti çöpe attım, hiçbir neden olmadan yeniden gülmeye başladım. Ceplerimde bozuk para aramak için oturduğum yerden kıçımı biraz kaldırdım, gözlerim yaşararak oğlana bir avuç para verdim. Bana tuhaf tuhaf baktı. En az iki üç kilometre boyunca gözlerimi silmem gerekti.

Varmadan biraz önce herkesi uyandırdım, iyi uyuyup uyumadıklarını sordum. Burası basit, küçük bir kasabaydı, aslında hoş bir görüntüsü vardı, içinden yavaş yavaş geçtik, Eddie bana yolu göstermek için ön koltuğa abanmıştı, kızlar ise dikiz aynasından bakışıyorlardı.

Gece olmuştu, yollar geniş ve temizdi, evlerin çoğu en fazla iki katlıydı, bu insana nefes alabileceğini hissettiriyordu. Eddie durmamı işaret etti. Bir piyano mağazasının önündeydik. Omzuma dokundu.

— Piyano satardı, dedi.

Ona doğru döndüm.

— Gerçekten! diye ekledi.

Doğrudan doğruya üst kata çıktık. Ben arkadan gidiyordum, bu lanet olası basamaklar bitmek bilmiyordu ve çiçek desenli duvar kâğıdı başımı döndürüyordu. Odada birkaç kişi vardı, ışık az olduğu için tam olarak göremiyordum, bir köşede sadece küçük bir lamba yanıyordu. İçeridekiler Eddie'yi görünce ayağa kalktılar, ellerini tuttular, ona sarıldılar, bir yandan ona alçak sesle bir şeyler söylerken bir yandan da omuzlarının üzerinden bize göz atıyorlardı, ölüme aşina gibi

görünüyorlardı. Eddie bizleri tanıştırdı; ama ben kimin kim olduğunu, ne de beni kim olarak tanıttığını anlamaya çalışmadım, gülümsemekle yetindim. Kaldırıma ayağımı attığım andan beri gerçekten ne kadar yorgun olduğumu anlamıştım ve şimdi yüz elli kiloluk bir vücudu hareket ettirmem gerekiyordu, kolumu kaldırmaya mecalim yoktu, ağlayacak gibiydim.

Herkes ölünün odasına yöneldiğinde ben de nedenini bilmeden ayaklarımı sürükleyerek onları takip ettim. Hiçbir şey görmedim; çünkü Eddie bedenin uzandığı yatağa doğru hızla yönelmişti ve omuzları, çarşafın altında dikit gibi dimdik duran ayakların dışında her şeyi kapatıyordu. Eddie yine usulca ağlamaya başladı, ben ise elimde olmadan esnedim, neyse ki elimle ağzımı kapatacak vaktim olmuştu. Yaşlı bir kadın arkasına döndü, gözlerimi kapadım.

Allahtan herkesin arkasında duruyordum. Odanın dibine kadar birkaç adım geriledim ve duvara yaslanabildim, başım önümde, kollarımı kavuşturmuş haldeydim. Bir süre sonra, neredeyse kendimi iyi hissedebilecektim, artık dengemi koruma mücadelesi vermem gerekmiyordu, biraz bacaklarıma yüklenmem yeterliydi, her şey tamamdı. Etrafımda sadece birkaç nefes alıp verme sesi duyuyordum, sessizlik çökmek üzereydi.

Kendimi, gece yarısı bir plajın ortasında bulmuştum, iki ayağım da sudaydı. Nereden geldiği belirsiz siyah dev bir dalga belirip, tıpkı kuyruklarının üzerinde doğrulan bir yılan ordusu gibi, tam tepesinde küçük bir tutam köpükle gökyüzüne doğru uzandığı sırada, ay ışığında gözlerimi kısıyordum. Bir an hareketsiz kaldı, sonra buz gibi bir ıslıkla başımdan aşağıya döküldü. Gözlerimi açtım, bir sandalyeyi devirerek yere serilmiştim, dirseğim acıyordu. Diğerleri bana doğru döndüler, kaşları çatıktı. Eddie'ye çaresizce baktım.

— Affedersin, dedim. İstemeyerek oldu...

Bana, anladığını gösteren bir işaret yaptı. Ayağa kalktım ve dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan yavaşça kapadım. Sigara almak

için arabaya indim. Dışarısı pek soğuk değildi, yedi yüz kilometre ötedeki havadan eser yoktu. Bir sigara yaktım ve Bongo ile sokakta biraz yürüdüm. Bir Allahın kulu yoktu, bu ıssız kaldırımda kalça kemiğini kırmaktan korkan bir nine gibi küçük adımlarla ilerlediğimi görecek hiç kimse yoktu.

Sokağın köşesine kadar ilerledim, sigaramın izmaritini karşı kaldırıma fırlattım ve geri geldim. O anda Betty'ye hak verdim. Biraz ortam değişikliği insana iyi geliyordu. Ben meselenin iyi yanını görüyordum zira, sadece bir iki günlüğüne de olsa küçük bir acı paketini arkamızda bırakmıştık... O anda, bunu düşünmek beni şaşırtmıştı, Betty barakayı ateşe verdiği günden bu yana sürdürdüğümüz yaşama bir göz attığımda duyduğum acı hissi beni gerçekten şaşırtmıştı. Elbette, belki her gün eğlenmemiştik; ama iyi anlar yaşadığımız da oluyordu ve akıllı bir insanın bundan daha fazlasını beklemesi zordur. Hayır, hayatın biraz tuhaf bir tada bürünmesinin, genel görüntünün hafif bunalımlı olmasının nedeni kesinlikle benim romanımdı. Eğer her şeye sıfırdan başlamak için kapıyı çekip bir arabaya atlamak yeterliyse o zaman hayat biraz daha hoş olmaz mı?.. Bu biraz daha kolay olmaz mı?.. O anda bunu deneme arzusunu duyuyordum, Betty'yi omuzlarından yakalayarak ona, hadi güzelim bir başka tarafa savrulacağız, artık pizzalardan, şehirden söz etmek yok ve benim kitabımı da unutuyoruz, var mısın?.. dediğimi düşünüyordum.

Bu geniş ve sakin sokakta yürürken bunları düşünmek hoşuma gidiyordu, sadece bu birkaç imge için bile bu yolculuk değerdi doğrusu, dönüşü hiç düşünmediğimin farkındaydım. Eğer düşünseydim olduğum yerde silinirdim ama insanları rüya görürken koruyan aziz benimle birlikteydi: Karanlık düşüncelerle huzurum kaçmamıştı. Tam tersine, Betty ve ben bir yere yerleşmiştik ve artık bu metin meselesinden hiç söz etmiyor, sabahları posta kutusuna endişeyle göz atmadan kalkıyorduk. İyi ve kötü anlar, başka hiçbir şey yoktu, hiçbir şeyi elimizden kaçırmıyorduk; işte beni yeni bir işe başlayan biri

gibi gülümseten şeyler tam bu tarzdı, bütün bunları ağzımın içinde usul usul erimeye terk ederek evin eşiğinden girdim.

Yukarıya çıkan merdivenleri tekrar tırmandım, merdivenlerin ilk seferden daha da dik olduklarını düşündüm ve hiç nazlanmadan tırabzanı kullandım. Oda boştu, o küçük odada üst üste yığılı bir halde, ölünün yanında olmalıydılar hâlâ; onları rahatsız etmek istemedim. Oturdum. Masadan kendime bir bardak su koydum, sürahiyi eğdim, kaldırmadım. Muhtemelen bütün geceyi onun başında geçireceklerdi ve hiç kimse benim uykum olup olmadığını sormayacaktı, belli belirsiz beni unuttukları hissine kapılmıştım. Dipte bir perde vardı. En az on dakika boyunca gözlerimi kısarak sanki sırrını çözmeye çalışıyormuş gibi perdeyi seyrettim. Sonunda ayağa kalktım.

Perdenin arkasında bir merdiven vardı, mağazaya iniyordu. Bu gece bende bir tuhaflık olmalıydı, şu orospu çocuğu merdivenlere karşı marazi bir ilgi duyuyordum, tıpkı bir iblis gibi soluk soluğa kalarak bu merdivenleri inip çıkıyordum. Bu defa indim.

Kendimi piyanoların ortasında buldum. Sokaktan vuran ışıkta tıpkı bir şelalenin altındaki siyah taşlar gibi parlıyorlardı; ama çıt çıkmıyordu, bu piyanolar sessizdi. Rastgele bir tane seçtim ve önüne oturdum, kapağını açtım. Allahtan tuşların önünde dirsek dayamak için bir yer vardı, dirseğimi oraya dayadım, çenemi elimin üstüne koyabildim, yan yana sıralanmış bütün tuşları görüyordum, esnedim.

Hayatımda ilk defa bir piyanonun başına oturmuyor, nasıl kullanılacağını da biliyordum ve asla çok başarılı olmasa da, yeterince yavaş bir ritim ve basit bir anlatım seçerek üç parmakla kısa bir melodi çıkarabiliyordum. *Do*'ya basarak başladım. Çok dikkatlice dinledim, en ufak bir detayını kaçırmadan bu *do*'yu bütün mağazada gözlerimle takip ettim. Sessizlik geri geldiğinde yeniden başladım. Bence, bu olağanüstü bir piyanoydu, benim nasıl bir yorumcu olduğumu anlamıştı, buna

rağmen elinden geleni yapıyor, verebileceğinin en iyisini veriyordu. Doğru yolu bulmuş bir piyanoya rastlamak keyifliydi.

Aklımda kalan çok basit bir parçayı çaldım, yana kaykılmış bir halde, başım elime dayalı, görece rahat bir pozisyonu korumama izin veren bir parçaydı. Yavaş yavaş çalıyordum, elimden gelenin en iyisini yapıyordum ve giderek hiçbir şey düşünmez hale geldim, sadece elime ve parmağımı bastırdığımda derinin altında kayan tendonlara bakıyordum. Bir süre bu durumda kısa ezgimi aralıksız tekrarlayarak kaldım, sanki artık ondan vazgeçemeyecek gibiydim, sanki her seferinde daha iyi çalıyordum ve bu basit ezgi ruhumu zenginleştiriyordu. Ama ben ateşböceğini kutsal bir ışık zannedecek kadar yorgundum, halüsinasyon âlemine dalmaya başlamıştım. Aslında bu noktadan itibaren işler sarpa sarmaya başlamıştı.

Nefis melodimi mırıldanmaya koyulmuştum ve bundan aşırı, neredeyse gerçekdışı bir keyif alıyordum, öyle ki eşlik eden bütün akorları giderek daha net bir şekilde duyduğumu sanıyordum. Yaşıyor olmaktan gerçekten zevk alıyordum, bu bana güç veriyordu. Biraz heyecanlanmıştım, nerede olduğumu unutmuş ve sesimi yükseltmiştim, daha güçlü söylüyordum, normal bir insanın iki eliyle yapabileceğini ben üç parmağımla yapıyordum. Bu muhteşem bir şeydi. Terlemeye başladım. Hayatımda hiçbir zaman piyanoyla böyle bir ilişkim olmamıştı. Asla piyanodan buna benzer sesler çıkaramamıştım. Bir kız sesinin, sesime eklendiğini duyduğumda, tamam dedim, seni saçlarından kavramak üzere gökten bir melek indi.

Çalmaya ara vermeden doğruldum ve yandaki piyanoda Betty'nin olduğunu fark ettim. Bir elini bacaklarının arasına sokmuş, bir eliyle de tuşlara dokunuyordu. Güzel şarkı söylüyordu, ışıl ışıldı. Bana o anki bakışını asla unutmadım, hiçbir özelliğim olmasa da benim yaradılışım bu, iyi bir görüntü hafızam vardır. Dakikalar boyunca büyük mutluluğun kıyısında, doyasıya eğlendik, çıkardığımız gürültünün farkında değildik zira duygularımızda en ufak bir sınırlama olamazdı, bu

imkânsızdı. Ben tamamen gevşemiştim. Bunun asla bitmeyeceğini sanıyordum.

Derken merdivenlerin başında biri belirdi, sinirli sinirli elini kolunu sallıyordu. Durduk.

— Hey!.. Deli misiniz? dedi.

Ne cevap vereceğimizi bilemeden ona baktık, hâlâ soluk soluğaydım.

— Nerede olduğunuzu sanıyorsunuz?.. diye ekledi.

Eddie arkasında bitti. Bize bir göz attı, sonra da adamı omuzlarından tutarak çevirdi.

— Onları rahat bırak, dedi. Sorun değil, bırak onları, kötü bir şey yapmıyorlar. Bunlar benim arkadaşlarım...

Perdenin arkasında kayboldular ve sessizlik kulaklarımda çınladı. Betty'ye döndüm. Ellerimiz boş, yolun güneşli tarafına geçiyor gibiydik.

— Ağzına sıçayım, bunu benden niye sakladın?.. diye sordum.

Gülerek saçlarını kaldırdı, on santim uzunluğunda, neon tabelalar gibi parlayan iğrenç küpeler takıyordu.

— Dalga geçiyorsun, çalmayı bilmem, dedi. Sadece bir iki parça biliyorum...

— Sadece bir iki parça ha?..

— Evet, vallahi... Çaldığın şey çok zor değildi.

— Beni güldürme. Sen acayip bir kızsın...

Bir elimi kalçasına koydum, ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Elimden gelse onu yutardım.

— Biliyor musun, diye sürdürdüm, hep hayatıma bir anlam verebilecek şeylerin ardından koştum. Seninle yaşamak, belki de başıma gelen en önemli şey.

— Söylediğin, çok nazik bir şey; ama bunun nedeni çok yorgun olman, gözlerin yuvalarından fırlamış...

— Hayır, bu gerçeğin ta kendisi.

Gelip kucağıma oturdu. Kulağıma doğru eğilirken ona sarıldım.

— Eğer o romanı yazan ben olsaydım, diye mırıldandı, yaşamımın bir anlamının olup olmadığını kendime sormazdım. Neyin en önemli olduğunu bilmek için kafa yormazdım. Ben, bir hiçim; ama sen böyle düşünemezsin, sen değil...

Cümlesini boynuma bir öpücük kondurarak tamamladı, sinirlenememiştim.

— Bu konuyla canımı sıkıyorsun, diye iç geçirdim. Başımıza açtığı felaketler de cabası.

— Tanrım! Sorun bu değil!..

— Kesinlikle bu!

— Peki sen romanı ne amaçla yazdın?.. Sadece beni üzmek için mi?..

— Tabii ki hayır.

— Gerçekten senin için hiçbir anlamı yok mu?

— Elbette var. Onu yazarken elimden geleni yaptım. Ama insanları onu sevmeye zorlayamam. Tek yapabileceğim yazmaktı, eğer bu iş burada biterse elimden bir şey gelmez.

— Ya ben, benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Okuduğum her roman karşısında diz çöktüğümü mü sanıyorsun, sadece bunu sen yazdığın için mi böyle davrandığımı düşünüyorsun?..

— Bana böyle bir oyun oynamayacağını ümit ediyorum.

— Bazen, bile bile mi yapıyorsun diye merak ediyorum...

— Neyi?..

— Sanki gerçeği yadsımak hoşuna gidiyor gibi. Sen kahrolası bir yazarsın ve bu durumu hiçbir şekilde değiştiremezsin.

— Peki, neden tek bir satır daha yazamadığımı bana söyleyebilir misin?..

— Elbette. Çünkü sen Enayiler Kralı'sın.

Yüzümü göğsüne bastırdım. Saçlarımla oynadı. Gelecekteki hayranlarımın beni bu anda görmeleri hiç hoşuma gitmezdi, şefkat büyük lokmadır, her zaman için tuhaf bir risk taşır, tıpkı bir kafesin parmaklıklarından elinizi uzatmak gibi bir şeydir.

Az kalsın ikimizi birden yere serecektim, Betty sutyen takmıyordu, taburemin de arkalığı yoktu, son anda korku dolu küçük bir çığlık atarak onu tutmayı becermiştim. Şimdi sonun yaklaştığını, gücümün son damlasının Japon bahçesindeki bir kiraz ağacının çiçekleri gibi uçuştuğunu hissediyordum. *Savaş Sanatı* kitabında da belirtildiği gibi cesur insan haddini bilmelidir. Kısa kazağının içinde esnedim.

— Yorgun görünüyorsun, dedi.

— Hayır, gayet iyiyim.

Saçlarım hoşuna gidiyordu, eliyle iyi bir uyumları vardı. Ben ise vücudunun tüm ağırlığını dizlerimin üzerinde hissetmekten zevk alıyordum, bu bir rüya gibiydi, bu bana onun başka yerde değil de gerçekten burada olduğu duygusunu veriyordu, ayağa kalkabilir ve onu taşıyabilirdim. Ama olanaksız olan hiçbir şeye yeltenmedim, kıpırdamaktansa ölmeyi tercih ederdim, üzerimdeki müthiş ağırlık nedeniyle yüzümü buruşturuyordum. Buna karşılık, ruhumda şaşırtıcı, tasasız ve en küçük bir hava akımının ya da dünyanın en güçsüz nefesinin bile havalandıracağı bir tüy gibi uysal bir hafiflik hüküm sürmekteydi. Hiçbir şey anlamıyordum.

— Yahu yukarıda kalabileceğimiz bir yer yok, dedi. Ne yapacağız?

Bu tür saptamalar birkaç dakika önce beni perişan edebilirdi ama artık en dibe vurmuştum. Konuşmak acı veriyordu, nefes almak acı veriyordu, düşünmek mucize gibi bir şeydi, ancak bütün bunları yapmıştım.

— Ben arabaya gidiyorum, dedim.

Allahtan o da benimle geldi. Ondan daha uzundum, kolumu kolaylıkla omuzlarına atabiliyordum. Korktuğum başıma geldi, mağazanın kapısı kapalıydı ve o lanet merdivenleri çıkmak ve inmek gerekiyordu. Koridorda bir korkuya kapıldım, bir boa yılanı beni yutuyordu. Arabanın arkasına yığıldığımda neredeyse dişlerim takırdıyordu. Betty endişeyle bana baktı.

— Kötü müsün?.. Tanrım sanki ateşin var gibi...

Parmaklarım gerilmiş bir halde elimi beyaz bir bayrak gibi salladım:

— Hayır, hayır, iyiyim.

Son bir bilinç atağıyla bacaklarımın üstüne bir örtü çektim.

— Betty, neredesin?.. Beni yalnız bırakma...

— Ben buradayım!.. Ne oldu sana? Bir sigara ister misin?

Gözlerim kendiliğinden kapandı.

— Her şey yolunda, dedim.

— Hey şu yıldızları gördün mü, gördün mü?..

— Mmmmm, hava çok güzel, diye mırıldandım.

— Hey, uyuyor musun?..

— Hayır, hayır, iyiyim.

— Bütün gece burada kalacağımızı mı sanıyorsun?..

15

Saat on bire doğru cenazede buluştuk. Nefis bir güneş vardı ve gökyüzü masmaviydi, aylardır böyle bir hava yüzü görmemiştik, hava mis gibiydi. Gayet iyi uyumuştum, bu, biraz lüks arabaların bir avantajıydı, bacaklar uzatılabiliyordu ve koltuklar rahattı, üşümemiştim, şimdi de buradaydım, aydınlıkta, gözlerim yarı kapalı, insanların tabutu indirirken soluk soluğa kaldıkları sırada ben yüzüme vuran hafif sıcaklığı düşünüyordum, aklımdan insanla evrenin bir bütün olduklarını geçiriyordum, vakit geçirmek için bu tür şeyler düşünüyordum, yemek yiyip yemeyeceğimizi merak ediyordum.

Ama bu hiç kimsenin derdi değilmiş gibi görünüyordu. Tek kelime etmeden eve döndük, ben arkadan yürüyordum. Birinin buzdolabını açmaya karar vermesi için piyanoların üstünde bir süre dolaşılması gerekti. Ne var ki o, tek başına yaşayan yaşlı bir kadın, kuş kadar iştahı olan, ölüm arifesindeki küçük bir yaratıktı. Bir parça pirzola, yarım kutu mısır, tarihi geçmiş doğal yoğurtlar ve birkaç dilim peksimetle yetinmek gerekiyordu. Eddie kendini daha iyi hissediyordu. Çok solgundu ve alnındaki kırışıklıklar duruyordu; ama sükûnete kavuşmuştu ve bir süre sonra sakin bir sesle benden tuzu istedi, Allahtan hava güzel, diye de ekledi.

Öğleden sonranın bir kısmını fotoğraflarla dolu bir çekmecenin önünde geçirdi, kendi kendine konuşarak bazı kâğıtları ayırdı. Esneyerek onu seyrettik, daha sonra televizyonu açtık, gece bastırana kadar kanal değiştirmek için defalarca ayağa kalktık. Betty ile biraz alışveriş yapmaya çıktık, Bongo'yu da yanımızda götürdük.

Burası çok güzel bir yerdi, kaldırımlar ağaçlarla doluydu ve sokaklarda çok az araba vardı, asırlardır soluk almadığım hissine kapıldım, yürürken neredeyse gülümsüyordum. Dönüşte, fırına koca bir tencere graten koydum. Eddie tıraş olmuş, yıkanmış ve saçını taramıştı. Yemekten sonra sofraya üç kilo peynir ve masa büyüklüğünde elmalı bir tart geldi. Masayı topladım ve bulaşıkları yıkamak için mutfağa gittim, kızlar yüz kere seyrettiğim bir western'i izlemek istiyorlardı ve bu canımı sıkmadı, artık kendime gelmiştim.

Bongo'nun grateni bitirmesini beklerken bir sigara içmek için oturdum. Yan taraftan silah sesleri geliyordu; ama buna rağmen sokağın sessizliğini dinliyordum, kendimi neredeyse bir yaz gecesinde olduğu kadar iyi hissediyordum. Daha sonra kollarımı sıvadım ve lavaboyu doldurup köpürttüm, sigaramı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Eddie yanıma geldiğinde çiçekli bir tabağı yıkıyordum. Ona göz kırptım. Arkamda durdu, kadehi elinde ayaklarına bakıyordu. Dibi tutmuş bir şeyi kazımaya koyulmuştum.

— Ya baksana... ikinize bir teklifim var, diye söze girdi.

Ellerim suyun içinde gerildim kaldım. Sabit bir şekilde önümdeki karolara baktım, üstüme su sıçratıp duruyordum.

— Betty ve ben, mağazaya bakmak için burada kalıyoruz, dedim.

— Nereden bildin?..

— Ne bileyim.

— Güzel... Gidip Betty'nin fikrini sorayım. Yoksa sana uyuyor değil mi?..

— Evet, bana uyar.

Ben yeniden bulaşığa başladım, o da başını sallayarak öbür odaya döndü. Yeniden işe koyulmak ve bulaşıkları fazla bir şey kırmadan bitirmek için iki ya da üç kere derin nefes aldım, yaptığım işe konsantre olmakta güçlük çekiyordum. Daha çok, salak salak suyun akışını seyretme ve bu dingin imgeye dalıp gitme eğilimindeydim. Arada sırada da bir tabak yıkıyordum. Eddie'nin önerisiyle kendimden geçmek, kendimi çok kesin hayallere kaptırmak istemiyor, bunları zihnimden kovuyordum. Kendimi belirsizliğe bırakmayı ve hiçbir şey düşünmeden oldukça tatlı bir duyguyla sarmalanmayı tercih ediyordum. Filmin müziğinin bu kadar can sıkıcı olması şanssızlıktı, oysa daha iyisini hak ediyor olmalıydım.

Tahmin ettiğim gibi Betty sevinçten tavana sıçradı. Bir yenilik olduğunda Betty her zaman hazırdı. Her zaman için bir yerlerde bir şeylerin bizi beklediği düşüncesindeydi ve ben bu konuda bir fikir belirtme talihsizliğinde bulunduğumda, ona ama hayır BAŞKA BİR ŞEY bizi başka bir yerde bekliyor dediğimde bıyık altından güler, bana yiyecekmiş gibi bakardı, neden kılı kırk yarıyorsun diye sorardı, ne fark eder ki?.. Savunma yapmaya çalışmaz, genellikle gidip uzanır, sakinleşmesini beklerdim.

Gecenin bir bölümünü işleri yoluna koymakla geçirdik, bütün meseleyi olabildiğince sadeleştirmeye çalıştık. Yine de

Eddie'nin bize bir hediye sunmaya karar verdiğini anlamak zor değildi, her ne kadar o, meseleyi farklı bir şekilde ortaya koysa da.

— Sonuç olarak annemden başka kimsem kalmamıştı ve kısa vadede Lisa'yla benim hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Şu an için satmak kötü bir karar olur ve annemin evinde herhangi birini oturtamam...

Bir yandan da göz ucuyla, ikimize birden sanki çocuklarıymışız gibi bakıyordu. O bana piyanonun nasıl satıldığını açıklarken ben de dalga geçerek ona bira açıyordum. Genelde iş pek zor gibi görünmüyordu.

— Bak, ben tasalanmıyorum, diye açıkladı.

— Ben de.

— Eğer bir sorun olursa, beni nasıl bulacağını biliyorsun...

— Başımızın çaresine bakarız, bize güvenebilirsin.

— Elbette, burada kendi evinizdesiniz.

— İstediğin zaman gelirsin, Eddie.

Başını salladı, sonra da Betty'ye sarıldı.

— Siz... diye mırıldandı. Beni büyük bir dertten kurtardığınızı söyleyebilirim.

Bu, belliydi. Bu sözlerin ardından keyif yüklü kısa bir sessizlik oldu, tıpkı iki kek diliminin arasındaki krema tabakası gibi.

— Sizden sadece tek isteğim var, diye sözü sürdürdü Eddie.

— Tabii ki...

— Arada sırada ona biraz çiçek götürebilir misiniz?..

Gece gittiler. Ben son bir bira içerken Betty gözlerini kısarak odanın içinde dört dönüyordu. Bu bende gülme isteği uyandırdı.

— Kanepenin şu köşede olmasını tercih ederim, diye açıkladı. Sen ne düşünüyorsun?..

— Evet, neden olmasın...

— Güzel, hadi deneyelim.

Bu evde yalnız kalalı beş dakika bile olmamıştı. Eddie'nin bize iyi şans dilekleri halen kulağımdaydı ve arabanın kapısı henüz kapanmıştı. Dalga mı geçiyor acaba diye düşündüm.

— Şimdi mi?.. Bunu hemen mi yapmak istiyorsun?!..

Şaşırmış bir halde bana baktı, uzun bir perçemi kulağının arkasına attı.

— Ne var ki... Geç değil.

— Hayır ama diyorum ki belki yarını bekleyebilir...

— Ooo, gülünç olma. Bir dakikalık iş...

Bu şey savaştan kalmaydı. En az üç ton çekiyordu. Halıyı kıvırmak gerekmişti ve salonda milim milim ilerliyorduk; çünkü tekerlekler bozuktu ve bu tür şeyler için vakit geçti. Ama bütün bunlara değen bir kızla yaşadığınız zaman homurdanmadan yapılacak bazı şeyler vardır. Artık durduğu yere yakışmayan büfeyi çekerken içimden bunu geçiriyordum. Âdet yerini bulsun diye söyleniyordum ama derinlerde bir yerde bunun keyfini sürüyordum. Her ne kadar gidip yatmaktan başka bir şey istemesem de onun için pekâlâ iki üç mobilyayı taşıyabilirdim, gerçek şu ki nasıl yapabileceğimi bilsem onun için dağları bile deviridim. Zaman zaman yaptıklarım yeterli mi diye endişeleniyor, bazen yeterli olmadığından korkuyordum; ama insanın her zaman her şeyin üstesinden gelebilmesi kolay değil, kadınların kafaya bir şey koyduklarında biraz tuhaf ve can sıkıcı olduklarını kabul etmek gerekir, yine de onun için yeterli çabayı sarf edip etmediğimi sık sık kendime soruyordum, bu da özellikle akşamın ilerleyen vakitlerinde oluyordu; yatağa girip onun banyodaki raftan kremlerini alışını seyrederken. Sonuç olarak, eğer bu hayatta kendinizi iyi hissetme şansınız olursa bu kendini doğrudan göstermez, peşinden koşmak gerekir.

Kan ter içinde kalmıştık, her ikimiz de. Açıkça söylemek gerekirse bacaklarımın biraz dermansız olduğunu hissediyordum, daha doğrusu, belki de henüz gücümü tam olarak topar-

layamamıştım. Sanki çok tatmin olmuş gibi etrafıma bakınarak kanepeye oturdum.

— Bambaşka oldu, dedim.

Yanıma oturdu, dizlerini çenesinin altına çekti ve dudaklarını ısırmaya başladı.

— Eee, bilemiyorum... Değişik şeyler denemek gerekiyor.

— Başka derdin var mı? diye sordum.

Esneyerek elimi tuttu.

— Hayır, ben de geberdim. Öylesine söylemiştim...

Biraz sonra yatağın önündeydik. Tam örtüyü kaldıracaktım ki beni durdurdu.

— Hayır, bunu yapamam... dedi.

— Ne demek istiyorsun?..

Gözlerini tuhaf bir şekilde yatağa dikti. Gerçekten, zaman zaman tamamen yoldan çıkmış bir hali oluyordu, onu tanıyamaz oluyordum ve bu tutumu aklımı karıştırıyordu. Ama kafaya çok takmıyordum. Kızlar, genel olarak, her zaman kafamı karıştırmışlardır ve kendimi alıştırarak bu sorunu halletmiştim. Onları asla tamamen anlayamamayı kabullenmiş, kesin kararımı vermiştim, onları sık sık gözlemliyor, üstelik bunu hiç çaktırmadan yapıyordum, her an tuhaf, anlaşılmaz ve baş döndürücü bir şeye kalkışabiliyorlardı. Kendimi yıkılmış bir köprünün karşısında duran ve geri dönmeden önce hülyalı bir şekilde boşluğa birkaç taş atan biri gibi görüyordum.

Tabii ki yanıt vermemişti. Aklının nerelerde olduğunu anlamak için suratını görmek yeterliydi. Israr ettim.

— Neyi yapamazsın? diye sordum.

— Burada uyumak... Burada uyuyamam!!..

— Bak, çok hoş olmamakla birlikte, burada başka yatak yok. Bu komik... Düşünsene biraz.

Başını olumsuz anlamda sallayarak kapıya doğru geriledi.

— Hayır, elimde değil. Tanrı aşkına ısrar etme...

O çekip gitti, ben de dalga geçerek yatağın kenarına oturdum. Pencereden iki üç yıldız görüyordum, gökyüzü bir hayli açık olmalıydı. Diğer odaya geçtim. Kanepenin kolçaklarını kurcalıyordu. Bana gülümsemek için bir an durdu:

— Şunu açalım, eminim ki çok rahat edeceğiz.

Hiçbir şey söylemedim, bir kolçağı yakaladım, elimde kalana kadar bir erik ağacı gibi silkeledim. Bu kanepe yirmi yıldan beri açılmamış olmalıydı. Diğer tarafı açamayınca ona yardım etmeye gittim.

— Sen çarşafları bulmaya çalış, dedim. Ben bununla ilgilenirim.

Bu kolçak beni perişan etti, açabilmek için sandalyenin bir ayağını kaldıraç olarak kullandım. Betty'nin gıcırdayan dolap kapaklarını açtığını duyuyordum. Bunun nasıl çalıştığı konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Altına bakmak için uzandım. Dört bir yana fırlamış büyük yaylar, keskin demir parçaları vardı, kısacası bu son derece tehlikeli bir alet, elinizi koparmak için uygun anı bekleyen bir mekanizmaydı. Yan tarafta büyük bir pedal olduğunu fark ettim. Ayağa kalktım, kanepenin etrafında dolaştım, arkalığı sıkı sıkı tuttum ve ayağımı pedala bastırdım.

Ne var ki hiçbir şey olmadı, alet bir milim oynamadı. Boş yere tekrarladım, boşuna tekmeledim, boşuna bütün ağırlığımla üstünde tepindim, bu Allahın cezası yatağı açamadım, ne bunu ne de başka bir şeyi. Betty çarşaflarla birlikte geldiğinde terlemeye başlamıştım.

— Aa, yapamadın mı?.. dedi.

— Sen ne diyorsun... Belki de bu şey hayatında hiçbir zaman çalışmamıştır. Bununla uğraşmam gerekecek, tek bir aletim bile yok, gerçekten... Baksana, sadece bir gecelik, ölmeyiz ya, bu kadın bulaşıcı bir hastalıktan ölmedi, öyle değil mi, ne dersin?..

Duymuş gibi görünmüyordu, çenesini mutfağa doğru çevirerek masum bir hava takındı.

— Zannedersem, evyenin altında bir alet çantası görmüştüm, dedi. Evet, bana öyle geliyor ki...

Masaya kadar gittim, elimi belime dayayarak bir kutu birayı bitirdim. Kutuyu Betty'ye doğru yönelttim:

— Benden ne istediğinin farkında mısın?.. Saatin kaç olduğunu biliyor musun?.. Bu pisliği ŞİMDİ tamir edeceğimi mi sanıyorsun?!..

Gülümseyerek bana doğru geldi, elindeki çarşaflarla birlikte bana sarıldı.

— Yorgun olduğunu gayet iyi biliyorum, diye mırıldandı. Senden tek istediğim bir köşeye oturman ve benim yapmama izin vermen. Ben her şeyi halledeceğim, tamam mı?..

Ona, kanepeyi bu gecelik unutmanın daha akıllıca olduğunu açıklamama fırsat vermedi, ellerini evyenin altına daldırdığı sırada ben kolumda bir çarşaf yığınıyla salonun orta yerinde kalakalmıştım.

Bir noktadan sonra, müdahale etmek zorunda kalmıştım. İç geçirerek ayağa kalktım, kulağımın üç santim dibinden vınlayarak geçen siyah çekiç başını yerden aldım ve çekicin sapını Betty'nin elinden almaya gittim.

— Tamam, bırak ben yapayım. Bir yerini inciteceksin.

— Hey, aletin kopması benim suçum değil, ben hiçbir şey yapmadım.

— Hayır, böyle bir şey söylemedim... Ama gece yarısı, yabancı bir yerde, arabasız, ikimizden biri kan kaybettiği için delirmiş bir halde ve panik içinde hastane aramak istemiyorum. Biraz çekilirsen iyi olur.

Stratejik olduğunu düşündüğüm yerlere birkaç keski darbesi indirdim ama aslında mekanizmanın inceliklerinden çok iyi anlamıyordum, bazı yayların nereye uzandıklarını görmüyordum. Betty kanepeyi ters çevirmeyi öneriyordu.

— Hayır! diye homurdandım.

Ne var ki alet direniyor ve ter sırtımdan iniyordu. Tek arzum vardı, o da bu zamazingoyu tamamen bozmaktı, onu un ufak etmek için bütün gece üstünde tepinebilirdim; ama Betty beni seyrediyordu, böyle bir şey söz konusu bile olamazdı, bir çekyata yenik düşecek değildim. Tekrar alt tarafa geçtim, bütün demirleri parmaklarımın ucuyla takip ettim. Bir süre sonra tuhaf bir şey hissettim. Yüzümü buruşturarak ayağa kalktım, minderleri kaldırdım ve ne olduğuna baktım.

— Belki yan komşuları uyandırmak gerekecek, dedim. Bir üflece ihtiyacım var!..

— Yahu, bu kadar zor mu?..

— Hayır, zor değil. Sadece şunu yirmi santim derine lehimlemişler...

Sonunda, yere birkaç minder attık. Yatağa benzer bir şey yaptık, bu bana yol yol sosla süslenmiş dev bir raviyoli tabağını hatırlattı. Betty ne düşündüğümü anlamak için bana kaçamak bakışlar atıyordu. Bunun üzerinde köpek gibi uyuyacağımızı biliyordum ama eğer bu onun hoşuna gidecekse, eğer bir işe yarayacaksa, benim için hava hoştu, hatta kendimi biraz evimde gibi hissetmeye başlamıştım, gerçi ilk gecemizi yerde uyuyarak geçirmenin oldukça tuhaf olduğunu düşünüyordum ama neyse. Bu tamamen saçma bir durumdu ama tıpkı büyük süpermarketlerde olduğu gibi ucuz bir şiirselliği de yok değildi. Kamp yapmak, bu bana gençliğimi hatırlattı, sürpriz partilerde sabahladığımda, kendimi tek bir minder ve bir kızın yarısıyla mutlu hissederdim. Katettiğim yolu kolaylıkla görebiliyordum. Şimdi bir yığın minderim vardı ve Betty önümde soyunuyordu. Bütün şehir çevremizde uykuya dalmıştı. Pencerenin önünde ayakta son bir sigara daha içtim. Birkaç araba hiç gürültü yapmadan geçiyordu. Gökyüzü pırıl pırıldı.

— Sanki herkes işini yoluna koymuş gibi, dedim.

— Kimden söz ediyorsun?

— Burayı sevdim. Bahse girerim yarın hava güzel olacak. Ya, bana inanmayacaksın ama ben geberdim.

Ertesi sabah ondan önce uyandım. Gürültü yapmadan kalktım ve kruvasan almaya gittim. Hava inanılmaz güzeldi. Biraz alışveriş yaptım. Kolumun altında bir kesekâğıdıyla sessizce içeriye girdim, geçerken mağazanın kapısından atılmış zarfları topladım, ilanlar ve yarışmalardan başka bir şey yoktu, eğilirken vitrindeki toz tabakasını fark ettim, bunu aklıma yazdım.

Doğruca mutfağa gittim, aldıklarımı masanın üstüne çıkardım ve elimi çabuk tuttum. Elektrikli kahve makinesi Betty'yi uyandırmıştı. Kapının ağzına gelip esnedi.

— Sütçü albino, dedim.

— Ha, sahi mi?..

— Her sabah elinde bir süt şişesi olan beyaz gömlekli bir albino düşünebiliyor musun?

— Evet, bu insanın kanını dondurur!

— Haklısın! Bende de bu etkiyi yarattı.

Kahve suyu ısınırken, hızla soyundum, duvar kenarında başladık daha sonra minderlere doğru yöneldik. Bu sırada su buharlaşıyordu, böylece ilk çaydanlığımızı yakmıştık. Ben mutfağa daldım, o da banyoya.

Saat ona doğru masayı kaldırdık ve kırıntıları temizledik. Ev tam güneye bakıyordu, yeterli miktarda ışığımız vardı. Betty'ye bakarak başımı kaşıdım.

— Tamam, dedim. Nereden başlıyoruz?..

İkindi sonunda, nihayet bir sandalyeye oturabilmiştim. Evde korkunç bir çamaşır suyu kokusu vardı, öyle yoğundu ki sigara yakmak tehlikeli olur mu diye endişelenmiştim. Gün, yavaşça sona ermek üzereydi, muhteşem bir hava vardı; ama burnumuzu dışarı çıkarmamıştık, her yerde ölünün kokusunun izini sürmüştük: Yerlerde, duvarlarda, tabakların altında; tuvalet deliğine özel bir dikkat göstermiştik, böyle bir temizlik yapılabileceğini asla hayal edemezdim, yaşlı kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı, tek bir saç teli, tek bir kıl, perdelere asılı bir bakış, hatta bir nefes gölgesi bile kalmamıştı, her şeyi silmiştik. Onu ikinci defa öldürdüğümüzü hissediyordum.

Betty'nin odayı temizlediğini duyuyordum. Bir saniye durmadı, bir elinde bir sandviç tutuyor, diğer eliyle yer karolarını temizliyordu, yüzünün ifadesi bana *Atları da Vururlar* filminde Jane Fonda'nın halini hatırlatıyordu; onun üçüncü rezil günündeki halini. Ama o, yani Betty, amacına ulaşmıştı, öyle değil mi? Yani, en azından ben böyle düşünüyordum. Sorun, ortalığı parlatırken fikirlerin beynine arka arkaya yağmasıydı. Arada sırada kendi kendine konuştuğunu duyuyor ve dinlemek için çaktırmadan ona yaklaşıyordum. Bundan kaygı duyuyordum.

Beni öldüren şey yatağı sokağa indirmek oldu, özellikle merdivenlerde canım çıktı, tavandaki lambaya takıldığımı anlamam uzun sürdü, bu arada oldukça çaba sarf ettim. Yatağı çöp bidonlarının üzerine yatırdım ve geri kalan birkaç şeyi ovmak ve bir iki temizlik bezini sıkmak üzere tekrar yukarı çıktım. Bu işleri de bitirip oturduğumda, en ufak bir utanç duymamıştım, bu günden illallah gelmişti, evet samimi söylüyorum. Ne var ki Betty sonucu hemen öğrenmek istiyordu, bekleyemezdi, şimdi telefon etsen ne olur sanki, diye sordu, beklemek ne işe yarayacak söylesene?..

Bu durumda telefonu kendime doğru çevirdim, bütün ev yepyeni bir madeni para gibi parlıyordu ve Eddie'yi aradım.

— Selam! Biziz... Geleli çok oldu mu?

— Eh işte. Orada her şey yolunda mı?..

— Temizlik halindeyiz. Bazı eşyaların yerini bile değiştirdik...

— İyi, harika. Yarın bütün eşyalarınızı trenle gönderiyorum.

— Sana güveniyorum. Yahu şeyyy... Betty ve ben mutfağı biraz boyayabilir miyiz diye soracaktık, şu dört şeyden birini...

— Evet, tabii ki...

— Ah... o halde bunu derhal yapacağız, evet, hemen işe koyulacağız. Ah, bu çok iyi oldu.

— Gerçekten, beni hiç rahatsız etmez.

— Yaa, evet, ben de öyle düşünmüştüm. Hazır konu açılmışken, bir de seninle koridordaki şu duvar kâğıdı meselesini konuşmak istiyordum, hani şu çiçekli zımbırtı...

— Evet, nesi var onun?..

— Hiçbir şeyi yok... Ama biliyor musun, eğer fırsat bulursak değiştirip yerine daha keyifli bir şey koyabiliriz. Maviye bir itirazın var mı, maviye ne dersin?..

— Bilmem... Ya sen, sen ne düşünüyorsun?..

— Çok daha dinlendirici bir renk.

— Amaan, istediğin gibi yap, bence bir sakıncası yok.

— Tamam moruk, daha fazla canını sıkmayayım... Ama anlıyor musun, senin onayını almak istedim, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?

— Kafana takma.

— Tamam, tamam.

— Güzel...

— Hey, dur bir dakika, az kalsın unutuyordum... Bir de şeyi sormak istiyordum...

— Evet?

— Betty'nin fikri. Bir iki duvarı yıkmak istiyor da...

— ...

— Beni duyuyor musun?.. Yahu bilirsin işte, kadınlar bir şeyi kafalarına taktıkları zaman... Aslında bunlar önemsiz duvarlar, zannettiğin kadar önemli bir çalışma gerektirmiyor. Basit bir iş.

— Ya, basit işler ha, herhalde bu basit bir iş değil... Duvarları indirmek, bu başlı başına bir iş, ne acayipsiniz...

— Dinle, Eddie, beni bilirsin, eğer önemli olmasaydı senin kafanı bu kadar ütülemezdim; ama bu işleri bilirsin Eddie, bir toz zerresi dünyayı yerinden oynatabilir... Bu duvarın bol ışıklı bir aydınlıkla aramızda bir engel gibi dikildiğini düşün; bu küçük tuhaf engelin bizi durdurmasına izin vermemiz yaşama karşı bir haksızlık olmaz mı?.. Seni korkutmaz mıydı, birkaç tuğla parçası nedeniyle hedefi ıskalamak?.. Eddie, yaşamın

tüyler ürpertici sembollerle dolu olduğunu görmüyor musun?..

— Tamam, peki. Ama yavaş olun...

— Merak etme, ben deli değilim.

Kapattığımda Betty, Buda gibi gülümseyerek bana bakıyordu. Gözlerinde ta mağara devrine uzanan bir kıvılcım görür gibi oldum, kocası da karanlıkta gülümseyen karısına bir barınak yapmak için ter döküp homurdanırdı o sırada. Bir bakıma, çok eski çağlara uzanan bir ihtiyaca boyun eğdiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Doğru bir şey yaptığım ve insanlığın dev nehrine bir damla suyla katkıda bulunduğum duygusuna kapılmıştım. Kaldı ki ufak tefek tamirat işleri hiç kimseyi öldürmemiştir, günümüzde matkaplar ve elektrikli testereler reyonunda indirimli bir şeye rastlamamak oldukça şaşırtıcıdır. Bu, biraz başınızı kaldırmanıza ve raflar hizasında iş görmenize fırsat tanır. Yeter ki kafanızdaki bütün sigortalar atmasın.

— Tamam mı, mutlu musun? diye sordum.

— Evet.

— Acıkmadın mı?

Bir korku filmi seyrederek yemek yedik, birileri mezardan çıkıp, gece yarısı korkunç çığlıklar atarak ortalıkta geziniyordu. Sonuna doğru ben esnemeye başlamıştım, hatta arada sırada birkaç saniye süreyle dalmıştım, gözlerimi açtığımda kâbus devam ediyordu, ıssız bir sokakta yaşlı bir kadın bulmuşlardı ve kadının bir bacağını yiyorlardı. Yaldızlı gözleri vardı ve benim muz soymama bakıyorlardı. Yatmak için bütün bu itlerin alev makinesinden geçmesini bekledik.

Minderleri odaya taşıdık, ertesi gün ilk iş olarak bir yatak almaya karar verdim, bu konuda başımın üstüne yemin ettim. Yatağı sessizce yaptık, yorgunluktan gebermiştik; ama çarşaflar odanın havasını birbirine katarak paraşüt gibi havalanırken ortalıkta en ufak bir toz zerreciği bile görünmemişti. Bir nebze mikrop yutma tehlikesi olmadan huzur içinde uyuyabilecektik.

Sabahın köründe, kapının çaldığını duydum. Rüya gördüğümü düşündüm; çünkü günün soluk ışıltısı pencereden kendini henüz mahcup bir şekilde göstermek üzereydi ve çalar saatin kadranı halen ışıklıydı. Kalkmak zorundaydım, canım sıkılmıştı; ama çarçabuk giyindim, Betty'yi uyandırmamaya dikkat ettim ve aşağıya indim.

Kapıyı açtım. Sabahın köründe hava beni ürpertti. Karşımda bir herif vardı, başında kasketi ve iki günlük tıraşıyla yaşlı bir adam gülümseyerek bana bakıyordu.

— Ah, umarım rahatsız etmiyorum ha? dedi. Bu yatağı buraya, çöplerin üstüne siz mi bıraktınız?..

Adamın arkasında, üzerinde turuncu bir siren lambası olan, çalışır halde bekleyen çöp kamyonunu fark ettim. Onunla yakınlaşmaya karar verdim.

— Ah, evet, diye yanıtladım. Sorun nedir?..

— Ee, bunlarla ilgilenmiyoruz. Bu konuda tek kelime duymak istemiyoruz...

— İyi ama, bunu ne yapmam gerekiyor?.. Parçalara ayırmam ve her gün bir lokmasını yutmam mı gerekiyor?..

— Hiçbir fikrim yok. Her neyse, bu yatak sizin, öyle değil mi?..

Sokak sessiz ve ıssızdı. Gün, tıpkı koltuktan inen bir kedi gibi gerinip uzuyordu sanki, yaşlı adam altın sarısı ışıkta bir izmarit yakarak bunun keyfini çıkardı.

— Bunun canınızı sıktığının farkındayım, diye ekledi. Kendimi sizin yerinize koyuyorum. Bir yataktan kurtulmaktan daha can sıkıcı bir şey yoktur... Ama Bobby'nin başına gelenden sonra, artık bunları almıyoruz. Bunun aynısıydı, gri çizgili bir yataktı, Bobby yine gözümün önüne geldi, yatağı kamyona sıkıştırmaya çalışıyordu ve beş dakika içinde bir kolunu kaptırdı. Meseleyi çaktınız mı?..

Beni köşeye kıstırmıştı. Gözlerim uykudan tam açılmamıştı. İyi de, kimdi bu Bobby?.. Kamyonun direksiyonundaki herif kapıdan sarkarak karşı kaldırımdan bağırmaya başladığında tam bu soruyu soracaktım.

— Hey, sorun nedir?.. Canını sıkan biri mi var?!..

— İşte bu o, Bobby, dedi yaşlı adam.

Bobby kamyonda sinirli hareketler yapmaya devam etti, başını pencereden sarkıtıyor ve ağzından küçük buhar bulutları çıkarıyordu.

— Bu herif şu siktiğimin yatağıyla canımızı mı sıkıyor?.. diye anırdı.

— Sinirlenme Bobby, dedi yaşlı adam.

Üşümüştüm. Ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim. Sabahın erken saatlerinde, halen havada yer yer asılı sis kümeleri vardı. Beynim rölantideydi. Bobby bu durumdan yararlanarak kapıyı açıp kamyondan inleyerek atladı. Ben ürperdim. Üzerinde kolları kıvrılmış uzun bir kazak vardı ve kollarından biri yansımalar yapıyordu, ucunda da bir kanca vardı. Bu, kromaj kaplı, Sosyal Sigortalar'ın ödediği ucuz protezlerden biriydi ve araba tamponu gibi takılmıştı. Şaşkınlıktan donup kalmıştım, yaşlı adam bacaklarını çapraz yaparak izmaritine bakıyordu.

Bobby gözlerini devirerek bize doğru ilerledi, ağzı burnu çarpılmış bir haldeydi. Bir an için kendimi televizyonun karşısında zannettim, o korku filminin bir sahnesine dalmış gibiydim, ne var ki şu anda üçboyutlu görüntüye geçmiştim ve Bobby tamamen delirmiş gibiydi. Allahtan yatağın yanında durdu. Onu iyice görüyordum, tam kafasının üstüne sokak lambasının ışığı vuruyordu, sanki bilhassa ayarlanmış gibiydi. Yanaklarındaki gözyaşları şimşek dövmelerine benziyordu. İyi duyamıyordum ama sanırım zırlayarak yatakla konuşmaya başlamıştı. Yaşlı adam sigarasından bir nefes daha aldı ve başını kaldırarak ağzından fırlattı.

— Epeydir hiç olmuyordu, dedi.

Bobby'nin çığlığı kulağıma mızrak gibi çarptı. Yatağı sağlam koluyla, adeta boynundan yakalamış gibi kaldırdığını ve yatağa sanki bütün hayatını mahveden kişi karşısında duruyormuş gibi baktığını gördüm. Daha sonra yatağa yumruğunu geçirdi ve kanca küçük sünger parçalarını kaldırıma dökerek

diğer taraftan çıktı. Siren lambası bana etrafımızda ağ ören dev bir örümcek hissini veriyordu.

Bobby hıçkırıklara boğularak protezini yataktan söküp alırken yaşlı adam da izmaritini ezdi. Zavallı Bobby bacakları üzerinde sendeliyordu ama iyi dayanıyordu. Gün ağarıyordu. Bir çığlık daha attı, bu defa biraz daha aşağıyı, karın seviyesini hedeflemişti ve eklemli kol bir obüs gibi diğer tarafa geçmişti. Yatak ikiye katlanmıştı. Bobby beklemeden kancasını çekti ve baş tarafı hedef aldı. Kumaş biraz hapı yutmuş olmalıydı, boğazlanan bir domuz sesi çıkararak parçalandı.

Bobby kızgınlıktan küplere binmiş bir halde yatağı parçalara ayırırken yaşlı adam etrafa bakınıyordu. Kaldırım ıssızdı, in cin top oynuyordu. Sanki bir şey bekliyor gibiydik.

— Güzel, şimdi kolaylaştı, dedi yaşlı adam. Bana yardım eder misiniz?..

Bobby bitkin düşmüştü, saçları sanki başını su dolu bir küvete sokmuş gibi alnına yapışmıştı. Onu yavaş yavaş kamyona kadar götürdük ve direksiyona oturttuk. Benden bir sigara istedi, ona paketi uzattım. Filtreli sigaraydı. Sersemleşmiş başıyla benimle alay etmeye başladı:

— Vay, kulampara sigarası ha!

— Evet.

Ne olup bittiğini hiç hatırlamadığını görüyordum. İşi garantiye almak için yatağa bir göz attım; çünkü bu herifler insanın gerçeklik konusunda şüpheye düşmesine yol açarlar ve bu normal koşullarda zaten baş etmesi yeterince ağır bir durumdur, işi abartmaya vardırmamak gerekir. O anda ayaklarım artık tamamen donmuştu. Yaşlı adam bir çöp bidonunu kamyona devirdi, ben de ayakkabılarımı giymek üzere gürültü yapmadan içeri girdim. Betty hâlâ uyuyordu. Hareket ederek sokaktan ağır ağır indiklerini duydum, bir yandan da kendi kendime, yapacak bir işim yokken ve hâlâ yorgun olmama karşın sabahın yedisinde bu ayakkabıları niye giydiğimi soruyordum.

16

En az on beş gün boyunca evde çalıştık ve Betty beni baştan sona kadar şaşırttı. Bu işi onunla birlikte yapmaktan çok mutluydum, özellikle de benim ritmime uyum sağladığı için. Konuşmak istemediğim zaman beni rahat bırakıyordu ve bira içmek için ara veriyorduk, havalar güzeldi, gerekli çivileri ağzıma koyuyor, saçmalamıyordu ve boyayı dirseğine akıtmadan fırçayı bir süre tutabiliyordu. Milyonlarca ayrıntıda akıllıca hareket ettiğini görebiliyordum, doğru yolu doğallıkla buluyordu. Böyle kızlar vardır, daha ne numaraları var diye merak edersiniz. Bu gibi durumlarda, bir kızla çalışmak mükemmeldir. Özellikle de kendinize otuz beş santim kalınlığında saf lateks yeni bir yatak alacak ve kızı bir bakışla merdivenden indirmek için nasıl davranılacağını bilecek kadar kurnazsanız.

Bütün alışverişimizi yürüyerek yaptığımız ve biraz da paramız olduğu için, elden düşme arabalara bakınmaya, omzumun üstünden eğilen Betty'yle birlikte ilanları okumaya başladım. Büyük arabaların fiyatları ilginçti; çünkü insanlar benzin konusunda telaşa kapılmışlardı, büyük arabalar bir uygarlığın son kıvılcımlarıydı ve arzu ediliyorsa bundan yararlanmanın tam fırsatıydı. Ne tutardı ki, yüz kilometrede yirmi beş ya da otuz litre, bunu hesap etmeye değer miydi?..

Limon sarısına boyanmış on beş yıllık bir Mercedes 280 bulduk. Rengine bayılmamıştım ama iyi çalıştığını sanıyordum. Akşam, yatmadan önce, pencereden onu seyrediyordum ve arada sırada üzerine cılız bir ay ışığı vuruyordu, her şeyden önemlisi sokağın en görkemli arabasıydı. Ön tarafı biraz yıpranmış olsa da bu hiç önemli değildi, beni asıl rahatsız eden ön farın camının olmamasıydı ama buna takılmamaya çalışıyordum. Arkadan yeni görünüyordu, işte böyle, yaşamda her şey bir yanılsamadan ibarettir. Sabahları, hâlâ yerinde duruyor mu diye gidip bakıyordum, daha sonra gün geçtikçe bundan vazgeçtim, süpermarketten dönerken Betty'yle tartıştığımız bir gün bu alışkanlığımı bırakmıştım.

Kırmızı ışıkta sakin bir şekilde geçmişti, ezilmekten kıl payı kurtulmuştuk. Bu konuya hafifçe değindim:

— Biraz daha gayret edersen direksiyonu elimize alıp eve yürüyerek dönebiliriz, öyle değil mi?..

O gün erken kalkmıştık, tadilatın en önemli kısmına başlamamız gerekiyordu. Sabahın yedisinde, yatak odasıyla salonu ayıran duvara ilk darbeyi indiriyordum, duvar kolay deliniyordu. Betty duvarın öbür tarafında duruyordu, tozlar dökülürken ortadaki delikten bakışmıştık.

— Gördün mü! dedim

— Vayy, biliyor musun bu bana neyi hatırlattı?..

— Evet, *Rocky III*'teki Stallone'yi.

— Daha iyisini. Seni romanını yazarken düşündüm.

Arada sırada böyle şeyler çıkarıyordu. Alışmaya başlamıştım. Samimi olduğunu biliyordum ama bunun altında tepkimi ölçmek üzere beni iğneleme ihtiyacı da yatıyordu. Bu hoşuma gitmiyordu. Bunu düşündüğümde, sırtımda bir kurşun olduğunu hatırlar gibi oluyordum, bu kurşun ben farkına varmadan hareket ediyordu ve bu acıyla derin derin iç çekiyor, başka yerlere bakıyordum. Ama bu benim için hayattaki en önemli şey değildi. Hayat zaman zaman sarmaşık ormanına benzeyebiliyordu, birini bırakır bırakmaz diğerini yakalamak gerekiyordu, aksi halde iki bacağın kırılmış bir halde kendini yerde buluyordun. Aslında, gayet basitti, dört yaşındaki bir çocuk bile bunu anlayabilirdi. Onunla birlikte yaşarken, kafam karışık bir halde bir kâğıdın önüne otururken öğreneceğimden daha fazla şey keşfediyordum. Bu dünyada gerçekten kıymetli olan her şey, iş üstünde öğrenilenlerdir.

Düşme tehlikesi olan bir tuğlayı elimle çekip aldım.

— Duvar yıkmakla kitap yazmak arasındaki bağlantıyı tam olarak anlayamadım, dedim.

— Önemli değil, bu beni şaşırtmadı, diye yanıtladı.

Tek kelime etmeden duvara vurmaya devam ettim. Ona bu tür yanıtlar verdiğimde onu incittiğimi, keyfini kaçırdığımı biliyordum; ama başka türlü davranamıyordum, kendi kendimle konuştuğum duygusuna kapılıyordum. Sabahın bir bölümünü moloz dolu kutuları kaldırıma yığmakla geçirdik, bu süre boyunca ağzından tek kelime çıkmadı. Canını sıkmak istemedim, hatta ondan bir yanıt beklemeden bazı konularda bir iki saptamada bile bulundum; ocak ayı için havanın inanılmaz yumuşak olduğu, elektrik süpürgesini gezdirince hiçbir şeyin görünmeyeceği, en azından durup bir bira içmesi gerektiği, bu şekilde evin tümüyle değiştiği, Eddie'nin bunu gördüğünde şaşırıp kalacağı gibi.

Dikkatini başka yere çekmek için patatesli omlet yapmaya kalkıştım; ama olmadı, patatesler tavanın dibine vantuz gibi

yapıştı, rezil şeyler, ne olacak. Hayatta tutunduğunuz dalın kırılması kadar çökertici olan başka bir şey yoktur.

Bütün bu olanlardan sonra hiçbir şey olmamış gibi işe koyulmak zordu, biraz hava değişikliğinin daha iyi geleceğini düşündüm. Arabayı aldık, doğru süpermarkete gittik, bana boya gerekiyordu ve onun da mutlaka alması gereken birkaç şey olduğunu biliyordum, bir kızın krem ya da nemlendirici losyon ihtiyacının olmaması mümkün değildir, bir kızın alışverişe gitmeyi reddetmesi çok nadir rastlanan bir durumdur. Eğer her şey yolunda gitseydi, bir ruj, iki üç külot ya da pralinli bir çikolatayla yırtabilirdim.

Camları aralayarak anacaddeyi yavaş yavaş geçtik, öğlen güneşi kutsanmış ekmeğe sürülmüş fıstık ezmesi gibiydi. Islık çalarak arabayı otoparka park ettim. Hâlâ tek kelime etmemişti ama dert etmiyordum, otuz saniye sonra onu kozmetik reyonuna götürecektim ve işlem tamamlanacaktı. Elleri cebinde, başı da diğer tarafa çevrili olduğu için market arabasını ben itiyordum. Yirmi saniye kaldı, diye geçirdim içimden.

Çok kalabalık değildi. Biraz arkasından gidiyordum, onu kendi haline bırakmıştım, kutuları arabaya atışını seyrediyordum. Kutuların yamuk yumuk olduğunu öne sürerek, kasada bir indirim sağlayabilir miyim diye düşünüyordum. Ama hiçbir şey söylemiyordum, elimde hâlâ bir iki iyi kozum vardı.

Güzellik malzemeleri reyonuna doğru ilerledik. Durmadan geçtik. Hiçbir şey anlamıyordum. İçeride slow bir parça çalıyordu. Belki de akşama kadar surat asmaya karar vermiş olabilir, en azından öyle görünüyordu, işi sıkı tutmak gerekiyordu.

İç çamaşırı reyonunda da aynı hikâye oldu, yavaşlamadı bile. Hiç önemli değil, ben durdum. Arabayı durdurdum, alelacele parlak olanlardan iki külot seçtim ve onu biraz ötede yakaladım.

— Bak, dedim. Sana 38 beden aldım. Güzeller, değil mi?

Bakmadı bile. Harika, külotları aldım ve önünden geçerken dondurulmuş gıda dolabına fırlattım. En kötü ihtimalle, dedim, birkaç saat içinde hava kararacak, o da yemininden dönecek. Başıma gelene sızlanmadan katlanmayı düşünmeye başlamıştım, adımlarımı yavaşlattım ve büyük bir mutlulukla sırıtarak boya kutularının önünde durdum. Etiketlere göz gezdirirken arkamda kuşların kanat çırpmasına benzer bir ses duydum, ardından hafif bir darbe sesi geldi. Başımı kaldırdım. Koridorda Betty ve benden başka hiç kimse yoktu, o biraz uzakta duruyordu ve kitaplara bakıyordu. Her şey yolunda görünüyordu. Kitaplar, elektronik ocakların ve mikrodalga fırınların tam önünde, beş altı tane döner standa tek sıra halinde yerleştirilmişti ve ortalıkta güzel bir kız olmasına karşın, kuşlardan eser yoktu. Hatta, yemin edebilirdim ki... Gözlerimi tek kat sürülen bir akrilik boya bidonuna indirir indirmez o kanat sesi yine başlamıştı. Bu sefer iki taneydiler, bilmem nasıl bir hava balesinde biri diğerini izliyordu, hatta, dipteki duvara yapışmalarını duymadan önce kim bilir hangi gizem dolu, muhabbetli başlangıcı görebilmiştim.

Betty'ye doğru döndüm. Bir kitap almıştı, kalın bir tane. Üç sayfasını çevirdi ve daha sonra büyük bir öfkeyle başının üstünden savurdu. Kitap çok uzağa gitmedi, hemen hemen ayaklarımın dibine düştü ve daha sonra ortadaki koridora kaydı. Her şeye rağmen ilgilenmemeye karar verdim, elimdeki boya kutusunu eğdim ve etrafta kitaplar uçuşurken sakin bir şekilde kullanma talimatını okumaya koyuldum.

Yeterli bilgiyi edindikten sonra ayağa kalktım, kutuyu aldım ve arabaya koydum. Bir an göz göze geldik. Mağaza sıcaktı, derhal bir şey içmek istiyordum. Saçlarını şöyle bir savurdu, önünde duran ilk standı yakaladı ve var gücüyle itti. Alet berbat bir gürültüyle devrildi. Hemen arkasından diğerlerine de aynı şeyi yaptı ve sonra koşarak sıvıştı. Bir an yerimde çakıldım kaldım. Kendimi daha iyi hissedince, arabayı çevirdim ve ters yöne doğru gittim.

Beyaz önlüklü biri koşarak bana doğru geldi. Suratı öyle bir haldeydi ki arkasından şeytan kovalıyor zannettim, üstüne kan damlamış gelincik gibi kıpkırmızıydı. Elini koluma koydu.

— Hey baksanıza, dedi. Ne oldu, orada?!..

Yanıt vermeden önce elini çektim.

— Hiçbir fikrim yok, dedim. Gidip bakmanız gerekiyor...

Beni bırakması mı yoksa hasar yerine götürmesi mi gerektiğini bilemiyordu ve bunu ciddi bir şekilde dert ettiğini gayet iyi görebiliyordum. Gözlerini fal taşı gibi açmış, dudağını ısırıyordu, bir karar verme konusunda âciz kalmıştı. Küçük bir inilti çıkarması beni şaşırtmayacaktı. Hayatta bazen öyle berbat şeyler olur ki insan öfkesini ve güçsüzlüğünü dile getirmek için arada sırada başını göğe kaldırır. Ona acımıştım; çünkü bu tip belki de burada doğmuştu, belki bu mağazada büyümüştü ve bütün yaşamı buradan ibaretti, dünyada bütün bildiği yer burasıydı. Bir terslik olmazsa yirmi yıl daha burada kalabilirdi.

— Bakın, dedim. Sakin olun, kötü bir şey yok, her şeyi gördüm, kırılan dökülen hiçbir şey yok. Kısa boylu yaşlı bir kadın kitapları devirdi ama en ufak bir zarar görmediniz. Gereksiz bir korkuya kapıldınız...

Bana hafifçe gülümsemeyi başardı:

— Öyle mi?.. Gerçekten mi?..

Ona göz kırptım.

— Yemin ederim. Gerçekten hiçbir şey olmadı.

Kasalara kadar ilerledim. Tırnak yiyen makyajlı bir kıza parayı ödedim. Paramın üstünü beklerken ona gülümsedim. Bu onu etkilemedi. Hafta başından beri ona bu şekilde gülümseyen beş bininci kişiydim, tek yapmam gereken paramı almak ve çekip gitmekti. Buna karşılık dışarı çıktığımda güneş hâlâ parlıyordu. Allahtan böyleydi; çünkü hayatta gerçekten nefret ettiğim bir şey varsa o da aynı anda herkes tarafından ekilmektir.

Betty beni bekliyordu. Ellili yıllardaki gibi kaputun üstüne oturmuştu. O yıllarda kaputların ne halde olduklarını hiç hatırlamıyordum ama ortada şaşılacak bir şey yoktu; çünkü tiplerin hepsi aptal kafalıydı. Bu beni ilgilendirmiyordu, arabamın sacını yamultmasını istemiyordum, biraz dikkat ederek bu arabayı 2000 yılına kadar kullanabilirdik. Üç kişinin daha sığacağı plili pantolonlar giymek ve pantolon askıları takmak istemiyordum, bu beni delirtir.

— Çok beklemedin değil mi? diye sordum.

— Hayır, kıçımı ısıtıyordum.

— İnerken boyayı çizmemeye dikkat et. Tamirci yeni cilaladı...

Kullanmak istediğini söyledi. Anahtarları ona verdim ve direksiyona geçti, bu arada ben de havanın yumuşaklığında hayaller kurarak aldıklarımızı bagaja yerleştiriyordum, nesnelerin olağanüstü durağanlığı ve yoğunluğu sayesinde bir an için boşluğu içimde hissettim, bir makarna paketini sıktım ve makarnaların avcumda cam gibi kırıldığını duydum ama yanılmıyordum, insanın bir süpermarketin otoparkında Tanrının hidayetine erdiği hiç duyulmamış bir şeydir, özellikle de parmaklarını sinirli sinirli direksiyona vuran bir kızla birlikteyken, üstelik biralar dahil, bagaja yerleştirilecek elli yedi kutu daha vardı.

Gülümseyerek yanına oturdum. Hareket etmeden önce motoru biraz zorladı. Camımı açtım, bir sigara yaktım, gözlüklerimi taktım, müziği açmak için öne eğildim, uzun bir caddeden geçiyorduk, ön cama güneş vuruyordu. Betty gözleri yarı kapalı, yaldızlı bir heykel gibiydi ve insanlar kaldırımda durup saatte 40 km ile geçişimizi seyrediyorlardı ama hiçbir şey bilmiyorlardı, dünyadan haberleri yoktu zavallıcıkların. Kolumu biraz rüzgâra tuttum, hava ılık denilebilecek bir sıcaklıktaydı ve radyoda fena şeyler çalmıyordu. Her şey o kadar olağanüstüydü ki bunu bir işaret olarak aldım, vaktin geldiğini düşünmeye başladım, arabada barışacaktık ve yolu eğlenerek

bitirecektik; çünkü ilk başta arkamdan kuşların geçtiğini sanmıştım gerçekten.

Koltuğun sırtında duran bir tutam saçını alıp oynamaya başladım.

— Bütün gün surat asmayı sürdürmen biraz tuhaf...

Bu sahneyi *İstilacılar*'da görmüştüm, direksiyondaki kız şu ruhsuz yaratıklardan biriydi, ona uzattığım ele karşı tamamen duyarsızdı ve yüzünün bir kası bile kımıldamamıştı. Bir gün birinin bana kadınların neden bunu yaptıklarını ve yitirilen zamanın üstesinden nasıl geldiklerini anlatmasını çok isterdim. Elimizde kalan bir yaşam umudundan yararlanmak biraz kolaydır, kim olsa böyle yapardı.

— Ha?.. diye ısrar ettim. Öyle değil mi?..

Yanıt yok. Demek yanılmıştım, biraz güneş ışığı ve hafif bir rüzgâr beni acemi çaylaklar gibi aldatmıştı, son kelimeler ağzımdan tıpkı bayat bir şeker gibi dökülmüştü. Saat dört suları olmalıydı, önümüzde araba yoktu. Şimdi kendimi biraz sinirli hissediyordum, son derece anlaşılabilir bir durumdu. Süpermarkette yaşananlardan sonra ona barış yapmayı teklif etmekle ondan dünyaları mı istemiştim? Tam önümüzde yeşil ışık yanan bir kavşak vardı. Uzun süredir yeşil yanıyordu, ezelden beri diyebilirim. Geçtiğimizde ise alenen kırmızı yanıyordu.

Gözünü kırpmadan kırmızı ışığı ihlal etmişti. Ben de, işte tam bu sırada, biraz daha gayret ederse eve yürüyerek dönebileceğimizi söylemiştim, iş buraya varmıştı. Artık buna saygılı olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, arabadan indi ve kapıyı tutarak, sanki bütün bu saçmalıkları yapan benmişim gibi bana baktı.

— Bir daha bu arabaya adımımı atmayacağım! dedi.

— Saçmalama! dedim.

O kaldırıma çıkarken ben direksiyona geçtim, arabayı çalıştırdım ve bastım gittim. Caddenin sonuna geldim.

Bir an, acelemin olmadığına karar verdim. Bir dönüş yaptım ve garajın önünde durdum. Herif masasında oturuyordu, bacak bacak üstüne atmış gazete okuyordu, onu tanıyordum, buranın sahibiydi, Mercedes'i bana o satmıştı. Dışarıda hava güzeldi, havada ilkbahar kokusu vardı. Masanın üstünde açılmış bir sakız paketi duruyordu, sevdiğim markadan olan.

— Selam, dedim. İşiniz bitince yağa bir bakabilir miyiz?..

Gazete hışımla katlandığı sırada tersten başlıkları okumaya çalışıyordum, aniden adamın koca kafasıyla karşı karşıya kaldım, kafası normalden çok daha büyüktü, eğer biraz abartırsanız normalin bir buçuk katı diyebilirsiniz. Gözlüklerini nereden satın aldığını merak ediyordum.

— Aman Tanrım... ama NEDEN???!! dedi.

— Ee, yağın azalmaması gerekiyor...

— Yahu birkaç gün içinde buraya beşinci defadır geliyorsunuz, her seferinde de bu kahrolası yağa bakılıyor ve hiçbir eksiği yok, öyle değil mi, ben dalga geçmiyorum, bir damla bile eksilmemiş... Ne yani her gün gelecek misiniz, size bu arabanın tek damla yağ akıtmadığını söylememe karşın her gün gelip kafamı mı şişireceksiniz?..

— Tamam, bu son ama emin olmak istiyorum, dedim.

— Hayır, beni anlayın, bu fiyata araba satarak geçinmem mümkün değil, biraz daha ciddi işlerle ilgilenmek zorundayım, beni işitiyor musunuz?..

Ona ufak bir yem attım:

— İki bin beş yüz kilometrede yağı değiştirmeye geleceğim, dedim.

Salak herif içini çekti; ama dünya böyleyse benim elimden bir şey gelmez, günlerce tek damla akıtmaz ve güzel bir sabah kaldırımda yağ lekeleriyle karşılaşırsın. Elinde süzgeçle geçen birini çağırdı, uyanık birine benziyordu.

— Hey, sen... O süzgeci bırak ve git Mercedes'in yağ seviyesine bak.

— Tamam.

— Merak etme, yağda bir sorun yok; ama müşteri huzursuz. Git dikkatli bir şekilde incele, iyice ışıkta bak, temizle ve tekrar bak ve seviyenin iki çizgi arasında olduğunu ona iyice göster. Yağ çubuğunu yerine koymadan önce anlaştığınızdan emin ol.

— Hayır, gerçekten kendimi daha iyi hissedeceğim, dedim. Bir sakızınızı alabilir miyim?

Ön kaputu açmak için çırakla beraber arabaya gittim. Ona deponun yerini gösterdim.

— Bu benim rüyalarımın arabası!.. dedi. Patron hiçbir şeyden anlamaz.

— Haklısın, dedim. Kırk yaşını aşmış birine asla güvenmemek lazım.

Biraz ileride bir yudum bir şey içmek için durdum. Ödeme yaparken cüzdanımı çıkardım ve Betty'den bahseden gazete haberine gözüm çarptı, hani şu mürekkep hikâyesi. Barmenden aynısını istedim. Daha sonra bir gazete bayiinin önünde durdum. Bütün başlıklara tek tek baktım, sarhoş olmuştum, bir yemek dergisi bir de başka bir şey alıp çıktım.

Yollarda dolanırken, evden oldukça uzaklaşmış, bilmediğim bir yere gelmiştim, arabayı yavaş yavaş sürdüm. Güneşin battığını fark ettiğimde neredeyse şehrin öbür ucuna varmıştım. Sakin sakin geri döndüm. Piyanoların önünde frene bastığımda, gece bastırmıştı bile. Hava çabuk kararıyordu, tuhaf bir geceydi, hep hatırlayacağım gecelerden biriydi.

Her şey çok normaldi, geldiğimde televizyonun karşısındaydı, elinde sigarasıyla bir kâse mısır gevreğini götürüyordu. Havada tütün kokusu vardı. Başka bir koku daha vardı, sanki kükürt kokuyordu.

Ekranda tüylü giysiler içinde üç vokalist kız vardı ve herifin teki mikrofonda biraz egzotik ve yumuşak bir şey çığırıyordu, bunun odada hüküm süren gerilimle hiç bağdaşmadığını düşünüyordum, zira ne bir Üçüncü Dünya ülkesinin ıssız plajında, otelin iki yanında kilometrelerce uzanan kumsalda

yürüyordum ne de bir köşede barmen curaçao kokteylimi hazırlıyordu; hayır, bir evin birinci katında, dilini yutmuş bir kızla birlikteydim ve gece olmuştu. Birdenbire işler kötüye gitmeye başladı. Tek yaptığım mutfağa gitmekti, giderken de televizyonun sesini biraz kısmıştım. Televizyon anırmaya başladığında henüz buzdolabını açmamıştım.

Daha sonra geleneksel senaryo gerçekleşti, farklı hiçbir şey olmadı, bir bira içecek ve gürültü çıkarmak üzere bira kutusunu çöpe fırlatacak vaktim olmuştu. Ama kim bir kızla yaşarken bu tür kazaların atlatılabileceğini düşünecek kadar aptal olabilir ki?.. Bunun gereksiz olduğunu kim düşünebilir ki, sorarım?..

Durum daha şimdiden ürküntü vermeye başlamıştı, gözlerde şimşekler çakıyor, mutfak kapısı hışımla açılıyor ve çarpılarak kapatılıyordu, ben kendi adıma, burada kesebilirdim, kendimi sindirilmiş hissetmeye başlamıştım ve sıcaklık normale dönüyor gibi görünüyordu. Eğer uzatmaları oynamamızı engelleyecekse ben maçın berabere bitmesine razıydım.

Onun bazı davranışlarını asla açıklayamamışımdır. Bunları pek anladığım da söylenemez. Dolayısıyla da bunlardan kaçınmayı beceremediğimdir. O yumruğunu sıkarak gözlerini bana diktiğinde, gongun çalıp beni kurtarmasını bekleyerek köşemde güçlükle soluyordum. Bu beni şaşırtmıştı çünkü şimdiye kadar hiç dövüşmemiştik ama yine de en az üç dört metre uzakta olduğum için kaygılanmamıştım, beyaz adamın kendisine yönelttiği şeyin ne işe yaradığını merak eden yerli gibiydim. Yumruğunu önce ağzına kadar kaldırdı, sanki öpecekmiş gibi yaptı ve anında mutfak camlarından birine geçirdi, o anda camın bir çığlık attığını zannettim.

Kan önce fışkırdı, sonra sanki eliyle bir sepet kirazı ezmiş gibi bütün kolu boyunca aktı. Bunu söylediğim için üzgünüm ama sinirlerimin boşaldığını hissettim. Başımdan buz gibi bir ter boşandı. Kulaklarımda bir uğultu işittim, sonra gülmeye

başladı, suratı öyle bir hal almıştı ki az kalsın onu tanıyamayacaktım, cehennem zebanisi gibiydi.

Bir melek gibi üzerine atıldım ve yaralanan kolunu yakaladım, sanki bir çıngıraklı yılanı yakalamışım gibi tiksinti duydum. Gülüşü kulaklarımı tırmalıyordu, sırtıma yumruklar indiriyordu; ama yine de yarasını inceleme fırsatını bulmuştum.

— Allah kahretsin, geri zekâlı, şansın varmış!.. dedim.

Onu banyoya kadar götürdüm ve kolunu suya tuttum. Artık terlemeye, bana attığı yumrukları hissetmeye başlamıştım, ağlıyor mu gülüyor mu hiç bilmiyordum; ama gerçek şuydu ki arkamda çileden çıkmıştı. Elini yıkamak için onu var gücümle tutmam gerekiyordu. Pansuman malzemelerini alırken beni saçlarımdan yakaladı ve kafamı arkaya yatırdı. Bir çığlık attım. Ben başkaları gibi değilimdir, saçım çekildiğinde, özellikle gözümün yaşına bakılmadan çekildiğinde çok kötü olurum. Neredeyse ağlayacaktım. Dirseğimi arkaya savurdum, bir yere çarptı ve Betty beni anında bıraktı.

Arkamı döndüğümde, burnu kanıyordu.

— Hassiktir! Olamaz!.. diye homurdandım.

Bir yandan, bu onu sakinleştirmişti. Pansumanını az çok sakin bir şekilde yapabilmiştim, tek sorun son bir sıçramayla tentürdiyot şişesini üstüme devirmesiydi. Ayağımı çekme fırsatım olmamıştı. Önceki gün ayakkabılarıma beyaz boya damlatmıştım, şimdi artık bir tanesi canlı kırmızıya çalıyordu, diğeri ise şaşırtıcı bir beyazlık içindeydi, etkileyici bir durumdu. Kolu hâlâ kanıyordu ama burnu daha iyiydi. Hafifçe inliyordu. Onu teselli etmek istemiyordum, hatta onu sarsıp eline yaptıkları için benden özür dilemeye zorlamamak için kendimi zor tutuyordum. Eğer bu iş burada bitecekse günlerce ağlamasına izin verebilirdim.

Elini bir kere daha sardım, tek kelime etmeden burnunu silmesi için bir mendil verdim ve onu bıraktım. Daha sonra mutfaktaki cam kırıklarını toplamaya gittim. Kendime gelmek

için bir sigara yaktım, ayakta durup karoların üzerinde bir uçan balık sürüsü gibi parlayan cam kırıklarını seyrettim. Pencereden serin bir rüzgâr geliyordu, bir süre sonra ürperdim. Yerdekileri nasıl halledeceğimi düşünüyordum, elektrik süpürgesini çıkarmaya değer mi, yoksa süpürge ve faraşla halledebilir miyim derken alt kapının hızla çarpıldığını duydum. Her şeyi olduğu gibi bıraktım ve bir saniye sonra sokak, ağzından köpükler saçılan kırmızı ayakkabılı bir adamın dışarı fırlamasına tanık oldu.

En az elli metre ilerideydi ama öyle bir çığlık atmıştım ki bu beni turbo bir motor gibi çalıştırmış ve mesafeyi kapatmıştım. Küçük kızının kot pantolonun içinde hareket edişini görüyordum, saçları uçuşuyordu.

Mahalleyi iki akanyıldız gibi geçmiştik. Ben her santimetrede güçten düşerken, o müthiş bir tempo tutturmuştu, başka koşullarda önünde şapka çıkarırdım, lokomotif gibi soluyorduk ve yollar bir hayli ıssızdı, etrafta yabani ot kokulu hafif bir sis vardı ama burada olma sebebim manzarayı seyretmek değildi; içimde aşırı bir öfkeyle dörtnala koştuğum amansız bir takipteydim. Bir iki kere ona seslendim ama artık nefesimi korumayı tercih ediyordum, yürümekte olan birkaç kişi dönmüş bize bakıyordu, karşı kaldırımdaki iki kız Betty'ye cesaret vermek için saçma sapan bir şeyler bağırdı, köşeyi dönerken hâlâ sesleri geliyordu, önlerine çıkacak savunmasız ilk tipe acıyordum.

Artık aramızda üç dört metre kaldığında, kulaklarıma zafer nidalarının fısıldandığını hissettim, ha gayret dedim, başarmana ramak kaldı, bitiş çizgisine geldik sevgili moruk. Tam bu sırada öyle keyiflenmiştim ki etrafıma müthiş bir titreşim salmış olmalıydım, o da bunu kesinlikle hissetmiş, arkaya dönmesi bile gerekmemişti; nasıl becerdiğini bilmiyorum ama o anda ayaklarıma bir çöp bidonu takıldı, üstünden geçtim ve havalanarak öte tarafa düştüm.

Elimden geldiğince kısa bir sürede doğruldum. Bana en az otuz metre takmıştı. Nefes alırken ciğerlerim yanıyordu ama

yine de yarışa devam ettim, bu nedenle buradaydım, şu veya bu şekilde bu kızı yakalamam gerekiyordu ve ne kadar kararlı olduğumu bilseydi bu işten vazgeçer, geri zekâlı bir çöp bidonunun beni durdurabileceğini bir an bile düşünmez, daha gerçekçi olurdu.

Dizim acıyordu, düşünce başlamıştı acımaya; ama bu arada o da yavaşlamıştı, arayı açmamıştım. Farkında olmadan bir hayli yol yapmıştık, ortasından demiryolu geçen, antrepoların bulunduğu bir yerdeydik. Ama burası pas kaplı, yabani ot bürümüş, ay ışığının doğaüstü pırıltısında yüzen iğrenç yerlerden biri değildi, terk edilmiş yerlerin vahşi güzelliğinde koşmuyorduk. Bunun tam tersiydi. Bütün binalar yeni görünüyordu ve yer tamamen asfaltlanmıştı, elektrik faturalarını kim ödüyordu bilemem ama ortalık gündüz gibi aydınlıktı.

Betty mavi ve pembe –içe dokunan bir pembe– boyalı bir deponun köşesinden saptı, artık pek koşmuyordu. Dizim küçük bir balkabağı gibi şişmişti, dişimi sıkarak bacağımı sürüklüyordum, soluğum kesiliyor ve beynim oksijene boğuluyordu. İçimi ferahlatan şey onun da takatının tükendiğini görmekti, az önümdeydi, arada sırada bu sonu görünmeyen deponun duvarına yaslanıyor ya da bir eliyle tutunuyordu. Artık üşümeye başlamıştım. Üstüm başım terden sırılsıklam olmuştu, aniden beni baştan aşağıya sarmalayan bu kış gecesini iliklerimde hissetmiştim, kendimi cesaretlendirmek için çaba sarf etmeden gözlerimi üzerimdeki kazağa indirdim.

Başımı kaldırdığımda onun durduğunu gördüm. Bu durumdan yararlanarak üzerine atılmadım, normal adımlarla yürüdüm, hatta yavaş yürüdüğüm bile söylenebilir, kusması bittikten sonra yanına varmayı tercih ediyordum. Nefes nefese kalındığında kusmak kadar kötü hiçbir şey yoktur, insan sürekli boğulacak gibi olur.

Bana gelince, şu eski blucin dizimin etrafında bir sosis gibi şişmişti. Perişan vaziyetteydik, tıpkı korku müzesinde gibiydik, son açık bardan atılmış iki topal kaçığa benziyorduk. Or-

talıkta öyle bir ışık vardı ki sanki ikili yaşam hakkında bir film ya da belgesel çekildiğini sandım. Bir laf etmeye karar vermeden önce son hıçkırığını bekledim.

— Ahh, soğuktan gebereceğiz! dedim.

Saçları önüne düşmüştü, yüzünü görmüyordum. Bunu boşuna söylememiştim, dişlerimin takırdamasını engelleyemiyordum, kendimi batan güneşe son kez bakarak buza gömülen biri gibi hissediyordum.

Buz kesmeden önce bir kolunu yakaladım ama beni hemen itti. Hepi topu bu mesele sabahın köründe başlamış ve şu anda gece yarısı olmuştu, kış ayındaydık ve ben günün bedelini fazla fazla ödediğimi düşünüyor, tek bir kuruş daha vermek istemiyordum, tehlikeli bir durum yoktu, dolayısıyla da ceketinin yakasından tutmadan önce düşünmeye gerek duymadım, kolu henüz yana sarkmamıştı. Onu deponun duvarına yapıştırdım, burnumdan akan bir damlayı içime çektim. Bu gece beni hasta ediyordu.

— Doğru davranış, çok ileri gitmeden durmaktır! dedim.

Bu gece beni çileden çıkarıyordu. Beni dinlemek yerine çırpındı ama onu ondüle saca dayayarak tutuyor ve artık gücümü hissetmiyordum. İstesem bile onu bırakamazdım. Bunu anlamış olsa gerek. Bağırmaya ve ondülini tekmelemeye başladı. Depo cehennemin kapısındaki ziller gibi ötüyordu.

Onu bu halde görmek beni gerçekten perişan etmişti, ağzı çarpılmıştı ve bana hiç tanımadığı biri gibi dik dik bakıyordu. Buna uzun süre dayanamadım, ne öfkesine ne çığlıklarına ne de kollarımda sinir krizi geçiren, pençelerini gösteren bir kızla beni baş başa bırakma çabasına. Onu yere yatırmak için tokatladım, bu hoşuma gitmiyordu ama onu var gücümle, sanki şeytan çıkarmakla yükümlüymüşüm gibi bir tür gizemli taşkınlıkla tokatladım.

Tam o sırada bir polis arabası tıpkı bir uçandaire gibi yanımda bitti. Betty'yi bıraktım, arabanın kapıları açılırken o yere kaykıldı. Araba bir çocuk oyuncağı gibi mavi ışıklar saçı-

yordu. Genç bir polisin yerde takla atarak dizüstü çöktüğünü ve elindeki aleti bana doğrulttuğunu gördüm. Yaşça büyük olan ikinci polis diğer kapıdan sakin bir şekilde çıktı. Ellerinin arasında uzun bir cop vardı.

— Pekâlâ burada ne oluyor? diye sordu.

Dilimin ucuna geleni yutmakta müthiş zorluk çektim.

— Kendini iyi hissetmiyor, dedim. Onu dövmüyordum, sadece sinir krizi geçirmesinden korkmuştum... Biliyorum inanması güç ama...

Yaşı ileri olan sırıtarak copunu omzuma koydu:

— Neden inanması güçmüş?.. diye sordu.

Burnumu çektim. Betty'ye doğru döndüm.

— Daha iyi görünüyor, diye iç geçirdim. Artık gidebiliriz...

Copu diğer omzuma geçirdi. Yine soğuktan donmaya başlamıştım.

— Burası sinir krizi geçirmek için biraz tuhaf bir yer değil mi, ha?..

— Biliyorum. Buraya kadar koştuğumuz için...

— Vay anasını ama siz gençsiniz. Koşmak kalbe iyi gelir.

Copunun ağırlığı köprücük kemiğimi titretiyordu. Başıma gelecekleri biliyordum ama buna inanmak istemiyordum, tıpkı kazan basıncının tehlikeli bir şekilde artışını seyreden ve vanaların kendi kendine kapanmasını ümit eden biri gibiydim. Paralize olmuş, donakalmıştım, olanlardan iğreniyordum. Yaşlı polis benimle temasını kaybetmeden Betty'ye doğru eğildi, copun ucunda ağırlık yaptığımı hissediyordum, cop omzumdan kaydı ve karnımın üstüne yapıştı.

— Ya küçük hanım, küçük hanım nasıllar?.. diye sordu.

Hiç cevap vermedi ama polise bakmak için saçlarını yana itti ve ben onun daha iyiye doğru gittiğini gördüm, kazanın suratıma patlamasını beklerken bunu bir teselli olarak kabul ettim. Kendimi karamsarlığın dinginliğine teslim ettim. Böyle bir günden sonra silkinip kendime gelecek halim yoktu.

— Artık bu meselenin bitmesini istiyorum, diye mırıldandım. Beni bekletmek zorunda değilsiniz...

Polis yavaşça doğruldu. Kulaklarım uğulduyordu, şimdiden her tarafım ağrıyordu, başımdaki polis doğrulurken saniyeler adeta bir sakız yarışmasındaki serbest figürler gibi uzuyordu. Bana baktı. Daha sonra sürekli aynı pozisyonda duran genç polise baktı, genç polis tek gözü kapalı, bir milim bile kıpırdamadan dizlerinin üzerinde duruyordu. Bu tiplerin kalçaları çelik gibi olmalıydı. Yaşlı polis iç geçirdi:

— Allah aşkına Richard, sana kaç kere söyledim şu aleti bana doğrultma diye. Hâlâ anlamadın mı?..

Öteki sadece dudaklarını hareket ettirdi:

— Merak etme, seni değil onu hedef alıyorum.

— Evet ama hiç belli olmaz. Şu aleti indirmeni istiyorum.

Genç polis aletini yerine koyma fikrine çok sıcak bakmıyordu.

— Bu tür kafadan kontaklar karşısında sakin olamam, dedi. Pabuçlarının rengine baktın mı?.. Gördün mü?!..

Yaşlı polis başını salladı:

— Evet ama hatırlıyor musun Richard, önceki gün sokakta yeşil saçlı birine rastlamıştık. Böyle şeyleri kabullenmek gerekiyor, biliyorsun, günümüzde artık dünya böyle... Bu tür ayrıntılara takılamayız.

— Kaldı ki bu saçma bir aksilik, diye sürdürdüm.

— Bak duyuyor musun?.. dedi yaşlı olan.

Öteki silahını istemeye istemeye indirdi, bir elini saçlarının arasından geçirdi.

— Biraz daha dikkatli olmazsak günün birinde başımıza bir bokluk gelecek. Sen aranıyorsun. Bu herifin üstünü aramayı düşündün mü?.. Hayır, tabii ki hayır, aklına bile gelmemiştir!.. Tek derdin silahımı yerine koyduğumu görmek, öyle değil mi?!..

— Dinle, Richard, yanlış anlama...

— Hayır ama ne... Tamam, bok ye!! Hep aynı hikâye!!..

Şapkasını almak için öfkeyle eğildi, sonra da kapıyı çarparak arabaya bindi. Başparmaklarından birinin tırnağını yerken başka bir yere bakıyormuş gibi yaptı. Yaşlı polis kızmış görünüyordu.

— Aman Tanrım! dedi. Bu meslekte kırk yıl geçirdiğimi bilmen gerek. İzin ver de ne zaman dikkat edilmesi gerektiğini ben bileyim!..

— Tamam, ne halin varsa gör, bana ne!.. Ben yokmuşum gibi davran!

— Yahu, şunların haline baksana!.. Kız ayakta zor duruyor, herife gelince, o tek bir hareket yapamadan ben kafasını ikiye ayırırım...

— Beni rahat bırak, yeter artık!

— Boktan bir huyunun olduğunu biliyorsun, değil mi?

Genç polis camı hızla kapamak üzere eğildi. Daha sonra sireni çalıştırdı ve kollarını kavuşturdu. Yaşlı olan sapsarı kesildi. Hızla arabaya yöneldi ama öteki kapıları kilitlemişti.

— AÇ ŞUNU!!.. ŞUNU DERHAL DURDUR!! diye bağırdı ihtiyar.

Betty kulaklarını kapamıştı, zavallı, daha yeni yeni aklını başına topluyordu, hiçbir şey anlamamış olmalıydı. Ancak her şey gün gibi ortadaydı, sıradan bir polis kontrolüydü. Yaşlı polis ön camdan bakmak için kaputun üzerine eğildi, boyun damarları şişmişti.

— RICHARD, DALGA GEÇMİYORUM!! ŞUNU KESMEN İÇİN SANA İKİ SANİYE VERİYORUM, ANLADIN MI??!!..

Rezalet bir iki saniye daha sürdü, sonra Richard sireni durdurdu. Yaşlı polis bir elini alnına götürerek tekrar yanıma geldi. Eliyle burnunun ucunu kurcaladı, gözleri boşluğa bakıyordu. Ortalığa yeniden sessizlik çökmüştü.

— Offff... dedi. Şu sıralar süper-eğitimli gençleri gönderiyorlar. Bir diyeceğim yok ama bu durumun onların sinirlerini yıprattığını düşünüyorum...

— Üzgünüm, benim yüzümden oldu, dedim.

Betty arkamda sümkürdü. Yaşlı polis pantolonunu biraz yukarı çekti. Ben gözlerimi yıldızlı gökyüzüne kaldırdım.

— Geçici olarak mı buradasınız? diye sordu.

— Piyano mağazasına bakıyoruz, dedim. Sahibi iyi arkadaşımız da...

— Aaa.. Eddie'yi mi kastediyorsunuz?..

— Evet, onu tanıyor musunuz?

Aydınlık bir gülümsemeyle baktı bana:

— Burada herkesi tanırım. Son savaştan beri buradan ayrılmadım.

Ürperdim.

— Üşüyor musunuz? diye sordu.

— Efendim?.. Ha, evet, evet, tamamen dondum.

— Güzel, hadi gidin bakalım. İsterseniz sizi götüreyim.

— Rahatsız etmez miyiz?

— Hayır. Beni rahatsız eden, hangarların orada insanların dolaştığını görmektir. Gece bastırdıktan sonra burada hiç kimsenin yapacak bir işi olmaz.

Beş dakika sonra bizi eve bıraktılar. Biz arabadan inerken yaşlı polis başını camdan çıkardı.

— Hey, umarım bu akşamlık mesele bitmiştir, ha?..

— Evet, dedim.

Betty kapıyı açıp yukarı çıkarken ben onların gidişini seyrettim, araba yolun sonunda kaybolana kadar bekledim. Eğer o kadar üşümemiş olsaydım, ayaklarımı o kaldırımdan kıpırdatmam mümkün olmazdı, o anda gerçek bir boşluk yaşıyordum, tıpkı bir lobotomiden sonra gözlerimi açıyor gibiydim. Ama gökyüzünün açık olduğu bir kış gecesiydi, dondurucu hava sokağı dokunaklı bir kıskaca almış ve bana eziyet ediyordu. Yalnızlığımı fırsat bilerek biraz sızlandım, sonra da arkamı dönüp yukarı çıktım.

Yarık dizim ve artık kesinlikle öldüğüm inancıyla zar zor yukarı çıkmıştım; ama yine de evin sıcaklığı beni gülümset-

mişti, adeta bir elmalı pastaya gömüldüğüm hissine kapılmıştım.

Betty yatağa uzanmıştı. Bütün giysileri üzerindeydi, sırtı bana dönüktü. Dizimi uzatarak bir sandalyeye oturdum, kolumu sandalyenin arkasına attım. Soluk alışını seyrederken ta içimden orospu dedim. Sessizlik bir tutam zamka düşen pul yağmuru gibiydi. Tek bir söz etmemiştik.

Ama hayat devam ediyordu, ayağa kalktım, bacağıma bakmak için banyoya gittim. Pantolonumu indirdim. Dizim davul gibi olmuştu, neredeyse parlıyordu, görüntü pek hoş değildi. Doğrulurken aynada kendimi gördüm. Bu tip suratlar bu tip bacaklara çok iyi gidiyor dedim, her ikisi de el ele verir ve biri gözyaşlarının akmasına sebep olurken diğeri de sana açıkça çığlık attırır. Dalga geçiyordum ama öte yandan da dizime ne süreceğimi hiç bilmiyordum; ecza dolabında merheme benzer hiçbir şey yoktu. Sonunda, mümkün olduğu kadar yavaşça pantolonumu çektim, iki aspirin yuttum ve kalan tentürdiyodu, gazlı bezi ve yara bandını alarak öteki odaya döndüm.

— Sanırım, pansumanını yenilemek gerekiyor, dedim.

Sipariş almak için bekleyen bir garson gibi ayakta kaldım. Ama o kıpırdamadı. Az önceki pozisyonunda yatıyordu, olsa olsa dizlerini hafifçe göğsüne doğru çekmiş ya da bir tutam saç mutlak bir sessizlik içinde omzundan aşağı düşmüştür ama bundan emin değildim. Yanına gidip bakmadan önce bir süre ensemi tuttum, bu bana düşünüyormuşum gibi bir hava vermişti oysa hiçbir şey düşünmüyordum.

Uyuyordu. Yanına oturdum.

— Uyuyor musun? dedim.

Minik ayakkabılarını çıkarmak için eğildim, tenis ayakkabısı gibiydiler, bunlar şehri son sürat koşarak geçmek için idealdir. Bu tür ayrıntılar insanı nesnelerin derin mantığı hakkında düşünmeye itebiliyordu, zira düne kadar sivri topuklarla gezerdi ki bu durumda onu kolaylıkla merdivenin altında yakalardım. Minik beyaz ayakkabılarını yatağın dibine

attım, sinirlenmeden ceketinin önünü açtım. O hâlâ uyuyordu.

Burnumu silmek için kâğıt mendil almaya gittim ve ellerimi yıkarken her ihtimale karşı bir iki boğaz pastili emdim. Şu an gece, bir orman yangınının hemen ardından çıkan bir fırtınaya benziyordu. Biraz nefes alabiliyordum, gözlerimi bir süre kapayarak ellerime sıcak su akıttım.

Daha sonra pansumanını yapmak için yanına gittim. Sanki bir kuşun kırık bacağına süyek yerleştirir gibi özenli davranıyordum. Gazlı bezi milim milim kaldırarak açtım ve onu uyandırmadım. Hayır, elini usulca açtım, kesiklerin temiz olup olmadıklarına baktım, tentürdiyodun çubuğunu kesiklerin üstünden geçirdim ve pansumanı dikkatlice yeniledim, tam gerektiği gibi sardım, tırnaklarına yapışmış kanları temizledim, elimden geldiği kadar her şeyi sildim, küçük yara izlerine âşık olacağımı hissediyordum.

Mutfakta büyük bir kadeh sıcak rom içtim. Anında terlemeye başladım; ama bir şekilde iyileşmem gerekiyordu. Pencerenin altındaki cam kırıklarını topladım ve onun yanına döndüm. Biraz sigara içtim. En zor yolu seçmemiş miydim, bir kadınla yaşamak bir erkeğin kalkışacağı en korkunç deney değil miydi, insanın ruhunu şeytana satması ya da üçüncü gözünden vazgeçmek değil miydi, diye sordum kendi kendime. Betty hareket edene kadar şaşkınlığın dipsiz derinliklerine dalıp gitmiştim. Uykusunda usulca dönmüştü. İçime bir temiz hava esintisi işlemiş, tıpkı bir kez püskürtülen mentollü spreyin ağızdaki kötü kokuyu gidermesi gibi ruhumu karanlık düşüncelerden kurtarmıştı.

Onu yatağa sokmalısın, dedim kendi kendime, bu şekilde kesinlikle rahat değil. Yerden bir dergi aldım, şöyle bir karıştırdım. Falımda iş arkadaşlarımla zor bir hafta geçireceğim ama zam istemenin de tam sırası olduğu yazıyordu. Dünyanın nasıl sığlaştığını çok önce fark etmiştim, artık hiçbir şeye şaşırmıyordum. Bir portakal yemek için kalktım, portakal yıldırım

kadar parlaktı, daha da önemlisi C vitaminiyle yüklüydü, sonra jet hızıyla onun yanına döndüm.

Onu soymak için sihirli parmaklarımı harekete geçirdim, her dokunuşun nefesleri kestiği dev bir mikado partisine girişmiştim, kazağıyla başım derde girmişti, özellikle de yakadan başını çıkarırken; çünkü tam o sırada gözlerini kırpmıştı ve alnımdan ter damladığını hissettim, uyanmasına ramak kalmıştı. Bunun ardından tişörtünü çıkarmaya bile yeltenmedim, ne de sutyenine dokundum, askılarla uğraşacak halim yoktu, sadece çözmekle yetindim.

Pantolonda bu tür sorunlarım olmadı, çoraplar kendiliğinden çıktı. Külotunu çıkarmak benim için çocuk oyuncağıydı. Külotu bırakmadan önce burnuma götürdüm; ey gizemli çiçek, ey kırışık taçyaprakları bir erkeğin elinde yeniden kapanan minik çizgili şey, sabaha karşı bir sularında bir saniye süreyle sizi yanağıma bastırdım, bu harika bir şeydi. Bu duygusal andan sonra, kesinlikle ölmeye niyetim yoktu. Bronşitimi tedavi etmek için rom şişesini almaya gittim.

Yere oturdum, sırtımı yatağa dayadım. Acıyan bacağım için bir yudum içtim. Bir tane onun eli için. Bir tane sona eren bu gece için. Bir tane de bütün dünya için. Hiç kimseyi unutmamaya çalıştım. Başımı arkaya doğru eğdiğimde Betty'nin kalçasına dayandığını fark ettim. Bir süre bu pozisyonda kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmış, bedenim galaksiler arası çölde kafası kesilmiş bir oyuncak bebek gibi yüzer halde.

Kendimi iyi hissedince ayağa kalktım ve onu kollarımda havaya kaldırdım. Oldukça yukarıya kaldırmıştım, öyle ki yüzümü karnına gömmek için başımı eğmem yeterli olmuş ve yavaş yavaş bedeninin sıcaklığı içime yayılmaya başlamıştı. Bacaklarımın üzerinde mümkün olduğu kadar uzun süre dayanmaya karar verdim, kollarım kaskatı kesilmişti ama ruh dinginliğim açısından bu olabileceğin en iyisiydi, dolayısıyla iyi dayandım, burnumu yarı yarıya yamultarak yumuşak teni-

ne sürtündüm, usulca söylendim, ben zehrimi atarken rom da sırtımdan sızıyordu. Kendimi sorgulamıyordum.

Bir süre sonra tek gözünü araladı, bir yaprak gibi titremiş olmalıyım, kollarım kopacaktı.

— Hop... hop... yahu ne yapıyorsun?..

— Seni yatırmak üzereyim, diye mırıldandım.

Anında yeniden uykuya daldı. Onu yatağa uzattım ve örtüyü üzerine çektim. Evin içinde dolaşmaya başladım. Portakalı yediğim için pişmandım, yorgundum ama gözümü kapatamayacağımı hissediyordum. Gidip bir duş yaptım. Bir an dizime soğuk su geldi. Bu pek iyi olmadı, kalbim duracak gibi olmuştu.

Sonunda mutfağa girdim. Pencerenin önünde ayakta durarak jambonlu bir sandviç götürdüm, evlerin ışıklarını ve karanlıkta yakamoz gibi parlayan yansımaları seyrettim, neden sonra bir kutu birayı bir dikişte devirdim. Mercedes tam aşağıda duruyordu. Pencereyi araladım ve bira kutusunu tepesine fırlattım. Çıkan gürültü beni hiç etkilemedi. Pencereyi kapadım. Sonuçta meselenin bu kadar tırmanması biraz da onun suçuydu. İşte bu olaydan sonra bir daha asla sabahın köründe pencereye dikilip yerinde durup durmadığını kontrol etmedim.

17

İşleri ele aldığım gün ilk piyanomuzu sattık. Bu, sabahın köründe yapılan titiz bir vitrin temizliğiyle başladı, tabureye çıkarak küçük lekeleri tırnaklarımla kazıyacak kadar ileri gitmiştim. Betty kaldırımda kahvesini içerek benimle alay ediyordu, fincanı iki kulplu ve metaldi, kahvenin dumanı tütüyordu, ona, göreceksin, sen hiçbir şeyden anlamıyorsun, dedim.

Bob'un, yani albino sütçünün –aslında abartıyorum ama adam şimdiye kadar görmediğim bir şekilde sarışındükkânına kadar gittim. Rafların önünde dikilmiş duran birkaç yaşlı kadın vardı, boşluğa bakarak kafa patlatıyorlardı. Bob tezgâhın arkasında yumurta paketliyordu.

— Bob, bir dakika bakar mısın? diye sordum.

— Elbette.

— Bob, şu dış camın üzerine SUDAN UCUZ BEYAZPEYNİR yazısını yazdığın şeyden bana biraz verebilir misin?..

Küçük bir kap ve bir fırça ile geri döndüm ve tabureye çıktım. Vitrinin üst tarafına boydan boya MALİYET FİYATINA PİYANOLAR!!! yazdım. Nasıl durduğunu görmek için biraz geriye gittim. Güzel bir sabahtı, mağaza titrek bir dereye vuran güneş parıltısı gibi duruyordu. Kaldırımdan geçen birkaç kişinin yürüyüşünü yavaşlattığını ve doğru yere baktığını göz ucuyla görebiliyordum. Satışın BİR numaralı kuralı varlığını duyurmaktır. İKİ numaralı kuralı bunu yüksek ve güçlü bir sesle bağırmaktır.

Vitrine yaklaştım, alta GÖRÜLMEMİŞ FIRSAT!!! yazdım. Sanki bu iş Betty'nin hoşuna gitmiş gibiydi. Allahtan kadınların arada sırada ufak tefek şeylerle de eğlendikleri oluyor. Gelip kapıya BÜYÜK İNDİRİM yazarak küçük bir katkıda bulundu.

— Sen dalga geç, dedim.

Bütün sabahı elimde sprey cila ve süngerle mağazada geçirdim, bütün piyanoları yavaş yavaş iyice parlattım, adeta onları yıkadım.

Betty beni yemeğe çağırdığında işi bitirmiştim. Mağazaya şöyle bir göz gezdirdim, bütün piyanolar ışıkta parlıyordu, iyi bir ekibe düştüğümü biliyordum. Merdivenleri çıkmaya başladım, yarı yolda arkamı döndüm, onlara küçük bir el hareketi yaptım:

— Size güveniyorum çocuklar, dedim. Bu kızın bizle dalga geçmesine izin vermeyin.

Kızarmış kalamarları acılı sosa batırırken gizemli bir gülümsemeyi sürdürmeye çalıştım. Kızlar buna deli olurlar.

— Baksana, bu gerçekten inanılmaz, dedi. Neden özellikle bugün?..

— Neden mi? Çünkü bu işle ilgilenmeye karar verdim, işte nedeni bu!..

Masanın altından dizime dokundu:

— Biliyorsun, cesaretini kırmak için söylemiyorum, sadece senin hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum...

— Hah hah!! dedim.

Yazar olarak henüz zafere ulaşmamıştım. Piyano satıcısı olarak başarabilmek istiyordum. Yaşamın bütün girişimleri bozguna uğratamayacağı düşüncesine güveniyordum.

— Ayrıca henüz bıçak kemiğe dayanmadı, diye ekledi. Rahat rahat bir ay daha geçinebiliriz...

— Biliyorum ama sorun para değil. Mesele bir teoriyi doğrulamak.

— Ya! Baksana gökyüzü ne kadar güzel! Dolaşmaya çıksak ne iyi olurdu...

— Hayır, dedim. Dinle, beş altı gündür tek yaptığımız dolaşmak, artık arabadan sıkılmaya başladım... Bugün mağaza açık kalıyor, ben tezgâhın arkasından kıpırdamayacağım.

— Tamam, nasıl istersen. Ben, bilemiyorum, belki biraz dolaşmaya çıkarım, hiç bilmiyorum...

— Elbette... Beni dert etme. Güneş sadece senin için parlıyor, güzelim.

Kahveme şeker attı, gülümseyerek bana uzattı, gözleri üstümdeydi. Bazen inanılmaz bir derinlikte oluyorlardı. Kimi zaman onunla saniyeden de kısa bir sürede zirvelere ulaşıyordum. Yarı kör bir halde, dize geliyordum.

— Gül reçelli küçük pastalardan kaldı mı?.. diye sordum.

Güldü:

— Ne var... Sana bakamaz mıyım?..

— Elbette ama bu bende tatlı yeme isteği uyandırıyor.

Saat tam ikide mağazayı açmaya gittim. Ortalıktaki havayı yoklamak için sokağın her tarafına bir göz attım. Mükemmeldi, ben piyano alacak olsaydım tam bu anı seçerdim. Gidip

mağazanın arka tarafında karanlık bir yere oturdum ve gözlerimi ağzına sıçtığımın kapısına diktim, aç gözlü bir yerörümceği gibi hareketsiz ve sessiz bir halde.

Vakit geçti. Sipariş defterine bir şeyler karaladım, kalemi kırdım. Ne olup bittiğine bakmak için bir iki defa kaldırıma çıktım ama bu daha dâ cesaret kırıcı oldu. Giderek durum öldürücü olmaya başlamıştı. Kül tablam ağzına kadar dolmuştu. Bu hayatta insan ne kadar sigara içebilir ve bir hiç için canını ne kadar sıkabilir diye düşündüm, bir sirk numarası mı düzenlemek gerekiyordu. Gün ortasında bana acı veren bu tür duygusallıklardan hiç hoşlanmıyordum. Tanrım, bir piyano satıcısının bir tane piyano satmak istemesi gerçekten boş yere ümitlenmek miydi? Çok fazla bir şey mi istiyordum, malını satmak istemek günah mıydı? Sonuçta piyano satmayan bir piyano satıcısı ne işe yarar ki? Amacı dünyayı alaya almaksa o başka. İç sıkıntısı ve saçmalık dünyanın iki memesidir, dalga geçmek için bunu yüksek sesle söylemiştim.

— Ne dedin?

Arkamı döndüm. Betty'ydi, geldiğini duymamıştım.

— Hazırlandın mı? Gezmeye mi gidiyorsun?.. diye sordum.

— Ya sadece kısa bir tur yapacağım. Hava hâlâ çok güzel... Baksana, artık kendi kendine mi konuşuyorsun?

— Hayır, saçmalıyordum... Ya benim için beş dakika mağazaya bakar mısın? Sigara almaya gideceğim, biraz da hava almış olurum...

— Tabii ki.

Yaşlı kadın dolapta filtreli sigara kartonunu ararken, içinde bulunduğum ruh hali nedeniyle ben de bir duble cocacola'lı scotch'a hayır demedim. Kadın, başına kan hücum etmiş ve topuzu hafif yamulmuş bir halde doğruldu. Parayı önüne koydum.

— Ee, piyano işi nasıl gidiyor? diye sordu.

Ucuz bir espri yapacak cesaretim yoktu.

— Eh, daha iyi olabilir, dedim.

— Ah, biliyor musunuz, şu sıralar herkesin durumu berbat.

— Ya öyle mi? dedim.

— Evet, feci bir dönem yaşanıyor!

— Bir parça da tart alacağım. Paket olacak.

O tartı vermeye gidince, tezgâha koyduğum parayı geri aldım. Tartımı yumuşak bir kâğıda sardı ve önüme koydu.

— Başka bir şey var mı? diye sordu.

— Hayır, teşekkür ederim.

Bu küçük bir denemeydi. Arada sırada yürüdüğü oluyordu, bir tür bedava lotoydu, insanı neşelendiriyordu. Yaşlı kadın bir an tereddüt etti. Ona bir melek gibi gülümsedim.

— Çok bozuk para vermeyin, dedim. Karım pantolonumun ceplerindeki deliklerden nefret ediyor.

Yazar kasasını açıp bana paranın üstünü vermeden önce biraz sinirli bir şekilde güldü.

— Bazen, aklımın nerede olduğunu hiç bilmiyorum, dedi.

— Evet, herkes aynı durumda, diyerek onu sakinleştirdim.

Mağazaya hiç acele etmeden döndüm, bu arada küçük bir dilim pişmiş elma paketten sarkmıştı, tıpkı bir damla gözyaşı gibi. Kaldırımın ortasında durdum ve onu yuttum. Allahtan bu ölümlü dünyada cennet insanın ayağına geliyor, bu durum her şeyin gerçek boyutuna ulaşmasını sağlıyor. O halde insanı insan yapan nedir? Tabii ki bir iki piyano satmak için kafayı yememek gerekir, bu gerçekten çok saçma, böyle bir şey benim hayatımda yıkımlara yol açamazdı. Oysa bir ilkbahar sabahı kadar yumuşak bir lokma elmalı tart için aynı şeyi söyleyemem. Bu meseleyi gereğinden fazla önemsediğimi fark ettim, piyanolarla kafamı şişirmiştim. Ama deliliğin suratınıza bir şamar gibi inmesine izin vermemek zordur, sürekli uyanık olmak gerekir.

Bunları düşünerek yoluma devam ettim. Eğer bugün hiçbir şey satmazsam bunu dert etmemeye yemin ettim, bu durumu hoşgörüyle karşılayacaktım. Ama yine de satsam iyi olur diye

düşündüm kapıyı iterken. Betty gülümseyerek kasanın arkasında oturuyor, bir kâğıt parçasıyla yelpazeleniyordu.

— Hatırım için şu elmalı tartı bir tat, dedim.

Gülümsemekse gülümsüyordu, yüzü cilayla parlatılmış gibiydi. Gören de ona evlenme teklifi yaptığımı sanabilirdi.

— Biliyor musun, diye sürdürdüm, yine de fazla hayal kurmamak gerekiyor. Şu sıralar işlerin çok kötü gittiğini söylüyorlar, bu genel bir durum. Eğer bugün hiçbir şey satmazsam şaşırmayacağım, dünya ekonomisinin kurbanıyım.

— Ha ha! dedi.

— Şahsen, bunda gülünecek bir şey görmüyorum. Ama meselelere gerçekçi bakıyorum.

Elindeki kâğıtla yelpazelenme biçimi beni işkillendiriyordu, kaldı ki kış ayındaydık, havanın açık olmasına karşın olağanüstü bir sıcak yoktu. Hafif rüzgârlı olduğu bile söylenebilirdi. Birdenbire donakaldım, sanki çiviye basmışım gibi rengim attı.

— Olamaz! dedim.

— Oldu.

— Hassiktir, olamaz, seni burada hepi topu on dakika bıraktım!..

— Oh, bana yetti de arttı bile... Sipariş formunu görmek ister misin?..

Gözlerimi bir türlü ayıramadığım kâğıdı bana uzattı. Yıkılmıştım. Elimin tersiyle kâğıda vurdum:

— Güzel Allahım, satan neden ben değilim?.. Söylesene ha?!!..

Gelip koluma asıldı, başını omzuma dayadı:

— Aa ama bunu sen sattın, senin sayende oldu!..

— Eee, tabii. Ama yine de...

Şeytanın bir piyanonun arkasında sırıtıp sırıtmadığından emin olmak için şöyle bir etrafa baktım. Bir defa daha fark ettim ki hayat insanı her yönden çökertmeye çalışıyor, ona saygılarımı sunuyor, böyle ufak darbeler indirdiği için ona

teşekkür ediyordum. Betty'nin saçlarını kokladım, evet, ben de sahtekârlık yapmasını bilirim, bu kadar kolay yenilmeyeceğim. Daha da kararlı olmak için elmalı tartı çıtır çıtır yedim, mucize gerçekleşmiş, fırtına homurdanarak benden uzaklaşmıştı. Sütliman bir denizle karşı karşıyaydım.

— Bence bunu kutlamalıyız, dedim. Yapmak istediğin bir şey var mı?..

— Evet, Çin lokantasına gitmek isterim.

— Öyleyse gidiyoruz.

Mağazayı kapadığım için hiç rahatsız değildim. Biraz erken bir vakitti ama artık şansımı daha fazla zorlamak istemiyordum, bir piyano insanın kendini mutlu sayması için yeterli olmalıydı. Kaldırımda güneşli tarafta yürümeye başladık, o bana yaptığı satışı anlatırken sokağın sonuna geldik. İlgileniyormuş gibi yapıyordum. Aslında bu mesele beni sinirlendiriyordu, bana söylediklerini pek dinlemiyordum, götüreceğim yengeç köftelerini düşünmeyi tercih ediyordum. Yanımdaki heyecanlı kız bana ışık saçan küçük balıklar sürüsünü çağrıştırıyordu.

Bob, yukarıya bakarak dışarı fırladığı sırada tam dükkânının önünden geçiyorduk.

— Selam, Bob... dedim.

Âdemelması, korkunç bir eklem gibi dışarı fırlamıştı. İnsanda geri itme isteği uyandırıyordu.

— Tanrım! Archie kendini banyoya kilitlemiş! Dışarı çıkamıyor!.. Aman Allahım, geri zekâlı şey! Pencereden girmeye çalışacağım ama Tanrım... çok yüksek!

— Archie'nin banyoda kilitli kaldığını mı söylemek istiyorsun? dedim.

— Evet, on dakikadır Annie kapının arkasından ona dil döküyor; ama yanıt vermiyor, sürekli zırlıyor. Üstelik musluklar da açık... Hay ağzına sıçayım, ne güzel sakin sakin televizyon seyrediyordum, neden çocuk yapılır, bilmem ki?..

Betty yukarı çıkarken ben de Bob'un arkasından evin yanındaki bahçeye gittim. Çimenlerin üzerinde uzun bir merdiven vardı, kaldırması ve duvara dayaması için ona yardım ettim. Gökyüzü pırıl pırıldı. Kısa bir tereddütten sonra Bob merdivenin iki yanını yakaladı, sonra ilk iki basamağı tırmandı ve durdu.

— Hayır, yemin ederim ki yapamayacağım, gerçekten çok kötü oluyorum... diye sızlandı.

— Ne oldu?

— Sen bilemezsin... Boktan bir baş dönmesine yakalanıyorum, yemin ederim, elimde değil... Sanki idam sehpasına çıkıyor gibiyim.

Ben de akrobat değildim ama bir evin birinci katı beni çok fazla korkutmuyordu.

— İyi, in! dedim.

Ben pencereye tırmanırken o sürekli alnını sildi. Archie'yi gördüm, musluklar da sonuna kadar açılmıştı. Bob'a döndüm:

— Fazla seçeneğimiz yok, dedim.

Bana aşağıdan yılgınlık gösteren bir hareket yaptı.

— Evet, tabii ki... Şu siktiğim camı kırmaktan başka çare yok.

Dirseğimi cama geçirdim, pencereyi açtım ve içeri atladım. Kendimle gurur duydum, bu günü son anda telafi etmiştim. Muslukları kaparken Archie'ye göz kırptım, salya sümük bir haldeydi.

— Oyun güzel miydi? diye sordum.

Lavabo tıkalıydı ve her taraftan taşıyordu. Önce bunu hallettim, sonra da kapıyı açtım. Annie'yle burun buruna geldim, kucağında bebeği vardı. Annie iyi görünüyordu, sadece dudakları biraz cansızdı, bakışlarında ise yırtıcı bir ışıltı vardı, uzak durulması gereken türden.

— Merhaba, dedim. Cam kırıklarına dikkat etmek gerekiyor.

— Ohh Tanrı aşkına, Archibald, bunu niye yaptın!

Tam bu sırada Bob geldi, nefes nefeseydi. Yerdeki su birikintilerine baktı, sonra gözlerini bana doğru kaldırdı:

— Üç yaşındaki bir piç kurusunun neler yapabileceğini hayal edemezsin. Daha dün kendini az kalsın buzdolabına kapatıyordu!

Bebek ağlamaya, moraran minik yüzünü buruşturarak suratını korkunç hallere sokmaya başladı.

— Hay Allah, yine emzirme saati geldi... diye iç geçirdi Annie.

Elbisesinin ilk düğmelerini çözmeye başlayarak arkasını döndü.

— İyi de, dedi Bob, şimdi yerleri kim silecek? Ben!.. Vaktimi küçük canavarın eşekliklerini telafi etmekle geçiriyorum...

Archie ayaklarına bakıyor, şap şap suyla oynuyordu. Babasının söyledikleri onu hiç ırgalamıyordu. Betty onun elinden tuttu:

— Gel, birlikte masal okuyalım.

Archie'yi odasına götürdü. Bob bana kadehleri çıkarma görevini verdi, beş dakikalık işi kalmıştı. Mutfağa gittim ve tekrar Annie ile karşılaştım, göğsünün ucu iki numaranın ağzında, sandalyede oturuyordu. Ona gülümsedim, kadehleri çıkardım. Masanın üstüne dizdim. Suyun boşalma sesi duyuluyordu. Yapacak başka hiçbir işim olmadığı için masaya oturdum. Karşımdaki göğüs etkileyici bir boyuttaydı, kendimi bakmaktan alamıyordum.

— Vay be, diye dalga geçtim, şaka değil yani!..

Bana cevap vermeden önce dudağını ısırdı:

— Ya, üstelik, ne kadar sert olduklarını bilemezsin... Neredeyse canımı yakıyorlar, biliyor musun...

Gözlerini benden ayırmadan, elbisesini açtı ve diğerini çıkardı. İtiraf etmeliyim ki öyle böyle değildi. Başımı salladım.

— Dokunsana, dedi. Dokun, bak...

Bir an tereddüt ettim, sonra masanın üzerinden uzanarak göğsünü tuttum. Sıcak ve pürüzsüzdü, mavi damarlar görünü-

yordu, insanın zevkle elleyeceği türdendi. Gözlerini kapadı. Bıraktım ve kırmızı balıklara bakmak için kalktım.

Evde kesif bir süt kokusu vardı. Bunun alt kattaki sütçü dükkânıyla mı ilişkisi vardı, yoksa bu kokuyu bebeğe mi yormak gerekiyordu bilemedim. Benim gibi süt ürünlerinden hoşlanmayan biri için biraz mide bulandırıcı bir durumdu. Gazı çıkarılırken küçük beyefendi boş bakışlarla beni seyretti, daha sonra önlüğüne bir parça süt çıkardı. Ölüyorum zannettim. Allahtan Bob geldi ve bir şişe çıkardı.

— Farkındaysan bu aptallıkları hep benim dinlenme saatimde yapıyor, dedi. Oedipus sadece annesini düzmekle kalmamış, aynı zamanda babasını da öldürmüştü.

— Bob, onu yatırmak gerekiyor, diye iç geçirdi Annie.

— Bob, atıştırılacak ufak tefek bir şeyler var mı? diye sordum.

— Elbette, tabii ki... Git dükkândan istediğini al!

Annie gözünü benden ayırmıyordu. Aşağıya inmeden önce ona mezar taşı gibi soğuk bir bakış fırlattım, kolay biri olduğumun düşünülmesi beni ürkütür. Hayatta kolaylıktan kaçındıkça işlerin daha yolunda gittiğini sık sık saptamışımdır. Bir ruhumun olduğunu ve onunla ilgilenmem gerektiğini düşünmek beni asla rahatsız etmemiştir, aslında beni asla ilgilendirmeyecek yegâne şey de budur.

Dükkânın içi kararmaya başlıyordu. Bu karanlıkta çerezlerin yerini bulmam zaman aldı. Kavrulmuş bademe bayılırım. Alt tarafta oldukları için çömeldim ve küçük bir stok yapmaya başladım. Aklım bir karış havada olmalıydı ki geldiğini duymadım, sadece yanağımda hafif bir nefes hissettim. Anında beni ensemden yakaladı ve başımı bacaklarının arasına soktu. Bademleri bıraktım, derhal kendimi kurtardım ve doğruldum.

Annie delice bir transa girmiş gibiydi, ateşli gözlerle bana bakarken tepeden tırnağa titriyordu. Ben söylenmesi gereken doğru sözleri bulamadan göğüslerini elbisesinden çıkardı ve bana yapıştı.

— Acele et! dedi. Tanrım, hadi acele et!!..

Bir bacağını apış arama soktu ve şeyini bacağıma dayadı. Geri çekildim. Sanki bin metre koşmuş gibi nefes nefeseydi. Göğüsleri alacakaranlıkta daha da iri görünüyordu, müstehcen bir aklık içindeydiler ve uçları bana yönelmişti. Bir elimi kaldırdım.

— Annie... diye başladım.

Ama bileğimi havada yakaladı ve tekrar bana sürtünerek elimi göğüslerine yapıştırdı. Bu defa onu raflara doğru ittim.

— Affedersin, dedim.

Bir öfke dalgasının karnından torpil gibi fırladığını ve dükkânı kapladığını hissettim. Gözleri parlıyordu.

— Yahu neyin var senin? Derdiniz nedir? dedi ıslık gibi bir sesle.

Bana niye birdenbire siz diye hitap ettiğini merak etmiştim. Bu o kadar acayip geldi ki cevap veremedim.

— Benim neyim eksik?!!.. diye sürdürdü. Çok mu kötüyüm, beni arzulamıyor musun?..

— Arzularıma boyun eğmediğim zamanlar olur, dedim. Böylece kendimi biraz olsun özgür hissediyorum.

Bir elini yavaşça karnında gezdirerek dudaklarını ısırdı. Çocuksu bir inilti çıkardı.

— Canıma tak etti, dedi.

Ben badem kutularını toplarken, sırtını konservelerin durduğu rafa dayayarak elbisesini yukarı sıyırdı. Küçük beyaz külotu önümde yıldırım gibi zikzaklar çizdi, elimi ona doğru uzattım, daha fazla direnemeyeceğime dair ikna olmak üzereydim. Ama kendi kendime, eğer bunu yaparsan ibnesin dedim, eğer bir imge uğruna ruhunu dize getirirsen. Karar vermeden önce görüntüye iyice bir baktım. İnsan hiçbir şey değildir. Ama işte bu hiçlik bilinci onu bir şeye benzetir. Aklıma tamamen bu tür düşünceler geliyordu, bunlar ilkyardım çantamın bir parçasıydı. Onu nazikçe kolundan tuttum.

— Olanları unut gitsin, dedim. Hadi yukarı çıkıp hep birlikte içkimizi içelim. Olur mu?..

Elbisesini indirdi. Başını eğerek üstteki düğmeleri ilikledi.

— Senden çok fazla bir şey istememiştim, diye mırıldandı. Tek isteğim biraz da olsa hâlâ var olup olmadığımı öğrenmekti...

— Kafanı takma, dedim. Herkes var olduğunu bir şekilde duyurma ihtiyacını hisseder.

İki parmağımı yanağında gezdirmek için kendime izin verdim. Ama beceriksiz davranışlar harlı kömür gibidir. Bana umutsuzca baktı:

— Bir aydan fazla zamandır Bob bana elini sürmüyor, diye sızlandı. Klinikten döndüğümden beri, aman Tanrım, bu durum beni delirtiyor, sence istek duymakta haksız mıyım, onun karar vermesini mi beklemem gerekiyor?!!..

— Hiçbir fikrim yok. Kesinlikle her şey yoluna girecektir...

İç çekerek bir elini saçlarına attı.

— Evet, tabii ki yoluna girecektir. Bir gece, ben uyurken, kararını verecektir. Eminim ki bu özellikle benim yorgunluktan geberdiğim, kolumun kanadımın tutmadığı bir gece olacaktır. Gelip aletini arkamdan sokacaktır, bunu şimdiden kestirebiliyorum, uyanık olup olmadığıma bakma zahmetine bile katlanmayacaktır...

İnsan önce sadece küçük bir çatlak olduğunu sanıyor; ama biraz eğildiğinde, sonsuz bir uçurumla karşı karşıya olduğunu fark ediyor. Bazen insanın yalnızlığı sonsuz olur. İşte bu nedenle tüylerin diken diken olması icat edilmiştir, işi diş takırdatmaya kadar vardırmamak için.

Eline bir paket cips verdim ve yukarı çıktık. Mutfakta hiç kimse yoktu. Ötekilerin gelmesini beklerken kendimize iki kadeh doldurduk. Ben kendiminkini balıklarla kadeh tokuşturarak içtim.

Sonuçta Annie ve Bob bizi yemeğe alıkoydular. Israr ettiler, birbirimize baktık, Betty'ye sen karar ver, dedim, Çin lokantasına gitmek isteyen sendin, Betty, tamam, benim için fark etmez, yanıtını verdi.

— Yumurcaklar da uyuduğuna göre, huzur içinde oluruz! diye ekledi Bob.

Bob'la tekrar dükkâna indim, alışveriş yapmak için. Bu gerçekten pratik bir şeydi. Savaş durumunda piyanolardan çok daha güven verici olduğunu düşündüm. Son kullanma tarihi beş yıl sonra olan sarmısaklı peksimetler bile vardı. Süzme balık çorbası için idealdir.

— Şarabı ben ödüyorum, dedim.

Fişimi kesti, paramın üstünü aldım ve yukarı çıktık.

Kızlar yemeği hazırlarken onları yalnız bıraktık, ayaklarının altından çekildik. Onlara biraz zeytin getirdik. Yemek pişerken Bob polisiye roman koleksiyonunu göstermek için beni odasına götürdü. Bir duvarın tamamını kaplıyordu. Ellerini beline dayayarak önünde durdu:

— Günde bir tane okursan tamamını okumak için en az beş yıl gerekir, dedi.

— Bunun dışında bir şey okumaz mısın? diye sordum.

— Alt raflarda birkaç tane bilimkurgu var...

— Biliyor musun, dedim, bizleri enayi yerine koymalarına izin verdik. Pastaya dokunmaya kalkışmamamız için önümüze biraz kırıntı attılar. Sadece kitapları kastetmiyorum, meydanı boş bırakmamız için ellerinden geleni yaptılar...

— Efendim?.. Neyse eğer ilgini çekiyorsa sana birkaç tane verebilirim; ama dikkat edeceksin, özellikle de karton kapaklı olanlara.

Dağınık yatağa şöyle bir baktım. Aslında geçinip gitmeye çalışmak için vakit harcanabilirdi. Huzursuzluk, fırsatın tamamen kaybedilmemiş olmasından kaynaklanıyordu kuşkusuz.

— Mutfaktan nefis kokular gelmeye başladı, dedim. Gidip baksak iyi olur...

— Evet ama kabul et ki seni şaşırttım!

Yemekten sonra sakin bir poker partisi çevirdik, hepimizin önünde birer şarap kadehi ve kül tablası vardı. Oturduğum yerden ayı görebiliyordum. Bu haliyle hiçbir şeye benzemiyordu; ama karşıma çıktığı için mutluydum, film yapmaya gelince, açık konuşmalı, büyük ustalar bu yoldan geçmiştir. Kendimi oyuna çok fazla kaptırmamıştım. Ayla ilgilenmediğim zaman masadakileri seyrediyordum, gizem hep aynı derinlikte oluyor, kökler birbirine dolaşıyordu ve küçük bir bulut ayı hemen hemen tamamen kapadığında bir gün perdenin bir köşesini kaldırma şansı yok olup gidiyordu. Şu bu derken, kendimi tatlı bir sersemlik denizine kaptırmıştım, tıpkı bugünlerde sık sık olduğu gibi.

Zannedersem bebeğin çığlıklarıyla kendime gelmiştim. Bob küfrederek kartlarını masaya attı. Annie kalktı. Önümde hemen hemen hiç pul kalmamıştı, hiçbir şeyin farkında değildim. Daha sonra Archie uyandı ve o da ağlamaya başladı. Ağlamak derken, kulakları sağır edercesine haykırmayı kastediyorum.

Annie ve Bob kucaklarında bağıran iki yaratıkla mutfağa, yanımıza geldiler. Buradan hızla çıkmak için kendime üç saniye süre tanıdım.

— Artık sizi rahat bırakalım, dedim. Hadi ikinize de iyi uykular.

Betty'yi derhal önüme kattım ve sıvıştık. Merdivenlerin sonuna vardığımızda Bob bağırıyordu:

— Hey, sizi ağırlamak bir zevkti!

— Her şey için sağ ol Bob.

Dışarıdaki temiz hava bana iyi geldi. Betty'ye eve gitmeden önce kısa bir gezinti yapmayı önerdim. Başını sallayarak koluma girdi. Ağaçlarda şimdiden tek tük küçük yapraklar vardı ve rüzgâr onları sallıyordu, bu sayede yeni tomurcukların sokağı kaplayan kokusu hissedilebiliyordu, bu giderek güçlenen bir kokuydu.

Sokağı sessizce geçtik. Sessizliğin, iki kişi arasında bir elmas saflığına erişebildiği anlar vardır; işte biz o sırada bunu yaşıyorduk. Bütün söyleyebileceğim bu. Tabii ki sokak artık sokak olmaktan çıkmıştı, ışıklar tıpkı rüyadaki gibi kırılgandı, kaldırımlar pırıl pırıldı, rüzgâr yüzünüze çarpıyor ve içinizi tarifsiz bir mutluluğun kapladığını hissediyordunuz. İşin şaşırtıcı tarafı ise bu kadar sakin kalabilmek ve sırtınızı rüzgâra vererek, eliniz zerre kadar titremeden karşınızdakinin sigarasını yakabilmekti.

Bu tüm bir yaşamı kaplayabilecek nitelikte bir gezintiydi, herhangi bir ihtirasınızı hiçe indirgeyebilecek güçte. Elektrik yüklü bir gezinti diyebilirim, bir erkeğe hayatını sevdiğini itiraf ettirebilecek türden. Oysa, benim bunu itiraf etmem için zorlanmaya ihtiyacım yoktu. Başım havada yürüyordum, tam formumdaydım. Bir yıldızın kaydığını bile görmüştüm; ama dilek tutacak halde değildim, ya da evet evet, yüce Tanrım, cennet yakınlarda olsun ve biraz bu ana benzesin. Çakı gibi olmak ve kendini bu kadar hafif hissetmek çok hoştu, bana gençliğimi hatırlattı, bir buluşmaya giderken yoldaki konserve kutularını keyifle tekmeleyişimi. On altı yaşımda asla ölümü düşünmüyordum. Aklım beş karış havadaydı.

Bir sokağın köşesinde, içinde kauçuk ağacı olan bir çöp bidonunun önünde durduk. Atılmış olmasına karşın hâlâ çok güzeldi, gür yapraklıydı, tek sorunu susuz kalmış olmasıydı, bu kauçuğa karşı bir sevgi duydum. Sanki rezil bir takımadada can çekişen zavallı bir hindistancevizi ağacı gibiydi.

— Sence insanlar neden böyle şeyler yaparlar? diye sordum.

— Hey, bak, bir yaprak veriyor!

— ... ve neden bu yaşlı kauçuk içime işliyor...

— Aşağıya, piyanoların yanına koyabiliriz.

Zavallıyı oradan çıkardım ve koltuğumun altına aldım. Eve geldik. Yapraklar nazarlık gibi ses çıkarıyor, mika gibi parlıyor

ve bir Noel akşamı gibi dans ediyordu. Kadirşinas bir kauçuktu, ben de ona yeni bir şans tanımıştım.

Yatağa yığıldığımda gülümseyerek tavana baktım.

— Ne muhteşem bir gün! dedim.

— Evet.

— Ne dersin? Dükkânı açtığımız ilk gün bir piyano sattık, sen ve ben. Bu bir işaret değil mi?..

— Hiçbir şeyi abartma...

— Bir şeyi abarttığım yok...

— Sanki başımıza talih kuşu konmuş gibi konuşuyorsun...

Yolun kayganlaştığını hissettim. Garaja giden yola saptım:

— Ne yani, bir piyano satmanın iyi bir şey olduğunu düşünmüyor musun?..

Kazağının kollarını çıkarırken sessizce içini çekti:

— Elbette iyi bir şey.

18

— Evet Eddie, çok yüksek sesle konuşmadığımı ben de biliyorum; ama uzakta değil, şu anda duş yapıyor...

— Anladım, şimdi ben ne yapıyorum?.. Sana gönderiyor muyum?..

Banyodan su sesi gelip gelmediğini kontrol etmek için hafifçe ahizeden uzaklaştım.

— Hayır, diye fısıldadım, bunun lafını bile duymak istemiyorum. Eddie, eğer sana zahmet olmazsa, rehberde isimleri işaretledim, tek yapmanı istediğim onu bir sonraki adrese göndermen...

— Allah kahretsin, bu ne şanssızlık?..

— Ee, belki elli yaşıma gelmemi beklemeye karar verdiler.

— Ya piyanolar, nasıl gidiyor?..

— İyi, iyi, dün sabah üçüncü piyanoyu sattık.

Birbirimizi öptüğümüzü söyledik ve kapadım. Böyle bir günde romanımın bir defa daha reddedilmiş olması yine de inanılmazdı. Bu kötü tesadüfü aklımdan çıkarmakta güçlük çekiyordum, bunun için başımı silkelemem gerekmişti. Allahtan ilkbahar geliyordu ve gökyüzü bulutsuzdu. Neyse ki şimdilik Betty'nin haberi olmamıştı. Ne yaptığına bakmaya gittim, saat şimdiden ona yirmi vardı.

Kalçalarına beyaz bir krem sürüyordu. Bu kremi biliyordum, emilmesi saatler sürüyordu, bana bulaştığı zaman hep ellerimi yıkamak zorunda kalıyordum. Ama kızlar acele etmesini bilmezler; bilenine hiç rastlamadım, hatta böylelerinin var olduklarından bile emin değilim.

— Dinle, dedim, sen istediğini yap, ben bir dakika sonra gidiyorum.

Hareketlerini hızlandırdı.

— İyi, tamam. Ama bana ne olduğunu niye söylemiyorsun?.. Acelen ne Allah aşkına?..

Tek kelime etmektense bacaklarımı kırardım. Ona aynı şeyleri tekrarladım.

— Dinle, diye iç geçirdim, sen ve ben birlikte yaşıyoruz değil mi ve her şeyi paylaşmaya çalışıyoruz. O halde eğer sana bir şey göstereceğim dediysem bunun yeterli olması gerekir, senin azami sürati göstermen gerekir.

— İyi, iyi, tamam, acele ediyorum.

— Canın cehenneme, seni arabada bekliyorum.

Ceketimi aldım ve aşağıya indim. Hafif bir rüzgâr vardı, gökyüzü masmaviydi, güneş pırıl pırıl parlıyordu, planım mükemmel işliyordu, her şey bir atom saati kadar dakikti. Onun kesinlikle biraz gecikeceğini tahmin etmiş, bunu hesaba katmıştım, her şey kılı kırk yararak hesaplanmıştı. Adam, buzdolabından çıktıktan sonra en az iki saat dayanacağına yemin

etmişti. Saatime bir göz attım. Daha kırk beş dakika vardı. Kornaya bastım.

Saat tam onda kaldırıma fırladığını gördüm ve yola koyulduk. Oyunu büyük bir ustalıkla yönetiyordum. Önceki gün arabayı yıkatmış, koltuklara elektrik süpürgesi tutmuş, küllükleri boşaltmıştım. Bu günün dört dörtlük geçmesini istiyordum, hiçbir şeyi şansa bırakmadan. Eğer tam bu sırada gece olmasını ya da gökyüzünün çizgili olmasını isteseydim, en ufak bir sorunum olmazdı, her istediğimi yapıyordum.

Gözlerimin parladığını ondan gizlemek için gözlüklerimi taktım ve şehir dışına çıktık. Biraz çorak, ıssız bir yerdi; ama bu hoşuma gidiyordu, toprağın nefis bir rengi vardı, bana biraz tanıştığımız yeri hatırlatıyordu; bungalov faslını. Sanki o zamandan bu yana bin yıl geçmiş gibi geliyor.

Yanımda, yerinde duramadığını hissediyordum. Ha ha, zavallım. Bir sigara yaktı, yarı gülümseyerek, yarı sinirli bir halde.

— Yahu amma uzakmış... Kuzum nedir bu?..

— Sabırlı ol, dedim. Bana bırak...

Biraz vakit aldı; ama sonunda kendini manzaranın tekdüzeliğine koyverdi, başını yana çevirerek arkaya yatırdı. Müziği çok açmadım, yolda hiç kimse yoktu, doksan yüz ile gidiyordum.

Nihayet ağaçlıklı bir tepeyi geçtik, yine de çevrede pek ağaç yoktu ve insan bütün bu ağaçların burada ne için toplandıklarını merak edebilirdi. Ama bunu dert etmiyordum, benim bütün gördüğüm burasının muhteşem bir yer olduğuydu, hiçlikten doğmuş izlenimi yaratması beni hiç ilgilendirmiyordu. Yol virajlarla ilerliyordu. Sağdaki toprak yola saptım. Betty gözlerini koca koca açarak koltuğunda doğruldu.

— Ya Allah aşkına, sen ne halt karıştırıyorsun?.. diye mırıldandı.

Sessizce gülümsedim. Son yüz metrelerde araba sarsılmıştı, bir ağacın altında durdum. Işık mükemmeldi. Sessizliğin çökmesini bekledim.

— Güzel, şimdi in! dedim.

— Beni burada mı boğazlayıp ırzıma geçeceksin?

— Evet, olabilir.

Kapısını açtı.

— Eğer senin için fark etmiyorsa, önce ırzıma geçmeni yeğlerim.

— Hımm, düşünmem lazım.

Eğimli bir arazinin dibindeydik, epeyce açıklık bir yerdi ve toprakta açık sarıdan koyu kırmızıya doğru giden bir renk geçişi vardı, bu harika bir etki yaratıyordu, son geldiğimde bunu seyretmek için oturmuştum. Betty yanımda ıslık çaldı.

— Hey... ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?..

Zaferimin tadını çıkardım. Burnumun ucunu tutarak Mercedes'in bir kanadına yaslandım.

— Buraya gelsene, dedim.

Kolumu boynuna doladım:

— Bak, şu yaşlı ağacı görüyor musun, tam tepede, sol tarafta, bir dalı kırık?

— Evet, evet.

— Ya şurada, sağ tarafta, dizlerini karnına çekmiş oturan bir insana benzeyen şu büyük kayayı?

Biraz heyecanlandığını hissettim, sanki beyninde küçük bir fitil ateşlemiştim.

— Evet, görüyorum. Tabii ki!

— Ya ortadaki kulübeyi, onu da gördün mü? Şirin değil mi?..

Onu bir avuç patlamış mısır gibi hoplatıyordum, çevresinde ateş yakmıştım. Başını sallayarak tırnaklarını koluma geçirdi.

— Lafı nereye getirmek istediğini anlamıyorum...

— Buraya tapıyorum, dedim. Ya sen?..

Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve bilezikleri bir avuç bozuk para gibi ses çıkardı. Saçlarının altın sarısı koyun kürkü yakasına düşüşünü seyrettim. Gülümsedi.

— Evet... Burası insanda sanki her şey yerli yerindeymiş ve hiçbir eksik yokmuş hissini uyandırıyor. Bana göstermek istediğin bu muydu bilmiyorum; ama seninle aynı görüşteyim, burası harika bir yer.

Saatime bir göz attım. Vakit gelmişti.

— İyi, öyleyse burası artık senin, dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Cebimden evrakları çıkardım ve ona uzattım.

— Ayrıca, arazin yaşlı ağaçtan oturan insana benzeyen şu kayaya kadar uzanıyor ve buraya kadar iniyor. Kulübenin kapısı anahtarla kilitleniyor.

Aklı başına geldiğinde sevinçli bir inilti çıkardı. Kollarıma atılacaktı ama onu bir hamlede durdurdum:

— Bir dakika daha dur, dedim.

Arabanın bagajını açmaya gittim. Eğer herif beni kandırmadıysa, hâlâ vaktim vardı. Frambuazlı pastayı kutusundan çıkardım ve bir parmak attım. Harika, o salak doğru söylemişti. Pastayı Betty'ye getirdim, kıpkırmızı kesilmişti.

— Nice yıllara! dedim. Hemen yemek lazım. Otuz yaşının şerefine.

Onu titrerken göreceğimi ummamıştım. Pastayı arabanın üzerine koydum ve kolundan yakaladım.

— Şimdi gel de bagajda ne olduğunu gör, dedim.

Bütün bunları önceki günden beri hazırlıyordum, marketten her türlü erzağı almıştım, lüks maddelerin bazılarının etiketlerini çıkarmayı bile başarmıştım.

— Burada üç gün geçirebilmemiz için gereken her şey var, dedim. Eğer beni evine davet etmek istersen.

Arabaya yaslandı ve beni kendine doğru çekti. En az beş dakika sürdü bu durum; ama eğer ben ayrılmasaydım, aklı başında kalamasaydım, daha çok sürerdi:

— Frambuazlı pastanın erimesine izin vermeyeceğiz herhalde... Büyük bir aptallık olur...

Bütün nevaleyi kulübeye taşımak için iki posta yapmamız gerekti. Arazi oldukça eğimliydi ve güneş şimdiden yakıyordu. Betty dört bir yana koşuyor, yerden ilginç bir taş alıyor ya da ufuğa bakmak için elini gözlerinin üzerine koyarak duruyordu, siktir, inanamıyorum, diye tekrarlıyordu.

Ben ise tam isabet kaydettiğimi biliyordum. Turnayı gözünden vurmuştum. Kulübe bile hoşuna gitmişti, küçük salaş bir kulübeden başka bir şey değildi; ama o dudaklarını ısırarak parmaklarını pencerelerin çerçevelerinde gezdiriyor ve etrafta dört dönüp duruyordu, küllerimi yere düşürmemem gerekiyordu. Az sonra, diye düşündüm bebek evinde evcilik oynamaya koyulacağız. Tam da böyle oldu, hiçbir şey aksamadı, tek sorun şampanyayı kâğıt bardaklara koymak zorunda kalmamdı.

— Düşünüyorum da... diye mırıldandı. Düşünüyorum da, böyle bir hediye almak için otuz yıl beklemem gerekiyormuş!..

Ona göz kırptım. Kendimle gurur duyuyordum. Adam bu pastayı yüklü bir fiyata satmıştı ve ben bu cennet parçasını komik bir rakama satın almıştım, bu işi en ince ayrıntısına kadar düşünerek halletmek bir hafta sürmüştü. Bunu Bob sayesinde başarmıştım, bir sabah arabaya atlayıp buraya gelmiştik ve ben kararımı vermiştim, ona, anlıyor musun Bob demiştim, başta yeşillik bir yer satın alma niyetindeydim; ama bunun onun için çok küçük olacağını fark ettim, ona dağ eteğinde ya da deniz kenarında bir yer satın almalıyım, söyle, böyle bir yer biliyor musun?..

Şampanyayı tekrar buzluğa koydum ve bir tur atmak için dışarı çıktık. Geri döndüğümüzde şampanya tam kıvamındaydı. O uyku tulumlarını yerleştirirken ben de radyoyu ve dergileri almak için arabaya gittim. Bir kere bulaştıktan sonra medeniyetten kolay kolay kopulamıyor. Ceplerime sigara paketlerini doldurdum ve yukarı çıktım. Bir parça ot koparıp emdim.

Bir süre dalga geçerek eşyalarımızı yerleştirdik, daha sonra dışarıda bir kayanın üstünde aperitifimizi içtik. Bir hayli sıcaktı. Batan güneşe karşı gözlerimi yarı yarıya kapadım ve *bourbon*'un kesif tadını bol bol siyah zeytin yiyerek dağıttım. Zeytinler en sevdiğim türdendi, çekirdeği etinden kolayca ayrılanlardan. Dirseğime dayanarak uzandım ve tam bu sırada toprağın üzerinde küçük parlak bir şeylerin olduğunu fark ettim. Yeri yalayan güneşin altında toprak bir prenses elbisesi gibi parlamaya başlamıştı. Tanrım, olamaz, delilik bu, diye geçirdim içimden esnerken.

Betty daha klasik bir pozisyon almıştı, yoga oturuşunda, sırtı dimdik ve bakışı içe dönük bir haldeydi. Blucinini yırtacak diye düşündüm, onun için yedek bir tane alıp almadığımı hiç bilmiyordum. Bir kuşun havada uçuşunu seyrettik. *Bourbon*'umda kendimi yitirmek üzereydim. Ama onun otuzuncu yaş gününde sarhoş olduğum için beni kim suçlayabilirdi ki?..

— Böyle bir yeri satın alabilmek ne hoş, dedi. Olanaksız gibi görünüyor.

— Evraklar yasal. Merak etme!

— Hayır, bir yeri toprağıyla, kokusuyla, ufak tefek sesleriyle, ışığıyla, her şeyiyle olduğu gibi satın alabilmeyi kastediyorum!

Füme edilmiş bir tavuk budunu yavaşça ısırdım.

— Evet ama bu doğru, dedim. Buradaki her şey sana ait.

— Yani ağaçlarımın arkasından görünen şu günbatımının bana ait olduğunu mu söylemek istiyorsun?..

— Kesinlikle.

— Sessizliğin ve tepeden gelen şu hafif esintinin bana ait olduğunu mu söylemek istiyorsun?..

— Evet, anahtar teslimi, dedim.

— Yahu, bunu sana satan deli olmalı!

Hiçbir şey söylemedim. Tavuğumun üzerine bir parça mayonez sürdüm. Böyle bir yeri satın almak için deli olmak ge-

rektiğine inanan insanlar da vardı. Tavuğumu ortadan ısırdım ve sanki dünya trajik bir şekilde ikiye ayrılmış gibi geldi bana.

Yemeğin sonunda ateş yakmaya karar verdi. Ona yardım etmek istedim ama kıpırdayacak halimin olmadığını fark ettim. Özür diledim, bir sakarlık yapmamamın daha isabetli olacağını söyledim: Eğer karanlıkta sendelersem beni vadide bulursun, dedim. Gülümseyerek ayağa kalktı.

— Bak, hayatta ateş yakmasını sadece erkekler bilmez...

— Hayır ama genellikle ateşi söndürmeyi sadece onlar bilir.

Hava hemen hemen tamamen kararmıştı, pek bir şey göremiyordum. Boylu boyunca uzandım, yanağımı kayaya dayadım. Karanlıkta küçük dalların çıtırtısını işitiyordum, bu çok dinlendiriciydi. Bir de sivrisineklerin sesini duyuyordum. Neden bilmiyorum ama ateşini yaktığında gücüm geri gelmişti. Kalkmayı başardım. Ağzım kurumuştu.

— Nereye gidiyorsun? diye sordu.

— Arabadan bir şey alacağım, dedim.

Gözlerim hâlâ ateşin ışığından kamaşıyordu. Hiçbir şey görmüyordum ama yolun zorlu olduğunu gayet iyi hatırlıyordum. Asker yürüyüşünü hatırladım ve ayaklarımı iyice yukarı kaldırarak karanlıkta ilerledim. İki üç kere yere kapaklanacak gibi oldum ama genelde iyi idare ediyordum. Yarı yolda durup sarhoş sarhoş hâlâ ayakta olmanın tadını çıkardım. Sırtımdan ter damladığını hissediyordum. Ayağa kalkmaya karar verdiğimde kendime deli gözüyle bakmış, bir yarım yere yapışmaya çalışmış; ama bundan kurtulmuştum. Şimdi ise ne kadar iyi ettiğimi, ayaklarımın üzerinde dikilmekle ne kadar da haklı olduğumu fark ettim. İnsan kendini aşmaya çalıştığı zaman asla pişmanlık duymuyor, bu her zaman insanın moralini düzeltiyor.

Hafifçe burnumu çektim ve küçük gezintime devam ettim, ellerim önde, kalbim huzur içinde. Zannedersem küçük bir taş yüzünden düşmüştüm, bundan eminim, yoksa neden ayağım ok gibi öne fırlamıştı ki, neden içi bilye dolu delik bir torba

damdan düşer gibi aklıma gelmişti? Yere yapışmadan önce inanılmaz bir uyanıklık anı yaşadım, daha sonra gövdem kor gibi yandı ve komanın sınırında son sürat tepeden aşağıya yuvarlanmaya başladım.

Yolculuk arabanın dibinde bitti. Başım lastiğe çarptı. Hiçbir yerime bir şey olmamıştı ama başıma geleni anlamak için bir süre sırtüstü yattım. Altmış yaşında böyle bir düşüşün şakası olmazdı ama otuz beş yaşında insan dalga geçebiliyordu. Karanlığa rağmen kapının kolunun başımın üzerinde parladığını görmüştüm. Kola tutundum ve ayağa kalktım. Ne almaya geldiğimi hatırlamak için korkunç bir çaba sarf etmem gerekmişti, sanki kafama bir kutu tutkal devrilmiş gibiydi. Sivrisineklerle bir ilgisi vardı, hah tamam, bu hayvanları yok etmek için bir ilaç almaya gelmiştim, her şey için hazırlıklı olduğumu gayet iyi biliyordum.

Torpido gözünden sprey kutusuna aldım. Dikiz aynasındaki görüntümü görmezlikten geldim, elimi saçlarımın arasından geçirdim. İki ayağım dışarda, bir süre koltukta oturdum, tepede yanan ateşi ve arkasında tıpkı dünyanın çatısındaymış gibi dans eden kulübeyi seyrettim. Beni bekleyen zorluğu düşünmemeye çalıştım.

En azından kaybolma ihtimalim yoktu. Tek yapacağım, ışığa doğru ilerlemekti, ne var ki kendimi Himalaya'nın eteklerinde gibi hissediyordum.

Ertesi gün öğlene doğru uyandık. Kahve yapmak için kalktım, su ısınırken Betty'nin çantasından aspirin almaya gittim. Çantada bir sürü ilaç kutusu buldum.

— Bu kutular nedir? diye sordum.

Başını kaldırdı, sonra da geri indirdi.

— Ah, bir şey değil... Uyuyamadığım zamanlar için.

— Niye? Uyuyamıyor musun?..

— Önemli değil, dedim ya... Çok sık kullanmıyorum.

Bu kutuları bulmaktan rahatsız olmuştum ama bu konuda konuşmak istememiştim. Artık küçük bir kız değildi ve ona söyleyebileceklerimi o da gayet iyi biliyordu. Kutuları tek tek çantaya attım ve iki aspirin aldım. Müşkülpesentlik etmeden radyoda biraz müzik aradım. Bir kolum sıyrık içindeydi, başımın üst tarafında da bir şişlik vardı, çok abartmamak gerekiyordu.

Öğleden sonra Betty biraz çalıştı, evin önündeki arazinin birazını temizledi. Sanırım bir dahaki gelişimizde bir şeyler ekme düşüncesindeydi, dolaşırken bulduğumuz eski bir demir parçasıyla da otları kökünden söküyordu. Bir yığın toz kaldırıyordu. Bunu görünce biraz uzağa yerleştim ve kitap okumaya başladım. Hava güzeldi, taşın üstünde uyuyakalmamak için savaş vermem gerekiyordu; ama günümüzde can sıkıcı bir kitaba rast gelme ihtimali onda dokuzdu. Bir an, bütün bu herifler gerzek gerzek yazmaya devam ederken burada hiçbir şey yapmadan boş boş oturmaktan utandım. Bu beni sarstı, şaşırttı. Bir bira almaya gittim. Geçerken Betty'nin alnını sildim.

— Nasılsın, küçük kuşum, kolayladın mı?.. diye sordum.

— Hey, ben de bir tane istiyorum!

İki bira aldım ve erzakın tehlike çanları çaldığını fark ettim. Ama bunu çok dert etmedim, uzun süredir mükemmelliğin bu dünyaya ait bir şey olmadığını biliyordum, bütün yapılması gereken asılmak ve idare etmeyi öğrenmekti. İnsan aynada kendine bakınca bunu anlıyor.

Sağlığına, dedim ve kutularımızı kaldırdık. Toz bulutu dinmişti. Aşağı yukarı bir yıldır beraberdik ve bir bakıma elime geçen fırsatı doğru değerlendirebildiğimi görebiliyordum. Otuz beş yaşıma ellerim boş bir halde, neyin zahmet etmeye değebileceğine kafa yorarak girmeyi istemezdim. Bu hoşuma gitmezdi, hatta beni çökertirdi. Böyle bir durumda gecelerimi sokaklarda geçirirdim.

— Çok fazla çöp taşımamak için aklıma bir fikir geldi, dedim.

Boş kutuyu yamaçtan aşağı fırlattım ve gözümüzle takip ettik. Hemen hemen arabanın yanında durdu.

— Bu konuda ne düşünüyorsun? diye sordum.

— Fena değil... Ama bir süre sonra görüntüyü bozar herhalde.

— Anladım güzelim.

Bir işe yaramak için su bidonunu dizlerimin arasına alarak öğlen bulaşığını yıkadım, güneş batmadan önce biraz hareket etmek üzere tepeye çıktık. Yukarıda hafif bir rüzgâr vardı.

— Bu gece, rüyamda senin romanının yayımlandığını gördüm, dedi.

— Yine başlama!

Hiçbir şey söylemeden koluma girdi, dakikalar boyunca sessiz sedasız manzarayı seyrettik; tam aşağıda, yoldan bir araba geçiyordu, farları yanıyordu, ben de onu seyrediyordum. Bir süre sonra ışıkları aniden kayboldu. Ağzımı açabilmek için bir iki saniye bekledim.

— Yemek yiyelim mi? diye önerdim.

Dönüşte çöplerimizi eşeleyen bir porsuğa rastladık. Bu kadar büyüğünü hiç görmemiştim. Hayvandan bir otuz metre kadar uzakta olmalıydık. Bıçağımı çıkardım.

— Kıpırdama! dedim.

— Dikkat et!

Bıçağı havaya kaldırdım ve uzun bir nara atarak yamaçtan inmeye başladım. Bir ayıyı boğazlamak için ne yapmak gerektiğini hatırlamaya çalışıyordum ama ben aşağıya inene kadar porsuk gecenin karanlığında sıvışmıştı. Aslında aksi bir durum benim için sevimsiz bir sürpriz olacaktı, en kötü ihtimalle ona bir taş atacak ve tepkisini ölçmek için bekleyecektim.

Bu küçük olay iştahımı kabartmıştı, kurt gibi acıkmıştım. Çiğ kremalı ezmeler hazırladım. Daha sonra bugünün beni yormuş olduğunu fark ettim. Belli bir nedeni yoktu. Ama yine de pencereden atlayan insanlara ve daha önce şu ya da bu şekilde atlamış olanlara rastlayınca, birinin ortada hiç neden

yokken kendini yorgun hissetmesi çok da inanılmaz bir şey değildi. Hatta son derece normaldi. Bunu dert etmedim.

Yemekten sonra bir sigara yaktım ve Betty saçlarını fırçalamaya başladığında ben de sırtüstü düşüp kaldığım hissiyle uykuya daldım. Gece yarısı gözlerimi açtım. Porsuk camın arkasındaydı. Bakıştık. Gözleri siyah inciler gibi parlıyordu. Benimkileri kapadım.

Uyandığımızda hava kapalıydı ve öğleden sonra daha da kötüleşti. Dev bulutların teker teker ilerlediklerini ve gökyüzünün her yerini kapladıklarını gördük. Suratımız asıldı, bu son günümüzdü. Arazi her yandan daralmış gibiydi ve çıt çıkmıyordu, yeşilliklerin arasında dolaşan kuşlar ve bütün küçük yaratıklar sanki buharlaşmış gibiydi. Rüzgâr kuvvetlenmişti. Uzaktan gök gürlemesi duyulmaya başlamıştı.

İlk damlalar düşer düşmez barakaya girdik. Betty çay yaptı. Ben dışarıda tüten toprağı ve giderek kararan gökyüzünü seyrettim. Muhtemelen merkezi buradan en az bir kilometre uzakta olan rezil bir fırtınaydı. Gökyüzünde büyük şimşekler çakmaya başladı, Betty biraz korkmuştu.

— Scrabble oynayalım mı?.. diye sordum.

— Hayır, sırası değil.

Her gök gürlemesinde olduğu yerde donakalıyor ve başını omuzlarına gömüyordu. Yağmur çatıya sağanak halinde iniyordu. Yüksek sesle konuşmak gerekiyordu.

— Sonuçta sığınacak bir yerimiz olduktan sonra yağmur yağması o kadar da rahatsız edici değil, üstelik sıcak çay da var, dedim.

— Tanrım! Sen buna yağmur mu diyorsun! Bu resmen tufan!..

Aslında, haklıydı. Fırtına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. O anda bizi aradığını anlamıştım. Tam üzerimize doğru geliyordu. Bir köşede oturuyorduk, uyku tulumlarının üzerinde. Bir yaratığın barakayı yerinden sökmeye çalıştığı ve tepesine vurduğu hissine kapılmıştım. Arada sırada gözlerinden yayılan

ışığın pencerenin önünden geçtiğini görüyorduk. Betty dizlerini göğsüne çekmiş ve elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Harikaydı.

Elime iri bir damla düştüğü sırada onun sırtını okşuyordum. Gözlerimi kaldırdım ve tavanda iri damlaların oluşmaya başladığını gördüm. Etrafa daha dikkatli baktım; duvarlar da sızıntı yapıyor ve pencerelerin altında su birikiyordu, bir çamur birikintisi kapının altından sızmaya çalışıyordu. Artık baraka cehenneme dönmüştü, her taraftan şimşek çakıyor, aralıksız gök gürlüyordu. İçgüdüsel olarak başımı eğdim, bir şey yapmanın yararsız olduğunu hissediyordum. İnsanın Tanrı'yla eşit olduğunu düşünmenin hiç sırası değildi. Bugüne kadar bu konudaki bütün düşüncelerimden pişmanlık duyuyordum.

Başına bir damla düşünce Betty sıçradı. Tavana sanki şeytan görmüş gibi korku dolu bir bakış fırlattı. Uyku tulumunu dizlerinin üzerine çekti.

— Hayır olamaz, diye sızlandı. Hayır... yalvarırım!..

Fırtına birkaç yüz metre kadar uzaklaştı ama yağmurun hızı arttı. Dayanılmaz bir gürültü kopuyordu. Betty ağlamaya başladı.

Çatı konusunda en ufak bir umut yoktu. Alelacele deliklerin sayısının yaklaşık altmış olduğunu saydım ve işin nereye varacağını gayet iyi gördüm: Zemin bir göl gibi parlamaya başlamıştı. Betty'ye bakıp ayağa kalktım. Onu sakinleştirmeye çalışmanın vakit kaybı olacağını biliyordum, tek yapılacak şey onu hızla buradan çıkarmaktı, ıslak ya da kuru. En önemli eşyaları bir torbaya topladım, ceketimi yakaya kadar kapadım ve onun yanına gittim. Hiç tereddüt etmeden onu kaldırdım, incitme korkusu duymuyordum, başını kaldırmak için çenesinden tuttum.

— Elbette biraz ıslanacağız, dedim ama ölmeyiz ya!

Ona betonu bile delecek bir bakış gönderdim.

— Öyle değil mi?.. diye ekledim.

Uyku tulumunu başına koydum ve onu kapıya doğru ittim. Son anda radyomu unuttuğumu fark ettim. Onu bir naylon torbanın içine tıktım, radyonun sapını çıkarmak için torbanın dibini deldim. Betty bir milim kıpırdamamıştı. Kapıyı açtım.

Yağmur perdesinin ardından, en aşağıda duran araba ancak seçilebiliyordu. Oraya ulaşmak neredeyse imkânsız gibi görünüyordu; gök, üst üste binen dalgalar gibi aralıksız gürlüyordu ve gökyüzü görülmüyordu. Gürültü sağır ediciydi. Ona doğru eğildim:

— ARABAYA KADAR HIZLA KOŞ!! diye bağırdım.

Bir füze gibi fırlayacağını ummuyordum. Onu yerinden kaldırmış ve dışarıya çıkarmıştım. Kulübeyi kilitlemek için arkamı döndüğüm sırada yamacın bir çeyreğini katetmişti bile.

Sanki iki musluğu da sonuna kadar açıp duşun altına girmiş gibiydim. Anahtarı cebime soktum ve yola koyulmadan önce derin bir nefes aldım. Bu yolu ikinci defa yuvarlanarak gitmek istemiyordum; ama doğrusu toprak oldukça kaygandı, iki santim suyla kaplıydı.

Başımda bir tek kuru saç teli kalmadığına göre -ki bu durum vücudumun her yeri için söz konusuydu- hız ve telaşı birbirine karıştırmamaya çalıştım, ayaklarımı nereye bastığıma dikkat ederek kendimi duşa attım. Arkamdan kükreyen cehennem köpeklerine rağmen.

Betty bir hayli öndeydi. Parlak uyku tulumunun bir alüminyum tabakası gibi arabaya doğru zikzaklar çizdiğini görüyordum. Bir saniye sonra kurtulmuş olacak, dedim kendi kendime. Tam o sırada kaydım. Ama sol elimi arkaya attım ve bir yere tutundum. Belayı atlatmıştım aşağı yukarı. Daha sonra sağ elimi savurdum ve böylelikle düşmekten kurtuldum, ancak elimdeki radyo bir daire çizmiş ve taşa çarparak parçalanmıştı.

Tam ortasında bir delik açılmış ve birkaç renkli kablo dışarı fırlamıştı. Bağırdım, haykırdım; ama gök gürlemesi sesimi tamamen bastırmıştı. Anlamsız bir sinirle radyoyu elimden gel-

diği kadar uzağa fırlattım. Tiksinmiştim. Yolun geri kalanında hiç acele etmedim. Artık hiçbir şey umurumda değildi.

Direksiyona geçtim. Silecekleri çalıştırdım. Betty burnunu çekip duruyor; ama daha iyi görünüyordu, bir havluyla başını kuruluyordu.

— Hayatımda böyle fırtına görmedim, dedim.

Bu gerçekti ve bana oldukça pahalıya mal olmuştu. Ama yine de en az zararla kurtulduğumuzun farkındaydım, neden söz ettiğimi biliyordum. Bana cevap vermek yerine sabit bir şekilde camdan dışarı bakıyordu. Etrafın nasıl göründüğüne bakmak için biraz öne eğildim. Kulübe ta tepede belli belirsiz fark ediliyordu, yamaçtan aşağıya çamur dereleri iniyordu. Değişik renk tonlarını içeren ve elmas tozu gibi parıldayan toprak yok olmuştu, bütün bunlar bitmişti. Görüntü daha ziyade bok dolu akıntıların geldiği bir kanalizasyon ağzını andırıyordu. Hiçbir şey söylemedim, arabayı çalıştırdım.

Hava kararırken şehre varmıştık. Yağmur hafiflemekteydi. Bir kırmızı ışıkta Betty hapşırdı.

— Neden hiç şansımız yok?.. diye sordu.

— Çünkü biz bahtsız zavallılarız, diyerek sırıttım.

19

Birkaç gün sonra sabah kalktım ve çatıya katran sürmeye gittim. Sessizlik içinde, sakin sakin çalıştım, daha sonra radyoyu yerel bir istasyona ayarlayarak yavaş yavaş geri döndüm. Radyo biraz parazit yapıyordu.

Döndüğümde Betty eşyaların yerini değiştiriyordu.

— Son olanı duydun mu? dedi. Archie hastanede!

Ceketimi bir sandalyeye fırlattım.

— Hassiktir. Ne oldu?

Kanepeyi itmesine yardım ettim.

— Tanrım, bir tencere kaynar sütü dizlerine devirmiş!..

Masayı öbür tarafa taşıdık.

— Sen tam çıktıktan sonra Bob aradı, hastaneden telefon etti. Öğleden sonra dükkânını açmamızı istiyor.

Halıyı başka bir köşeye yaydık.

— Ağzına sıçayım, herif sineğin yağını çıkarmak istiyor, dedim.

— Hayır, öyle değil. Kadınların kaldırıma yığılıp yolu tıkamalarından ve isyan etmelerinden korkuyor.

Nasıl durduğuna bakmak için geriledi.

— Ne düşünüyorsun, böyle hoşuna gitti mi?..

— Evet, dedim.

— Biraz değişiklik oldu, değil mi?

Öğleden sonra biraz düzüştük, birdenbire üzerime bir bitkinlik çöktü, Betty yerleri silerken ben sigaralarım ve kitabımla yatakta kaldım. Piyano satmanın iyi tarafı hiçbir zaman telaşa gerek olmamasıdır. İki satış arasında sayfaları kıvırmaya gerek kalmadan *Ulysses*'i okuyacak vaktiniz olur. Yine de geçiniyorduk, faturaları ödüyor ve gerektiğinde arabamızın deposunu doldurabiliyorduk. Eddie bizden para istemiyordu, sadece mağazayı çalıştırmamızı ve piyano sattıkça stoku yenilememizi istiyordu. Biz de bunu yapıyorduk. Nakliyeyi de ben yapıyordum ve bu para da cebime giriyordu, hesapların çok fazla karışmasını istemiyordum.

İşin en güzel tarafı ise bir ayı geçirebilecek kadar para biriktirebilmemizdi. Bu durumda kendimi tamamen güvende hissediyordum. Cebinde üç kuruş ile işsiz kalmak korkunç bir şeydir, maalesef bunu yaşamıştım. Bir aylık paranın cebimde olması, bana antinükleer bir sığınak sunulmuş gibi geliyordu. Bundan daha fazla bir beklentim olamazdı. Henüz emekliliği düşünmüyordum.

Dolayısıyla acelem yoktu. Betty'yi seyrettim, pencere kenarında tırnaklarını temizlemekle ve cart kırmızı bir oje sürmekteydi, bunları yaparken gölgesi duvara vuruyordu. Muhteşemdi. Yatakta gerindim.

— Kuruması uzun sürer mi? diye sordum.

— Hayır, çok sürmez; ama yerinde olsam saate bir göz atardım...

Pantolonumu geçirecek ve boynuna bir öpücük konduracak vaktim olmuştu.

— Tek başına halledebileceğinden emin misin? diye sordu.

— Kesinlikle, dedim.

Şimdiden kaldırımda üç dört kadın birikmişti. Dükkânın kapısından içeriye bakarak ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor, yüksek sesle konuşuyorlardı. Bahçeden anahtarı aldım ve süratle yukarı çıktım. Mutfağın zeminindeki süt birikintisini fark ettim, ortasında da oyuncak bir ayı duruyordu. Ayıyı aldım ve masanın üstüne koydum. Süt artık soğumuştu.

Aşağıda kıyamet kopmak üzereydi. İndim, ışıkları yaktım. Başlarını sallıyorlardı, en çirkin olanı saatini göstererek kolunu bana doğru uzattı. Kapıyı açtım.

— Sakin olun, dedim.

Geçmeleri için bir köşeye yapışmam gerekti. En sonuncusu girdikten sonra tezgâhın arkasına geçebildim, Archie'yi ve bütün kanını kaybederek mutfak masasına damla damla süt süzen ayıyı düşündüm.

— Bana bir dilim kelle ezmesi verir misiniz?

— Tabii, dedim.

— Patron nerede, artık burada olmayacak mı?..

— Gelecek.

— HEY, EZMEYE ELİNİZİ SÜRMEYECEKSİNİZ HERHALDE??!!!..

— Hay Allah! dedim. Affedersiniz.

— İyi tamam, onun yerine bana iki dilim jambon verin. Yuvarlak olanından, kare olanını istemiyorum.

Günün geri kalanını malları dilimlere ayırarak ve iki ayağım bir pabuçta dudaklarımı ısırarak, dükkânın bir ucundan öbürüne koşturarak geçirdim. Bir yerde Bob'u anlıyordum. Eğer ben bu işi yapsaydım hiçbir kadına yaklaşamaz ve akşam olunca da televizyondaki programları seyrederdim. Abartıyorum ama yine de hayat bazen insana öyle berbat bir gösteri sunar ki nereye bakarsanız bakın çılgınlık ve delilik görürsü-

nüz. Bu caziptir, ölümün, yaşlılığın, hastalığın gelmesini beklerken yaşanması gereken budur; bu, açıkça fırtınaya doğru ilerlemek, her seferinde geceye doğru bir adım atmaktır.

Son olarak bir kilo domates verdikten sonra dükkânı kapadım, moralim sıfıra inmişti. Bu tür düşünceler farkına varmadan insanı sonsuz bir çöküşe sürükler ve eğer bu duruma bir son vermezseniz duyduğunuz korku kalbinizi sıkıştırır. Geri çark ettim ve üst üste üç muz götürdüm. Bundan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim, bir bira içmek için yukarıya çıktım. Acelem olmadığı için yerdeki sütü sildim ve ayıyı yıkadım. Ayıyı kulaklarından banyoya, küvetin üzerine astım. Günün tarzına tıpatıp uyan, gerçekdışı bir gülümsemesi vardı. Biraz onun yanında kaldım, biramı bitirene kadar. Ama kulaklarım acımaya başlamadan oradan ayrıldım.

Eve döndüğümde, Betty'yi kanepede yatarken buldum, ayaklarının dibinde bir metre boyunda bir fil vardı. Beyaz kulaklı, kırmızı bir fildi, şeffaf bir ambalaj içindeydi. Betty dirseklerinin üzerinde doğruldu.

— Onu ziyarete gitmemiz hoşuna gider diye düşündüm. Bak ne aldım...

Yaşadıklarımdan sonra, ev bana son derece sakin gelmişti, evde kalıp kendimi salıvermek isterdim. Ama bu kırmızı fil salonun orta yerinde dikili durduğu sürece başka çarem yoktu, her yerde beni gözleriyle takip edecekti.

— Tamam, gidelim, dedim.

Teselli ikramiyesi olarak bir göz kırpılmasını hak etmiştim.

— Gitmeden önce ayaküstü bir şeyler yemek istemez misin... Aç değil misin?..

— Hayır, hiç aç değilim.

Bıraktım, arabayı Betty kullandı. Hayvanı dizlerimin üstüne koydum. Ağzımda boktan bir tat vardı. Karamsarlık kupasını dudaklarına götürdüğünde ağzının yapış yapış olmasına şaşırmamak gerektiğini düşündüm. Yoldaki ışıklar delirticiydi. Hastanenin otoparkına park ettik ve girişe doğru yöneldik.

Tam kapıdan geçerken oldu, ne olup bittiğini bilmiyorum. Aslında hastaneye ilk girişim değildi, bu kokuyu tanıyor, pijamalarıyla dolaşan bütün bu insanları biliyordum, hatta ölümün tuhaf varlığını da, evet bunu da biliyordum ama asla bende böyle bir etki yaratmamıştı, asla. Kulaklarım uğuldadığında şaşırdım önce. Bacaklarımın hem gerilip hem de gevşediğini hissettim. Terlemeye başladım. Fil yere yuvarlandı.

Betty'nin karşımda birtakım hareketler yaptığını, bana doğru eğildiğini ve ağzının oynadığını gördüm; ama damarlarımda dolaşan kanın sesinden başka bir şey duymuyordum. Bir duvara yaslandım. Çok kötüydüm. Başımın içinden bir buz kütlesi geçiyordu adeta, dengemi korumam imkânsızdı. Topuklarımın üzerinde kaydım.

Birkaç saniye sonra sesler yavaş yavaş geri geldi. Sonunda her şey geri geldi. Betty yüzümü mendille siliyordu. Derin derin nefes aldım. İnsanlar bize bakmadan gelip geçmeye devam ediyorlardı.

— Yahu ne oldu sana... Beni korkuttun!!..

— Eee, hazımsızlıktan, dedim. Kesinlikle muzlar yüzünden.

Betty danışmaya gittiğinde ben de meşrubat dolabına yanaştım ve buzlu bir kola içtim. Hiç ama hiçbir şey anlamamıştım. Muzlar mı sebep olmuştu, yoksa gaipten gelen bir işaret miydi bilemiyordum.

Odaya kadar çıktık. İçerisi pek aydınlık değildi. Archie uyuyordu. Bob ve Annie yatağın iki kenarında oturuyorlardı. Bebek de uyuyordu. Fili bir kenara bıraktım, Bob ayağa kalktı, Archie'nin yeni uyuduğunu, zavallının çok acı çektiğini söyledi.

— Ucuz atlattık sayılır, diye ekledi.

Bir süre sessiz kaldık, Archie'yi seyrettik, uykusunda usulca kıpırdıyordu, saçları şakaklarına yapışmıştı. Onun için üzülüyordum ama öte yandan da içimde tarifsiz bir sıkıntı vardı ve bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bütün çabalarıma rağmen, bir türlü çözemediğim bir mesaj almış olma düşüncesinden

kendimi kurtaramıyordum. Bu sinirimi bozuyordu. İnsanın sebepsiz yere kendini kötü hissetmesi hiç hoş değildir. Yanaklarımın içini kemirip duruyordum.

Bu duyguyu bir türlü içimden atamayınca Betty'ye işaret ettim ve Bob'a kendileri için yapabileceğimiz bir şeyin olup olmadığını sordum, çekinmeden söylemesini istedim, hayır, hayır diyerek bana teşekkür etti, bunun üzerine tavandan yılanlar sarkıyormuş gibi kapıya doğru geriledim. Koridoru hızla geçtim, Betty bana yetişmekte güçlük çekiyordu.

— Yahu, şeytan mı kovalıyor? Bu kadar hızlı gitmesene!..

Holde dosdoğru ilerledik. Az kalsın sağ tarafta, iki büklüm bir halde tekerlekli sandalyede ilerleyen bir yaşlıyı devirecektim. Adamcağız arkasını döndü ama söylediklerini duymadım ve iki saniye sonra kapıya çıktım.

Gecenin temiz havası beni yatıştırdı, anında kendimi daha iyi hissettim. Perili bir evden çıkmış gibiydim. Betty ellerini kalçalarına dayadı ve endişeli bir gülümsemeyle beni seyretti.

— Yahu ne oldu? diye sordu. Şu geri zekâlı hastane seni ne hale getirdi?!..

— Herhalde karnım aç olduğu için. Kendimi biraz güçsüz hissettim...

— Az önce muzlar yüzündendi.

— Bilmiyorum. Sanırım bir şeyler yesem iyi olur. Vay be...

Basamakları indik ve aşağıya vardık, arkamı döndüm, Betty beni beklemedi. Binayı dikkatlice inceledim; ama her şey normal görünüyordu, bana neyin korkunç gelmiş olabileceğini anlayamamıştım. Aksine, oldukça düzgün ve gayet güzel aydınlatılan bir binaydı, etrafı palmiyeler ve yeni budanmış çitlerle çevriliydi. Beni neyin etkilediğini gerçekten anlayamıyordum. Kim bilir belki de zehirli muzlar yutmuştum, durup dururken içinize korku düşüren sihirli muzlar. Buna bir de loş bir odada başını sallayarak yatan yanmış, küçük bir çocuk eklenince bütün sorularınızın cevabını alırsınız. Durum bundan daha karmaşık değildi.

Yine de her şeye rağmen hafif bir sıkıntı duygusunun sürdüğünü saklarsam yalan söylemiş olurdum. Gerçi belli belirsiz bir sıkıntıydı, beni çıldırtacak düzeyde değildi.

Şehrin kuzeyinde ızgara etleri fena olmayan ve yeterince aydınlık bir yer biliyordum. Sahibi bizi tanıyordu, karısı için ona bir piyano satmıştım. Biz bara yerleşirken o da üç kadeh çıkardı.

— Ee, nasıl gidiyor? diye sordum.

— Ah, gamlar beni çileden çıkarıyor, dedi.

İçerisi çok kalabalık değildi, birkaç yalnız tip, birkaç çift ve alnında tek kırışık olmayan kısa saçlı yirmi yirmi beşlikler. Betty'nin keyfi yerindeydi. Etlerin kalitesi bir vejetaryeni dize getirebilirdi, kızarmış pateteslerim de ketçapa bulanmıştı, bütün bunlar hastanedeki küçük vukuatın tamamen aklımdan çıkmasını sağlamıştı. İçim ferahlamıştı. Tüm dünyanın gözüme hoş görünmesine ramak kalmıştı. Betty gülümseyerek bana bakıyordu, keyfime diyecek yoktu. Daha sonra spesiyal garnitürlü Süper Dev Strombolis geldi. Sadece krem şantisi yarım kilo civarındaydı.

Bu tatlının üstüne iki büyük bardak su içtim ve haliyle tuvalete gitmek zorunda kaldım. Duvara asılmış uçuk pembe pisuarlar vardı. Ortadakini seçtim. Bu aletlerin karşısına her geçtiğimde, beni şaşırtan bir doksanlık sarışın kız aklıma geliyordu; tuvalete girdiğimde kız pisuarın üzerine binmiş ve merak etmeyin aleti bir dakika içinde size bırakacağım, diyerek bana gülümsemişti. Bu kızı asla unutmayacağım, kadın özgürlüğünden çok söz edilen bir dönemdi, bu konuda sürekli beynimiz yıkanıyordu; ama beni en çok etkileyen bu kız olmuştu. Bir şeylerin değiştiğini kabullenmek gerekiyordu.

Kısa saçlı gençlerden biri içeri girdiğinde bir elimle düğmeleri açarken işte bu kızı düşünüyordum. Yanımda dikildi, gözlerini sifonun metal düğmesine dikti.

Benimki gelmiyordu ama onda da hareket yoktu. Aramızda bir ölüm sessizliği vardı. Arada sırada benim ne durumda olduğuma bakmak için bir göz atıyor ve boğazını temizliyordu. Çok bol bir pantolon ve renkli bir gömlek giymişti, benim üzerimde ise dar bir blucin ve beyaz tişört vardı. O on sekizindeydi, ben otuz beşimdeydim. Karın kaslarımı kasarak dişlerimi sıktım. Onun da aynısını yaptığını hissettim. Konsantre oldum.

Sessizlik önümden fışkıran o bildik şırıltıyla bozuldu. Gülümsedim.

— İşte bu kadar, dedim.

— Ya, ben istekli değildim, diye homurdandı.

Ben onun yaşındayken Kerouac bana yaşamını sev demişti. Benim daha çabuk işemem normaldi. Ama ezici bir zaferden güç almak istememiştim.

— Bundan yararlanmam gerek, dedim. Belki de çok uzun sürmez...

Kafasını kaşıdı. Ben ellerimi yıkarken o aynada suratını buruşturdu.

— Yeri gelmişken, dedi, düşündüm de, elimde seni ilgilendirebilecek bir şey olabilir...

Ellerimi kurulamak için onа sırtımı döndüm, nizami ölçülerdeki yirmi santimetrelik kâğıdı kopardım. Gayet keyifliydim.

— Aa, sahi mi?.. dedim.

Bana yaklaştı ve burnumun ucunda küçük bir kâğıdı açtı.

— Dolu dolu bir gram tutar, diye mırıldandı.

— İyi mal mı?

— Kesinlikle ama bunu bana sormasan daha iyi, hiç kullanmadım. Tatile gitmek için bu işi yapıyorum. Sörf yapmak istiyorum.

Tanrım bu gençlik ne kadar şaşırtıcı, diye düşündüm. Üstelik ellerini bile yıkamamıştı. Fena görünmüyordu, tattım, ne kadar diye sordum, cevap verdi. Ben kullanmayalı o kadar

uzun zaman olmuştu ki bu arada fiyatlar ikiye katlanmıştı, ağzım açık kaldı.

— Fiyatın bu olduğundan emin misin? diye sordum.

— Ya al ya da vazgeç!

Cebimden bir banknot çıkardım.

— Buna verir misin?

Herifin aklı pek yatmadı, parayı eline doğru iterek onu zorladım.

— Bununla bir bermuda alabilirsin, dedim.

Güldü. Tuvalet kapısını kilitledik, rezervuar kapağının üzerinde malı hazırladı. Malı çekmeden önce güzelce sümkürdüm. Artık kendimi yeni bir güne hazır hissediyordum, ani bir keyif duydum; ayrılmadan önce onu kolundan tuttum.

— Yine de bir şeyi unutma, dedim. Sadece kumsal ve dalgaların olduğu bir yer yoktur. Kan her yerden sızar.

Sanki ona daireyi kareye çevirmenin formülünü vermişim gibi baktı bana.

— Niye öyle söyledin? dedi.

— Dalga geçiyorum, dedim. Otuz beş yaşında insan hâlâ dalga geçip geçemediğini bilmek istiyor...

Evet, dünyanın her yıl daha kötüye gittiğini hissettiğim doğruydu ama bu saptamanın bana pek yararı olmuyordu. Ayakta kalmayı ve hayatımın bir çöplüğe dönmemesini sağlamayı tercih etmiştim. Yapabileceğim en iyi şey buydu, kendime tüm verebileceğim buydu. Sanıldığı kadar kolay değildi. Bu hayattaki biricik övünç kaynağımın, temiz bir insan olarak kalmaya çalışmak olduğuna inanıyorum. Benden daha fazlasını istememek gerekir, gücüm yok. Burnumu çekerek Betty'nin yanına gittim. Ona sarıldım. Az kalsın onu düşürecektim. İnsanlar bize bakıyordu.

— Hey, canını sıkmak istemem, diye kulağıma fısıldadı. Ama yalnız değiliz...

— Hepsinin canı cehenneme, diye yanıtladım.

Bir tabure alıp onu ikiye bükebilirdim.

Dönüş yolunda, kendimi dünyada hiçbir şeyin durduramayacağı bir zırhlı aracı kullanıyormuş gibi hissediyordum. Betty şarap içmişti, bu gece tüm dünya şarap içmişti, ben ise az çok ayık olan tek kişiydim, direksiyona yapışarak görevine sadık kalan tek kişiydim. Bütün bu kokuşmuş insanlar bana farları yakmamı işaret ediyordu. Betty bir sigara yakarak ağzıma verdi.

— Farları yakarsan belki daha iyi görürsün, ha ne dersin?..

Benim hamle yapmama fırsat kalmadan gösterge tablosuna eğildi ve farları yaktı. Daha iyiydi ama olağanüstü değildi.

— İster inan, ister inanma, dedim ama adeta gündüzmüş gibi görüyordum.

— A tabii, hiç şüphem yok.

— Gece olduğu için körleşmek gerekmiyor, öyle değil mi?..

— Evet, evet kesinlikle.

— Yahu, vallahi!..

Farklı bir şey yapma arzusundaydım ama kısa sürede şehre varmıştık, salak salak sokaklardan geçmek, yayalara dikkat etmek ve kırmızı ışıklarda durmak zorunda kalmıştım, oysa damarlarımda dinamit dolaşıyordu.

Evin önüne park ettim. Gece yumuşak, sakin ve sessizdi, belli belirsiz bir ay ışığıyla vurgulanıyordu ama maviler ve inci grileri içinde bütünün verdiği duygu müthiş güçlüydü. Temiz havayı içime çekerek karşıya geçtim, hiç uyumak istemiyordum. Betty yolun sonunda esnemeye başlamıştı, buna inanmak istemiyordum.

Yukarı çıktığımızda, kolları önde yatağa daldığını görünce, onu sarsmayı denedim.

— Hey... Bana bunu yapamazsın! diye böğürdüm. Susamadın mı, sana bir şeyler getirmemi istemez misin?..

Kısa bir süre mücadele etti. Gülümsüyordu; ama aynı zamanda da gözleri kapanıyordu, oysa ki ben bütün gece konuşabilirdim, Allah kahretsin! Benim için her şeyin son derece net olduğunu anlatarak soyunmasına yardım ettim. Beni incit-

memek için esnerken eliyle ağzını kapatıyordu. O yatağın içine girerken poposuna hafif bir şaplak indirdim. Göğüs uçları tombul bir yanak gibi yumuşacıktı. Bacaklarının arasına inmeme fırsat kalmamıştı, uyuyordu.

Radyoyu aldım ve bir bira açarak mutfağa yerleştim. Haberlere denk düştüm ama önemli bir şey yoktu. Herkes şimdiden az çok ölüydü. Günün spor karşılaşmalarının sonuçları verilmeden sesi kapattım. Ay neredeyse dolunay halindeydi, tam masanın üstünü aydınlatıyordu, öyle ki ışık yakmama gerek kalmamıştı. Oldukça dinlendiriciydi. O anda bir banyo yapmayı düşündüm. Kafam güneşli bir kış havası kadar berraktı ve eşyalara gözlerimle dokunabiliyordum. Yüz metre uzakta kırılan bir saman çöpünün sesini bile duyabilirdim. Son olarak da, bira boğazımdan aşağıya sel suyu gibi şiddetle inmekteydi. Tamam, iyi mal olduğunu kabul ediyordum ama fiyatını düşündükçe tüylerim hâlâ diken diken oluyordu.

Bir saat boyunca sandalyemden hiç kıpırdamamıştım, sadece hafif öne eğilip taşaklarımın yerinde olup olmadığını görmek için apış arama bakıyordum. Kendimi zorluyordum. Alaylı bir tebessümle ve kesik kesik soluyarak ayağa kalktım. Gerekenleri aldım, geri dönüp masaya oturdum.

Bir süre sonra üç sayfa karalamıştım. Durdum. Tek istediğim hâlâ en azından bir sayfa yazabilecek kapasitemin olup olmadığını anlamaktı, bir nehir roman yazmak değildi derdim. Tavanı seyrederek bir sigara içtim. Yazdıklarım pek fena sayılmazdı, hatta iyi denilebilirdi, bu beni çok şaşırttı. Yazdıklarımı ağır ağır yeniden okudum. Şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordum, formumun doruğunda olmadan bu tür şeyler yazdığımı hatırlamıyordum. Bir bakıma rahatlatıcı bir durumdu, tıpkı yirmi yıl aradan sonra insanın bisiklete binip pedalı çevirdiğinde yere düşmediğini görmesi gibi bir şeydi. Bu durum insanı kamçılıyordu. Ellerimi öne uzatarak titreyip titremediklerine baktım. Sanki ellerime kelepçe vurulmasını bekliyor gibiydim.

Durup dururken başıma dert açmak istemediğim için sayfaları bilinçli bir şekilde yaktım, üstelik hiç pişmanlık duymadan. Yazdığım bir şeyi bir daha asla unutmam. Bir yazarı yazar yapan da biraz bu özelliktir.

Sabaha karşı ikiye doğru, pencerenin arkasında bir kedi miyavladı. Onu içeri aldım ve bir kutu domatesli sardalye konservesi açtım. Kesinlikle bütün sokakta sadece ikimiz uyanıktık. Genç bir kediydi. Onu okşadım ve mırıldandı. Daha sonra dizlerimin üstüne çıktı. Ayağa kalkmadan önce yediklerini hazmetmesi için beklemeye karar verdim, gecenin kıpırdamadığı duygusu içindeydim. Cips paketini parmaklarımın ucuyla almak için son derece dikkatli bir şekilde arkaya doğru eğildim. Paket hemen hemen doluydu. Cipsleri masaya döktüm, bu beni biraz oyaladı.

Paket bittiğinde, bütün geceyi kucağımda mı geçireceğini sanıyor diye merak ettim. Onu aşağıya indirdim. Bacaklarıma sürtündü. Ben de gidip bir kâse süt getirdim. En azından şu söylenebilirdi, istemediğin kadar ayılarla, fillerle ve kedilerle geçen, hem ılık hem yakıcı, gizemli, önceden kestirilemez ve sonsuz beyazlıktaki günün en belirgin özelliği süt olmuştu; sütten nefret eden biri olarak bugün payıma düşeni almış ve tek bir damla bırakmamıştım. İnsana çekmediği acı bırakmayan bu önüne geçilmez güce dikkat etmek gerekir. Kediye tekrar servis yaparken sütü yavaş yavaş akıttım, duraksamadım. Günün son sınavı gibi görünüyordu, bu konularda önsezi sahibiyimdir.

Kediyi pencerenin dışına bıraktım ve o sardunya saksılarının arasında gerinirken ben de arkasından pencereyi kapattım. Biraz müzik koydum. Yatmadan önce bir bira daha götürdüm. Bir şey yapma arzusundaydım ama ruhuma hitap eden hiçbir şey yoktu. Biraz hareket etmiş olmak için Betty'nin eşyalarını toplayıp güzelce katladım.

Kül tablalarını boşalttım.

Bir sineği kovaladım.

Televizyon kanallarına baktım ama fenalık geçirmeden bir dakikadan fazla kalınacak hiçbir kanal yoktu.

Yüzümü yıkadım.

Yatağın ayakucuna oturdum, nükleer saldırı sırasında alınması gereken ilk önlemleri hatırlatan bir yazı okudum: Özellikle pencerelerden uzak durmak gerekiyormuş.

Kırılan tırnağımı düzelttim, bu arada diğerlerini de hallettim.

Hesaplarıma göre, masadaki kutuda yüz seksen yedi kesmeşeker vardı. Yatmak istemiyordum. Kedi camın arkasında miyavlıyordu.

Termometreye göz atmak için kalktım, on sekiz dereceydi. İdare ederdi.

Tarot destesini aldım ve Işığın Kararması'nı çektim. Fena değildi. Betty inleyerek döndü.

Duvardaki boya akıntısını fark ettim.

Vakit geçiyordu, bir sigara yaktım, dibe dalıyor ve beynim alevler içinde tekrar yukarı çıkıyordum. Bu kuşağın en hoş tarafı, esaslı bir yalnızlık ve nesnelerin derin anlamsızlığı konusunda oldukça deneyimli olmasıydı. Neyse ki hayat güzeldi. Yatağa uzandım, sessizlik kurşun bir zırh gibiydi. Beni bir elektrik akımı gibi delip geçen bu aptal enerjiyi yatıştırmak için gevşedim. Kendimi sükûnete ve yeni boyanmış tavanın güzelliğine verdim. Betty kıçıma bir diz geçirdi.

Ertesi gün için *Chili* yapabilirdim. Yaklaşık on üç bin gündür hayattaydım: Ne başını ne de sonunu görebiliyordum. Zift tabakasının yine de bir süre idare edeceğini umuyordum. Küçük ampul sadece yirmi beş vatlık bir ışık veriyordu ama yine de tişörtümü üstüne örttüm.

Betty'nin çantasından açılmamış bir sakız paketi aldım. Bir sakız çıkardım ve parmaklarımın arasında bir yol silindiri gibi yuvarladım. Kafayı yiyecektim: Adamların bir pakete neden

ON BİR tane koymaya karar verdiklerini anlamıyordum. Sanki bir şeyleri alabildiğine karmaşıklaştırmak gerekiyormuş gibi. Yastığımı aldım ve yüzükoyun yattım. Yatağın içinde dört döndüm. Öyle ki sonunda uyuyakaldım ve on birinciyi, sanki acılarımın kaynağı gibi, dilimle itip yuttum.

20

Birkaç günden beri aynasızlar sinirliydi. Sabahtan akşama kadar ortalıkta kol geziyorlardı ve arabaları güneşin alnında yollarda vızır vızır dolaşıyordu. Küçük bir şehrin en büyük bankasının soyulması her zaman için boktan bir durumdur. Çepeçevre on kilometrelik bir alanda kontrolden kaçabilmek için tünel kazmak gerekiyordu. Yarım kuyruklu bir piyanonun evinin penceresinden geçip geçemeyeceğini öğrenmek isteyen bir kadınla randevum vardı, yanımdan bir polis arabası geçtiği sırada ıssız bir yolda sakin sakin ilerliyordum, herif durmamı işaret etti. Geçen seferki genç polisti, hani şu güçlü kalçaları olan. Fazla vaktim yoktu ama düzgün bir şekilde sağa çektim. Yol kenarındaki bayırda katırtırnakları çıkmaya başlamıştı.

Polis benden önce dışarı çıkmıştı. Beni hatırlayıp hatırlamadığını tam olarak anlayamamıştım.

— Selam, iş bitmiyor değil mi?.. diye takıldım.

— Arabanın evraklarını görmek istiyorum, dedi.

— Beni hatırlamadınız mı?

Elini uzatmış bekliyordu, bir yandan da yorgun bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. Evrakları çıkardım.

— Bence, işi yapanlar buralı değildir, diye ekledim. Ben, gördüğünüz gibi çalışıyorum.

Bir hayli canını sıktığımı hissettim. Arabanın kaputunda parmaklarıyla bir be-bop ritmi tutturmuştu. Silahının kılıfı ışıkta kara bir panter gibi parlıyordu.

— Bagaja bakacağım, dedi.

Siktiğimin bankasıyla hiçbir ilgimin olmadığını gayet iyi bildiğini biliyordum. O da benim bunu bildiğimi biliyordu. Bu herif benden hoşlanmıyordu, bu gün gibi ortadaydı; ama neden, en ufak bir fikrim yoktu. Anahtarı kontaktan çıkardım ve burnumun ucunda salladım. Onları dikkatlice elimden aldı. Geç kalacağımın farkındaydım.

Kolu dört bir yana çevirmeden önce kilidi anahtarla kurcaladı. Kapıyı çarparak çıktım.

— Tamam, dedim. Durun ben yaparım. Size saçma gelebilir ama bu arabanın bozulmasını istemiyorum. İşim için kullanıyorum.

Bagajı açtım ve içeriye göz atabilmesi için geri çekildim. Sadece dipte eski bir kibrit kutusu vardı o kadar. Bagajı kapatmadan önce bir süre bekledim.

— Ben de bunu biraz havalandırmış oldum, dedim.

Tekrar arabaya bindim. Kontağı çalıştırmak üzereydim ki kapıyı tutarak eğildi.

— Hey.... bir dakika bekleyin! dedi. Ya buna ne diyorsunuz?!..

Başımı dışarı çıkardım. Lastiğimi elliyordu.

— Sanki biraz kabak gibi duruyor! dedi. Bunu evimin önüne saksı olarak bile koymazdım...

Anında yumuşadım, tehlikeyi sezmiştim.

— Evet, biliyorum, dedim. Bu sabah yola çıkarken gördüm, en kısa zamanda halledeceğim.

Gözlerini benden ayırmadan doğruldu. Ona şirin görünmeye çalışıyordum.

— Bu şekilde yola çıkmanıza izin veremem, dedi. Kamu güvenliği açısından tehlike oluşturuyorsunuz.

— Bakın, uzağa gitmiyorum. Çok yavaş gideceğim. Bu lastiği dönüşte değiştireceğim, emin olabilirsiniz... Nasıl oldu bilmiyorum.

Bezgin bir tavır takınarak arabadan uzaklaştı.

— Tamam... bu meseleye bir sünger çekiyorum. Ama bu arada, onun yerine stepneyi takacaksınız.

Bacaklarımdaki ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Stepnem bir polise gösterilecek halde değildi. En az yüz elli bin kilometresi vardı. Değiştirmemi istediği lastik, onun yanında yeni kalırdı. Sesim kısılmıştı. Ona sigara paketimi uzattım.

— Öhö, öhö... Kullanıyor musunuz?.. Öhö, öhö... Bu banka meselesi size bir sürü iş çıkarmış olmalı... öhö... Ee, o salakların yerinde olmak istemezdim... öhö, öhö...

— İyi de hadi çıkarın şu lastiği, daha yapacak bir sürü işim var.

Bir sigara çıkardım. Boku yemiştim, camın arkasında uzanan yola bakarak sigarayı yaktım. Beriki gözlerini kıstı.

— Size yardım etmemi mi istiyorsunuz?.. diye sordu.

— Hayır, diye içimi çektim, gerek yok. Boşuna vakit kaybedeceğiz. O da pek iyi durumda değil. Onu da değiştirecektim...

Kapıyı tuttu. Alnına bir tutam saç döküldü ama buna takılmadı.

— Prensip olarak sizi yoldan men etmem gerekir, dedi. Hatta sizi yaya olarak bile gönderebilirim. Bu durumda geri

döneceğiz ve bu lastiği değiştirmek için bir lastikçiye gideceksiniz. Arkanızdan takip edeceğim.

Bu, randevuma en az bir saat geç kalacağım anlamına geliyordu ve yarım kuyruklu bir piyano her gün satılan bir şey değildi. Az kalsın ona, ay sonunda maaş almaya insanların işini engelleyerek hak kazanamayacağını söyleyecektim. Ama güneş başına geçmiş gibiydi.

— Bakın, dedim, iki adım ileride bir randevum var. Keyfimden dolaşmıyorum, bir piyano satacağım ve bildiğiniz gibi günümüzde en ufak bir fırsatı bile kaçırmamak gerekiyor. Şu sıralar herkes çok kötü bir dönem geçiriyor... Size söz veriyorum dönüşte bu lastikleri halledeceğim. Yemin ederim.

— Hayır. Derhal yapılacak! diye bağırdı.

Direksiyonu tuttum ve sıkmamak için çaba sarf ettim oysa kollarım tahta parçaları gibi kaskatı kesilmişti bile.

— İyi, dedim, mademki bana bir ceza kesmekte direniyorsunuz, hadi yazın öyleyse. En azından bugünkü kazancımın nereye gideceğini bilirim. Ama galiba seçme şansım yok...

— Ben cezadan söz etmedim. Bu lastiği DERHAL değiştirmek gerektiğini söyledim!

— Evet, anladım. Ama bu bir satışı kaçırmama yol açacaksa ceza ödemeyi tercih ederim.

Gözlerini bana dikerek on saniye kadar sessiz kaldı, daha sonra bir adım geriledi ve yavaşça silahını çıkardı. Kilometrelerce mesafede gelen giden yoktu.

— Ya dediğimi yaparsın, diye homurdandı, ya da bu siktiğimin lastiğe bir kurşun sıkarak işe başlarım!..

Bunu yapabileceğinden bir an bile şüphe etmedim ve bir dakika sonra iki araba şehre doğru yola koyulmuştu. Artık sabahın üstüne bir çizgi çekebilirdim.

Girişte bir araba hurdası vardı. İşaret verdim ve avluya girdim. Kapının orada motor yağından kararmış, zincirle bağlı bir köpek havlıyordu. Herifin teki sundurmanın altında civataları topluyor, bize bakıyordu. O güzel ilkbahar günlerinden

biriydi, hava sıcak sayılırdı, tek bir esinti yoktu. Etraf hurda arabalarla doluydu. Arabadan indim. Genç polis de indi. Tamiri yapan herif ellerini kurulayarak köpeğe bir tekme attı. Genç polise gülümsedi:

— Hey, Richard!.. Hangi rüzgâr attı seni? diye sordu.

— İş, dostum, hep çalışıyoruz...

— Ben, lastikler için geldim, dedim.

Adam başını kaşıdı, sonra da yığınların içinde üç dört Mercedes olduğunu söyledi; ama mesele nerede olduklarını bulmaktı.

— Siz merak etmeyin, benim başka bir işim yok, diyerek sırıttım.

Onlar sundurmanın gölgesinde bira içmeye gittiler, ben de hurdaların arasına daldım. Yaklaşık yarım saat gecikmiştim. Hurdalar ısınmıştı. Güç düşmanın elindeydi. Bir tane bulabilmek için iki üç kere kaputların üzerine tırmanmam gerekmişti.

Sol ön lastik iyi durumdaydı ama ne yazık ki krikoyu almayı unutmuştum. Geri dönmem gerekti. Ortalıkta motor yağı kokusu vardı. Arabadan aletleri aldım. Diğer ikisi kasaların üzerine oturmuş laflıyordu. Bu arada kazağımı çıkardım. Önlerinden geçerken onlara selam verdim.

İşime yarayacak Mercedes'in üzerinde bir kamyonet vardı. Hiç kötümserlik yapmadan şunu söyleyebilirim ki krikoyla eğlenmiştim ve şu Allahın belası lastiği sökmeyi başardığımda ter içinde kalmıştım, tişörtüm renk değiştirmişti. Güneş tam tepedeydi. Şimdi biraz ötede yine aynı işi yapmam gerekiyordu. Sanki bir kayayı yuvarlamam gerekiyordu.

Sundurmanın altında keyifleri yerindeydi, polis bir şey anlatıyor, yalancı pehlivan bacaklarına şaplaklar indiriyordu. İşe koyulmadan önce parmakuçlarımla bir sigara aldım. Civatalar biraz sıkıydı, kolumun tersiyle alnımı sildim. Kulağım onlardaydı, acaba bir yudum içmem için beni de çağırırlar mı diye; ama şeytan azapta gerekti, lastiği çıkardığımda gülüşmelerini duyuyordum.

Sonunda bitti ve adama parayı vermeye gittim. Parayı cebine attı. Genç polis tatmin olmuş bir halde bana baktı. Ona döndüm:

— Günün birinde bir şeye ihtiyacınız olursa, hiç çekinmeyin.

— Hayır demem, diye yanıtladı.

Tek kelime etmeden arabaya doğru gittim. Kelimeler kör kurşun gibidir. Arabayı biraz ileri aldım, yarım daire çizerek geriye gittim ve öne doğru ilerledim, yola çıkmam üç saniyeden az sürmüştü. Ama bir bokluğun nasıl da bir başka bokluğa yol açabildiğini idrak etmem de bu kadar sürmüştü, daha fazla değil.

Ellerim simsiyah olmuştu, tişörtümü ve alnımdaki makine yağı lekesini saymıyorum. Bir piyano satıcısının böyle şeylerden veba gibi kaçınması gerektiğini içgüdülerimle biliyordum. Bir saat gecikmiştim. Buna rağmen eve uğramak zorundaydım, başka çare yoktu. Öyle bir durumdaydım ki ellerimi kâğıt havluya sararak araba kullanmak zorunda kalmıştım.

Merdiveni tırmanırken tişörtümü çıkararak işe başladım ve bir ok gibi fırlayarak banyoya kadar gittim. Betty külotla duruyor, aynada profilini seyrediyordu. Yerinden sıçradı.

— Ah, beni korkuttun!..

— Of, of, of, ne kadar geç kaldığımı bilemezsin!

Pantolonumu çıkarırken ona meseleyi özetledim ve duşa daldım. Fayansları silmek için kullandığımız deterjanla en büyük lekeyi temizlemeye başladım, bu arada banyonun içi buhar olmaya başlamıştı. Betty kendini seyretmeye devam ediyordu.

— Baksana, dedi, sence biraz kilo almadım mı?

— Dalga geçiyorsun, bence şu sıralar mükemmelsin.

— Sanki biraz karnım çıkmış gibi...

— Hayır, sen neden söz ediyorsun?..

Perdeden başımı uzattım.

— Hey, bir iyilik yapmak ister misin? Kadıncağızı ara, ancak şimdi çıkabildiğimi söyle, bir şey uydur...

Geldi, perdeye yaslandı, ben musluğa doğru geriledim.

— Hayır, saçmalama, dedim. Sırası değil.

Gitmeden önce bana dil çıkardı. Ellerimi yirminci defa sabunladım, o sırada telefonu kapattığını duydum. İçimden, eğer bu satışı yapamazsam bugün her şey aleyhime olacak diye geçirdim.

Arkasına geçtiğimde ahizeyi yerine koyuyordu, saçlarım ıslaktı; ama tertemizdim, tişörtüm de bembeyazdı. Kendimi affettirmek için göğüslerini okşadım, boynundan öptüm.

— Ee, ne dedi? diye sordum.

— Tamam, seni bekliyor.

— Bir, bilemedin iki saat içinde burada olurum... Çabuk hallederim.

Bana dokunmak için ellerini arkaya uzattı. Güldü.

— Dönecek olmana sevindim, diye mırıldandı, sana bir şey göstereceğim. Bu sabah çok çabuk çıktın...

— Beni iyi dinle, sana tam otuz saniye veriyorum.

Arkasını döndü ve elinde cam bir tüple geri geldi. Sakin görünmeye çalışıyordu..

— Bunu bütün gün kendime saklama fikri hoşuma gitmiyordu... Ama şimdi daha iyi oldu.

Küçük tüpü burnuma dayadı, sanki ölümün çaresi bu tüpün içindeydi. Deterjan paketlerinden çıkan saçmalıklardan biri zannettim, çünkü sırıtıyordu. Gözlerinin ötesinde bütün yüzü gülümsüyordu.

— Dur, tahmin edeyim, dedim. Kayıp Atlantis adasından gelen toz.

— Hayır, bu hamile olup olmadığımı anlamaya yarayan bir şey.

Aniden tansiyonum düşmüştü.

— Peki, sonuç ne? diye bir nefeste sordum.

— Sonuç, olumlu.

— Öyle mi, peki ya şu lanet spiral?..

— Ee, arada sırada oluyormuş.

Karşısında ne yapacağımı bilemeden kaç dakika dikildiğimi bilmiyorum ama en azından beynim yeniden çalışmaya başlayana kadar sürmüştür. Odanın havasının azaldığını hissediyordum, daha hızlı nefes almaya başladım. Gözlerini gözlerime dikmişti, bu bana biraz yardım etti. Yavaş yavaş dişlerimi gevşettim. Daha sonra o gülümsediği için ben de gülümsedim ama tam olarak nedenini bilmeden; çünkü ilk izlenimim fena halde sikildiğimiz yolundaydı. Ama belki de haklıydı, belki de yapılabilecek tek şey buydu. Kötü gidişata bir son verebilirdi. Bir süre güldük, gülmekten canım yandı. Ama onunla birlikte gülerken bana bir lenger zehir içirilebilirdi. Ellerimi omuzlarına koydum, tenini okşadım.

— Bak, dedim. Şu randevuyu halletmeme izin ver, sonra gelip seninle ilgileneceğim, olur mu?..

— Tamam, zaten, yıkanacak çamaşırlar var. Sıkılmaya fırsatım olmayacak.

Arabaya atladım ve şehir dışına çıktım. Kaldırımlarda çocuk arabasıyla giden yirmi beş kadın saydım. Boğazım kurumuştu ve ne olduğunu tam kavrayamıyordum, hiçbir zaman ciddiyetle düşünmediğim bir konuydu. Görüntüler kafamdan füze gibi geçiyordu.

Sakinleşmek için tüm dikkatimi Mercedes'i sürmeye verdim. Yol güzeldi. Hiçbir şeyin farkında olmadan polis arabasının yanından 160'la geçmiştim. Biraz ileride beni durdurdu. Yine Richard'dı. Çok güzel dişleri vardı, sağlıklı ve düzgün, cebinden bir makbuz ve bir kalem çıkardı.

— Artık bu arabayı her gördüğümde, bana bir iş çıkacağını biliyorum, diyerek hırıldadı.

Benden ne istediğini hiç bilmiyordum, bu yolda ne aradığımı da bilmiyordum. Şüphe içinde ona gülümsedim. Belki de böyle biriydi, sabahın köründen beri güneşin alnında dikilen biri...

— Anladığım kadarıyla, diye sürdürdü, birisi lastiği değiştirmenin, size deli gibi gitme hakkını vereceğini söylemiş olmalı...

Başparmağımı ve işaretparmağımı gözlerimin kenarına bastırdım. Biraz başımı salladım.

— Tanrım, aklım tamamen başka yerdeydi... diye iç geçirdim.

— Hiç merak etmeyin. Eğer kanınızda bir iki gram alkol bulursam, ayaklarınızı yere indireceğim.

— Keşke sorun bu olsaydı, dedim. Ama baba olduğumu öğrendim!..

Bir an tereddüt etti, sonra kalemi arasına sıkıştırarak defteri kapadı ve gömleğinin cebine geri koydu. Bana doğru eğildi.

— Bir sigaranız var mı? diye sordu.

Ona bir sigara verdim, sakin bir şekilde kapıma yaslandı, sigarasını içti ve salonda emekleyerek dolaşan sekiz aylık oğlunu, değişik süttozu markalarını, baba olmanın verdiği zevkleri, her şeyi ve her şeyi anlattı. Emzikler hakkında bir nutuk çektiği sırada az kalsın uyuyacaktım. Nihayet bana göz kırparak bu duruma göz yumacağını ve gidebileceğimi söylediğinde yola koyuldum.

Son kilometrelerde kendimi bir kadının yerine koymaya çalıştım, kendi kendime bir çocuk sahibi olmak isteyip istemeyeceğimi, böyle derin bir ihtiyaç hissedip hissetmeyeceğimi sordum. Ama kendimi bir kadının yerine koymayı başaramadım. Ev güzel görünüyordu. Girişin önüne park ettim ve küçük siyah çantamı alarak indim. İçi boştu; ama bunun insanlara güven verdiğini fark ettim, daha önce ellerim cebimde giderek birkaç satıştan olmuştum. Hafif kafadan kontak bir kadın taşlığa çıkmıştı. Onu elimle selamladım.

— Evet geldim, hanımefendi.

Kadının arkasından içeri girdim. Öte yandan ya bu Betty'nin yürekten istediği bir şeyse, ondan bunu esirgemeye hakkım yoktu, belki de işler hep böyle ilerliyordu, belki de bu ölüm değildi. Üstelik onun için iyi olan bir şeyin benim için de iyi olma ihtimali yüksekti. Her şeye rağmen işin ürkütücü bir yanı da vardı. Bu tür durumlar her zaman için biraz korkutu-

cudur. Salona girer girmez pencereye bir göz attım ve piyanonun rahatlıkla geçebileceğini kestirdim. Biraz dil döktüm.

Tek sorun kafamın biraz karışık olmasıydı ve beş dakikanın sonunda durumun kontrolünü kaybetmiştim:

— Bir kadının kendini kabul ettirebilmesi için çocuk yapması şart mıdır? diye sordum.

Kadın kirpiklerini kırpıştırdı. Hemen satış koşullarına girdim ve teslimat ayrıntılarına geçerek kadının kafasını karıştırdım. Issız bir yerde oturup bütün olanları sakin sakin düşünebilmeyi çok isterdim. Bu iş çocuk oyuncağı değildi. Çevreme baktığımda bir çocuğun dünyaya gelmesini gerektirecek dişe dokunur pek bir şey göremiyordum. Üstelik bu, sorunun çetrefilli yanlarından sadece bir tanesiydi. Kadın doğru yeri bulmak için salonda dört dönmeye başlamıştı.

— Sizce tam güneye mi koymalıyım? diye sordu.

— Duruma göre değişir, eğer blues çalacaksanız... diyerek düzeyi yükselttim.

Sonuçta itin tekiydim. Bunu açıkça hissediyordum. Ama insanın cesareti yok diye illa it mi olması gerekir? Tesadüfen barı fark ettim. Bara Kaptan Haddock tarzında üzgün bir bakış fırlattım. Ağzına sıçayım, diye söylendim, şu siktiğimin spiralinin kaydığını ve bunu benim fark etmemiş olduğumu düşününce. Bunalıma girmiştim. Acaba ben sadece alet mi edilmiştim, her şeyin sonunda sadece bir kadının mutluluğu mu söz konusuydu, beni düşünen yok muydu?.. Aslında bir erkeğin bundan yırtmak için en ufak bir şansı var mıydı, bilmiyordum. Kadın kadehleri çıkarırken bunalım yok olup gitmişti.

— Kâfi, dedim. Öğleden sonra içme alışkanlığım yoktur...

Bu kadehi bir dikişte içmekten kendimi alamadım, bunu çok beklemiştim. Betty'nin banyo aynasındaki hali gözümün önüne geldi. Ben orada dikilip kafayı yiyordum, oysa benden istenen tek şey duruma ayak uydurmamdı. Sonuna kadar gitmeye karar verildiğinde her zaman için yapılacak iyi bir şeyle-

rin olduğunu da biliyordum. Bir parmak kiraz likörü daha aldım.

Dönerken kendimi hiçbir şey düşünmemeye zorladım. İyice sağa geçerek, düzgün bir şekilde araba kullandım, başıma gelebilecek tek şey, trafiği engellediğim için ceza yemek olabilirdi. Ama yolda araba yoktu, tek başımaydım ve bu dünyadan kopmuş, alabildiğine ufalan bir zerrecik gibiydim.

Bir şişe içki ve meyveli dondurma almak için şehirde durdum. Bir de yeni çıkan kasetlerden birkaç tane aldım. Sanki hasta ziyaretine gidiyordum. Pek iyi bir durumda olmadığımı itiraf etmeliyim.

Geldiğimde onun neşesi yerindeydi. Televizyon açıktı.

— Laurel ve Hardy'nin bir filmi oynayacak, diye açıkladı.

Ben de tam böyle bir şey seyretme arzusundaydım, bundan iyisini hayal edemezdim. Dondurmayı ve kadehlerimizi alarak kanepeye yerleştik, konuyu hiç açmadan, dudaklarımızda bir tebessümle bütün öğleden sonrayı yayılarak geçirdik. Havası yerindeydi, tamamen rahatlamıştı, sanki şekerlemelerin atıştırıldığı ve güzel bir TV programının izlendiği, sıradan bir gündü. Kendimi biraz zorlasam, bir hiç uğruna pireyi deve yaptığımı düşünecektim.

Başlangıçta bu konuda konuşmadığı için ona minnettardım. Bu fikre alışmak için zamana ihtiyacım varken ayrıntılara girilmesinden çekiniyordum. Daha sonra gece ilerledikçe daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. Yemeğin sonunda, o dalgın dalgın sade yoğurt yerken ben parmaklarımı çıtlattım.

Yatağa girer girmez, konuyu açtım. Usul usul kalçalarını okşadım.

— Ee söyle bakalım, hamile kalma konusunda ne düşünüyorsun?..

— Oo... bunu sana hemen söyleyemem. Kesin emin olmak için test yaptırmam gerekiyor...

Bacaklarını aralayarak bana sarıldı.

— Tamam da, diyelim ki emin oldun, bu hoşuna gider mi? diye ısrar ettim.

Tüylerini parmaklarımın altında hissettim ama devam etmedim. Ikınıp sıkınabilirdi, oysa ben kesin bir yanıt almak istiyordum. Sonunda anladı.

— Ee, bu konuda çok düşünmek istemiyorum, diye açıkladı. Ama ilk izlenimim, o kadar kötü olmadığı...

Tüm bilmek istediğim buydu. Mesele açıktı. Çok belirgin bir baş dönmesi hissiyle karnına doğru indim. Sevişirken, spirali bana rüzgârda çarpıp duran bozuk bir kapı gibi geldi.

Ertesi gün test yaptırmaya gitti. Bense hayatımda ilk kez özel bir mağazanın önünde durdum ve vitrindeki her şeyi ayrıntılı bir şekilde inceledim. Oldukça korkunçtu ama er ya da geç bu yoldan geçmek gerekeceğini düşündüm. Elimi alıştırmak için içeri girdim ve iki tulum satın aldım. Bir kırmızı, bir de siyah. Tezgâhtar kız çok memnun kalacağıma garanti verdi, yıkanınca çekmeyeceklerdi.

Günün geri kalanını Betty'yi izlemekle geçirdim. Ayakları yerden kesilmişti. O elmalı tart yaparken ben de hafif sarhoş olmuştum. Çöpü, bir Yunan trajedisi havası içinde aşağıya indirdim.

Dışarı çıktığımda gökyüzü şaşırtıcı bir kızıllıktaydı, güneşin son ışınları puslu bir ışık saçıyordu. Kollarım gözüme iki üç kat daha yanık görünmüştü, kıllarım ise sarıya çalıyordu. İnsanların yemek saatiydi, sokakta hiç kimse yoktu, bu manzarayı görecek kimse yoktu. Sonuçta ben vardım. Mağaza vitrininin önüne çömeldim, tatlı ve yumuşak bir sigara içtim. Uzaktan boğuk birtakım sesler geliyordu ama sokak sessizdi. Külü nazikçe ayaklarımın arasına silkeliyordum. Hayat saçma bir basitlikten ibaret değil, korkunç karmaşıktı. Zaman zaman da yorucu. Işıkta suratımı buruşturdum, kıçına yirmi santim girmiş biri gibi. Gözlerim yaşarana kadar baktım, sonra bir araba geçti ve ayağa kalktım. Artık görülecek hiçbir şey yoktu.

Günün sonunda zavallı çöpünü indirip evine dönen bir herifften başka hiçbir şey.

İki üç günün sonunda kendimi alıştırmıştım. Beynim normal işleyişine dönmüştü. Bence evde garip bir sükûnet vardı, alışık olmadığım bir hava. Fena değildi. Betty daha hızlı soluk alıyor gibiydi, sanki uzun bir yarıştan çıkmıştı. Üzerindeki sürekli gerginliği az da olsa attığının farkındaydım.

Bunun en son kanıtı birkaç saat önce yaşanmıştı. Bir piyano satıcısının hayatta en fazla bir ya da iki kere karşılaşabileceği lanet bir karıyla uğraşıyordum. Bir hayli geçkin, ağzı leş gibi kokan ve yaklaşık doksan kilo civarında bir kızdı. Bir piyanodan diğerine koşuyor, hepsinin fiyatını üçer kere soruyor, başka taraflara bakıyor, kapakları kaldırıyor, pedallara basıyordu, dolayısıyla yarım saatin sonunda hâlâ başladığımız yerdeydik, mağaza ter kokuyordu ve onu boğma hayalleri kuruyordum. Biraz yüksek sesle konuştuğum için Betty ne oluyor diye bakmaya gelmişti.

— Tam olarak anlayamadığım, dedi kız, bununla şunun arasındaki fark...

— Birinin ayakları yuvarlak, diğerininkiler ise kare, diye iç çektim. Bakın, az sonra kapatacağız.

— Aslında, piyano ile saksofon arasında tereddüt ediyorum, diye sürdürdü.

— Eğer birkaç gün beklerseniz, kamış flütler gelecek, diye dişlerimi gıcırdattım.

Ama o dinlemiyordu, kafasını bir piyanonun içine sokmuş, içeride ne olduğuna bakıyordu. Elimle Betty'ye burama kadar geldi diye işaret yaptım.

— Toz olmak istiyorum, diye mırıldandım. Ona kapattığımızı söyle.

Yukarı çıktım ve bir daha inmedim. Büyük bir bardak soğuk su içtim. Aniden vicdan azabı çekmeye başladım. En geç beş dakika içinde Betty'nin bu gudubeti camdan dışarı fırlata-

cağını gayet iyi biliyordum. Tekrar aşağıya inecektim ama vazgeçtim. Aşağıdan hiçbir ses gelmiyordu, ne cam kırılması ne de en ufak bir çığlık. Şaşıp kalmıştım. Ama işin en inanılmaz tarafı, kırk beş dakika sonra gülümseyerek ve dingin bir yüzle yukarı çıkmasıydı.

— Bu kıza kaba davrandığını düşünüyorum, dedi. Biraz daha sakin olmalısın.

Akşam, Scrabble oynarken, üç kelime oluşturabileceğim YUMURTA'nın harflerini karıştırdım ve başka bir şey yazdım.

Genellikle teslimat yaptığım günler erken kalkıyordum. Böylece öğleden sonraları bana kalıyordu. İki üç sokak aşağıdaki bir mobilyacıda nakliye şoförü olarak çalışan tiplerle anlaşmıştım. Bu fikir, karşıdaki eve bir büfe getirdikleri gün aklıma gelmişti. Onları bir gün önce arıyordum ve sabah erkenden sokağın köşesinde buluşuyor, piyanoyu kiraladığım kamyonete yüklüyorduk, onlar kendi kamyonlarıyla beni takip ediyorlardı. Daha sonra piyanoyu taşıyorduk, dönüşte paralarını veriyordum. Ödeme sonrasında yüzlerinde hep aynı gülümseme oluyordu. Ancak kuyruklu piyanoyu yükleyeceğimiz sabah işler bu şekilde seyretmedi.

Saat yedide randevulaşmıştık ve ben sabahın köründe ilk sigaram ağzımda, kaldırımda volta atarak bekliyordum. Gökyüzü griydi, kesinlikle yağmur yağacaktı. Betty'yi uyandırmamış, yataktan tembel bir yılan gibi sıyrılmıştım.

On dakika sonra sokağın köşesinden ağır ağır kıvrıldılar, kaldırıma hafifçe sürterek bana doğru geldiler. Gerçekten çok yavaş gidiyorlardı, niye böyle sallandıklarını merak ediyordum. Yanıma geldiklerinde durmadılar bile. Şoför direksiyonun arkasında ayağa kalkmış bana çeşitli işaretler ve mimikler yaparken öteki elindeki büyük bir kartonu sallayarak cama yapıştırıyordu. Üzerinde PATRON ARKAMIZDA! yazıyordu. Derhal sorunu anlamıştım. Ayakkabımı bağlıyormuş gibi yaptım. Bir saniye sonra koyu renkli bir araba yavaşça önümden

geçti ve tabii ki gözlüklü pis herif direksiyonda oturuyordu. Dişlerini sıkmış bir halde.

Ancak bu hiç hoşuma gitmemişti. Bir piyanonun teslim edilmesi için bir tarih verdim mi iş bitmiştir. Süratle düşünmeye başladım ve Bob'un dükkânına doğru fırladım. Yukarıda ışık vardı. Yerden küçük taşlar topladım ve cama attım. Bob çıktı.

— Hassiktir, dedim, seni uyandırdım mı?..

— Pek sayılmaz, dedi, sabahın beşinden beri ayaktayım. Malum kişiyi sallamak için kalkmak zorunda kaldım.

— Bob, dinle, başım dertte. Bir piyanoyla baş başa kaldım, paçayı kurtaramaz mısın?..

— Paçayı kurtarmayı bilemem ama tabii ki sana yardım ederim.

— Harika. Bir saat içinde gelip seni alırım Bob.

Üçümüzün piyanoyu pencereden geçirebileceğimizi umuyordum. Şoför, bir dolabı tek başına altıncı kata çıkarabiliyordu. Oysa yalnızca Bob ve bana pek güvenilmeyebilirdi. Kamyonete dönüp kiralama bürosuna yöneldim. Büroda çizgili kravat takmış ve bıçak gibi ütülenmiş plili pantolon giyen bir oğlan vardı.

— İşte, dedim. Size kamyoneti getirdim. Bana indirme sistemi olan daha büyük bir şey gerekiyor.

Herif dalga geçti:

— Mükemmel bir zamanlama. 25 tonluk bir araç şimdi geldi. Sağa sola hareket edebilen bir elevatörü var.

— Bana da tam böyle bir şey gerekiyor.

— Ancak kullanmasını bilmek gerekiyor, diye sırıttı.

— Sorun değil, dedim. Bir yarı römork ile slalom yapabilirim.

İşin doğrusu araca manevra yaptırmak berbat bir şeydi ve hayatta ilk defa böyle bir aracın direksiyonuna oturmuştum. Yine de hiçbir hasara yol açmadan şehirden geçmiştim, aslında bunda şaşılacak bir şey yoktu, diğerlerinin sizden kaçınma-

sı gerektiği prensibinden yola çıkmak gerekiyordu. Gün zar zor ağarıyordu, bulutlar üst üste binmişti. Bob'u almaya gittim, onlara kruvasan götürdüm.

Mutfak masasının etrafına yerleştik ve onlarla birlikte bir kahve içtim. Dışarısı o kadar karanlıktı ki ışığı yakmışlardı. Biraz rahatsız edici bir ışıktı. Annie ve Bob haftalardır uyumamış gibi görünüyorlardı. Kruvasanları mideye indirirken, bebek huysuzluk yaptı, Archie mısır gevreği kâsesini masaya devirdi. Bob hafifçe sendeleyerek kalktı.

— Bana beş dakika izin ver, giyineyim, sonra hemen çıkarız, dedi.

Archie masadan akan sütle ellerini yıkıyor ve öteki küçük bey ise zırlamaya devam ediyordu. Neden bu kadar iğrenç şeylere tanık olmak zorunda kalıyordum ki? Annie tencereden bir biberon aldı ve birbirimizi tekrar duymaya başladık.

— Ee, diye sordum, Bob'la aranız düzeldi mi?..

— Ah... BİRAZ düzeldi denebilir ama henüz benim istediğim gibi değil, neden sordun, aklından bir şey mi geçiyor?..

— Hayır, dedim. Şu sıralar var gücümle hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Mısır gevreklerini avcunda sıkarak hamur haline getiren ufaklığa baktım.

— Sen komik birisin, dedi Annie.

— Ne yazık ki ben tam tersini düşünüyorum.

Dışarıda buluştuğumuzda, Bob yüzünü buruşturarak gökyüzüne baktı.

— Biliyorum, dedim. Vakit kaybetmeyelim.

Piyanoyu kaldırıma çıkardık ve deri kayışlarla bağladık. Daha sonra torpido gözünden kullanma kılavuzunu aldım ve kaldıracın yanına gittim. Onu çalıştırmak, sağa ve sola götürmek, kaldırmak ve indirmek, geri çekmek ya da öne uzatmak ve vinci hareket ettirmek için bir sürü düğme vardı. Tek yapılması gereken bütün bu komutların koordine edilmesiydi. Sonunda kolu çalıştırdım.

İlk denemede az kalsın Bob'un kafasını uçuracaktım, karşı tarafta gülümseyerek beni seyrediyordu. Kumandalar aşırı hassastı ve aleti bir miktar doğru hareket ettirebilmek için dakikalarca alıştırma yapmam gerekti. İşin en zor yanı sarsıntıları engellemekti.

Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama sonunda yükledim piyanoyu. Ter içinde kalmıştım. Onu akıl hastaları gibi bağladık ve yola çıktık.

Sanki nitrogliserin taşıyormuş gibi gergindim. Fırtına tepemize çöreklenmişti, ahlaken, bir Bösendorfer'in üzerine bir damla su düşmesine izin veremezdim, bunu yapamazdım. Ancak kamyon en fazla 70 yapıyordu ve hava giderek kararıyordu.

— Bob, boka sarmama ramak kaldı, dedim.

— Farkındayım ama neden brandayı örtmediğimizi anlamıyorum.

— Ya, sen gördün mü ki? Brandaya benzer bir şey gördün mü?!.. Tanrı aşkına bana bir sigara yaksana!

Çakmağı yakmak için öne eğildi. Gösterge tablosuna bir göz attı.

— Acaba ne işe yarıyor, bütün bu düğmeler?..

— Pöh, yarısını bilmiyorum.

Gaza sonuna kadar basıyordum. Sırtımdan aşağı soğuk bir ter akıyordu. Bir on beş dakika daha, dedim kendi kendime, nedir ki bu süre ve paçayı kurtarırım. Bekleyiş içimi kemiriyordu. İlk yağmur damlası cama vurduğunda yanağımın iç tarafını kemirmekteydim. O kadar kötü olmuştum ki öfkeden bağırmak istemiştim ama ağzımdan tek bir ses çıkmamıştı.

— İşte silecek düğmesini buldum, dedi Bob.

Vardığımızda evin etrafında bir tur attım ve çiçek tarhlarının arasında slalom yaparak pencerenin önüne park ettim. Kadın sevinçten uçuyordu, elindeki mendille kamyonun etrafında dört dönüyordu.

— Kendim halletmeye karar verdim, diye açıklama yaptım. Adamlarımın hepsi son anda beni ekti.

— Ah, bunun ne demek olduğunu bilirim, diye kırıttı. Bugünlerde personele güvenilmiyor!..

— Göreceksiniz, diye ekledim. Günün birinde bizi yatağımızda boğmaya gelecekler!

— Kih kih kih, diye güldü.

Kamyondan atladım.

— Hadi işe koyulalım! dedim.

— Pencereyi açmalarını söyleyeyim, dedi kadın.

Arada sırada serin ve nemli bir rüzgâr esiyordu. Saniyelerin sayılı olduğunu biliyordum. Piyano bir göl gibi parlıyordu. İçim içime sığmıyordu. Ortam, felaket filmlerini andırıyordu, bombanın tiktakından başka hiçbir şeyin duyulmadığı anı.

Piyanoyu havaya kaldırdım. Hantalca sallandı, hava patlamak üzereydi, sanki onu beynimin gücüyle durduruyordum. Pencere açılır açılmaz, dikkatlice hedefe nişan aldım ve piyanoyu içeri gönderdim. Bir cam kırılma sesi oldu ve ilk yağmur damlası elime düştü. Muzaffer bir edayla yüzümü göğe kaldırdım. Yağmur damlalarının her biri diğerinden güzel geliyordu, değil mi ki şu piyano artık güvencedeydi. Gönül ferahlığıyla kumandaları kapattım ve ne kırdığıma bakmaya gittim.

Müşteriye camın faturasını bana göndermesini söyledim ve Bob'a kayışları çözme vaktinin geldiğini işaret ettim. Düğümleri Bob atmıştı. Bir tanesini elime aldım, baktım ve gizlice Bob'a gösterdim.

— Görüyor musun Bob, diye mırıldandım, böyle bir düğümü çözmeye çalışmanın anlamı yok, öldüresiye sıkılmış. Geri kalanları, onları da böyle yapmış olduğunu düşünüyorum...

Gözlerinden öyle olduğunu anlıyordum. Cebimden western filmlerindeki S.522'yi çıkardım ve içimi çekerek bütün düğümleri tek tek kestim.

— Seni şeytan göndermiş olmalı, dedim.

Ama piyano yerine yerleşmişti ve bu iş tek bir sıyrıksız hallolmuştu, üstelik mutsuz olmamak için bazı nedenlerim de vardı. Dışarıda sicim gibi yağmur yağıyordu. Yağmurdan kurtulmayı başardığım için yağmurun deli gibi inmesinden, etrafı su içinde bırakmasından neredeyse hayvani bir zevk duyuyordum. İşin bittiğine kanaat getirmek için kadının parayı getirmeye gitmesini bekledim.

Dönüşte Bob'u bıraktım ve kamyonu acenteye iade etmeye gittim. Otobüsle döndüm. Yağmur dinmişti, yollarda yer yer su birikintileri oluşmuştu. Sabahın gerginliği beni yormuştu; ama şimdi cebim para doluydu ve bu, onu telafi ediyordu. Üstelik şoförün arkasında, tam camın karşısında oturacak bir yer bulmuştum ve ben sokakların akıp gidişini seyrederken hiç kimse gelip canımı sıkmamıştı.

Evde kimse yoktu. Betty'nin bir yere gideceğini söyleyip söylemediğini hiç hatırlamıyordum, önceki gün bana asırlar öncesi gibi geliyordu. Doğruca buzdolabına gittim, masaya bir şeyler çıkardım. Bira ve pişmiş yumurtalar buz tutmuştu. Duş yapmaya gittim ve dünyanın insana uygun bir ısıya ulaşmasını bekledim.

Mutfağa dönerken ayağım buruşturulmuş bir kâğıda çarptı. Bu tür şeyler çoğunlukla benim başıma geliyordu ama ne yapalım ki böyleydi. Her zaman yerde bir şeyler olur. Kâğıdı yerden aldım, açtım, oturdum ve okudum. Laboratuvar testinin sonuçlarıydı. Sonuç negatifti. Doğru söyledim, NEGATİF!!

Biramı açarken parmağımı kesmiş ama bunu hemen fark etmemiştim. Birayı bir dikişte içtim. Bütün belaların bana posta yoluyla gelmesi alınyazımdı herhalde. Bu bir adilik, acımasız bir bayağılık, cehennemden gelen bir işaretti. Kendime gelmem zaman aldı ve Betty'nin yokluğu acı vererek omuzlarıma çökmeye başladı. Eğer hareket etmezsem pestilim çıkacak, diye düşündüm. Ayağa kalkmak için sandalyenin arkalığına

yapıştım, parmağım kanıyordu. Parmağımı suya tutmaya karar verdim, belki de bu yüzden her yerim ağrıyordu. Lavaboya doğru ilerledim ve bu sırada çöpte kırmızı bir şey gördüm. Ne olduğunu gayet iyi biliyordum ama yine de çöpü biraz karıştırdım. Aynısının bir de siyahı vardı, bunlar bebek tulumlarıydı ve belki de yıkanmaya karşı gerçekten dayanıklıydılar –bunu asla öğrenemeyecektim– ama kesin olan bir şey vardı ki, evet bunu gözlerimle görüyordum, makas darbelerine karşı dayanıksızdılar. Bu küçük ayrıntı beni çökertti. Betty'nin haberi nasıl karşıladığına dair bana fikir vermiş oldu. Görünürde sırf parmağımın ucunda kan damlacıkları vardı; ama aslında bütün vücudum kanıyordu, aslında Dünya ekseni üstünde dengesini yitirmişti.

Kendimi kontrol ettim, düşünmeye ihtiyacım vardı. Parmağımı suya tuttum ve yara bandıyla sardım. İşin kötüsü, iki nedenle acı çekiyordum, Betty'nin neler hissetmiş olduğunu çok iyi biliyordum, beynimin bir yarısı bununla felç olmuştu ve ayrıca bağırsaklarım kaynıyordu. Onu aramaya gitmem gerektiğini biliyordum ama bir an buna gücümün yetmeyeceğini düşündüm, az kalsın yatağa uzanacak ve acımasız bir kar fırtınasının düşüncelerimi silip süpürerek beni uyuşturmasını bekleyecektim. Bir cebim para dolu, bir parmağım da yaralı bir halde odanın ortasında kalakalmıştım. Daha sonra kapıyı kapayıp sokağa çıktım.

Bütün öğleden sonra boşu boşuna onu aradım. Gözümü kaldırımlara dikerek şehrin bütün sokaklarını iki üç kere dolaştım, uzaktan ona benzeyen kızların ardından koştum, kafelerin önünde yavaşladım, kalabalık yerleri araştırdım, ıssız sokaklardan ağır ağır geçtim ve yavaş yavaş hava kararmaya başladı. Benzin almaya gittim. Ödeme sırasında cebimdeki para destesini çıkarmak zorunda kaldım. Herif, siperinde yağ lekeleri olan bir ESSO şapkası takıyordu. Bana kuşkulu bir bakış attı.

— Bir kilisenin kasasını soydum, diye yanıtladım.

Betty o anda rahatlıkla beş yüz kilometre uzakta olabilirdi ve bu gezintiden elime geçen tek şey berbat bir baş ağrısıydı. Artık onu bulabileceğim bir tek yer vardı, o da evdi, ancak bir türlü karar veremiyordum. Eğer onu orada bulamazsam, bir daha asla bulamayacağımı düşünüyordum. Son kozumu oynamakta tereddüt ediyordum. Orada olma ihtimali milyonda birdi ve ondan sonra başka şansım kalmıyordu. Neon ışıklarının altında biraz daha dönüp durdum, daha sonra bir cep feneri almak ve bir ceket giymek üzere eve döndüm.

Birinci katta ışık vardı. Bu beni şaşırtmadı. Ateşte bir şey unutmuş ya da muslukları sonuna kadar açık bırakmış da olabilirdim. İçinde bulunduğum ruh halinde evi alevler içinde bulsaydım bile umrumda olmazdı. Yukarı çıktım.

Mutfak masasında oturuyordu. Aşırı makyaj yapmıştı ve saçları kırpık kırpık kesilmişti. Bakıştık. Bir yandan nefes alıyor ama öte yandan da boğuluyordum ya da bunun gibi bir şey oluyordu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sofrayı kurmuştu. Yemeği getirmek için tek kelime etmeden ayağa kalktı. Domates soslu köfte vardı. Karşılıklı oturduk ve suratını astı, buna çok uzun süre dayanamadım. Eğer o anda ağzımı açsaydım, inlemeye başlardım. Başında sadece üç ya da dört santimlik saç tutamları kalmıştı, rimeli akıyor ve ruju her taraftan taşıyordu. Gözlerini bana dikti ve olabilecek en kötü şey de bu bakıştı. İçimden bir şeylerin kopacağını hissettim.

Öne doğru uzandım ve gözlerimi ondan ayırmadan iki elimi de salçalı köftenin içine daldırdım. Sıcaktı. Bir yığın köfte aldım, domates sosu parmaklarımın arasından akıyordu, hepsini olduğu gibi yüzüme buladım, gözlerime, burnuma, saçlarıma; yanıyordum ama her yerime sıvadım, yemek akıyor ve bacaklarıma damlıyordu.

Elimin tersiyle domates soslu gözyaşlarımı sildim. Hâlâ tek kelime etmemiştik. Bir süre böyle kaldık.

21

— Tanrı aşkına! dedim. Eğer düzgün durmazsan, asla yapamayacağım!!..

Ardına kadar açık olan mutfak penceresinin önündeydik ve güneş gözüme giriyordu. Saçları öylesine parlıyordu ki tutmakta güçlük çekiyordum.

— Biraz öne eğil...

İki arada bir derede iki tutam saçı düzelttim. Bu aşamaya gelebilmek, saçlarını düzeltmeme izin vermesi için üç gün gerekmişti. Aslında öğleden sonra Eddie ve Lisa gelecekti, karar vermesinin esas nedeni buydu. Bu badireyi atlatmak için üç gün gerekmişti. Yani benim için değil, onun için.

Kaldı ki kısa saç benim yeşil gözlü esmerime yakışıyordu, bu da bir şanstı. Perçemleri parmaklarımın arasına alıyor, olgunlaşmış kara buğday demetleri gibi biçiyordum. Yüzünün hali çok parlak değildi elbette ama yanaklarına biraz allık sürerek görüntüsünü düzelteceğinden emindim, punçu benim hazırlamam gerekiyordu. Tedirginlik duymasına gerek olmadığını söyledim. Şehirden gelenlerin yüzü hep soluk olur.

Haklıydım, üstelik Eddie arabasını değiştirmişti. Bu somon rengi, üstü açılabilir bir arabaydı, dolayısıyla yolda bir hayli toz yutmuşlardı, altmış yaşında görünüyorlardı. Lisa arabadan atladı.

— Ah, şekerim, saçlarını mı kestirdin?.. Böyle muhteşem olmuşsun!

Gevezelik ederek yavaş yavaş punç kabına doğru ilerledik. Kendimi övmek gibi olmasın ama dinamit gibi olmuştu. Lisa duş yapmak istedi ve kızlar kadehleriyle banyoya girdiler. Eddie baldırıma vurdu:

— Hey, seni gördüğüme sevindim, eşşoğlu eşşek!.. dedi.

— Vay, dedim.

Bir kere daha başını sallayarak etrafa bakındı:

— Vay anasını, önünüzde şapka çıkarıyorum.

Bongo için bir konserve açmaya gittim. Eddie ve Lisa'nın varlığı biraz rahatlamamı sağlamıştı. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Bu üç gün boyunca sürekli olarak, acaba bu durumu atlatacak mıyız, onu yeniden ayağa kaldırmayı başarabilecek miyim, onu biraz olsun aydınlığa kavuşturabilecek miyim diye içim içimi yiyordu. Bunu sağlamak için var gücümle uğraştım, yani içimdeki bütün cevherleri ortaya döktüm. Deli gibi mücadele ettim, ne kadar çöktüğünü görebilmiştim, bunu tasavvur etmek oldukça zordu, nasıl bir mucizeyle kurtulduğumuzu da bilmiyorum, hangi muhteşem akıntının bizi sahile sürüklediğini de. Gebermiştim. Böyle bir deneyimden sonra bir köpek mamasını açmak bana bir kasayı açmak kadar yorucu geliyordu. İki kadeh punç içtikten sonra artık havalarda uçuyordum.

Kızların banyoda gülüştüklerini duyuyordum, bu mükemmel ötesi geliyordu.

Kavuşmanın ateşi sönmeye başlayınca Eddie ve ben harekete geçtik. Kızlar bu ilk akşamı evde geçirmeyi tercih ediyorlardı, bu durumda biraz alışveriş yapmak gerekiyordu. Bu arada bize bir yatak ve Çin işi bir paravan verecek olan Bob'a uğramayı da unutmamalıydık. Punç bitmişti, dışarı çıktığımızda hava kararmaya başlamıştı. Rüzgâr yumuşaktı. Biraz salakça bir düşünceyi aklımdan çıkarabilsem neredeyse kendimi iyi hissedecektim. Elimden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordum –bu erkekle kadın arasında var olan küçük farklılıklardan biriydi– ama bu son meselede acının ne kadar eşitsiz dağıldığını tekrarlamaktan kendimi alamıyordum. Bana biraz anlaşılmaz geliyordu. Sanki boğazımda bir türlü yutmayı başaramadığım bir hava kesesi vardı.

Yatağı ve paravanı almak için Bob'a gittik, yatağı kenarlarından tutarak kaldırıma indirdik, oflaya puflaya eve kadar getirdik. Yolda canımız çıktı, yatağın yayları ötüyordu, sorun bu salak şeyin kaldırımda sürüklenememesinden kaynaklanıyordu, kollarımızla taşımamız gerekti. Yatağın yanında paravan tüy gibi hafif kalmıştı.

Nefes nefese kalarak yukarı çıktık. Kızlar bizle dalga geçtiler. Nefesim düzelirken alkolün etkisinin arttığını ve kanımın son sürat dolaştığını hissediyordum. Bu hiç de fena değildi, üç gündür ilk defa bir vücudumun olduğunu yeniden idrak ediyordum. Kızlar bize bir liste hazırlamışlardı, alışveriş için tekrar indik.

Şehre inince işimizi kısa zamanda hallettik. Arabanın bagajı dolmuştu. Bir adam Eddie'nin üzerine atılıp ona sarıldığı sırada ellerimizde birer küçük pasta kutusuyla pastaneden çıkıyorduk. Adamı biraz tanıyordum, cenaze günü görmüştüm. Elimi sıktı, kısa boyluydu, oldukça yaşlıydı ama bilekleri hâlâ güçlüydü. Rahat konuşmaları için biraz kenara çekildim, yıldızlı gökyüzünü seyrederek bir sigara içtim. Ara sıra konuş-

malarına kulak kabartıyordum. Anladığım kadarıyla da adam bizi kolay kolay bırakmak istemiyordu, Eddie'nin gelip yeni spor salonunu görmesi gerekiyordu, hemen yakındaydı, kaybedecek beş dakikamızın bile olmadığına inanmak istemiyordu.

— Ne yapalım? diye bana sordu, Eddie.

— Artık soru sormak yok, beni takip ediyorsunuz! diyerek güldü adam.

Pastaları bagaja yerleştirdik. Reddedemem, diye açıkladı Eddie, onu en az yirmi yıldır tanıyorum, o sıralar bölgedeki bütün küçük çaplı boks maçlarını düzenlemesine yardım ediyordum, birlikte iyi vakit geçirdik, o zaman henüz saçları ağarmamıştı. Gayet iyi anladığımı söyledim, ayrıca çok geç de değildi ve bu beni hiç rahatsız etmiyordu, gerçekten etmiyordu, hayır. Bagajı kapattık, adamla yola koyulduk, sokağın köşesinden döndük.

Deri ve ter kokan küçük bir salondu. İki herif ringde antrenman yapıyordu. Tenin üzerine inen eldivenlerin ve duşlarda akan suyun sesi işitiliyordu. Yaşlı adam bizi tezgâha benzeyen bir şeyin arkasına götürdü. Üç limonata çıkardı. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

— Ee, Eddie, buna ne diyorsun?.. diye sordu.

Eddie çenesine hafif bir yumruk darbesi indirdi:

— Evet, sanırım işlerin yolunda...

— Yeşil şortlu olan Joe Attila, diye sürdürdü. En son numaram. Önümüzdeki günlerde ondan bahsedildiğini duyacaksın... İstekli bir oğlan, burada, içinde var...

Eddie'nin karnına doğru uyduruk bir kroşe salladı. Yavaş yavaş sohbetten koptum. Limonatamı içerek Joe Attila'nın kırmızı eşofmanlı ve kendisinden yaşlı bir tip olan partneri üzerinde alıştırma yapmasını seyrediyordum. Joe Attila partnerini lokomotif gibi dövüyordu ve yaşlı olan, güzel, Joe, evet, devam et, çok güzel, evet Joe, diye bağırarak eldivenlerinin arkasına saklanıyordu ve Joe ona istediği kadar yapıştırıyordu. Neden

bilmiyorum ama bu gösteri beni hipnotize etmişti, beynim ateşler içindeydi. İplere yaklaştım. Bokstan hiç anlamıyordum, belki hayatımda bir ya da iki maç seyretmişimdir; ama beni sarmamıştı, özellikle de bir keresinde birinin kanı dizlerime sıçradığında. Ama yine de büyülenmiş bir halde yaşlı adama yağan yumrukları seyrediyordum, sadece eldivenlerin parlayışını ve ok gibi gidip gelişini görüyor, hiçbir şey düşünmüyordum.

Joe seansı tamamladığında Eddie ve arkadaşı yanıma geldiler. Ter içinde kalmıştım. Eddie'yi ceketinin sırtından yakaladım.

— Eddie, beni iyi dinle, bu en büyük hayalim!.. Eldivenlerle ringe çıkmak, sadece bir dakikalığına bir profesyonelle dövüşüyormuş gibi yapmak!..

Herkes güldü, en çok da Joe. Israr ettim, onlara dostlar arasında olduğumuzu, bunun eğlenmek için olduğunu, bunu bir kere yapmadan ölmek istemediğimi söyledim. Eddie kafasının arkasını kaşıdı.

— Olamaz, gerçekten mi?.. Dalga geçmiyorsun, değil mi?..

Başımı olumsuz anlamda sallayarak dudağımı ısırdım. Arkadaşına döndü:

— Vallahi, bilmem ki, sence böyle bir şey olabilir mi?..

Öteki Joe'ya döndü:

— Ya sen, sen ne düşünüyorsun aslanım? Bir dakika daha dayanabilir misin?..

Joe'nun gülüşü bana tepeden yuvarlanan bir ağaç gövdesini hatırlattı; ama o kadar heyecanlanmıştım ki buna pek aldırış etmedim. Etraftaki ışıklar gözümü kör ediyordu, hızlı nefes alıyordum. Joe iplere asıldı ve bana göz kırptı:

— İyi, ben varım, eğlenmek için küçük bir raunt yapabiliriz...

İşte tam o anda, gerçekten çok korkmuştum, sanırım bütün vücudum titremişti; ama işin en tuhaf yanı, soyunmaya başlamıştım, insanı boşluğa yönelten o aynı güç tarafından itiliyor-

dum. Beynim son kartlarını oynamaya çalışıyordu, şaşkınlık içinde saçmalıyor, olayları çarpıtarak beni engellemeye çalışıyor, bunu yapma diyordu, milyonda bir oluyor ama oluyor, belki de ölüm seni bu ringde bekliyordur, belki de Joe kafanı koparacak, kim bilir?.. Alkolün de etkisiyle birtakım marazi taşkınlıklara yöneldiğimi hissetmiştim, bu yaptığım, çok iyi bildiğim karanlık ve buz tutmuş bir göle tüyler ürpertici bir dalıştı, hep aynıydı, kaygılar içinde kıvranıyordum: Korku, gece, delilik, ölüm, yani tüm karmaşa; arada sırada gelen o korkunç anlardan biriydi. Ama benim için yeni değildi ve çaresini bulmuştum. Olağanüstü bir çaba sarf ederek ayakkabı bağlarıma eğildim ve kendi kendime ölümünü sev, ölümünü sev, ÖLÜMÜNÜ SEV!!! diye tekrarladım.

Bu işime yaramıştı. Yeniden düzlüğe çıkmıştım, diğerleri benim sorunlarıma aldırmadan gevezelik ediyorlardı. Kırmızı eşofmanlı giyinmeme yardım etti, kendimi beyaz bir şortun içinde buldum, beynim pes etmişti. Ringe çıktım. Joe Attila bana kibarca gülümsedi:

— Bu işlerden anlar mısın? diye sordu.

— Hayır, dedim, hayatımda ilk defa bu eldivenleri takıyorum.

— İyi, korkma, yavaş olacağım. Eğlenmek için buradayız, öyle değil mi?..

Hiç cevap vermedim, vücudumdan sıcak ve soğuk akıntılar geçiyordu. Joe ile aynı boydaydık, ne var ki tek ortak özelliğimiz buydu. Ondan daha güzel bir suratım vardı, omuzları benimkilerden daha genişti ve kolları benim baldırlarım kadardı. Bacaklarının üzerinde zıplamaya başladı.

— Hazır mısın? diye sordu.

Uçuyorum zannettim. Son zamanlarda içimde biriken bütün öfke ve güçsüzlük sağ yumruğuma kanalize olmuştu ve kısa bir çığlık atarak Joe'ya hayatımın yumruğunu savurdum. Eldivenlerine vurmuştum. Kaşlarını çatarak geri çekildi.

— Hey, yavaş yavaş, tamam mı?

Ateşim otuz dokuz ya da kırk olmalıydı. O yine etrafımda dönmeye başlamıştı, oysa benim ayaklarım taş kesilmişti. Solunu gösterdi ve sağıyla çeneme ancak bir sineği öldürecek hafif bir direk geçirdi. Arkamdan gülme sesleri geliyordu ve Joe etrafımda bir kelebek gibi dönüyor, eldivenlerinin ucuyla bana hafif hafif dokunuyordu. Bir an, ötekilere göz kırpmak için arkasını döndü. Ağzına bir tane indirdim. Dalga geçmemiştim.

Sonuç gecikmedi. Suratıma iki yumruk yiyerek yere serildim ve iplerin altına kadar kaydım. Eddie'nin yüzü burnumun ucundaydı.

— Hey, yahu sen deli misin?!.. Neyin var?..

— Kafanı yorma, dedim, söyle bana, kanıyor mu?..

Artık hiçbir şey hissetmiyordum, yarı baygın bir haldeydim, onun sesi ve kendiminki bir rüyadan çıkıyormuş gibi geliyordu. Soluğum kesilmişti.

— Tanrım, diye mırıldandım, bir yerlerimde kan var mı?..

— Hayır ama böyle devam edersen birazdan olacak!.. Hadi, çıkar şu eldivenleri...

İplere tutunarak ayağa kalktım. Her şey yolundaydı, ancak kendimi iki yüz kilo hissediyordum ve yüzüm yanıyordu. Joe ringin ortasında beni bekliyordu. Bacak hareketlerini sürdürüyordu, sanki erişilmez bir dağ gibiydi. Artık gülümsemiyordu.

— Ben de eğlenmek istiyorum ama abartmamak gerekiyor, dedi. Bir daha böyle bir şey yapma.

Hiç haber vermeden, var gücümle ona bir yumruk indirdim. Ustaca kaçmıştı.

— Dur, oğlum, dedi.

Aynısından bir tane daha salladım ama ne yazık ki havada kaldı. Hareket etmemesini istiyordum. Gardımı almak için kollarımı kaldırmaya mecalim yoktu; ama üzerine atıldım ve son gücümle ona bir sağ direk geçirdim, bununla bir öküzü öldürebileceğimden emindim.

Ne olduğunu bilmiyorum, hiçbir şey görmedim; ama kafamda bir patlama olmuştu, sanki koşar adımlarla cam bir kapıya geçirmiş gibiydim. Yere yapışmadan önce bir süre havada kaldım.

Bayılmamıştım. Eddie'nin suratı, biraz solgun, biraz endişeli, biraz da üzgün bir halde yanı başımda kımıldıyordu.

— Eddie, dostum... kan görüyor musun?..

— Bok ye, diye yanıtladı, sanki burnunun altında musluk var gibi!..

Gözlerimi kapadım, nefes alabiliyordum. Sadece ölmediğim için değil, aynı zamanda boğazımdan bir türlü gitmeyen hava kesesi de kaybolmuştu. Biraz uzanıp kalmak iyi gelmişti.

Etrafımda ne olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu, nerede olduğumu da bilmiyordum, ne zamanı ne de nedenini; üzerime bir örtü çekmek istedim ama kolum kıpırdamadı. Daha sonra eşofmanlı ihtiyar benimle ilgilendi, yüzüme su çarptı ve burun deliğime pamuk tıkadı.

— Bir şey yok, kırılmadı bile, dedi. Joe çok hain davranmadı, çok daha hızlı vurabilirdi!..

Eddie ağzına geleni söyleyerek duşa girmeme yardım etti. Ilık su iyi geldi, soğuk su kafamın şişini biraz indirdi. Kurulandım, giyindim ve aynaya baktım, sanki kortizon tedavisi görmüş gibiydim. Normal sayılabilecek bir yürüyüşle diğerlerinin yanına gittim, tamamen ayılmıştım. Joe takım elbise giyiyordu, spor çantası omzunda asılıydı, gülümseyerek gelişimi seyretti.

— Söyle bakalım, diye atıldı, eski bir rüyayı gerçekleştirmek iyi geldi mi?

— Öyle, dedim. Huzura kavuştuğumu hissediyorum.

Arabaya binip anacaddeyi yüzüme vuran hafif rüzgâr ve parmaklarımın ucunda bir sigarayla geçerken kendimi daha da iyi hissettim. Eddie bana kaçamak bakışlar atıyordu.

— Tabii ki, dedim, kızlara bu konuda tek kelime etmek yok...

Nutku tutulmuştu, dikiz aynasını bana doğru çevirdi.

— Yaa?.. Peki bunu nasıl açıklayacağız?.. Sivrisinek soktu mu diyeceğiz?..

— Hayır, cam bir kapıya kafamı geçirdiğimi.

Bir sabah çalar saat dörtte çaldı. Üzerine atıldım ve gürültü yapmadan kalktım. Eddie mutfaktaydı, çantaları hazırlamış, kahvesini içiyordu. Bana göz kırptı:

— İster misin? Sıcak sayılır...

Esnedim. İstiyordum. Dışarısı hâlâ karanlıktı, Eddie saçlarını ıslattı ve taradı. Formda görünüyordu. Fincanını çalkalamak için kalktı.

— Çok sallanma, dedi. En az bir saatlik yolumuz var.

Beş dakika sonra aşağıdaydık. Bu saatlerde kalkmak çok kolay değildir ama insan asla pişman olmaz. Gecenin son saatleri en tuhaf saatlerdir ve günün ilk ışıklarının verdiği ürperti hiçbir şeye değişilmez. Eddie direksiyonu bana bıraktı, hava güzel olduğu için arabanın üstünü açtık. Ceketimi boğazıma kadar iliklediem sadece. Bu küçük, güçlü bir arabaydı.

Eddie bölgeyi avcunun içi gibi biliyor, bana yolu gösteriyordu. Yol çocukluk anılarıyla doluydu sanki, gördüğümüz bir tabela ya da geçtiğimiz sessiz bir köy anlatmaya başlaması için yeterli oluyor, kısa hikâyeler birbiri ardına sıralanıyor ve gecenin içinde yitip gidiyordu.

Yolculuk toprak bir yolda sona erdi ve arabayı yolun sonuna park edip, ağaçların altına gizledik. Gece ağır ağır son buluyordu. Bagajdan eşyaları aldık, oldukça hızlı akan şırıltılı bir dere boyunca yürümeye koyulduk. Eddie kendi kendine konuşarak önden gidiyordu, on sekiz yaşındaki bir anısını anlatıyordu.

Sakin bir yerde durduk, burası derenin genişlediği bir yerdi. Her yerde çiçeklerle kaplı kayalıklar ve ağaçlar vardı. Etraf çimen, yapraklar, tomurcuklar, kızböcekleri ve tüm bu tür şeylerle kaplıydı. Yerleştik.

Eddie botlarını giyerken gün henüz ağarıyordu, o anda gözleri parlıyordu. Bunları görmek büyük bir keyif veriyordu, kendimi sakin ve gevşemiş hissediyordum. Suya yakın olmak bende her zaman bu etkiyi yaratır. Malzemelerini kontrol etti ve sonra bir kayadan diğerine adeta suda yürür gibi sıçradı.

— Göreceksin, çok zor bir şey değil... Beni izle!

Aslında sırf onu mutlu etmek için gelmiştim. Balık tutmak aman aman hoşuma giden bir şey değildi, bu yüzden yanımda bir Japon şiirleri kitabı bile getirmiştim, canım çok sıkılırsa okuyacağımı düşünerek.

— Hey, eğer beni seyretmezsen, hiçbir şey öğrenemeyeceğini biliyorsun değil mi?..

— Devam et, gözümü senden ayırmıyorum.

— Bak dostum, seyret, bütün iş bilekte!..

Misinayı fırlatmadan önce başının üzerinde döndürdü, sonra makara son sürat boşalırken misina havada ilerledi. Küçük bir şeyin suya düştüğünü duydum.

— Hey, gördün mü, meseleyi çaktın mı?

— Evet, dedim ama sen beni dert etme, biraz daha seni seyredeceğim.

Bir süre sonra yaprakların arasından bir güneş ışığı huzmesi süzüldü. Yavaşça sandviçleri çıkardım, bir işe yaramış olmak için. Oracıkta uyumak istemiyordum. Eddie'nin sırtı bana dönüktü, neredeyse on dakikadır konuşmuyordu, naylon ipinin seyrine dalmış gibi görünüyordu. Arkasını dönmeden, birden benimle konuşmaya başladı.

— Sizin neyiniz var merak ediyorum, diye söze girdi. Bir sorun mu var?..

Sandviçler jambonluydu. Yağ şeridinin kenardan acınacak biçimde sarktığı jambonlu sandviçten daha üzücü bir şey olamaz. Sandviçleri tekrar paketledim, ayrıca biraz salmışlardı kendilerini. Ben cevap vermeyince, o devam etti.

— Tanrım, canını sıkmak için söylemiyorum; ama Betty'nin yüzünü görüyor musun?.. Yüzünün rengi kaçmış, vaktinin

dörtte üçünü gözleri boşlukta dudaklarını çiğnemekle geçiriyor... Ulan tek kelime etmiyorsun, size yardım edip edemeyeceğimi nasıl öğrenebilirim ki...

Olta ipinin hafif akıntı boyunca yol alışını ve birkaç damla su kaldırarak gerilişini seyrettim.

— Hamile olduğunu zannetti, dedim. Ama yanılmışız.

İğnenin ucunda bir balık vardı. Bu ilk balıktı ama üzerinde yorum yapmadık, ölümü hemen hemen göze çarpmamıştı. Eddie balığı çıkarırken kamışı kolunun altına sıkıştırdı.

— İyi de güldürmeyin beni, bu tür şeyler her seferinde rast gitmez ki, bir dahaki sefere olur...

— Hayır, bir dahaki sefer olmayacak, dedim. Bunu duymak bile istemiyor ve ben spirali delip geçecek kadar güçlü bir adam değilim.

Bana doğru döndü, dağınık saçlarına güneş vuruyordu.

— Biliyorsun Eddie, diye sürdürdüm, var olmayan bir şeyin arkasından koşuyor. Yaralı bir hayvan gibi, anlıyor musun ve her seferinde biraz daha aşağıya düşüyor. Dünyanın ona dar geldiğine inanıyorum, Eddie, bütün sorunlarının buradan kaynaklandığını düşünüyorum...

Oltasını şimdiye dek hiç atmadığı kadar uzağa fırlattı, ağzını buruşturdu.

— Yine de yapabileceğimiz bir şey olması gerekiyor... diye söylendi.

— Evet, tabii ki, Mutluluk'un var olmadığını, Cennet'in var olmadığını, kazanılacak ya da kaybedilecek hiçbir şey olmadığını ve hiçbir şeyin özünün değiştirilemeyeceğini anlaması gerekiyor. Bundan sonra insana sadece ümitsizliğin kaldığına inanırsan bir kere daha yanılmış olursun, çünkü ümitsizlik de bir yanılsamadır. Tek yapabileceğin şey akşam yatmak ve sabah mümkünse dudaklarında bir tebessümle kalkmaktır. Sen ne düşünürsen düşün bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sadece işleri karmaşıklaştıracaktır.

Gözlerini yukarı kaldırdı ve başını salladı:

— Tanrım, herife onu bu durumdan kurtarmanın bir yolu var mı diye soruyorum o kalkıp bana yapacağı en iyi işin kafasına bir kurşun sıkmak olduğunu söylüyor!!!..

— Hayır, kesinlikle değil, benim söylemek istediğim, hayatın, bir yığın sahte kısmetle dolu bir fuar standı olmadığı. Eğer buna bel bağlayacak kadar aptal olursan çarkın asla durmadığını çabuk fark edersin. İşte bu noktada acı çekmeye başlarsın. Hayatta birtakım hedefler saptamak, kendini zincire vurmaktır.

İkinci balık sudan çıktı. Eddie içini çekti.

— Ben çocukken burada sudan çok balık vardı, diye mırıldandı.

— Ben çocukken yolun aydınlık olacağına inanıyordum, dedim.

Önceden kararlaştırdığımız gibi öğlene doğru yola koyulduk. Balık tutmayı denememiştim bile, aslında bana pek bir şey ifade etmiyordu. Bob'un evine üç bahtsız balıkla döndük. Herkes bahçedeydi, üç kız tost hazırlıyor, Bob ise çene çalarak onları seyrediyordu. Çitin üstünden atladım.

— Bir sorunumuz var, dedim. Bir mucize olmadıkça otuz kırk kişiyi üç balıkla nasıl doyuracağımızı bilemiyorum.

— Ya, size ne oldu?

— Ne bileyim. Belki de kötü bir mevsim...

Nehirlerde balık kalmasa da Allahtan çayırlarda –ya da ne bileyim başka yerlerde– birkaç tane inek vardı, şiş yapabilirdik, telaşlanmaya gerek yoktu. Bob ve ben bu işle ilgilendik.

Halledilmesi gereken bir sürü saçma sapan iş vardı, öğleden sonranın nasıl geçtiğini anlayamadım. Olup bitenleri kavramakta güçlük çekiyordum, bir şeyin bana en az iki üç kere tekrarlanması gerekiyordu. Küçük ekmeklere yağ sürmeyi tercih ediyordum, bu şekilde kafam sakin kalıyordu. Eddie ile yaptığımız konuşmadan sonra yaklaşan gece için en ufak bir heyecan duymuyordum ve doğrusunu söylemek gerekirse ne

kadar az insan görsem kendimi o kadar iyi hissedecektim. Ama işlerin ağırlığı kaçmamı engelledi. Harekete geçmekle katlanmak arasında bir seçim yapmak gerektiğinde her zaman birinci seçeneğin üstüne atlamamak gerekir, yoksa çok yorucu olur. Hava tuhaf şekilde güzeldi, güneş göz kamaştırmıyordu. Bir nebze sıcaklık hissettiğim yegâne anlar, Betty'ye yaklaştığım ve elimi kısa saçlarında gezdirdiğim anlardı. Geri kalan zamanlarda derin derin iç geçiriyor ve Bongo'ya kanape yediriyordum.

İnsanlar geldiğinde hava kararmaya başlamıştı. Bazılarına göz aşinalığım vardı, ilk defa gördüklerim de tanıdıklarıma benziyordu, her şey birbirine karışmıştı. Rahat rahat altmış kişi vardı, Bob bir gruptan diğerine, uçan bir balık gibi sıçrıyordu. Ellerini ovuşturarak bana doğru geldi.

— Tanrım, sanırım her şey yolunda görünüyor, dedi.

Ayrılmadan önce içkimi bir dikişte bitirdi, henüz elimi sürmemiştim. Boş kadehimle birlikte kendimi biraz dışlanmış hissettim ama yerimden kıpırdamadım. Susamamıştım; hiçbir şey istemiyordum. Betty eğleniyor gibi görünüyordu, Lisa, Eddie, Bob, Annie ve geri kalan herkes eğleniyordu, yani eğleniyorlar derken, köşesinde kalan tek kişinin ben olduğumu söylemek istiyorum, dudaklarımda durumun gerektirdiği bir gülümsemeyi korumaya çalışıyordum. Ağzıma kramp giriyordu hatta. İyi, tamam, belki gecenin en soluk yüzlü kişisi bendim ama peki çevremdeki yüzlerin arkasında delilik, endişe, bunalımdan başka, acı ve korkudan başka, terk edilmişlik, sıkıntıdan başka, yalnızlıktan başka, öfkeden ve güçsüzlükten başka ne görüyordum ki; ağzına sıçayım, bu yüzlerde moralimi biraz olsun düzeltecek ne vardı ki?.. Biraz eğlence, öyle değil mi? Birkaç tane güzel kız görüyordum; ama bana çirkin geliyorlardı, herifleri ise aptal buluyordum, sonuç olarak basitleştiriyorum ama ayrıntılara girmek istemiyor, karanlığa çekilmek istiyordum, üzgün ve donuk bir dünya istiyordum, umutsuz, dipsiz, ışıksız, böyle işte, batmak istiyordum, mora-

lim bozuktu, zaman zaman insan her şeyin batmasını, gökyüzünün başına geçmesini ister. İşte böyle bir ruh halindeydim ve henüz bir şey içmemiştim.

Dikkat çekmek istemediğim için özellikle meşgul biri gibi sağa sola yürümeye başladım. Birden Betty eliyle omzuma vurdu. Sıçradım.

— Yahu ne halt karıştırıyorsun? diye sordu. Bir süredir seni seyrediyorum...

— Hâlâ benimle ilgilenip ilgilenmediğini görmek istiyordum, diye şaka yaptım. Kızlar benden kaçıyorlar, morarmış gözüm yüzünden.

Bana gülümsedi, cehennemin kapısında dikiliyordum, o ise bana gülümsüyordu, aman Tanrım, aman Tanrım, yüce Tanrım!..

— Abartıyorsun, dedi. Neredeyse hiç belli değil...

— Elimden tut, dedim. Beni içki alabileceğim bir yere götür...

Kadehimi henüz doldurmuştum ki Bob yanımıza geldi, içkimi içti ve Betty'yi kolundan tutup götürdü.

— Bob, sen gerçekten ibnesin, dedim. Ayrıca da....

Ama uzaklaşmıştı bile, kulakları reflektör gibi parlıyordu. Yine yalnız kalmıştım. Betty sayesinde kendimi biraz daha iyi hissediyordum, bu iyileşme nedeniyle hafifçe gülümsedim ve ezilmeden kadehimi doldurmak umuduyla bara yöneldim. Bu o kadar kolay değildi, herkes benden daha yüksek sesle konuşuyordu, kafamın üzerinden kolların geçtiğini görüyordum. Barın arkasına geçip kendi kendime servis yapmak zorunda kaldım. Ortam iyi olmaya başlamıştı. Birisi müziğin sesini biraz açmıştı. Bir bahçe sandalyesini arkamdan sürükledim ve gidip bir ağacın altına yerleştim, tıpkı bir nine gibi, tek fark örgümü almamış olmam ve yılların bulamacında bocalamadan önce katedilecek çok yolumun olmasıydı. Her şeye rağmen ruhumun yorgun olduğunu hissediyordum; duygusal eğrim en aşağılarda olmalıydı. İnsanlar coşuyor ve etrafımda

gevezelik ediyorlardı ama ahım şahım bir şey olmuyordu, anlaşıldığı kadarıyla çağın temel sorunu giyim tarzı ve saç biçiminin nasıl olması gerektiğiydi, vitrinde olmayanı içeriye sormanın gereği yoktu. Ah benim zavallı kuşağım; henüz bir şey yaratmamış olan, ne çabayı ne de isyanı tanıyan ve tek bir çıkış yolu bulmadan için için kendini yiyen zavallı kuşağım. Onun şerefine içmeye karar verdim. Kadehimi otların arasına koymuştum. Elimi kadehime uzattığım sırada Bob bir ayak darbesiyle onu devirdi.

— Ne yapıyorsun? diye sordu. Şimdiden oturdun mu?..

— Söylesene Bob, şu anda hiçbir şey hissetmedin mi, ayağının bir şeye çarptığını hissetmedin mi?..

Sendeleyerek bir adım geriledi ve damarlarında bir damla alkol olmayan ben aramızdaki uçurumu fark ettim. Ona açıklama yaparak vakit kaybetmenin sırası değildi. Kadehi eline tutuşturdum ve kolundan tutup doğru tarafa çevirdim. Onu ittim.

— Hadi, seni seviyorum! dedim.

Kuşağım intihar etmekle meşguldü, ben ise bu sersemin bana bir kadeh getirmesini beklemek zorundaydım. İçimden, kesinlikle bizi hiçbir şey kurtaramaz, dedim. Allahtan gece yumuşaktı ve şişlerin dağıtılması açısından iyi bir yere kurulmuştum. Kendimi biraz daha iyi hissettim. Tabii ki Bob geri gelmedi ama kendime bir içki almayı başardım. Ona yapıştım. İnsanların dans ettiği yere doğru ilerledim ve yüzü çok güzel olmayan ama vücudu harika bir kız fark ettim, bir saksofon ezgisiyle kıvrılıp bükülüyordu. Üzerine iyice oturan bir pantolon giyiyordu ve besbelli ki içinde bir şey yoktu, üst taraf için de aynı şey söz konusuydu, tişörtünün altında doğrudan doğruya göğüsleri vardı, dans edişi hiç sıkılmadan saatlerce seyredilebilirdi. Sanki havam değişiyor gibiydi. İlk yudumumu içerken gözlerimi kıstım. Ama ancak bir yudum içebildim; çünkü saksofon aniden hızlandı ve kız buna hemen ayak uydurarak, kollarını ve bacaklarını dört bir yana savurdu. Kızın

elli metre uzağında değildim, hayır, tam kolunu savurduğu yerde duruyordum ve kadehi suratımın orta yerine yedim, dişlerime çarptığını hissettim.

— Aman Tanrım! diye homurdandım.

Sıvının göğsüme aktığını, saçlarımdan damla damla süzüldüğünü hissettim. Bir elimle boş kadehi sıkarken, diğer elimle yüzümü sildim. Kız elini ağzına götürdü:

— Hay Allah, ben mi yaptım?..

— Hayır, dedim, kendimi delirtmek için kadehimi yüzüme fırlattım.

Kibar bir kızdı, beni bir yere oturttu ve kurulamak üzere peçete almaya gitti. Kaderin bu son küçük hainliği yeniden canımı sıkmıştı. Başımı öne eğerek onu bekledim ama insan ıstırabının da bir haddi vardır, artık hemen hemen hiçbir şey hissetmiyordum. Kimse bana aldırmıyordu.

Çiçek desenli bir kâğıt havlu rulosuyla geldi, üstümü başımı kurulamasına izin verdim. Saçlarımı kurularken önümde ayakta duruyordu ve pantolonu bütün görüş açımı kaplıyordu. Gözlerimi kapamadıkça bacak arasından, oradaki girinti ve çıkıntılardan başka bir şey görmem mümkün değildi, pantolonu taş çatlasa bir milim kalınlığındaydı. Saçma bir şekilde aklıma güneşte çatlayan bir meyve ya da gerekirse bir parmağımla ayırabileceğim iki greypfrut dilimi geldi. Bu oldukça çılgın bir görüntüydü ama kendimi kaybetmemiştim. Dudaklarımı ısırdım, yine de bu şeyin buradan kokusunu alabiliyordum neredeyse. Ne var ki henüz tamamen delirmemiştim, bir kız bana fazla fazla yetiyordu ve ortalığın düzülecek kızlarla dolup taştığını düşündüğümde hepsine yetecek gücü nereden bulurdum merak ediyorum doğrusu. Dans etmelerini seyretmekle yetin, diye iç geçirdim ayağa kalkarken. Herkesin kuyruğa girdiği vitrinlerin önünde durma.

Kızı bıraktım ve eve çıktım. Biraz şansım varsa kendime sakin bir yer, kadehimi huzur içinde içeceğim bir duvar köşesi bulurum, diye geçirdim içimden. Alkol dertlere çare olmuyor-

du, aslında herhangi bir şeyden daha fazla olmuyordu ama biraz soluk almayı sağlıyordu, bütün sigortaların birden atmasını engelliyordu. Üstelik insanı delirten hayattı, alkol değil. Yukarıda o kadar çok insan vardı ki az kalsın hızla geri dönecektim; ama neye yarardı ki?.. Hepsi televizyonun karşısına dizilmiş, bir tenis finalini mi, yoksa tekli yelken yarışının sonucunu mu seyretmek gerektiği konusunda tartışıyorlardı. Oylama yapmaya karar verdikleri sırada bir şişe fark ettim. Çaktırmadan şişeye yaklaştım ve başka tarafa bakarak şişeyi aldım. Oylama eşitlikle sonuçlanmıştı, bazıları çekimser kalmıştı. Görece sessiz bir ortamda kadehimi doldurdum. Gözünün üstüne bir perçem saç düşmüş, yanları ise kel olan bir herif ayağa kalktı, abartılı bir şekilde gülümseyerek bana doğru ilerledi. Kadehimi arkama sakladım. Sanki çok uzun süredir tanışıyormuşuz gibi boynumdan tuttu. Bana dokunulmasından pek hoşlanmam, kasıldım.

— Hey moruk, dedi, gördüğün gibi küçük bir sorunumuz var ve sanırım buradaki herkes eşitliği senin bozman konusunda hemfikir...

Kolundan kurtulmak için başımı eğdim. Önüne düşen perçemi yukarı kaldırdı.

— Hadi moruk, seni dinliyoruz... diye ekledi.

Herkes nefesini tutarak dudaklarıma bakıyordu, sanki insanlığı kurtarmak için gereken sözleri söyleyecekmişim gibi. Onları çok fazla bekletmeye yüreğim elvermedi.

— Ben James Cagney'nin filmini seyretmeye geldim, dedim.

Tepkileri beklemeden kadehimi alarak sıvıştım. İnsan aynı anda her yerden birden itildiğini hissettiğinde ısrar etmemeli; önüne bakıp kendi yolunda tek başına ilerlemeli. Kendimi mutfakta buldum. Burada da masanın etrafında sohbet eden bir yığın insan vardı. Betty de aralarındaydı. Benim geldiğimi görünce, kolunu bana doğru uzattı:

— Işte geldi! dedi. Işte ben buna yazar derim!.. Günümüzde bunlardan belki de bir avuç var!..

Yıldırım gibi hızlı, tilki gibi kurnaz ve yılanbalığı ya da zeytinyağlı sabun gibi kaygan davrandım.

— Kıpırdamayın, hemen geliyorum!.. dedim.

Onlar beni alkışlamak için ayağa kalkmadan önce bahçeye varmıştım. Işıkların altında durmadım, pencerelerden uzaklaştım. Kadehimin onda dokuzunu yolda döktüm, sadece dudaklarımı ıslatacak kadar bir şey kalmıştı ama yazar olarak götü kurtarmıştım. Ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Artık havlu atma vaktinin geldiğini düşündüm. Gece bir hayli ilerlemişti, kendimi bütün gişeleri kapanmış bir garda ağaç olmuş gibi hissediyordum.

Kimse bana bakmadığı için geminin önüne doğru yavaş yavaş geriledim, küpeşteden atladım ve hiç gürültü çıkarmadan filikanın zeminine kaydım. Bir elimle halatı kopardım. Haber bütün eve hızla yayılmadan da gecenin içinde yitip gittim.

Eve varıp kendi kendimle baş başa kalınca, özellikle sessizlik hoşuma gitti. Mutfakta oturdum ve karanlıkta kaldım. Sadece pencereden sızan mavimsi bir ışık vardı. Bir ayak darbesiyle buzdolabını açtım ve dizlerimin üstüne kare bir ışık huzmesi düştü. Bu bir an beni eğlendirdi, daha sonra bir bira aldım. Ama eğer bunu yapmazsam, gerçekten neyin zahmete değer olduğu sorusunu kendi kendine soran biri için bir kutu biranın tuhaf güzelliğini başka kim söyleyebilir ki?.. Bu soruya iki üç tane somut cevap bulmadan yatmadım. Buzdolabını kapatırken hapşırdım.

22

Küçük teleferik sanki gücü tükenmiş gibi garç garç garç ötüyor, kabin rüzgâr darbeleri karşısında ağır ağır sallanıyordu, yerden iki yüz metre yukarıda olmalıydık. Yanımızda sadece yaşlı bir çift vardı, her yer boştu ama Betty bana yapışmış bir halde duruyordu.

— Ah aman Allahım, güzel Allahım, korkuyorum!!.. dedi.

Benim de içim çok rahat değildi ama kendi kendime, dalga geçiyorsun, bu sıçtığımın kablosu özellikle BUGÜN kopmayacak, milyonlarca insan bununla çıktığına ve hiçbir şey olmadığına göre; belki on ya da hatta beş yıl içinde kopacak, hadi diyelim ki bir hafta içinde kopacak; ama bu BURADA, ŞİMDİ, HEMEN demek değil!!! Nihayet mantığım üstün geldi, Betty'ye göz kırptım.

— Telaşlanma, dedim. Arabayla çıkmaktan çok daha az tehlikeli...

Yaşlı adam bize gülümseyerek başını salladı:

— Doğru, dedi. İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan beri burada herhangi bir kaza olmadı.

— Ben de bunu söylemek istiyorum ya, diye yanıtladı Betty, uzun süredir bir kaza olmamış...

— AA BÖYLE SÖYLEME!! diye bağırdım. Neden sen de herkes gibi manzarayı seyretmiyorsun?..

Garç, garç, garç...

C vitamini kutusunu çıkardım ve ona bir tane verdim. Suratını buruşturdu, kutunun üzerinde günde sekiz tablet yazıyordu, ben bunu on ikiye çıkarmıştım ki bu da saat başı bir tane demekti; kötü değiller, portakal tadı var, diye ısrar ettim.

— Ee, bıktım artık, diye söylendi, iki gündür ağzımda sırf bu tat var.

Vazgeçmedim, dudaklarının arasına o sarı şeyden bir tane koydum. Akşam yatağa yatarken kutudaki son pastili de ona yutturacağımı hesaplamıştım. Prospektüse göre bu normal tedaviydi. Buna dağda geçirilecek birkaç günü ve dengeli bir beslenmeyi de eklediniz mi tamamdı. Yüzünün renginin geri gelmesi için elimden geleni yapıyordum, ayrılırken Lisa'ya bu konuda söz vermiştim, tam birbirimize sarıldığımız sırada; sonra da bana, dikkat et hasta olmasın, dedi, biliyor musun, durumu beni biraz endişelendiriyor.

Gaarç, gaaarçç... Bence bu aleti kasten yağlamıyorlardı. Ama günlerce, senelerce bunu çıkarıp indirmek, yeniden çıkarıp yeniden indirmekle uğraşınca, bu işlemi tekrar ve tekrar yapınca adamların içi dışı teleferik olmuştur. Belki de bakım servisindeki herifler cıvataları gevşeterek eğleniyorlardır, ayda bir kere bir çeyrek tur ve hayatın çok berbat gittiği günlerde de tam tur gevşetiyorlardır, kim bilir?.. Ölümü kabullenmeyi isterim ama yine de bununla dalga geçmemek gerekir.

— On beş günde bir bu herifleri yukarı çıkarmak gerekiyor, dedim... ve bir tanesini de sürekli olarak kabinde tutmak lazım.

— Kimden söz ediyorsun?.. diye sordu Betty.

— Dünyayı ellerinde tutanlardan.

— Ah, şu kuzulara baksana, aşağıda!..

— Allah kahretsin, nerede?..

— Ne yani... küçük beyaz noktaları görmüyor musun?

— AMAN TANRIM!!

Çıkışta bir adam bizi bekliyordu, başında bir kasket, cebinde ise katlanmış bir gazete vardı. Kapıyı açtı. Kibar görünüşlü olmasına karşın, bana katil suratlı gelmişti. Aşağıya inmek için bekleyen birkaç kişi vardı, bunlar yaşama hırsıyla dolu gençler değil; başlarında şapkaları olan altmışlıklardı, aşağıda kendilerini bekleyen büyük yeni arabalar vardı. Bu durum ortalığa solmuş bir çiçek havası veriyordu. Neyse, buraya eğlenmek için gelmemiştik.

Tarifeye bir göz attım. Tabutun tekrar yukarı çıkmasına bir saat vardı. Bu harikaydı, sıkıntıdan patlamadan bol bol temiz hava almak için gereken süre buydu. Manzaranın keyfini çıkarmak için etrafımda şöyle bir döndüm; gerçekten çok güzeldi, söylenecek tek kelime yoktu, ıslık çaldım. Buranın özelliği neydi hiç hatırlamıyorum ama en azından kalabalıkları çekmediği söylenebilirdi. Teleferik görevlisi üniformalı sadist dışında sadece iki yaşlı, bir de biz vardık.

Üzerinde rüzgârgülü olan beton masaya çantayı bırakmaya gittim ve fermuarını çektim. Domates suyunu içirmek için Betty'yi çağırdım.

— Ya sen? diye sordu.

— Bana bak, Betty, komik olma...

Bardağını bırakacakmış gibi yaptı, kendime de koymak zorunda kaldım. Benim için gerçekten dayanılmaz bir şeydi, bundan nefret ediyordum, bana sanki bir kupa yoğun kan içi-

yormuşum gibi geliyordu. Ne var ki Betty sadece bu koşulla kendininkini içmeyi kabul ediyordu, yerine getirilmesi kolay bir şantaj olduğu için boyun eğmeyi kabul etmiştim. Katlanmamız gereken ufak tefek gündelik ölümlerden biriydi.

Allahtan çabalarım semeresini veriyordu. Yüzüne hafif bir renk gelmişti ve avurtları eskisi kadar çökük görünmüyordu. Üç gündür hava harikaydı, her yeri yürüyerek dolaşmış, bol bol temiz hava solumuş ve her gece deliksiz on iki saat uyumuştuk. Tünelin sonundaki ışığı görmeye başlamıştık. Eğer Lisa onu şu anda, gündüz kadar güzelken ve güneşin alnında domates suyunu bir dikişte içerken görebilseydi, eminim bu bir mucize diye bağırırdı. Bana gelince, bu durumla yetinmem gerekiyordu. Onu biraz dikkatlice izlediğimde oldukça tatsız bir duyguya kapılıyordum. Sanki önemli bir şeyi kaybetmişim gibi geliyordu, dahası artık onu asla bulamayacağımdan kesinlikle emindim. Ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. Acaba saçmalıyor muyum diye merak ediyordum.

— Aman Tanrım!.. Hey, gel bak, çabuk ol, gel şuna bir bak!..

Bir kaidenin üzerine vidalanmış bir tür teleskopun üzerine eğilmişti, hani şu mitralyöz hızıyla bozuk para atmak gereken aletlerden biriydi. Alet yandaki tepeye çevrilmişti. Yanına gittim.

— İnanılmaz! dedi. Kartalları görüyorum!!.. Tanrım, iki taneler, bir yuvanın kenarına tünemişler!!

— Evet, baba ve anne.

— Olamaz, harika!

— Gerçekten mi?..

Bakmam için çekildi. Tam eğildiğim sırada alet durdu. Karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Aceleyle ceplerimizi karıştırdık ama tek kuruş bozuk paramız kalmamıştı. Küçük tırnak törpümü çıkardım. Deliğe soktum. Bir işe yaramadı. Hava sıcaktı, sinirlenmeye başladım. Gökyüzüne bu kadar yakın olup da boktan bir alet yüzünden insanın canının sıkılması, buna inanmak istemiyordum.

Yaşlı kadın yavaşça omzuma dokundu. Bütün suratı çökmüştü ama gözleri canlıydı, özünü korumayı bildiği anlaşılıyordu. Karşımda avcunu açtı, üç adet bozuk para vardı.

— Sadece bunları bulabildim, dedi. Hadi alın...

— Sadece bir tane alacağım, dedim. Geri kalanı kendiniz için saklayın.

Gülüşü yosunların arasından sızan bir su akıntısı gibiydi.

— Hayır, benim hiç işime yaramaz, dedi. Ben artık sizler kadar iyi görmüyorum.

Bir an tereddüt ettim, sonra paraları aldım. Kartallara baktım. Gördüklerimi ona anlattım, sonra aleti Betty'ye verdim. Benden daha iyi anlatacağını düşündüm. Kar yoktu ama benim kafamda dağ çığ ile eşanlamlıydı ve bu nedenle her zaman yanımda küçük bir rom şişesi taşırdım. Bir iki yudum içmek için çantanın yanına gittim. Yaşlı adam oradaydı, masada oturuyordu, ışıkta gülümseyerek ayakkabılarının çamurunu temizliyordu. Boynundaki kısa beyaz tüyler ürpermekteydi. Şişeyi ona uzattım ama reddetti. Çenesinin ucuyla bana karısını işaret etti:

— Tanıştığımızda ona, eğer on yıldan fazla beraber yaşarsak ağzıma içki koymamaya söz vermiştim.

— Eminim bunu asla unutmamıştır, dedim.

Başını salladı.

— Biliyor musunuz, size biraz saçma gelebilir ama tam elli yıldır bu kadınla birlikte yaşıyorum. Tekrarı mümkün olsa büyük bir zevkle yeniden başlarım...

— Hayır, saçma gelmiyor. Ben biraz eski kafalıyımdır. Aynı şeyi yapabilmek isterdim.

— Evet, tek başına paçayı kurtarmak biraz zor oluyor.

— Her durumda paçayı kurtarmak biraz zor, diye hırıldadım.

Çantamda koca bir aileyi doyurmaya yetecek kadar erzak vardı ve hepsi de iyi şeylerdi: Bademezmesi, hatmi çiçeği ezmesi, kuru kayısı, enerji veren bisküviler, kavrulmuş susam

tanelerine bulanmış krokanlı kuru pastalar ve bir hevenk doğal muz. Her şeyi masanın üzerine çıkardım ve yaşlıları ikindi kahvaltısını bizimle paylaşmaya davet ettim. Hava çok güzeldi, sessizlik mutluluk veriyordu. Yaşlı adamın küçük bir krokanı ağzında çiğneyip durmasını seyrettim. Bu beni iyimserliğe sürükledi, elli yıl sonra belki ben de böyle olurum, dedim içimden. Abartıyorum, otuz beş yıl diyelim. Bu süre zannettiğimden daha yakın göründü bana.

Teleferiğin dönmesini beklerken sakin sakin sohbet ettik. Alet gıcırdayarak geldi. Biraz eğilince kablonun baş döndürücü eğimini görebiliyordum. Baktığıma pişman oldum. Parmağımla boğazıma bastırdım, kaygı veren noktayı ovarak dağıtmak istiyordum. Kabinden bir sürü çocuğun arkasından iki kadın çıktı. Bir tanesi korkudan gebermiş gibiydi, gözbebekleri hâlâ koskocamandı. Önümden geçerken göz göze geldik:

— Eğer bu teknoloji harikası bir saat içinde yukarı çıkmazsa, dedim, bunun benim değil de sizin şanslı gününüz olduğunu öğreneceksiniz.

Çıkışın dayanılmaz olduğunu biliyorduk oysa iniş kesinlikle dehşet vericiydi. Frenler her an boşalabilirdi, zorlandıklarını açıkça işitiyordum. Yukarıdan duman çıktığından emindim. Kıskaçlar, sürtünme sonucunda, eğer şimdi değilse bile en yakın zamanda kızaracaktı. Kesinlikle kabin çok ağırdı. Bir an gereksiz her şeyi pencereden fırlatmayı, hatta koltukları sökmeyi ve ortalıkta ne varsa koparıp atmayı bile düşündüm. Tahminlerime göre kabin bir ton ağırlığında olmalıydı. Frenler boşalır boşalmaz sürati saatte 1.500 km'ye ulaşabilirdi. Tam varış noktasında dev bir betonarme yapı vardı. Sonuçta, dağılan vücutları birleştirmek için günler gerekecekti.

Gözümü tıpkı yasak meyveye bakar gibi imdat frenine dikmiştim. Betty gülerek kolumu çimdikledi:

— Hey! İyi görünmüyorsun... Sakin ol!

— İnsanın kendini her şeye hazırlaması suç değil herhalde, diye açıkladım.

Bir gece otelde sıçrayarak uyandım ve bunun için somut bir neden yoktu, gerçekten gebermiştim, gündüz yürüyerek yirmi kilometrelik küçük bir gezinti yapmıştık, sadece domates suyu içmek için mola vermiştik. Sabahın üçüydü. Yanım boştu ama banyonun kapısının altından ışık geliyordu. Bir kızın işemek için sabahın köründe kalkması normaldir, buna sıkça tanık olmuşumdur ama sabahın üçü, görece olarak nadir rastlanan bir durumdu. Neyse, esnedim. Karanlıkta uzanarak, geri dönmesini ya da uykumun gelmesini bekledim ama bunların hiçbiri olmadı. Hiçbir şey duymuyordum. Bir süre sonra gözlerimi ovuşturdum ve kalktım.

Banyonun kapısını ittim. Küvetin kenarına oturmuştu, yüzü tavana dönüktü, ellerini ensesinde birleştirmiş, dirsekleri havadaydı. Tavanda ilginç bir şey yoktu, hiçbir şey yoktu, bembeyazdı. Bana bakmadı. Önden arkaya doğru ağır ağır sallanıyordu. Bu hoşuma gitmemişti.

— Biliyorsun tatlım, eğer yarın şu meşhur buzula gideceksek, uyumamız lazım...

Gözlerini bana çevirdi ama beni hemen görmedi. Bütün emeğimin boşa gittiğini, tüyler ürpertici bir şekilde solgun olduğunu ve dudaklarının grileştiğini fark ettim, o boynuma asılmadan önce durumun vahametini kavrayabilmiştim.

— Hayır olamaz! dedi. BAZI SESLER DUYUYORUM!!..

Başını omzuma yatırdım ve onu okşayarak etrafa kulak kabarttım. Hakikaten çok uzaktan birtakım sesler geliyordu. Rahat bir nefes aldım.

— Ne olduğunu biliyorum, dedim. Radyodan geliyor. Haberler okunuyor. Her zaman için otellerde sabahın üçünde dünyanın gidişatını öğrenmek isteyen bir kafadan kontak bulunur...

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kollarımda kaskatı kesildiğini hissettim. Benim için bundan daha ölümcül bir şey yoktu, hiçbir şey beni bu kadar öldüremezdi.

— Hayır öyle değil, Tanrım, sesler kafamın içinden geliyor!!.. KAFAMDAN!!!..

Ortalık bir anda buz kesmişti, gerçekten de anormal bir durum söz konusuydu. Alık alık boğazımı temizledim.

— Hadi, sakinleş, diye mırıldandım. Gel anlat bana...

Onu kucakladım ve yatağa taşıdım. Küçük bir ışık yaktım. Arkasını döndü, bir yumruğunu ağzına bastırarak dizlerini karnına çekti. Hemen gidip ıslak bir bez aldım, çok seri hareket ediyordum, bezi ikiye katlayıp alnına koydum. Diz çöküp yanına oturdum, ona sarıldım, elini ağzından çektim ve emdim.

— Ya şimdi, hâlâ o sesleri duyuyor musun?..

Başıyla hayır işareti yaptı.

— Korkma, geçecek... dedim.

Benim gibi zavallı bir budala bu konuda ne bilirdi ki, acaba bir fikrim var mıydı, acaba ona herhangi bir şey vaat edebilir miydim?.. Acaba benim kafamdan mı çıkıyordu, bu siktiğim sesler?.. Dudaklarımı vahşice ısırdım, aksi takdirde benim durumumda ona ninni söylemem ya da papatya çayı teklif etmem gerekiyordu. Yanı başında kaldım, gergin ve sessizce, Kuzey Kutbu'nda buzdolabı ne kadar gerekiyorsa ben de burada aşağı yukarı o kadar işe yarıyordum, o uykuya daldıktan epey bir süre sonra ışığı söndürdüm ve karanlıkta gözlerimi kocaman açtım, bir iblis sürüsünün karanlıktan fırlamasını bekledim. Eminim ki ne yapacağımı bilemezdim.

İki gün sonra geri döndük ve hemen doktordan randevu aldım. Kendimi yorgun hissediyordum, ayrıca dilimin üstünde bir sürü yara vardı. Doktor beni bacaklarının arasına oturttu. Üzerinde bir judo elbisesi vardı ve alnında küçük bir ampul parlıyordu. Ölü bir ruhla ağzımı açtım. Üç saniye sürdü.

— Aşırı vitaminden! dedi.

O formları doldururken, ben elime hafifçe öksürdüm:

— Ah doktor, bir şey söylemek istiyorum... Canımı sıkan bir şey daha var...

— Evet?..

— Zaman zaman, birtakım sesler duyuyorum...

— Önemli değil, diye yanıtladı.

— Emin misiniz?..

Masanın üstünden uzandı ve reçeteyi verdi. Gözleri iki küçük siyah yarığa dönüşmüştü ve dudakları gülümsemeye benzer bir ifadeyle kıvrılıyordu.

— Beni dinleyin delikanlı, diye sırıttı. Bazı sesler duymak ya da ömrünün kırk yılı boyunca imzaya tabi olmak ya da bir bayrağın arkasında seğirtmek ya da borsa raporlarını okumak ya da ışınla bronzlaşmak... sizin için fark eder mi?.. Hayır, inanın bana, endişelenmekle hata yapıyorsunuz, hepimizin ufak tefek sorunları var...

Birkaç gün içinde yaralarım geçti. Havalar dengesiz gidiyordu. Henüz yaz gelmemişti ama günler şimdiden oldukça sıcak geçiyordu, güneş sabahtan akşama kadar sokakları yalıyordu. Bu havalarda piyano teslimatı yapmak çok ıstırap vericiydi, kanlı gözyaşları dökmek gibi bir şeydi ama işler yoluna girmişti. Ne var ki beni yormaya başlamıştı bu piyano işi, zaman zaman sanki tabut satıyormuşum hissine kapılıyordum.

Tabii ki bu tür düşünceleri yüksek sesle dile getirmekten kaçınıyor ya da Betty'nin ortalıkta olmamasına dikkat ediyordum. Benim için önemli olan, yarayı depreştirmemekti, daha ziyade onun başını suyun üstünde tutarak yüzmeye devam etmeye çalışıyordum. Gündelik sıkıntıların tamamını ben üstleniyor ve bu konuda hiç sızlanmıyordum. Canımı çok sıkan kişilere karşı kıvılcım saçan özel bir bakış geliştirmiştim. İnsanlar karşılarındaki kişinin onları öldürebileceğini derhal anlıyorlar.

Betty'yi sorunlardan öyle uzak tutuyordum ki her şey yolunda gidiyordu. Onu gözlerini boşluğa dikerek bir sandalyede otururken bulmaktan ve uyarmak için birkaç kere seslenmek

ya da yanına giderek sarsmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordum. Çünkü bu pratikte bazı sorunlara yol açıyordu: Tencerelerin yanması, küvetin taşması ve çamaşır makinesinin içi boş dönmesi gibi. Ama sonuç olarak çok kötü değildi, bulutsuz bir gökyüzünün altında yaşanamayacağını öğrenmiştim ve genellikle halimden memnundum. Yerimi hiç kimseyle değiştirmezdim.

Bu arada kendimde tuhaf bir gelişme olduğunu fark ettim. Hayalindeki yazar olamamış ve bir deha olabilseydim başarabileceğim gibi, dünyayı ayaklarına serememiştim, geçmişin hesabını tutmanın bir yararı yoktu; ama yine de bende var olan her şeyi ona sunabiliyor ve bunu yapmak istiyordum. Sorun, bunu yapmanın o kadar kolay olmamasıydı, her geçen gün teknem bal sızdırıyordu ve ne yapacağımı bilemiyordum. Bu sızıntılar birikiyor, karnımda taş gibi bir şeyin büyüdüğünü hissediyordum, adeta küçük bir kaya olmuştu. Elinde kocaman bir hediyeyle tek başına kalan biri gibiydim; sanki gereksiz bir kas çıkarmış ya da bir külçe altınla Mars'a inmiş gibiydim. Damarlarımı çatlatıncaya kadar piyano taşımaktan, evde çalışmaktan ve her yere koşturmaktan helak oluyor, aşırı yoruluyordum, kollarım acıyordu. Ama içimdeki saf enerji topunu bir nebze olsun küçültemiyordum, sanki olup bitenden ters yönde etkileniyor, vücudumun yorgunluğu ona güç veriyordu. Betty hiç yararlanmasa bile ona vermiş olduğum bir şeye dokunamıyordum. Elinde bir yığın bombayla kalakalan ve asla başlamayan bir savaşı bekleyen bir generalin mutsuzluğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordum.

Biraz da dikkatli olmam gerekiyordu, kendimi yakın takibe almalıydım. Bu hazineye sahip olmak sinirlerimi bozuyordu. İşte bu nedenle bir sabah az kalsın Bob'la kapışıyordum. Dükkânının envanterini çıkarmak üzere ona yardım etmeye gitmiştim, kutuların ortasında diz çökmüştük ve konunun nasıl açıldığını bilemiyorum ama kadınlardan söz ediyorduk. Esas olarak o konuşuyordu, çünkü benim pek tercih ettiğim

bir sohbet konusu değildi ve anladığım kadarıyla Bob kadınlardan pek memnun değildi.

— Çok uzağa gitmeye gerek yok, diye iç çekti. Baksana benimkinin kıçı tutuşuyor, seninki desen yarı deli...

Hiç düşünmeden, boynundan yakaladım ve onu ezme kavonozlarıyla mayonez tüplerinin arasından duvara yapıştırdım. Neredeyse boğacaktım.

— Sakın bir daha Betty'nin yarı deli olduğunu söyleme!! diye böğürdüm.

Onu bıraktığımda hâlâ öfkeden tir tir titriyordum, o ise öksürüyordu. Tek kelime etmeden bastım gittim. Eve gelince sakinleştim, yaptığımdan pişman olmuştum. Betty mutfakta bir şeyler hazırlıyordu, bunu fırsat bilerek telefonu yatağın yanına çektim. Oturdum.

— Bob, dedim, benim...

— Bir şey mi unuttun? diye sordu. Hâlâ yaşayıp yaşamadığımı mı öğrenmek istiyorsun?..

— Söylediğimi geri almıyorum, Bob ama ne olduğunu bilmiyorum, bunu yapmak istemezdim... Unutmanı istiyorum...

— Sanki boğazımda ateşten bir fular var...

— Biliyorum. Üzgünüm.

— Bok ye, sence biraz abartmadın mı?..

— Duruma göre değişir. İnsan sadece Aşk ve Nefret duygularıyla büyük işler başarır...

— Yaa?.. Peki o zaman romanını nasıl yazdın?..

— Eee, onu sevdim Bob. Onu gerçekten SEVDİM!!

Bob yazdığımı okuyan birkaç ayrıcalıklı kişiden biriydi. Bir hayli ısrardan sonra teslim olmuştum. Bir çantanın dibine tıkılmış olan tek nüshayı alıp Betty duşta şarkı söylerken gizlice evden çıkmıştım. Yazma biçimini gerçekten sevdim, demişti ama neden hikâye yok?..

— Tam olarak anlayamadım, Bob. Hikâye yok ne demek?..

— Yapma! Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun...

— Hayır ama bana samimi olarak söyle Bob'cuğum, her sabah gazeteni açtığında yeterince hikâye okumuyor musun?!.. Sadece polisiye roman, çizgi roman ya da bilimkurgu okumaktan bıkmadın mı, bunlardan GINA GELMEDİ Mİ sana, biraz nefes almak istemiyor musun, oğlum?..

— Pöh, geri kalanların hepsi canımı sıkıyor. On yıldır yayımlanan şu romanları yirmi sayfadan fazla okuyamıyorum...

— Normaldir. Günümüzde yazanların çoğu inancını yitirmiş. Bir romanda enerji ve inanç hissedilebilmeli, bir kitap yazmak koparmada iki yüz kilo kaldırmak gibi olmalıdır. İşin en keyifli yanı da adamın damarlarının şiştiğini görmektir.

Bu sohbet yaklaşık bir ay önce olmuştu ve şimdi okurlarımdan bir tekini bile boğazlama hakkımın olmadığını anlıyordum, zira o kadar az okurum vardı ki. Özellikle de Bob'u, çatıyı bitirmek için ona ihtiyaç duyuyordum. Tek başıma yapamadığım bazı şeyler vardı. Fikir Betty'den çıkmıştı. Yapmak ise benim görevimdi.

Yaklaşık altı metre karelik kiremidin kaldırılması ve yerine camların yerleştirilmesi söz konusuydu.

— Sence yapılabilir mi?.. diye sormuştu.

— Eee, hayır dersem seni kandırmış olurum.

— Aa... o zaman niye yapmıyoruz?..

— Bak, eğer bunu gerçekten istediğini söylersen o zaman yapmaya çalışırım.

Bana sımsıkı sarıldı. Sonra, beni neyin beklediğini biraz daha yakından görmek için tavan arasına çıktım. Ağır bir iş olduğunu anladım. Aşağıya indim ve ona sıkı sıkı sarıldım.

— Sanırım bir tur daha yapmaya hakkım var, diye mırıldandım.

İşi hemen hemen bitirmiştim. İzolasyon bağlantılarını yapmak ve karoları yerleştirmekten başka bir iş kalmamıştı. Bob'un öğleden sonra gelip karoları taşımama yardım etmesi gerekiyordu; ama sabah olan küçük hadiseden sonra unutmuş olmasından korkuyordum. Oysa yanılmıştım.

Birlikte çatıya çıktığımızda bayıltıcı bir sıcak vardı. Betty bize bira verdi. Yıldızların altında geçireceğimiz ilk geceyi düşünmek onu heyecanlandırmıştı, hatta bir iki defa gülmüştü bile. Allah biliyor, eğer istese evi gravyer peynirine çevirirdim.

Batan güneşin son ışıkları süzülürken alet edevatı yerine yerleştirdik. Betty Carlsberg kutusuyla yanımıza geldi, bir süre yukarıda oturduk, gevezelik ettik, ışık yüzünden gözlerimizi kırpıştırdık. Ortalık inanılmaz aydınlıktı.

Bob gittikten sonra, tavan arasını düzenledik ve ortalığı süpürdük. Daha sonra yatağı ve atıştırılacak ufak tefek nevaleyi, sigaraları ve susuzluktan gebermemek için gereken asgari sıvıyı yukarı taşıdık. Yatağı camlı bölmenin tam altına koyduk, Betty ellerini başının arkasında birleştirerek kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Gece orada durmaktaydı, şimdiden yukarıda sol tarafta iki yıldız görülebiliyordu. Bir hafta sürmüştü ama ne yapalım gökyüzünün bedeli buydu. Önce bir şeyler mi yesek, yoksa düzüşsek mi diye bir türlü karar veremiyordum.

— Hey, sence ayın geçişini görür müyüz? diye sordu.

Pantolonumun düğmelerini çözmeye başladım.

— Bilmiyorum... olabilir, dedim.

Benim zevklerim daha basitti. Elimin altında olan şeyi gökyüzünde arama gereğini duymuyordum. Külotuyla o kadar samimiydim ki bir zarar görmeden onu okşayabiliyordum. Eteğinin altına bir göz attığımda sadece üç parmağımın kaldığını gördüm ve hiç telaşlanmadım.

— İnan bana, akanyıldızları görüyorum... dedi.

— Ben ne olduğumu biliyorum. Abartmaya kalkma.

— Yok ben HAKİKİLERİ kastediyorum.

Ya gökyüzü ya ben, bunu hemen anlamıştım ama vazgeçmedim, kudurmuş bir köpek gibi dövüşmeye kararlıydım. Başımı bacaklarının arasına daldırdım, külotunu yalayıp yuttum. Sorunlar neredeydi, şu son zamanlarda üst üste gelen bütün belalar neredeydi?.. Cennet neredeydi, cehennem neredeydi, bizi mahveden korkunç canavar nereye gitmişti?.. Dudakları

araladım ve suratımı dayadım. Bir plajdasın oğlum, dedim içimden, ıssız, ıslak kumda uzanan bir plajdasın ve dalgalar dudaklarını usulca emmek için üstüne geliyor, hey oğlum, hiç kalkmak istemediğini anlıyorum...

Doğrulduğumda bir yıldız gibi parlıyordum ve bir gözüm tamamen yapışmıştı.

— Bu biraz sıkıcı, girintileri ve çıkıntıları göremez oldum, dedim.

Gülümsedi. Beni kendine doğru çekti ve gözümü dilinin ucuyla yalamaya koyuldu. Bu durumdan yararlanarak içine girdim. Epeyce bir süre gökyüzünden söz edildiğini duymadım, sadece arkamda yıldızların belli belirsiz kaydıklarını hissediyordum.

Bu akşam Betty'nin keyfi yerindeydi ve takdir edilmek için her zamankinden iyi olmak zorunda değildim. Onun keyif aldığını görmek hoşuma gidiyordu, hatta bunu uzatmak için tempomu biraz yavaşlattım ve benden çok önce ter içinde kaldı. Geldiğimi hissettiğimde Big Bang teorisini düşündüm. On dakika boyunca birbirimize yapışmış olarak kaldık, neden sonra tavuğa saldırdık. Bir şişe şarap da çıkarmıştım. Yemeğin sonunda elmacık kemikleri hafif kızarmış, gözleri parlıyordu. Onu bu kadar sakin ve gevşemiş görmek giderek seyrekleşen bir şeydi, nasıl söylesem, neredeyse mutluydu, evet, doğru, neredeyse mutluydu. Heyecandan yoğurduma şeker koymayı unutmuştum.

— Neden hep böyle değilsin?.. diye sordum.

Bana öyle bir baktı ki soruyu tekrarlama isteğim kalmadı. Bu konuyu şimdiye kadar en az yüz defa konuşmuştuk, o halde neden ısrar ediyordum, neden sürekli bu konuya dönüyordum ki?.. Acaba hâlâ kelimelerin büyüsüne mi inanıyordum? Bu konu üzerine yaptığımız son sohbeti gayet iyi hatırlıyorum; üstünden asırlar geçmemişti, her şeyi ezbere biliyordum. Tanrım, demişti ürpererek, hayatın bana karşı olduğunu anlamıyor musun, hiçbir şeye hakkımın olmadığını anlamak için en

ufak bir şey istememin yeterli olduğunu, çocuk yapmayı bile beceremediğimi??!!..

İnanın bana, o bunları söylerken etrafında bir yığın kapının suratına çarpıldığını ve ona ulaşmak için yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını görebiliyordum. Ona yanıldığını ya da her şeyin yoluna gireceğini KANITLAMAK için yenik düşmüş fikirlerimle ortaya çıkmanın bir anlamı yoktu. Her zaman, üçüncü derece bir yanığı iyileştirmek için elinde bir bardak suyla orta yerde bitiveren bir alık bulunur. Mesela ben.

23

Yeni, küçük bir binaydı, şehrin çıkışında, oldukça sakin bir yerde. Birinci katta, garajın tam üzerindeki büronun pencerelerinin önünden insanların gelip geçtiğini görüyordum. Yazın başlarıydı, sıcaklık gölgede otuz derece civarındaydı. Saat ikiye doğru yolun karşısına geçtim ve garaj kapısının yanında dikildim, ayakkabılarımı bağlıyormuş gibi yaptım.

Buraya geleli henüz bir dakika olmamıştı ki önümde bir pantolon paçasının durduğunu gördüm. Yavaşça başımı kaldırdım. Bir erkek olarak bile bu tiplerden tiksiniyordum, biraz sinirli, uçkuru gevşek ve kösnül bakışlı bir salaktı, her yerde rastlanan türdendi.

— Ee, bu yaramaz bağlar canınızı mı sıkıyor?.. diye mırıldandı.

Hızla doğruldum, cebimden bıçağımı çıkardım ve yavaşça burnunun ucunda açtım.

— Defol git, gerzek! diye bağırdım.

Bok herif sarardı, gözlerini fal taşı gibi açarak geriye sıçradı. Dudakları solmuş bir çiçeğin taçyapraklarını andırıyordu. Üzerine yürüyecekmiş gibi yaptım, koşarak kaçtı. Sokağın köşesine gelince bana sövmek için durdu, sonra kayboldu.

Tekrar bağlarıma eğildim. Saat ikiyi geçiyordu ama asla vaktinde davranmadıklarını saptamıştım. Tek yapabileceğim, duruma sızlanmadan katlanmak ve şu kafadan kontaklardan birinin tekrar yoluma çıkmaması için dua etmekti. Her şeye rağmen sakindim, tamamen doğru olamayacak kadar gerçekdışıydı. Zırhlı kapının açıldığını görünce duvara yapıştım. Kamyonetin içeride çalıştığını duydum. Çantamı göğsüme bastırdım ve nefes almayı kestim. Güneş titremeye başlamıştı, görünürde kimseler yoktu, dudaklarımı ısırdım. Ağzımda kimyasal denebilecek pis bir tat vardı.

Kamyonet yavaşça çıktı. Tek tehlike, herifin beni dikiz aynasından fark etmesiydi, bunu düşündüm; ama bir garajdan caddeye çıkarken adamın ÖNÜNE bakacağını ümit ediyordum. Sonuçta buna güveniyordum ve kamyonet çıkar çıkmaz kendimi garajın içine attım. Kapı kapanırken karanlıkta geri geri gittim. Boğazımdan yağ kayar gibi kolayca yutkundum.

Beş dakika boyunca kıpırdamadan durdum ama hiçbir şey olmadı. Soluk aldım. Düşen göğüslerimi tuttum ve doğru yere yerleştirdim. Tişörtümden görünen meme uçlarım ve her şeyle birlikte göğüs ölçüm yüz onu geçiyor olmalıydı. Üstümdekiler beni terletiyordu. Sokakta çok dikkat çekmemek için ceketimi giymiştim, ancak önü kapanmıyordu. Elimdeki kılları örtmek için kısa beyaz eldivenler takmış, bacak kıllarım için ise pantolon giymiştim. Kısa saçlı sarı bir peruk seçmiştim, bana göre biraz fazla modaya uygundu ama ya bunu ya da kırk

santim yüksekliğinde bir topuzu alacaktım, bir hafta boyunca ellerinde sadece bunlar vardı. Siyah gözlüklerimi çıkardım ve makyajımın bozulup bozulmadığına bakmak için çantamdan bir ayna aldım.

Hayır, her şey yolundaydı, ne gerekiyorsa yapmıştım. Üst üste üç kere tıraş olmuş, sonra krem ve kalın bir fondöten tabakası ve son olarak da dudaklarıma oldukça frapan bir ruj sürmüştüm. Genel olarak çok da kötü görünmüyordum: Ateşli bir vücut, buz gibi bir yüz; tıpkı beni çileden çıkaran kızlara benzemiştim. Gözlüklerimi yeniden burnumun ucuna taktım, gözlerimi boyamadığımı unutmamalıydım. Bir süre daha bekledim, gerçekten sakinleştiğimi hissettiğim anda kararımı verdim.

Yan tarafta içeriden ışık gelen açık bir kapı vardı ve bu kapı saçma sapan küçük bir koridora açılıyordu. Solumda inanılmaz bir parmaklık ve sürgü yığınından oluşan çıkış, sağımda ise bürolara çıkan beter bir merdiven vardı. Bu şaşırtıcı basitlik karşısında çarpılmıştım, bunu kaderin bir işareti olarak değerlendirdim. Çantamdan Barracuda'yı çıkardım. Bu bir taklitti; ama mükemmel bir taklit, beni bile korkutuyordu. Basamakları aç bir panter gibi ağır ağır tırmandım.

Birinci kata gelince adamımı fark ettim. Bir masada oturuyordu ve sırtı bana dönüktü, yirmi beş yaşlarında, düğmeleri boğazına kadar ilikli, hayatının baharında genç biriydi. Sevilen sanatçıların cinsel yaşamlarını anlatan dergilerden birini hatmediyordu. Barracuda'nın namlusunu sağ kulağının içine soktum. Sol kulağı masanın üstünde eziliyordu. Bana korku dolu bir bakış fırlatarak haykırdı. Bir parmağımı ağzıma götürerek namluyu biraz daha ittim. Anladı, göründüğü kadar salak değildi. Namluyu kulağından ayırmadan ellerini sırtına koydum ve çantamdan yapışkan bant rulosunu çıkardım. Yapışkanı çok güçlü, beş santimetre genişliğinde, dayanıklı bir banttı, insan bununla sarılmış bir paket aldığında delirir. Dişlerimle bandı biraz açtım ve tek elimle bileklerinin etrafına beş metre sar-

dım. Bu biraz vakit aldı ama önümüzde bütün öğleden sonrası vardı. Daha sonra silahını aldım ve adamı sandalyeye bantladım.

— Hiçbir şeye kalkışmayacağımı bilmenizi isterim! dedi. Bu meselede yaralanmaya hiç niyetim yok. Sakin olun...

Bacaklarını bağlamak için eğildim. Onu, göğsümü dikizlerken yakaladım. Ayağa kalktım. Sanki bana dokunmuş gibi hissettim, bir tokat indirmemek için kendimi tuttum. Sonra ağzına sıçayım, bir tane salladım. Bir çığlık attı. Parmağımı tekrar ağzıma götürdüm.

Şimdi beklemek gerekiyordu. Biraz düşünmek ve beklemek. Kapıların kumanda sistemine bir göz attım. Her şey açıkça gösteriliyordu. Bacak bacak üstüne atarak masanın ucuna oturdum ve bir sigara içtim. Allahın abazanı yumuşak bakışlarla beni süzüyordu.

— Allah Allah..: Allah Allah!.. Size ne kadar hayran kaldığımı bilemezsiniz, diye geveledi. Bunu yapmak için deli cesareti gerekir...

Yanılıyordu. Cesaretin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Betty'nin her geçen gün biraz daha derine battığını görüyordum, dünyanın yarısını havaya uçurmak ya da bir banka soymak bunun yanında bir hiç kalıyordu. Aslında burası tam olarak banka sayılmazdı, fonların denetimi ve aktarılmasıyla uğraşan bir işyeriydi ve her gün büyük mağazaların ve otoyolların bir bölümünün hasılatını topluyordu. Onları bir bütün gün takip etmiş, nakil işlemleri sırasında herhangi bir şey yapmaya kalkışmanın saçma olacağını hemen anlamıştım. Adamlar o kadar gergin oluyorlardı ki bir aksırık insanı kevgire döndürebilirdi. İşte bu nedenle sonunda gelip onları kendi mekânlarında beklemeyi, biraz daha sakin bir ortamdan yararlanmayı tercih ettim.

— Eğer kahve isterseniz alt dolapta bir termosum var, diye teklif etti hayranım.

Kelimenin tam anlamıyla beni gözleriyle yiyordu. O hiç yokmuş gibi davrandım ve kendime bir kahve aldım.

— İsminiz nedir? diye sordu. Sadece isminizi hatırlayabilmek istiyorum, yemin ederim hiç kimseye söylemeyeceğim...

Sinirimi bozuyordu ama yine de tutumu iyiydi. Daha sonra ne mal bir kız olduğumu anlatabilecekti, ben de izleri yok etmek için buna güveniyordum. Hakkını vermek için biraz göğsümü ovuşturdum, renkten renge girmesini bekledim.

— Aman Tanrım, camları açamaz mıyız? diye sordu.

Arada sırada dışarıya bir göz atmak için kalkıyordum. Sokak tamamen sessizdi, her şeyin bu kadar iyi gideceğini ummamıştım doğrusu, ağaçlarda kuşlar ötüyordu. Şimdiye kadar telefon hiç çalmamış, zile basan da olmamıştı, adeta bir şaka gibiydi. Bir iki defa esnedim. Hava sıcaktı. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdiğimi gördüğünden beri öteki hiç durmadan saçmalıyordu.

— Beni çözün, diyordu. Size yardım edebilirim, o piç kuruları geldiğinde sizi koruyabilirim. Ne de olsa bu meslekten iğreniyorum, sizinle gelirim, bütün ülkeyi soyup soğana çevirebiliriz... Neden bana tek kelime etmiyorsunuz, bayan, neden bana güvenmiyorsunuz?..

Onu mahvetmek için elimi saçlarında gezdirdim. Saçları yağlıydı, neyse ki eldivenlerim vardı. Hafif bir inilti çıkararak boynunu bana doğru uzattı.

— Ah, yalvarırım size ne olur, diye sızlandı, üçlünün en irisine dikkat edin, ondan sakının, hiç düşünmeden üzerinize ateş açar, şimdiye kadar kaç kere oldu, yoldan geçenleri yaraladı, ah o orospu çocuğu Henri, bırakın da onunla ben ilgileneyim bayan, saçınızın tek teline bile dokunmasına izin vermem!!..

Sıkılmıştım ama kendimi çok sakin hissediyordum. Aslında bir süredir hiçbir şey beni etkilemiyordu. Betty'nin dışında hiçbir şeye aldırmıyordum. Yapacak belli bir işimin olmasından neredeyse mutluluk duyuyordum, bu ruhuma bir parça huzur veriyordu. Kaldı ki eğer işler ters giderse bile, aşk uğruna yapılan bir soygun için fazla bir bedel sayılmazdı. Biraz ra-

hat etmek için arkasına oturdum ve silahıyla oynadım. Bu hakikiydi, neden bilmiyorum ama dokunur dokunmaz anlaşılıyordu. Ağzıma bir kurşun sıksam ne olur diye düşündüm ve bu beni gülümsetti, bunu yapmam mümkün değildi. Tıpkı neden hayatın yaşamaya değer olduğunu söylememin mümkün olmaması gibi, diyelim ki bunu da elle dokunurcasına hissediyordum. Genç herif, beni görebilmek için başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

— Neden arkamda duruyorsunuz, diye sızlandı, ben size ne yaptım ki?.. Bari sizi seyretmeme izin verin!..

Tuvaletler merdivenin altındaydı. İşemek için aşağıya indim ve bu fırsattan yararlanarak peruğumu çıkardım, onunla biraz yelpazelendim. Çok kesin bir plan hazırlamamıştım, cebimde bir kronometre ya da etkisiz hale getirici bir gaz bombası yoktu. Nasıl denir, sezgilerime göre hareket ediyordum. Doğrusu, kafam başka şeylerle meşguldü, ayrıntılarla uğraşamayacak kadar bir sürü derdim vardı. Para bütün sorunlarınızın kaynağı olduğu zaman bir bankayı soymak için etraflıca hazırlık yapılabileceğini kabul ediyorum, bana gelince, acaba ben böyle bir durumda mıydım, acaba bir yığın para hayatımda en ufak bir şeyi değiştirebilir miydi?.. Neyse, geldiğimiz noktada, her şeyi denemek istiyordum. Hiçbir işe yaramasa da. Elimden geleni yapmak için onunla birlikteydim, bana öyle geliyor.

Yukarı çıktığımda, adam neredeyse sevinç gözyaşları dökecekti:

— Oh Tanrım! dedi, gittiniz diye ödüm patladı! Bu düşünce beni hasta etti.

Eldivenimin ucuna bir öpücük kondurdum ve ona doğru üfledim. Gözlerini kapayarak içini çekti. Duvardaki saate bir göz attım. Ötekiler artık gelmek üzereydiler. Romeo'mu sandalyenin arkalığından yakaladım, sandalyeyi iki ayağı üzerine geriye yatırdım ve Romeo'yu sandalyeyle birlikte çekerek bir köşeye götürdüm, böylece kapı açıldığında onu göremeyecek-

lerdi. Yolda elimi öpmeye çalıştı ama ben daha çabuk davrandım. Kendime bir kahve koydum ve pencerelerden gerektiği kadar uzak durarak sokağı gözlemeye başladım.

Öteki, yola koyulalı neredeyse kırk yıl geçmişti ve o zamandan beri işler epey değişmişti. Bu eski yolun artık pek heyecan verici yanı kalmamıştı. Bugün dünya bana öyle görünüyordu ki kendimi içine atmaktansa yanından geçmeyi tercih ediyordum. Ayrıca otuz beş yaşında, insan artık canını sıkmak istemiyor ki bu da asgari bir miktar para gerektiriyor. Dünyanın yanından geçmek çıldırtıcı faturalara yol açıyor, bütün uzak diyarlar ağırlığınca altın ediyor. Sonuçta eğer bunu yapmak bize biraz olsun soluk aldırabilecekse ona gitmeyi önermek istiyordum. Adeta valizleri hazırlamakla meşguldüm.

Şu kaçığın sesi beni irkitti:

— Aklıma bir şey geldi... dedi. Neden beni rehin almıyorsunuz. Beni kalkan olarak kullanabilirsiniz, ha?..

Bu bana bir şeyi unuttuğumu hatırlattı. Ona doğru ilerledim ve yapışkan bandı kafasının etrafında üç kere çevirerek ağzını kapattım. Aniden öne eğildi ve alnını göğsüme sürttü. Arkaya doğru sıçradım.

— Aman Allahım! dedi gözleriyle.

Beş dakika sonra diğer üçü geldi. Yola bakarken kamyonetin geldiğini görmüştüm. Araç garaj kapısının önüne gelince, GAR. AÇ düğmesine bastım, daha sonra ona kadar saydım ve GAR. KAPA düğmesine bastım. Zarları ikinci kez yuvarladığımı biliyordum ama bu beni endişelendirmedi.

Kapının arkasına gizlendim, bu sefer elimde artık Barracuda değil, gerçek silah vardı. Arabanın kapılarının çarpıldığını duydum, herifler aşağıda çene çalmaya başladılar. Sesleri açık seçik duyuluyordu.

— Beni iyi dinle oğlum, dedi içlerinden biri, karın tam onu sikmek istediğin akşam başının ağırdığını söylerse tek yapacağın merak etmemesini, başına dokunmayacağını söylemektir!

— Hassiktir, komik olma, bu kadar kolay mı sanıyorsun?.. Maria'yı biliyorsun...

— Ah evet... Maria da diğerlerinden farklı değil. Er ya da geç hepsinin başı ağrır... Ama ay sonunda kazandığın parayı masanın üstüne koyduğunda hiçbir zaman aspirin istemediklerini fark etmedin mi?..

Merdiveni çıktıklarını duydum.

— Ya Henri, sana göre hava hoş...

— Siktir git, ne istiyorsan yap. Ömrünü bir hiç uğruna kıçını yırtmakla geçirmek istiyorsan o başka, kadınların tek istediği de bu zaten.

Üçü birden peş peşe içeri girdi. Ellerinde hintkenevirinden küçük torbalar taşıyorlardı. En iriyarı olanı hemen fark ettim, Henri denileni, sandaletlerinin içinde ayakları çıplaktı. Diğer ikisi hayatlarından bezmiş görünüyordu. Şöyle bir soluk almalarına fırsat vermeden kapıyı ayağımla kapattım. Bana doğru döndüler. Saniyenin binde biri kadar bir süre Henri'yle göz göze geldim. Ona kafasını çalıştırma süresi tanımadım, ayaklarına baktım ve ayak başparmağına bir kurşun sıktım. Anırarak yere çöktü. Diğer ikisi kollarını kaldırmak için torbaları fırlattılar. Duruma hâkim olduğumu hissettim.

Henri yerde kıvranıp dururken yapışkan bandı onlara attım ve arkadaşlarını bağlamalarını işaret ettim. Beni bekletmediler. Karşı koymasına rağmen, aptallık etmemesini tekrarlayarak onu üç saniyede bağladılar. Daha sonra vakit kazanmak için kendilerinin de ayaklarını bağlamaları gerektiğini işaret ettim. Bu ikisi zavallı birer depo çalışanı gibiydi, önlerine bir hedef koy, istediğini yapsınlar. İkisinden en çirkin olanına baktım ve beyaz eldivenimin ucuyla ona küçük bir işaret yaptım, bu, arkadaşının ellerini bağla sıçtığımın moruk budalası anlamına geliyordu. Bitirince parmağımı ona doğrulttum. Bana üzgün bir şekilde gülümsedi:

— Bakın bayan, kendi kendimi bağlayamam...

Namluyu burun deliğine soktum.

— Hayır, hayır, dedi, hayır, hayır, hayır, hayır, durun, deneyeceğim!!

Elinden geleni yaptı; alnını, dişlerini, dizlerini kullandı ama sonunda başardı. Artık üçü de bağlı olduğu için silahlarını aldım. Doğrulurken sandalyesine sımsıkı bağlı olan âşığıma baktım. Gözlerinin altında mutluluk halkaları vardı.

Henri bir yandan marleyin üzerine salyasını akıtırken bir yandan da inliyor, bağırıyor ve küfürler ediyordu. Sakin olmak istediğim için yapışkan bant rulosunu aldım ve yanına çömeldim. Ayağı sürekli kanıyordu. Sandaleti parçalanmıştı. Bandı yeterince uzun aldığıma seviniyordum, daha en azından on metre vardı. Benim gibi iplerle uğraşmak istemeyen ve düğüm yapmasını bilmeyen biri için bu bant idealdi. Gözlerini bana doğru kaldırdı, kıpkırmızı kesilmişti.

— Siktiğimin küçük orospusu! dedi. Seni bulduğum gün ilk işim ağzına vermek olacak!!

Namluyu ağzına sokarak ön dişlerini kırdım. Alıngan bir küçük orospuydum. Ama bunu başı ağrıyan bütün kadınlar, Maria'lar ve diğerleri, bütün zavallı kız kardeşlerim, sıkıştırılanlar, metroda canından bezdirilenler, karşılarına Henri gibi tipler çıkanlar adına da yapmıştım, yemin ederim ki eğer yanımda olsaydı bir kutu tamponu ona yedirirdim. Bazı adamları gördüğüm zaman, arada sırada, dünyanın bütün kadınlarını tasvip etmek istiyorum, beni alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Biraz kan tükürdü. Öfkenin etkisiyle gözlerinin içindeki kılcal damarlar çatlamıştı. Ağzını kapatmak için silahımı çekmek zorunda kalmıştım. Bu ona son bir laf etme fırsatı vermişti.

— İşte şimdi ölüm fermanını imzaladın! diye bağırdı.

Malzeme için üzülmedim, sessizlik istiyordum, hatta gözlerinin üzerine fazladan bir iki tur bant sardım. Kafası Görünmez Adam'ın kafasına benzemişti, onunkinden biraz daha buruşuk ve parlak görünüyordu. Diğer ikisi oldukça sakin duruyordu, onların iğrenç ağızlarına sadece sembolik birer parça

bant yapıştırmıştım. İşin en zor kısmının hallolduğunu düşünerek ayağa kalktım. Bu düşünceyle gülümsedim ama kendimle çelişmek istemiyordum, işin en zor kısmının hâlâ ÖNÜMDE olduğunu bilmiyormuş gibi davrandım.

Sarsılmaz bir sükûnet içinde olmama karşın işi uzatmaya niyetim yoktu. Torbaları aldım, sigortaları attırdım ve torbaları bir masaya boşalttım, diplerinde bozuk para olan banknot dolu altı çantaydı. Banknotları çantama koydum, ağırlık yapmasından korkarak bozuk paraları bıraktım. Delikanlı dikkatimi çekmek için hırıltılar çıkarmaya başladığında gitmeye hazırlanıyordum. Çenesinin ucuyla bana duvara gömülü kasayı işaret ediyordu. Kibardı bu delikanlı, düşüncelerinde de tutarlıydı; ama yeterince para toparlamıştım, rantiye olma peşinde değildim. Ona bu kadarının benim için gerçekten yeterli olduğunu işaret ettim. Ağlamaya hazır olduğunu hissediyordum. Ötekilerin beni görememesinden yararlanarak masadan bir kalem aldım ve ona doğru ilerledim, arkasına geçtim. Bir elini açtım ve içine JOSEPHINE yazdım. Parmaklarını, adeta kırık bacaklı bir kelebek yakalamış gibi özenle kapadı. Arka tarafa bakan pencereden atlamadan önce iri bir gözyaşı damlasının yanağından süzüldüğünü gördüm.

Bahçe terk edilmiş bir haldeydi. Yüksek otların arasından geçtim ve dipteki duvarın üzerinden atladım. Boğazım kurumuştu, muhtemelen bütün öğleden sonra tek kelime etmediğim içindi. Göğüslerimi tutarak sağa döndüm, koşarak iki üç bahçeyi geçtim; ama hiç kimseye rastlamadım, daha sonra demiryolunun yanındaki geniş bir arsadan geçtim. Hızımı kesmeden bayırı tırmandım, demiryolunu geçtim ve diğer tarafa indim. Ciğerlerim yanıyordu, Allahtan süpermarketin otoparkı iki adım ilerideydi. Arabamın, LİMON SARISI koca arabamın fark edilmemesi için bu çareyi bulmuştum.

Arabaya girerken hiç kimse beni fark etmemişti. Bir süpermarketin otoparkında hiç kimse hiçbir şeye dikkat etmez, böyle mekânlar insanları aptallaştırır. Kan ter içinde kalmıştım.

Çantayı yanıma koydum ve tekrar güç toplayarak etrafta olup biteni inceledim. Yakınlarda bir yerde bir ütü masasını Fiat 500'e sokmaya çalışan şişman bir kadın vardı. Birkaç saniye bakıştık. Bir süre bekledim, sonra bir kapısını açık bırakarak bastı gitti. Artık rahattım. Torpido gözünü açtım, kâğıt mendil kutusunu ve üzerinde yazdığı gibi hipoalerjenik temizleme sütünü aldım. Yüzde yirmisi bedavaydı. Geri kalanı belirtilmemişti.

Etrafa bakmaya devam ederek bir kâğıt mendili bacaklarımın üzerinde açtım ve sütle ıslattım. Gelen giden olmadığı için, nefesimi tuttum ve yüzümü mendile daldırdım. Öğlenden beri ilk defa kendimi kötü hissettim. Kirlenen kâğıtları ha bire pencereden atıyordum. Plastik kutu müstehcen sesler çıkarıyor ve etrafa beyaz süt saçıyordu, mendili sanki derimi kazımak ister gibi sürtüyordum. Daha sonra gözlüklerimi, peruğumu, beyaz eldivenlerimi, sahte göğüslerimi çıkardım ve hepsini çantaya tıktım. Dikiz aynasını kendime doğru çevirdiğimde nefes nefeseydim ama sadece alnımda hafif bir leke kalmıştı, onu da çarçabuk sildim. Josephine'den geriye kalan tek iz bir kâğıt mendilin ufak bir köşesinde toplanmıştı. Mendili top yaptım ve gaza basmadan önce bir fiskede lastiklerin altına fırlattım.

Eve giderken arabayı yavaş yavaş kullandım. Tencerenin altını kapamak için tam vaktinde gelmiştim, içindekiler simsiyah olmuş, çıtırdıyordu. Pencereleri açtım ve çatı katına çıktım. Betty yatağın üzerinde mikado oynayarak sigara içiyordu. Çatıdan parlak sarı bir ışık süzülüyor ve toz zerreciklerini titreştiriyordu. İlerledim, çantayı yatağa attım. Yerinden sıçradı.

— Bok ye, oyunumu bozdun, diye söylendi.

Yanına uzandım.

— Tanrım, yorgunluktan geberiyorum güzelim, dedim.

Elimi saçlarında gezdirdim. Gülümsedi.

— Ee, müşterinle iyi geçti mi? diye sordu. Acıkmadın mı, aşağıda ravioliyi ısıttım.

— Hayır, iyiyim, sağ ol, beni dert etme...

Ortalıkta duran gazı kaçmış bir birayı bitirdim. Daha sonra çantayı açtım.

— Bak dolaşırken ne buldum, dedim.

Dirseğinin üzerinde doğruldu.

— Aman Tanrım, bu kadar para nereden çıktı, off yahu, burada bir yığın para var!..

— Eh az sayılmaz...

— İyi de bunlar ne için?..

— Bilmem... sen karar ver.

Elini takma göğüslerin üzerine koyarak küçük bir çığlık attı. Bu arada bütün kostümlerimi çantadan çıkardı. Bunlar paralardan daha çok ilgisini çekmiş gibi görünüyordu, gözleri bir Noel akşamı gibiydi.

— Aaaaa... aaa!.. Yahu bunlar nedir??!!..

Üzerinde çok durmamaya karar verdim. Omuzlarımı silktim.

— Hiçbir fikrim yok, dedim.

Askısından tutarak sutyeni kaldırdı. Göğüsler, bizi sarmalayan yumuşak ışıkta usul usul dönmeye başladı. Bu numara sanki onu hipnotize etmişti.

— Tanrım, kesinlikle bunu takmalısın!! Ama inanılmaz bir şey!!..

Hayır, bu maskaralığı tekrarlamak istemiyordum. Artık gına gelmişti.

— Şaka yapıyorsun, dedim.

— Ağzına sıçtırtma, çabuk ol... diye homurdandı.

Tişörtümü kaldırdım ve göğüsleri yerleştirdim. Betty beni alkışlamak için emekleme vaziyetini aldı. Gözlerimi kırpıştırarak birkaç poz verdim. Tahmin edilebileceği gibi anında peruk takıldı ve beyaz eldivenler giyildi, oysa bunu yapmayı hiç istemiyordum. Ama onun eğlendiğini görmek bir nevi mucizeydi.

— Hey, tek eksiğin ne biliyor musun? dedi.

— Eveet, yoluk bir am sipariş ettim kendime.

— Biraz makyaj.

— Yo, hayır!.. diye sızlandım.

Ayağa fırladı. Çok heyecanlanmıştı.

— Kımıldama. Makyaj çantamı alacağım.

— Tamam... diye içimi çektim. Ama merdivende başına dikkat et, küçük kuşum...

Sabaha karşı bire doğru, kollarımda uykuya dalmak üzereyken kulağına son bir şey fısıldadım:

— Aslında, düşündüm de, hiç belli olmaz... Eğer günün birinde birisi gelip sana bugün ne yaptığımı sorarsa, unutma bugünü birlikte geçirdik...

— Evet... hatta güzel bir sarışınla seviştim.

— Hayır, bunu anlatmaya hiç gerek yok. Hayır, hele bunu sakın söyleme!

Kalkmak için iyice dalmasını bekledim. Gidip duş yaptım, makyajımı sildim ve mutfakta bir şeyler atıştırdım. Ne olursa olsun, diye geçirdim içimden, bugün boşuna geçmemiş oldu. Sonuçta, çantamda, onu biraz olsun mutlu edecek ve gülümsetecek şeylerle eve gelmiştim. Ancak bunu parayla sağlamamıştım, doğrusunu söylemek gerekirse para umrunda bile olmamıştı, sonuçta amacıma ulaşmamış mıydım?.. Tabii ki evet, çabalarımın karşılığını kat kat almıştım. Az kalsın mutfakta sevinç gözyaşları dökecektim, seller gibi değil ama ayağımın altına saklayabileceğim kibar iki üç küçük kızböceği halinde.

İki gün önce onu, yatak odasının köşesinde çıplak ve kaskatı kesilmiş, bitkin bir halde bulduğumu belirtmeliyim. Üstelik bu ilk defa olmuyordu, şu meşhur sesleri sürekli duyuyordu. Evde her şey taşmaya ve yanmaya devam ediyordu. Bütün bunların ne demek olduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu.

Buzdolabında bir dilim beyaz jambon buldum. Jambonu krep gibi yuvarlayıp ısırdım. Hiç tadı yoktu. Hâlâ yaşıyordum. Bu mükemmeldi.

24

Canımızın sıkkın olduğu bir pazar günüydü, oysa hava olağanüstü güzeldi. Çok geç kalkmamıştık, çünkü saat dokuz sularında biri ısrarla kapıyı çalmıştı. Üstüme bir şort geçirip bakmaya indim. Takım elbise giymiş, saçları özenle taralı ve elinde iyi cilalanmış küçük siyah çanta bulunan bir herifti. Yüzünde KOCA BİR GÜLÜMSEME vardı.

— Günaydın bayım. Tanrı'ya inanır mısınız?

— Hayır, dedim.

— O zaman bu konuyu sizinle tartışmak isterim...

— Durun, dedim, şakaydı... Tabii ki inanıyorum!

Koca gülümseme. ÇOK KOCA BİR GÜLÜMSEME.

— Bu harika, biz küçük bir broşür yayımlıyoruz...

— Ne kadar?

— Kazandığımız bütün para doğrudan doğruya şeyin yararına....

— Tabii ki! diye sözünü kestim. Ne kadar?

— Bayım, beş paket sigara parasına...

Cebimden bir banknot çıkardım, ona uzattım ve kapıyı kapadım. Güm güm. Kapıyı tekrar açtım.

— Broşürü unuttunuz, dedi.

— Hayır, dedim. Ona ihtiyacım yok. Sanırım sizden cennetin bir parçasını satın aldım, öyle değil mi?..

Kapıyı kapatırken güneş ışığı tam gözümün içine girdi. Eğer ağzıma girseydi, "Kapıyı kapatırken ağzıma mayhoş bir şeker girdi" derdim. Birden denizi ve dalgaları hayal ettim. Süratle yukarı çıktım, çarşafları havalandırdım.

— Hey, denizi görmek istiyorum, diye atıldım. Sen istemez misin?

— Biraz uzak ama nasıl istersen.

— İki saat sonra plajda yanıyor olursun.

— Ben hazır sayılırım, diye yanıtladı.

Yatağın ortasında çırılçıplak ayağa kalkışını seyrettim, adeta istiridye kabuğundan çıkıyor gibiydi, bu düşünceleri daha sonraya erteledim. Güneş bizi beklemezdi.

Burası çok şık, çok gözde bir yerdi ama burada da diğer her yerdeki kadar enayi vardı, üstelik bunlar bütün yıl boyunca burada olmalıydılar ki restoranlar ve mağazalar sezon dışında da açıktı. Pis olmayan bir kumsal bulmak için para ödemek gerekiyordu. Ödedik. Hemen hemen hiç kimse yoktu. Denize girdik ve bol bol yüzdük, sonunda acıktık. Duş yapmak için de para ödemek gerekiyordu. Arabayı park yerine çekmek için de... ve şunun için ve bunun için. Sonuçta elimde bir sürü bozuk para bulunduruyor, bunları son sürat dağıtıyordum. Burası para yutan dev bir makineye benziyordu ve henüz bedava olan bir şeye rastlamamıştım.

Yemeği bir taraçada yedik, yalancı hasırdan bir güneşliğin altında. Karşı kaldırımda yaklaşık yirmi genç kadın duruyordu ve hepsinin yanında üç ya da dört yaşında bir çocuk vardı, hani şu babası işadamı, annesi ise daha genç ve güzel olup vaktini evinde ya da dışarıda can sıkıntısıyla geçiren sarışın çocuklardan. Garson, kadınların bu küçük yaramazları bir ses sınavına sokmak için beklediklerini söyledi. Aslında küçük afacanlar bir sigorta şirketinin ONLARIN GELECEĞİNİ KURALIM temasını işleyen reklam filminde oynayarak bizi gözyaşlarına boğabilirlerdi. Bu bana çok tuhaf geliyordu; üzerlerinden neşe, sağlık ve para fışkıran bu çocuklara bakıp onların geleceği hakkında kaygılanmak mümkün değildi; tabii ki meseleye nasıl baktığınıza bağlı olarak.

Biz peşmelbalarımızı yemeye başladığımızda onlar en azından bir saattir güneşin alnında dikilmekteydiler. Kadınlar sinirlenmeye, çocuklar ise sağa sola dağılmaya başlamışlardı. Arada sırada saçlarını düzeltmek ya da görünmeyen bir tozu silkelemek için çocukları yanlarına çağırıyorlardı. Güneş bir amfetamin yağmuruna dönüşmüş, cayır cayır yakıyordu.

— Aman Tanrım, o aptal parayı gerçekten istiyor olsalar gerek, dedi Betty.

Rengârenk şeker kırıntılarıyla süslü şanti parçasını mideme indirirken gözlüklerimin üzerinden bu kadınlara bir bakış attım.

— Sadece parayı değil. Güzelliklerinin bir anıtını da dikmek istiyorlar.

— Çocukları bu halde, güneşin altında bekletmek için deli olmak lazım.

Kadınların taktığı mücevherler arada sırada parlıyordu. Yolun karşı tarafında olmalarına ve özellikle dinlememize karşın, şikâyetleri ve iç geçirmeleri duyuluyordu. Gözlerimi indirdim ve peşmelbama konsantre oldum çünkü bu dünyada delilik her yere yayılmış durumda. Gün geçmiyor ki insanlığın sefaleti gözlerinizin önüne serilmesin, bunun için öyle

ahım şahım bir şey de gerekmiyor; küçük bir ayrıntı ya da mahalledeki marketin bir köşesinde birisiyle göz göze gelmek ya da arabaya binmek veya bir gazete almak ya da bir öğleden sonra gözlerinizi kapatarak sokaktan gelen sesleri dinlemek veya içinde ON BİR tablet olan bir sakız paketine rastlamak yeterli, aslında dünyanın insana yapay bir biçimde sırıtması için en ufak bir şey bile yeterli. Bu kadınların hepsini aklımdan çıkardım; çünkü tüm bunları biliyordum, örneklere ihtiyacım yoktu. Her koyun kendi bacağından asılır, biz burada sürünmeyecektik, kesinlikle hayır, eğer canları istiyorsa onlar kaldırımda kavrulmaya devam edebilirlerdi ama biz plaja dönecektik, sadece deniz ve gökyüzü, dev bir güneşlik ve bardağın kenarlarına çarparak insanı ferahlatan buzların sesi. Karşı kaldırıma bir çizik çektim ve gönül rahatlığıyla kalkıp tuvalete gittim. Kısa bir süre sonra insanın düşmanını küçümsemesinin hata olduğunu anlayacaktım. Evet ama insanın her yerde birden gözünün olması mümkün müydü?

Geri dönmem uzun sürmüştü; çünkü tuvalete para atmak gerekiyordu ve üzerimde yeterince bozuk para yoktu, para bozdurmak için yukarıdaki kasaya çıkmak zorunda kalmıştım. Arada sırada sifon kendi kendine çalışıyor ya da tekrar para atmam gerekiyordu, sonuçta bütün bunlar çok kolay olmamıştı ve bana vakit kaybettirmişti. Masaya geri geldiğimde Betty yerinde yoktu. Otururken içimi hafif bir endişenin kapladığını hissettim, sıcaklık aniden yükseldi mi diye geçirdim içimden. Tatlısını bitirmediğini fark ettim, bir parça vanilyalı dondurma yavaş yavaş eriyordu. Bu beni hipnotize etmişti.

Kendime gelmiştim çünkü karşı tarafta kadınlar bağrışıyorlardı. İlk başta, ne olup bittiğine dikkat etmedim, güneşin altında yerinde sayan ve anlamsız çığlıklar atan bir martı sürüsünden başka bir şey görünmüyordu. Daha sonra gerçekten huzursuz olduklarını ve bana doğru baktıklarını gördüm. İçlerinden biri özellikle çıldırmış görünüyordu.

— Ah Tommy, benim küçük Tommy'm!! diye zırlıyordu.

Küçük Tommy'nin başına güneş geçtiğini ya da bir kar parçası gibi eridiğini düşündüm. Ne var ki bu bana Betty'nin nerede olduğu hakkında bir fikir vermiyordu.

On kadar kadın karşıya geçerken az kalsın onlara doktor olmadığımı, elimden hiçbir şey gelmeyeceğini bağıracaktım ama bir şey bunu yapmamı engelledi. Taraça ile kaldırımın arasındaki alçak duvarın üzerinden atladılar ve bana ulaştılar. Onlara gülümsemeye çalıştım. Tommy'nin annesi aklını tamamen kaçırmış gibiydi, bana sanki Quasimado'ymuşum gibi bakıyordu, arkadaşları da ondan aşağı değillerdi, bana kötü titreşimler gönderiyorlardı. Ne olup bittiğini anlayamadan, kadın çocuğunu geri vermem gerektiğini bağırarak üzerime çullandı. Sandalyeden sırtüstü yere düştüm. Hiçbir şey anlamıyordum. Dirseğim sıyrılmıştı, yerimden doğruldum. Düşünceler aklımdan ışık hızıyla geçiyordu ama bir tanesini bile durduramıyordum. Kadın hıçkırıklara boğulmuştu ve çığlıklarıyla ölüm fermanımı hazırlıyordu. Kadınlar etrafımda yarım daire oluşturmuşlardı, fena değillerdi ama onların tarzı olmamam gerekiyordu, özellikle de şu anda, bir saniye sonra hepsi birden üstüme çullanacaktı, bunu biliyordum. Berbat sıcağın, beklemenin, sıkıntının ve sorumlusu olmadığım bir yığın şeyin de bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Bu durum öyle canımı sıkıyordu ki ağzımı açamıyordum. Birinin tırnaklarında gök mavisi oje vardı; normal zamanda sadece bu bile beni delirtmeye yeterdi.

— Sizinle birlikte olan kız... diye hırladı. Onu küçük oğlanla giderken gördüm!..

— Hangi kız? diye sordum.

Sorduğum soru kulaklarına henüz ulaşmıştı ki ben üç masanın üzerinden atlayarak restoranın içinde bir sprint atmıştım. Bu orospu çetesinin tamamını olduğu yere mıhlamıştım. Bir an geride kükrediklerini işittim ama tuvaletin kapısını arkamdan kapatacak vaktim olmuştu. Kilit yoktu. Etrafa sinirli bir bakış fırlatarak kapıya sıkıca yaslandım. Garson çişini bitirmek üzereydi, bana başıyla ufak bir işaret yaptı. Cebimden

bir avuç para çıkardım, kapıyı benim yerime tutmayı kabul etti. İnce ahşap panonun arkasından kadınların bağrış çağrışları geliyordu, kapı ayağınızla ittiğinizde yarı saydam bir pirinç yaprağına dokunma hissini veren, mukavva peteklerle kaplı bir kapıydı, bu durumda oğlanın cebine iki banknot daha indirdim. Daha sonra pencereden tüydüm.

Kendimi mutfağa bakan küçük bir avluda buldum. Çöp kutuları ağzına kadar dolmuş, güneşin altında parlıyordu. Bir aşçı dışarı çıktı, boynundan damlayan teri sildi. Artık işi kapmaya başlamıştım. Herif ağzını açmadan, cebimden para çıkardım ve gülümseyerek gömleğinin cebine yerleştirdim. O da gülümsedi. Sanki sihirli bir değnekle dolaşıyordum, biraz çalışsam gökyüzünü güvercinlerle doldurabilirdim. Bu arada dipteki kapıya yöneldim ve küçük bir sokağa çıktım.

Tabanları yağladığımı söylememe gerek yok, bir sürü sokaktan geçtim, kavşaklardan saptım ve otuz beş yaşında olup da formunuzu koruduğunuz zaman yapılabilecek şeyleri yaptım, mesela yaya geçidinde park etmiş bir arabanın üzerinden atlamak, arka tarafı kollayarak kendi dört yüz metre rekorunuzu kırmak gibi. Bir süre sonra onları ektiğimi düşündüm. Nefes almak için durdum. Bir sandalye görüp oturdum. Daha sonra birinin botlarımı cilaladığını hissettim. Gözlerimi ona çevirdiğimde ıslık çaldığını duydum.

— Vay be!.. dedi. Bunlar Tony Lama!..

— Evet, dedim. Plaj terliklerimi arabada bıraktım.

— Bu mevsim için biraz terletici değil mi?

— Hayır, bale pabucu gibi hafifler.

Yirmi yaşlarında, oldukça zeki bakışlı biriydi, insancıl birine benziyordu.

— Göreceksin, dedim, diğerleri kadar aptal olmamak öyle çok kolay değildir. Mükemmel olunamaz. Bu çok yorucudur.

— Evet, anlıyorum...

— Güzel. Ama yine de küçük yıldızlarıma çok cila sürmemeye dikkat et ha, hadi yavaş yavaş.

İki üç dakika süren cila işi boyunca her şeyi anlamaya ve bütün bu olanlar üzerine sakince düşünmeye çalıştım. Ama korkunç bir ejderhanın beynimde alevler saçması ve bütün çabalarımı mahvetmesi için onu düşünmem yetiyordu. Yapabileceğim tek şey ayağa kalkmaktı. Kanımca, gerisi gelecekti. Oğlana parasını ödedikten sonra duvarların dibinden yürüyerek plaja döndüm. Hafif, sıcak bir rüzgâr çıkmıştı. Deniz boyunca uzanan anacaddeye çıkarken hapı yuttuğuma inanmıştım. Uzakta park edilmiş arabamı gördüm ve ilk düşüncem şehri arabayla taramak oldu. Daha sonra, tamam, diye geçirdim içimden, buradasın, annesi gerzek olduğu için güneşin alnında iki saat geçirmiş bir çocukla dolaşıyorsun ve Tommy'nin dili bir karış sarkmış durumda, ne yaparsın?.. Bir çocuğu doğramak için izbe bir köşe arayacak türde bir kız olmadığına göre, ne yaparsın?..

Biraz uzaktaki bir ağacın gölgesinde seyyar bir dondurmacı vardı. Etrafı kolaçan ederek caddenin karşı tarafına geçtim. Geldiğimi görünce adam dondurmaların kapağını açtı.

— Bir top? İki top? Üç top? diye sordu.

— Hayır, teşekkür ederim. Acaba yanında üç dört yaşlarında bir oğlan çocuğu olan güzel bir kız görmüş olabilir misiniz?.. Sizden dondurma almadılar mı?

— Evet. Ama kız dediğiniz kadar güzel değildi...

Güzellikten anlamayan insanlara sık sık rastlamış ve onlarda ters giden şeyin ne olduğunu asla anlayamamışımdır. Ama onlara hep acımışımdır.

— Zavallım, dedim. Peki ne tarafa gittiklerini gördünüz mü?..

— Evet.

Birkaç saniye bekledim, daha sonra yelpazelenmek için cebimden bir miktar para çıkarmak zorunda kaldım. Buranın âdetleri artık canımı sıkmaya başlamıştı, cebimdeki bütün paraları ağzına tıkmak istiyordum. Dondurmaların üzerinden

bir buhar bulutu yükseliyordu. Suratına bakmadan ona iki banknot uzattım. Paraların elimden kayışını hissettim.

— Ee, daha sonra şu karşıdaki oyuncak mağazasına girdiler. Oğlanın gözleri maviydi, boyu yaklaşık bir metreydi, iki top çilekli aldı ve boynunda küçük bir kolye vardı, saat üç sularıydı. Kıza gelince...

— Tamam, diye kestim. Eğer bana çok şey söylersen zararına çalışmış olursun.

Mağaza üç katlıydı. Soluk yüzlü genç bir tezgâhtar kız, asgari ücret alanların yüzünde rastlanan o kıvılcımlar saçan bakışla bana doğru yöneldi. Ondan kurtulmam çok zor olmadı. İçerisi çok kalabalık değildi. Giriş katına göz attıktan sonra birinci kata çıktım. Ortalık son derece sessizdi. Kulak kabarttım. Peşimdeki çeteyi unutmamıştım, bütün kasabayı dolaşmaları için on yıla ihtiyaçları olmadığını biliyordum. Ama bu tür durumlara alışmaya başlamıştım. Bir süredir Betty ile battığımızı fark etmiştim. Öf, diye geçirdim içimden, herkesin hayatında kötü dönemler vardır. Hayatta biraz sabırlı olmak lazım. Reyonlar arasında bir tur attım, onu bulamadım. Sıcaktan ılığa geçmiştim, şimdi ise yandığımı hissediyordum. Sanki Sina Dağı'na tırmanıyormuşum duygusuyla son kata çıktım.

Bir tezgâhın arkasında kolunu bir hediye paketi yığınına dayamış gülümseyen bir adam gördüm. Yüzünde bir müdür gülümsemesi vardı, üst cebinde mendil olan bir blazer ceket giyiyordu, pek genç sayılmazdı, gözlerinin altındaki deriler hafif sarkıyordu. Mendil, havai fişeği andırıyordu. Beni görür görmez, suratını buruşturarak ya da gülümseyerek –tam olarak kestiremedim– yanıma geldi, ellerini ovuşturuyordu.

— Özür dilerim, sevgili bayım ama bu kat kapalı...

— Kapalı mı?.. diye sordum.

Bütün katı gözlerimle şöyle bir taradım. Boş görünüyordu. Bu katta silah, oklu tabanca, yay, robot, pedallı araba, yani aklınıza ilk ağızda gelen her şey vardı. Derin bir nefes aldım çünkü Betty'nin burada olduğunu hissettim.

— Akşamüstü tekrar uğrayabilir misiniz?.. diye önerdi.

— Bakın, sadece lazerli bir tabanca alacağım, hediye paketi istemiyorum. Bir dakikada hallederiz...

— Bu imkânsız. Bütün katı bir müşteriye kiraladık...

— BETTY! diye bağırdım.

Adam geçmemi engellemeye çalıştı ama geçtim. Ben rafların arasına dalarken arkamdan geldiğini ve küfrettiğini duyuyordum, yanıma yaklaşamazdı zira vücudumun sıcaklığı her tarafa yayılıyordu. Katın en sonuna geldim ama onu bulamamıştım. Birden durdum, herif az kalsın üstüme çıkacaktı.

— Nerede o? diye sordum.

Cevap vermeyince boğazını sıkmaya başladım.

— Tanrım! O benim karım!!.. Nerede olduğunu bilmek istiyorum!!

Üzerinde Kızılderili köyü kurulmuş olan bir set gösterdi.

— Büyük Şef'in çadırındalar ama rahatsız edilmek istemiyor, diye geveledi.

— Hangisi?

— İndirimde olan. Çok iyi bir parça...

Blazer'i bıraktım ve kampa girdim, doğruca Şef'in çadırına daldım. Bez kapıyı araladım. Betty barış çubuğu tüttürüyordu.

— Girsene, dedi. Gel bizimle otur.

Tommy'nin başında tüylü bir bant vardı, tamamen rahatlamış görünüyordu.

— Hey, Betty kim bu? diye sordu.

— Hayatımın erkeği, diye şaka yaptı.

Çadıra yaslandım.

— Buruşmaz! dedi sırtımda duran salak.

Başımı sallayarak Betty'ye baktım.

— Söylesene... Annesinin her yerde onu aradığını biliyorsun herhalde? Bir an önce buradan gitmemiz gerektiğini de biliyorsundur?..

Canı sıkkın bir şekilde içini çekti.

— Tamam, bize beş dakika izin ver, dedi.

— Hayır, kesinlikle olmaz, diye kestirip attım.

Bunu söylerken eğildim ve Tommy'yi kucağıma aldım. Tam kulağımın ortasına bir yumruk yiyecektim ki elini havada yakaladım.

— Yalvarırım işleri daha fazla zorlaştırma Tommy, diyerek suratımı buruşturdum.

Mağaza müdürüne doğru ilerledim. Kurşun asker gibi dimdik duruyordu.

— Onu size bırakacağız, dedim. Annesi beş dakika içinde gelip alacak. Ona bekleyemediğimizi söylersin.

Sanki ona vergi memurlarının geldiğini bildirmiştim.

— Ne demek istiyorsunuz?.. dedi.

Tommy'yi kollarına bıraktım, Betty'nin elinin omzuma dokunduğunu hissettim.

— Bir saniye bekle, dedi. Bu hediyelerin parasını ödemek istiyorum.

En kestirme yolu seçmek gerekiyordu; kayalıklar arasında volta vurmak ve bütün riskleri hesaplamak. Paraları çıkardım, sanki aniden ateşim çıkmış gibiydi, ya sayıklıyordum ya da gerçekten aşağıdan birtakım seslerin geldiğini duyuyordum.

— Pekâlâ bakalım, ne kadar? diye sordum.

Yaşlı zampara zihinsel bir hesap yapmak için çocuğu bıraktı. Gözlerini kapadı. Gördüğüm kâbusta merdivenler kudurgan bir koşunun darbeleri altında titriyordu. Tommy raftan bir yay ve çeşitli oklar aldı. Betty'ye baktı.

— Ne olur, bunu da istiyorum!

— Kes sesini. Rahat dur, diye dişlerimi gıcırdattım.

Herif gözlerini açtı. Sanki harika bir rüya görmüş gibi gülümsüyordu.

— Bilmiyorum, acaba yayı da hesaplamam gerekiyor mu?..

— Kesinlikle hayır, dedim.

Tommy zırlamaya başladı. Yayı elinden aldım ve mümkün olduğu kadar uzağa fırlattım.

— Sen artık canımı sıkmaya başladın, dedim.

O anda zeminin ayaklarımın altında titrediğini hissediyordum. Korkunç ve yakıcı bir rüzgârı andıran bir uğultu katı kapladığı sırada satıcıya dönüp ağzından bir rakam almak için onu silkelemek üzereydim. Katın diğer ucunda kadınları gördüm. Bana inanmayacaksınız ama yemin ederim ki gözlerinden ateş fışkırıyordu. Hatta zeminde ya da raflarda kıvılcımlar çakıyordu. Betty'ye üzgün bir suratla baktım:

— Kendini kurtar, yavrum, kendini kurtar, dedim.

Betty acil çıkış kapısına ulaşana kadar onları oyalayabileceğimi sanıyordum; ama o fırlayıp gitmek yerine içini çekerek durdu, ayakları yere çivilenmişti.

— Hayır, bu hiçbir işe yaramaz. Yoruldum, diye mırıldandı.

Kadınlar bağıra çağıra yolun yarısını katetmişlerdi bile, rafların arasına dalan köpüklü dalgalar gibiydiler. Para destesini havaya fırlattım. İhtiyar delikanlı, kollarını havaya uzatarak anında duşun altına girdi. Tam bu sırada hızlandım, inanılmaz bir süratle davrandım. Tek bacağımın üzerinde dönmek, Betty'yi kollarımla kaldırmak, acil çıkış kapısına doğru sıvışmak ve aydınlığa çıkmak için dört saniyeden az bir süre gerekmişti.

Demir kapıya uzanan eller var mı diye dönüp arkama bakmamıştım bile. Bulunduğumuz yer küçük bir sokağa bakıyordu, madeni bir platformun üstündeydik, merdivenler yerden iki metre yukarıda sona eriyordu. Betty'yi bıraktım ve yeniden kapıya yaslandım. Biraz önceki durumun aynısıyla karşı karşıyaydım, ancak bu sefer şans benden yanaydı, kurtulmak için birilerini satın almak zorunda değildim. Eski bir parmaklık çubuğu duvarın bir köşesine yaslanmıştı, kapının diğer tarafına ilk darbeler inmeye başladığı anda onu fark etmiştim. Bence bu muhteşem çubuğu olsa olsa melekler gerekli uzunlukta kesmiş olabilirdi, öyle ki onu destek olarak kullanabilmiş ve epeyce bir tekmeden sonra kapının kolunu tamamen bloke edebilmiştim. Şimdi artık anırmaya devam edebilirlerdi. Alnı-

mı sildim, hafif bir çınlama eşliğinde etrafımızda titreşen kör edici bir ışık vardı. Betty gülümseyerek gerindi. Bu az kalsın beni çıldırtacaktı. Korkunç gürültü çıkararak merdivenlerden aşağıya indim, sonra parmaklarımın ucuna basarak tekrar yukarı çıktım. Kapının arkasındaki hengâme yatışmaya başlamıştı. Betty az kalsın kahkahalarla gülecekti. Ona çenesini kapamasını işaret ettim.

— İnmiyoruz, çatıya tırmanıyoruz! diye mırıldandım.

Çatıya gelince, burası geniş bir terastı, güneş dolu bir havuza benziyordu. Biz korkuluğun üzerinden atlarken kapı son bir kez sarsıldı ve ortalığı tekrar sessizlik kapladı. Ben derhal gölgelik bir köşeye yöneldim. Oturduğumda sadece bacaklarım güneşte kavruluyordu. Yanıma gelip oturması için elimi Betty'ye uzattım. Burada bulunmaktan şaşırmış bir hali vardı.

Planım çok zekice değildi, hatta çok riskliydi. Bu beni sinirlendiriyordu. Sürüde biraz uyanık birinin olması yeterliydi; çıkmaz bir yerde kıstırılacak ve aşağıya atılacaktık. Ama gerçekten başka seçeneğim yoktu, arabaya kadar hızla koşmak için canı tatlı bir kız gerekiyordu. Oysa durum öyle değildi. Benimkinin ayakları taş kesilmişti. Bir süre bekledikten sonra ayağa kalktım, son derece dikkatli bir şekilde anacadde tarafına bir göz attım. Bütün çete kaldırımda yürüyordu ve öndekiler köşeyi dönmüşlerdi bile. Gökyüzü masmaviydi. Deniz sakin ve yeşildi. Ufukta tek bir bira görünmüyordu, ne de ilgimi çekebilecek herhangi bir şey. Merdiven tarafında ne olup bittiğine bakmak için terasın öbür ucuna gittim. Geçerken Betty'yi çenesinden tuttum, durumu özetlemek için onu öptüm.

— Eve gitmek istiyorum, diye mırıldandı.

— Tamam, dedim. Beş dakika içinde gidiyoruz.

Kızların gelişini seyretmek için saklandım. Bence duydukları hırsın sakat bir tarafı vardı, sanki ırk sorununu halletmek istiyor gibiydiler. Kendimi göstermem söz konusu bile değildi. Alçak duvarın arkasına bir krep gibi yapışmıştım, bir sigara

yakmamak için kendimi tutmam gerekti. Aşağıda tartıştıklarını duyuyordum. Daha sonra ayak sesleri geldi, başımı hafif uzattım ve koşarcasına sokağı geçtiklerini gördüm. Kim bilir belki de bu salaklar ağızlarından köpükler saçarak önemli mevkilerdeki tanıdıklarını görmeye gidiyorlardı.

Geri dönüp Betty'nin yanına oturdum, bu işten paçayı sıyırmak için şansımızın yaver gittiğini düşündüm. Elini tutup okşadım. Gergin olduğunu hissediyordum. Neyse ki güneşin etkisi azalıyordu; isteri krizinden çıktığı için artık gölgelere saldırmıyor, rahatça salınmalarına izin veriyordu. Ortalıktaki ışık keskinliğini kaybetmişti. Teras, ziftli tabakayla kaplı dikdörtgen bir adaydı, hava güzel sayılırdı, samimiyetle söylüyorum buradan daha beter yerler görmüştüm, abartmanın âlemi yoktu.

— Gördün mü, buradan deniz görünüyor... dedim.

— Hı, hı...

— ŞURAYA BAK, TEK BACAĞININ ÜSTÜNDE SU KAYAĞI YAPAN BİRİ VAR!!..

Gözlerini kaldırmadı. Bir sigara yakıp ağzına koydum. Bir bacağımı kıvırdım ve ufukta bir noktaya gözümü diktim, hiçbir özelliği yoktu ama hoşuma gitmişti.

— Bunu niye yaptın bilmiyorum, dedim. Bilmek de istemiyorum ve bu konuda konuşmak istemiyorum. Bunu unutalım.

Bana bakmadan başını yavaşça salladı, bunu bir cevap olarak kabul ettim. Gerçi gözlerini kapatıp açması ya da elimi sıkması da aynı işi görürdü. İnsanların bana ne söylediklerini asla tam olarak anlayamamışımdır; ama o, onun sessizliklerinde bir an için bile kaybolma riskini taşımadan rahatlıkla gezinebiliyordum; benim için çok iyi bildiğim bir çevrede tanıdık ve gülümseyen yüzleri selamlayarak bir sokaktan geçmek gibi bir şeydi. Betty benim dünyada en iyi bildiğim şeydi, belki de onu yüzde seksen tanıyordum, sonuçta hiçbir zaman emin olunamaz ama onu yaklaşık bu kadar iyi tanıyordum. Öyle ki benimle konuştuğunda dudaklarını oynatıp oynatmadığından

hiçbir zaman emin olmadım. Zaman zaman, bu yaşamın sadece sizi hayran bırakmak için yaratıldığını ve sizi nerenizden yakalayacağını bildiğini kabul etmek gerekiyor. Benim gibiler ise en kolay avdır.

Bir süre tek kelime etmeden oturduk ve tuhaf bir şekilde yeniden havamı buldum, hafif hafif gülümsemeye başladım; çünkü dünyayı gözlerimle eğip bükebilirdim ama yapmadım, elimi sürmeden onu güneşin altında bir şeker gibi erimeye terk ettim. Onu içimde hissediyordum, ta içimde, başka bir yerde değil ve eğer gerekirse dümene geçmekte hiç tereddüt etmezdim, sorun bu değildi. Şimdiye kadar asla kendimi bir terasta şu anki kadar iyi hissetmemiştim, bütün gücüm yerindeydi ve küçük ziftli kâğıt parçasının üstünde Kudüs'ü ziyaret eden bir hacı gibi mutluydum. Biraz gayret etsem, küçük, ağdalı bir şiir döktürebilirdim; ama ciddi şeylerle uğraşmanın sırası değildi, bir an önce buradan çıkmalıydık.

— Hadi, dedim, koşabilecek durumda mısın?..

— Evet, diye yanıtladı.

— Hayır ama koşmayı, GERÇEKTEN koşmayı kastediyorum, anlıyor musun, arkana bakmadan ok gibi fırlamaktan bahsediyordum. Az önce yaptığın gibi değil...

— Anladık. Koşmak. Tamam. Ne demek olduğunu biliyorum. Salak değilim.

— Harika. Şimdi daha iyisin. Tamam, yapıp yapamayacağını hemen göreceğiz. Eğer yapamazsan beni burada beklersin. Fırlayıp arabaya gideceğim ve gelip seni alacağım...

Suratını ekşitti ve yerinden fırladı.

— Seksen yaşımda olduğum zaman böyle bir plan yaparız.

— Buna gücüm kalmaz, diye homurdandım.

Korkuluğun üzerinden atlamadan önce sokağı dikkatlice inceledim ama ötekiler görünürde yoktu. Betty arkamdan geldi, acil çıkış merdivenlerinden süratle indik, hiç oyalanmadık. Son basamakta kendimizi aşağıya sarkıttık, kaldırıma atladık, caddeyi arkamızdan köpek kovalıyormuş gibi geçtik.

Tanıdığım bütün kızlar içinde Betty açık farkla en hızlı koşandı. Onunla birlikte koşmak, en hayran olduğum şeylerden biriydi; ancak daha sakin yerleri tercih ediyordum, bu defa göğüslerinin nasıl hopladığına bakmak için yan tarafa bir göz atmamış, yanaklarının pembeleştiğini de görememiştim, hayır bunların hiçbiri olmamıştı, arabaya doğru çılgın ve zevksiz bir yarıştan başka hiçbir şey.

Arabanın kapılarını hızla kapattık. Kontağı çalıştırdım ve gaza bastım. Caddeye çıkarken az kalsın büyük bir kahkaha patlatacaktım, bunun ta içimden geldiğini hissetmiştim. Ancak çeteden bir kadının arabanın yanında koştuğunu görmemle ön camın patlaması bir oldu. Kırık cam parçaları yağmur gibi bacaklarımızın üstüne indi. Ağzıma sıçrayan küçük bir cam parçasını refleks olarak tükürdüm ve gaza basmamla Mercedes öne fırladı. Sövüp sayarak caddede zikzaklar çizmeye başladım. Arkamdakiler kornaya bastılar.

— Hassiktirin! Eğil! diye bağırdım.

— Lastik mi patladı?

— Hayır. Ama herhalde keskin bir nişancı tuttular.

Ayaklarının dibinden bir şey almak için eğildi.

— Yavaşlayabilirsin, dedi. Bak, bize sadece bir bira kutusu atmış.

— Dolu mu? diye sordum.

Yaklaşık elli kilometre boyunca saçlarımızı rüzgâra vererek yol aldık. Biraz gözlerimiz yaşarıyordu ama hava güzeldi ve güneş yavaş yavaş batıyordu. Biraz muhabbet ettik. İlk arabayı icat eden kişi yalnız ve meczup bir dâhi olmalıydı. Betty ayaklarını torpido gözüne sokmuştu. ACİL ARABA CAMI TAKILIR yazan bir tamirhanede durduk ve adamlar işlerini görürken arabadan inmedik. İşlerine biraz mâni olduk belki, bilemiyorum. Sikimde değildi.

25

Bu olaydan kısa bir süre sonra yeniden yazmaya başladım. Kendimi zorlamam gerekmemiş, kendiliğinden olmuştu. Ama yine de gizli hareket ediyordum; çünkü Betty'nin haberinin olmasını istemiyordum, genellikle geceleri yazıyor ve Betty yanımda kıpırdamaya başladığında defteri derhal yatağın altına sokuyordum. Onu boş yere ümitlendirmek istemiyordum, özellikle de elli yıl öncesi gibi yazmadığım ve düşünülenin tersine bu daha ziyade bir handikap oluşturduğu için. Sonuçta, eğer dünya değiştiyse bunda benim bir suçum yoktu, onların canını sıkmak için bu tarzda yazmıyordum, hatta aksine, duyarlı biriydim ve onlar benim canımı sıkıyorlardı.

Yaz ilerledikçe piyano satışları azalıyordu. Bunun için saçımı başımı yolmadığımı söylemek gerekiyor. Mağazayı erken bir saatte kapatıyor, ortam müsait olduğunda akşam yazacaklarımı düşünebiliyordum ya da dolaşmaya gidiyorduk. Hâlâ bir sürü paramız vardı; ama bir yere gitmek ona hiçbir şey ifade etmediği için, her şey gibi bu da umrunda olmadığı için bu para gündelik faturaları ödemek ve yaşamak için piyano satmayı dört gözle beklememek dışında pek bir işimize yaramıyordu. Yaşamak için ha! Para asla sözünde durmayan bir şeydir.

İşte çok yorulmadığım için gece yarısı ya da sabaha karşı birde defterimi çıkarabiliyor ve gün ağarana dek canımı çıkarmadan yazabiliyordum. Sabahları biraz uyuyordum, arada sırada da öğleden sonra birkaç saat kestiriyor ve yavaş yavaş ilerliyordum. Kendimi yüksek voltlu bir pil gibi hissediyordum. Sabaha karşı, uyanık geçirdiğim saatlerin son izlerini yok ediyor, ağzımda gözlerimi yakan bir sigarayla boş kutuları çöpün alt tarafına tıkıştırıyordum. Yatmadan önce her zaman Betty'yi seyrediyor ve acaba karalamış olduğum birkaç sayfa ona layık mı diye kendi kendime soruyordum. Kendime bu soruyu sormak hoşuma gidiyordu. Yazar olarak beni belli bir seviyeyi hedeflemeye mecbur ediyordu. Kendime yüklenmeyi de öğretiyordu.

Bu dönem boyunca, sanki beynim yirmi dört saat aralıksız çalışıyordu. Çabuk, ÇOK ÇABUK davranmam gerektiğini biliyordum ama bir roman yazmak için çok fazla zaman gerekiyordu ve bunu düşündüğümde çıldırtıcı bir kaygı soluğumu kesiyordu. Buna daha erken başlamadığım için kendime lanetler yağdırıyordum, deniz mavisi, spiralli küçük defteri elime almadan önce bu kadar beklediğim için. Spiralli. Bok ye, diye geçiriyordum içimden, bunu denerken seni görmek isterdim, kolay zannediyorsun, yazmak için masaya oturmanın yeterli olduğunu sanıyorsun; oysa ben aylar boyunca gözlerim açık yatakta döndüm durdum ve en ufak bir ışık yüzü görmeden

sessiz ve gri bir çölü geçtim ve Büyük Tükenmiş İnsan Çölü'nde dolaştım, bunun hoşuma gittiğini mi sanıyorsun, buna inanıyor musun?..

Hayır, doğru, başka türlü yapamazdım. Ama bunun tersini düşünecek kadar deliydim ve bana daha önce el uzatmadığı için Tanrı'ya kızıyordum. Geç kaldığıma dair korkunç bir hisse kapılıyordum ki bu katlanılması gereken ek bir yük oluyordu. Allahtan iyi gidiyordu, belki de milyonda bir şansım vardı; ama her gece sayfalarımı tıpkı tuğla örer gibi örüyor, şansımı korumak için bir şeyler inşa etmeye çabalıyordum. Ufukta bir kasırga görünüp saldırıya hazırlanırken ben panjurları çiviliyordum bir anlamda. Yazarın, kötü bir başlangıçtan sonra, bütün bu boklukları temizleyip temizleyemeyeceği, bu çocuğun durumu değiştirecek güçte olup olmadığı sorulabilirdi.

Bir hafta boyunca dayanılmaz bir sıcak vardı, böyle bir sıcak gördüğümü hatırlamıyordum, çepeçevre kilometreler boyunca tek bir yeşil ot kalmamıştı. Şehri inanılmaz bir uyuşukluk sarmıştı ve en sinirli olanlar gökyüzüne tedirgin bakışlar atıyorlardı. Akşam yedi suları gibiydi. Güneş batmak üzereydi ama sokaklar, kaldırımlar, çatılar ve evlerin duvarları kavruluyordu, herkes terliyordu. Biraz alışveriş yapmaya gitmiştim. Betty'yi bu angaryadan kurtarmıştım, bagaj ağzına kadar dolu, koltukaltlarım ter içinde yavaş yavaş eve dönüyordum. Gelmeden biraz önce ters yönde giden bir ambülansa rastladım, sireni çalışıyor, yeni basılmış madeni para gibi parlıyordu.

Koltuğumda şöyle bir doğruldum ve yavaş giden iki arabayı solladım. Daha hızlı nefes almaya başladım. Evin önüne park ettiğimde sanki boğazımın etrafına kaygan bir düğüm atılmış gibi titriyordum. Tam olarak ne zaman anladığımı söyleyemeyeceğim ama zaten bu önemsiz bir ayrıntı. Karnıma iğneler saplanarak merdivene atıldım. Yukarı vardığımda Bob'la karşılaştım, yerde dizüstü duruyordu, üstünden atladım ve san-

dalyeleri devirerek yere yığıldım. Kafamın altından ılık bir sıvının aktığını hissettim.

— BOB!! diye haykırdım.

Üstüme atladı.

— İçeri girme! dedi.

Onu masanın altına ittim. Tek kelime edemiyordum. Dirseğimin üzerinde doğrulurken bir leğenin devrilmiş olduğunu fark ettim. Saçlarımdaki suydu, biraz köpüklü bir su. Nefes almakta da güçlük çekiyordum. Aynı anda ayağa kalktık. Gözlerimle onu aradım; ama odada sadece Bob vardı, burada ne aradığını bilmiyordum ama buradaydı, bana bakarak gözlerini deviriyordu. Suratım korkunç biçimde çarpıldı.

— Nerede o? diye sordum.

— Otur, dedi.

Mutfağa doğru atıldım. Hiçbir şey yoktu. Geri döndüm. Bob kapı aralığında duruyordu, bir elini bana uzatmıştı. Bir omuz darbesiyle onu duvara yapıştırdım, tıpkı bir sokak aralığına dalan yaralı bir boğa gibi. Kulaklarımda tuhaf bir uğultu vardı. Kelimenin tam anlamıyla banyoya kadar uçtum, evi tanımakta güçlük çekiyordum. Kapıyı tuttum ve ardına kadar açtım.

Banyo boştu. Küçük neon lamba yanıyordu. Küçük lavabo kanla doluydu. Yer kan lekeleriyle doluydu. Sırtımın orta yerinden neredeyse beni dizüstü çökertecek bir mızrak darbesi yemiştim. Nefesim kesilmişti. Beynimin içinde kırık cam sesine benzeyen bir ses vardı, kristal benzeri. Kapıyı kapamak için var gücümü kullanmam gerekmişti, diğer taraftan çeken bir yığın iğrenç iblis vardı.

Bob omzunu ovuşturarak geldi. Bob olmalıydı. Nefes almaya çalıştığım için konuşamıyordum.

— Tanrım, dedi, her şeyi temizleyecektim... Ama fırsat vermedin.

Daha rahat durabilmek için bacaklarımı biraz araladım. Soğuk ter döküyordum. Elini kolumun üzerine koydu ama hiçbir şey hissetmedim, bunu yaptığını gördüm sadece.

— Göründüğü kadar kötü değil, diye ekledi. Allahtan uğramışım, mikseri getirmiştim...

Ayakkabılarına baktı.

— Girişteki kanları siliyordum...

Tam bu sırada kolum öne uzandı ve onu hırsla yakaladım.

— BURADA NE OLDU???!! diye bağırdım.

— Bir gözünü çıkardı, dedi. Evet... eliyle.

Kapıya dayanarak kaydım ve yere çöktüm. Şimdi nefes alıyordum ama soluduğum hava yakıcıydı. Karşıma çömeldi.

— Bak, durumu çok ağır değil. Bir gözün önemi yok, kurtulacak. Tamam mı, beni duyuyor musun?..

Gidip dolaptan bir şişe aldı. Büyük bir yudum içti. Ben istemedim. Ayağa kalkmayı ve burnumu cama dayamayı tercih ettim. Hiç kımıldamadan durdum. O leğeni toparladı ve banyoya gitti. Suyu döktüğünü duydum. Sokakta yaprak kıpırdamıyordu.

Geri geldiğinde kendimi daha iyi hissediyordum. Bir şey düşünemeyecek haldeydim ama artık nefes alabiliyordum. Bir bira almak için mutfağa gittim ama bacaklarımda derman yoktu.

— Bob, beni hastaneye götür. Araba kullanamayacağım, dedim.

— İşe yaramaz. Onu hemen göremezsin. Biraz bekle.

Kutuyu masaya indirdim. Patladı.

— BOB, BENİ ŞU SİKTİĞİMİN HASTANESİNE GÖTÜR!!

İçini çekti. Ona Mercedes'in anahtarlarını verdim ve aşağıya indik. Gece tamamen bastırmıştı.

Hastaneye varana kadar yol boyunca dişlerimi sıktım. Bob benimle konuşuyordu ama hiçbir şey anlamıyordum, kollarımı kavuşturmuş, hafif öne eğilmiş vaziyette duruyordum. Yaşıyor, diye tekrarlıyordum içimden, hiç önemli değil, yaşıyor, kenetlenen çene kemiklerimin yavaş yavaş çözüldüklerini his-

settim ve nihayet yutkunabildim. Sanıyorum uyanmıştım, sanki araba üç takla atmış gibiydi.

Hastanenin kapılarından geçerken Archie'yi görmeye geldiğimizde neden fena olduğumu anlamıştım, neden göğsümün sıkıştığını ve bütün bunların ne anlama geldiğini. Az kalsın yine fenalık geçirecek, o iğrenç soluk yüzümü kapladığında yere serilecektim, ona boyun eğecek ve gücümün son damlasının da uçup gitmesine izin verecektim. Son anda toparlandım ama kesinlikle eminim ki bana yardım eden oydu, gerekirse onun için duvarları bile delip geçebilirdim, tek yapmam gereken adını bir dua gibi tekrarlamaktı, insan bu duyguyu tanımışsa Tanrı'ya şükredebilir, bir şey başarmış olduğu için sakin sakin övünebilir. Bu durumda sadece ürperdim ve kendimi giriş salonunda buldum, lanetli gezegene tekrar gelmiştim.

Bob elini omzuma koydu.

— Hadi git otur, dedi. Geldiğimizi bildireceğim. Hadi, git otur...

Yakında boş bir bank vardı. Boyun eğdim. Eğer bana yere yatmamı söyleseydi, onu da yapardım. Bir an geliyor harekete geçme gereği içimi bir tutam kuru ot gibi tutuşturuyor, bir an geliyor felç bir avuç buz gibi damarlarımda dolaşıyordu. Arada geçiş olmadan bir ruh halinden diğerine gidip geliyordum. Oturduğumda, soğuk dönemimdeydim. Beynim yumuşak ve cansız bir kütleden ibaretti. Başımı duvara dayadım ve bekledim. Mutfak yakınlarda bir yerde olmalıydı, pırasa çorbası kokuyordu.

— Her şey yolunda, diye açıkladı Bob. Uyuyor.

— Onu görmek istiyorum.

— Elbette. Her şey ayarlandı. Ama gelip birkaç evrak doldurman gerek.

Vücudumun tekrar ısındığını hissettim. Bob'u kenara iterek ayağa kalktım ve aklım yeniden çalışmaya başladı.

— İyi, bütün bunlar bekleyebilir! dedim. Hangi odada?

Küçük camekânlı bir bölmede elinde bir yığın kâğıtla bana bakan bir kadını görebiliyordum. Bölmesinden fırlayıp, her kim olursa olsun peşimden katlar boyunca koşabilecek biri gibi görünüyordu.

— Dinle, diye içini çekti Bob, oraya gitmek zorundasın. Zorluk çıkarmanın sırası değil, ayrıca onun uyuması gerekiyor, şu anda rahatlıkla beş dakika oturup bu evraklarla ilgilenebilirsin. Her şey yolunda, sana söylüyorum, endişelenmene hiç gerek yok...

Haklıydı ama içimdeki ateş dinmek bilmiyordu. Kadın elindeki kâğıtları sallayarak yanına gelmemi işaret ediyordu. Birden hastanenin son derece dar kafalı ve irikıyım hastabakıcılarla dolu olduğunu hissettim, tam o sırada biri önümden geçiyordu, kolları tüylerle kaplı, kare suratlı bir kızıldı. Adeta canlı bir meşaleydim, anlıyor musunuz; ama yine de suyuna gitmek zorundaydım. Ne istediğini anlamak için gittim. Atom bombası karşısında teslim olmuştum, mahvolmak istemiyordum.

Bazı bilgilere ihtiyacı vardı. Karşısına oturdum, bütün görüşme boyunca onun bir travesti olup olmadığını merak ettim.

— Kocası mısınız?

— Hayır, dedim.

— Yakını mısınız?

— Hayır, geri kalan her şeyiyim.

Kaşlarını kaldırdı. Kendini bütün binanın temel direği sanıyordu kuşkusuz, evrakları çalakalem dolduran tiplerden değildi. Bana boka bakar gibi baktı. Bunun bize birkaç saniye kazandıracağını umarak başımı öne eğmeye çalıştım.

— Onunla birlikte yaşıyorum, diye ekledim. Sanırım istediğiniz bilgileri size verebilirim...

Pembe dilini rujunun üzerinde gezdirdi, tatmin olmuş bir hali vardı.

— Peki, o halde devam edelim. Soyadı?

Soyadını söyledim.

— Adı?
— Betty.
— Elisabeth?
— Hayır, Betty.
— Betty, bu bir isim değil.
Öne eğilerek mümkün olduğunca sessiz bir şekilde parmaklarımı çıtlattım.
— Peki ya nedir, sizce?.. Yeni bir diş macunu markası mı?..
Gözlerinde bir şimşek çaktığını gördüm, o andan itibaren sandalyemde on dakika boyunca bana işkence yaptı; elimden bir şey gelmiyordu. Masayı kafasına geçirmek, Betty'ye ulaşmanın en zor yolunu seçmek demekti. Bir süre sonra gözlerimi kapatarak onu yanıtlıyordum. Sonunda gerekli tüm evrakları getireceğime söz vermek zorunda kaldım, şunun bunun numarası konusunda dut yemiş bülbüle dönmüştüm, o ana kadar bilmediğim bazı ayrıntılar da cabasıydı. Öteki bu durumdan yararlanarak kalemi ağzında çevirerek bana sinsi sinsi, aman yapmayın, birlikte yaşadığınız bu kadını görüyorum ki pek tanımıyorsunuz, dedi!..
Betty, senin kan grubunu, doğum yerini, geçirdiğin çocukluk hastalıklarını ve annenin adını ve antibiyotiklere karşı tepkini bilmek zorunda mıydım?.. Acaba haklı mıydı, seni bu kadar az mı tanıyordum?.. Bu soruyu kendime, dalga geçmek için sordum. Daha sonra ayağa kalktım ve geri geri çıktım, saygıyla eğilerek ve ona verdiğim sıkıntılardan dolayı özür dileyerek. Kapıyı kapatırken ona gülümsemeyi bile başarmıştım.
— Oda numarası kaçtı?..
— Birinci katta. Yedi numaralı oda.
Bob girişte bekliyordu. Bana eşlik ettiği için teşekkür ettim ve onu Mercedes'le gönderdim, başımın çaresine bakacağımı, merak etmemesini söyledim. Bob kapıdan çıkana kadar bekledim ve yüzüme biraz su serpmek için tuvalete doğru yöneldim. Bu iyi geldi. Bir gözünü oyduğu fikrine alışmaya başlamıştım. Hatırladığım kadarıyla iki gözü vardı. Fırtına

sonrasında masmavi bir gökyüzünün altında filiz veren küçük bir tarla gibiydim.

Yedi numaranın önüne geldiğimde odadan bir hemşire çıkıyordu. Kibarca gülümseyen düz kalçalı bir sarışındı. Kim olduğumu hemen anladı.

— Her şey yolunda. Dinlenmesi gerek, dedi.

— Evet ama onu görmeyi istiyorum.

Bana yol vermek için kenara çekildi. Ellerimi cebime soktum ve yere bakarak içeri girdim. Yatağın ayakucunda durdum. Sadece soluk bir ışık yanıyordu ve Betty'nin gözünde geniş bir sargı vardı. Uyuyordu. Üç saniye onu seyrettikten sonra gözlerimi indirdim. Hemşire hâlâ arkamdaydı. Ne yapacağımı bilmediğim için burnumu çektim. Daha sonra tavana baktım.

— Onunla bir dakika yalnız kalabilir miyim? diye sordum.

— Evet ama daha fazla değil...

Arkamı dönmeden başımı salladım. Kapının kapandığını duydum. Başucundaki sehpada birkaç çiçek vardı, ilerledim ve onları biraz karıştırdım. Göz ucuyla Betty'nin soluk aldığını tespit ettim, evet bu kesindi. Bunun pek bir işe yarayıp yaramayacağından emin değildim, çakımı çıkardım ve daha uzun yaşayabilmeleri için çiçekleri budadım. Yatağın kenarına oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. Bu boynumun biraz gevşemesini sağladı, neden sonra elinin tersini okşamak için yeterli gücü toparladım. Ne kadar mükemmeldi, bu el, ne kadar mükemmel, o boktan işi yaparken ötekini kullanmış olmasını tüm kalbimle ümit ediyordum, henüz bunu tam olarak sindirememiştim.

Pencereden dışarıya bir göz atmak için ayağa kalktım. Geceydi ama dışarıda her şey çok yolundaymış gibi görünüyordu. Şunu kabul etmek gerekir ki bu ölümlü dünyada, ne yaparsan yap her şeyin bir sırası oluyordu. Gündüzü ve geceyi yaşıyorsunuz, mutluluğu ve acıyı tadıyorsunuz, tüm gücünüzle bunları karıştırıp her sabah büyük bir bardak içiyorsunuz. İşte

sonunda insan oluyorsunuz. Aramıza hoş geldiniz, dostum. Hayatın eşsiz ve buruk bir güzelliğinin olduğunu göreceksiniz.

Omzuma bir elin dokunduğunu hissettiğimde yanağımdan süzülen bir ter damlasını siliyordum.

— Hadi, artık onu rahat bırakmak gerekiyor. Yarın öğleden önce uyanmaz, ona bazı sakinleştiriciler verdik.

Arkamda fısıldayan hemşireye döndüm. Gün içinde neler yaptığımı hatırlayamıyordum ama o anda kendimi tamamen gebermiş hissediyordum. Hemen çıkacağımı işaret ettim. Vücudumun bir lav akıntısında kaydığını hissediyordum. Arkamızdan kapıyı kapattı ve bundan sonra ne yapacağımı bilemeden koridorda dikildim kaldım. Beni çıkışa doğru götürmek için kolumdan tuttu.

— Yarın yine gelebilirsiniz, diyordu. Aman... basamağa dikkat edin!..

Tekrar sokakta olmak, sanırım beni uyandıran bu oldu. Oysa, hava nemli ve sıcaktı, tipik bir ekvator gecesiydi. Evden iki kilometre uzakta olmalıydım. Köşedeki dükkândan pizza almak için yolun karşısına geçtim, küçük bir bakkaldan iki kutu bira almak için sıraya girdim ve bol miktarda sigara satın aldım. Bu kadar basit şeyleri yapabilmek hoş geliyordu, artık hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Daha sonra, eve dönmek için bir otobüse atladım. Pizza dizlerimin şeklini almıştı.

Eve gelince televizyonu açtım. Pizzayı masaya attım ve ayakta durarak bir birayı mideye indirdim. Duş yapmak istiyordum ama anında bu fikirden vazgeçtim, evin o köşesine adım atmam söz konusu değildi, en azından şimdilik. Televizyonu dinlemeye çalıştım. Yarı ölü bir sürü tip son romanlarını tanıtıyordu. Pizzayı alarak koltuğa yerleştim. Heriflerin gözlerinin içine dik dik baktım. Portakal suyu içerek gevezelik ediyorlardı, bakışları mutluluktan parlıyordu. Bu herifler günün zevkine uygundular. Bir dönemin hak ettiği yazarlara sahip olduğu doğruydu ve şu anda karşımda duranlar bunun canlı kanıtıydılar. Pizzam soğumuştu ve oldukça yağlıydı. Belki de

bu akşam en salakları seçmişlerdir, bu konuda en ufak bir şüphe olmaması için. Belki de programın konusu şuydu: Söyleyecek hiçbir şeyin olmadığı zaman, ne ruhun ne de yeteneğin varken, sevmeyi ya da acı çekmeyi bilmez ve de karşındakini esnetmeden tek kelime etmeyi beceremezken nasıl üç yüz bin satarsın. Diğer kanalların da aşağı kalır bir yanı yoktu. Sesi kıstım ve sadece görüntüleri seyrettim.

Bir süre sonra, ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim, ne var ki uyumak istemiyordum, özellikle de burada, bu delirtici kapanın ortasında. Bir şişe alarak Bob'a gittim. İçeri girdiğimde Annie tabakları kırıyordu. Beni görünce başının üzerinde tuttuğu bir salata kâsesiyle kalakaldı, yer kırık parçalarla doluydu. Bob bir köşede duruyordu.

— Daha sonra uğrarım, dedim.

— Hayır, hayır, dediler. Betty nasıl?..

Hırgürün ortasına doğru ilerledim, şişeyi masaya koydum.

— İyi, dedim, durumu ağır değil. Ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Yalnız kalmak istemedim...

Annie kolumdan tuttu ve beni bir sandalyeye oturttu. Üstünde sabahlık vardı, yüzü sinirden hâlâ kıpkırmızıydı.

— Tabii, dedi. Anlıyorum.

Bob kadehleri çıkardı.

— Ya, sizi rahatsız ediyor muyum? diye sordum.

— Saçmalama, dedi Bob.

Annie yanıma oturdu, bir eliyle önüne gelen saçları arkaya attı.

— Çocuklar nerede? diye sordum.

— Bu gerzeğin annesindeler, diye yanıtladı.

— Bakın, dedim, bana takılmayın. Ben yokmuşum gibi davranın.

Bob kadehleri doldurdu.

— Bırak ya, biraz tartışıyorduk, önemli değil...

— Ya, tabii, önemli değil. Bu orospu çocuğu beni aldatıyor ama önemli değil!!

— Sen bilirsin ya Rabbim, tamamen saçmalıyorsun... dedi Bob.

Duvara çarpan salata kâsesinden kaçınmak için kenara çekildi. Daha sonra kadehlerimizi kaldırdık.

— Şerefe! dedim.

İçkimizi içerken kısa bir sessizlik anı oldu, daha sonra kavga şiddetlenerek yeniden başladı. Bana göre ortam mükemmeldi. Bacaklarımı masanın altına uzattım ve ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Doğrusunu söylemek gerekirse olup bitenle pek fazla ilgilenmiyor, sadece olayın yakınımda geçtiğini hissediyordum, bağrış çağrışı ve yerde kırılanların sesini duyuyordum; ama üzüntümün yatıştığını ve bisküvi gibi ufalandığını hissediyordum. Hayatta en nefret ettiğim duruma –ışık, insan, sıcak ve gürültüden oluşan bir karışıma– bir defa da olsa minnet duymuştum. Kadehimi itinayla doldurduktan sonra oturduğum yerde büzüldüm. Dünyanın her yerinde erkekler ve kadınlar dövüşüyorlar, sevişiyorlar, birbirlerini yiyorlardı, kimileri aşktan, delilikten, enerjiden yoksun ve üstüne üstlük hiçbir üslubu olmayan romanlar sıçıyordu, bu pis herifler bizleri yerin kırk kat altına sürüklemeye çalışıyorlardı. Pencereden ayı gördüğüm sırada edebi düşüncelerimin bu noktasındaydım. Dolunay vardı, görkemli ve kızıla çalan bir sarılıktaydı, derken, mimoza dalına çarparak gözünden yaralanan küçük kuşumu hatırladım, tam bu sırada odanın içinde renkli çanaklar uçuşuyordu.

O anda yeniden iç huzuruna kavuştum ve ona sıkıca tutundum. Bütün bu iç karartıcı saatlerden sonra bunu sağlayabilmek önemliydi, dudaklarıma mutlu bir gülümsemenin yayılmasını sağlamıştı. Ortalık gergindi. Bob oldukça iyi sıyırıyordu, ta ki Annie iki eline birden fırlatacak bir şeyler alana kadar. Hardal şişesini atacakmış gibi yaptı ama giden şekerlik oldu. Bunu tahmin etmiştim. Bob'un başına geldi ve yere serildi. Kalkmasına yardım ettim.

— Ya, affedersin, dedi ama ben yatmaya gidiyorum.

— Beni merak etme, dedim. Artık daha iyiyim.

Onu odasına kadar götürdüm sonra mutfağa dönüp oturdum. Yerleri temizlemeye başlayan Annie'ye baktım.

— Tamam, ne düşündüğünü biliyorum, dedi. Ama ben yapmazsam kim yapacak?..

Büyük parçaları toplamaya koyuldum, birkaç defa sessizce çöpe gidip geldik, sonra bir sigara yaktım. Ateşi ona uzattım.

— Söylesene, Annie, hiç zamanı olmadığını biliyorum ama acaba burada kalabilir miyim diye soracaktım. Evde tek başıma olunca kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Sigarasının dumanını havaya doğru üfledi.

— Ağzına sıçayım, bu tür soruları sormana hiç gerek yok, dedi. Ayrıca, Bob ve ben gerçekten kavga edecek kadar birbirimizi sevmiyoruz. Çok vahim bir şeye tanık olmadın...

— Sadece bu gece için, diye ekledim.

Havadan sudan –hani şu şehrin üzerine bir tencere akağaç şurubu gibi dökülen boğucu sıcağı kastediyorum– bahsederek küçük çaplı temizliğimizi bitirdik. Bu kadarcık iş bizi ter içinde bırakmıştı. Ben bir sandalyeye oturdum, o da kıçını masanın bir köşesine dayadı.

— Gidip Archie'nin yatağına yatarsın, dedi. Sana bir kitap vermemi ister misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?..

— Hayır, sağ ol, dedim.

Sabahlığının eteklerini ardına kadar açtı. İçinde hiçbir şey olmadığını fark ettim. Belki de bu konuda bir laf etmemi bekliyordu ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yeterli olmadığını anlamış olacak ki bacaklarını aralayıp ayağını sandalyenin üzerine koyarak sabahlığını daha da açtı. Yarığı mükemmel bir boydaydı, göğüsleri ise normalden biraz daha iriceydi. Bütün bunları bir süre hayranlıkla seyretmeyi ihmal etmedim; ama sakarca kadehimi devirmedim, içkimi içtim ve yan odaya geçtim. Birkaç dergi aldım ve koltuğa gömüldüm.

Odaya girdiğinde Kuzey-Güney sürtüşmesi hakkındaki gelişmelerle ilgili bir yazıya bakıyordum. Sabahlığın önü kapalıydı.

— Tamamen salaklık ettiğini düşünüyorum, diye söze girdi. Ne olacağını sanıyorsun ki?.. Çok fazla ciddiye aldığını düşünüyorum.

— Hayır, çok fazla değil ama ciddiye aldığım söylenebilir.

— Bok ye o zaman, dedi. Bok ye, bok!

Ayağa kalktım ve camdan dışarıya baktım. Dışarıda sadece gece ve sıcaktan yaprakları pörsümüş bir ağaç dalı vardı. Dergiyi bacağıma çarptım.

— Söylesene, dedim, seninle düzüşerek ne kazanacağız? Bana sunacağın ilginç, biraz sıradışı bir şey var mı?..

Ona arkamı döndüm. Ensemde hafif bir yanma hissettim.

— Bak, diye ekledim, önüme gelenle sevişmek bana asla bir şey ifade etmedi, asla. Herkesin bunu yaptığını biliyorum ama herkesin yaptığını yapmak hiç hoş değildir. Doğruyu söylemek gerekirse bu benim canımı sıkıyor. Ayrıca insanın düşüncelerine uygun bir şekilde yaşaması bana iyi geliyor: Kendisini aldatmaması, kızın kıçı güzel diye ya da çılgın bir çek teklif edildi diye ya da en kolay yol elinin altında diye son anda pes etmemesi. Boyun eğmemek iyi geliyor, hem bu insanın ruhu açısından da iyi.

Büyük Sırrı söylemek için ona doğru döndüm:

— Dağılma yerine ben yoğunlaşmayı tercih ediyorum, diye açıkladım. Benim sadece bir hayatım var ve beni ilgilendiren tek şey, onun pırıl pırıl olmasını sağlamak.

Burnunun ucunu tutarak düşünceli bir tavır takındı.

— Tamam, anlıyorum, diye içini çekti. Yatmadan önce aspirin istersen banyoda birkaç kutu var. Eğer istersen sana pijama getirebilirim, bilemiyorum, belki çıplak yatmıyorsundur...

— Hayır, gerek yok. Daima külotumla uyurum ve ellerimi yorganın dışında bırakırım.

— Tanrım, neden Henri Miller'a rastlamadım?.. diye mırıldandı.

Bunu söylerken arkasını döndü ve ben yalnız kaldım. Yalnızsanız ve beklediğiniz kimse yoksa öyle çok fazla yere gerek

olmuyor, Archie'nin yatağı rahat rahat işimi gördü. Uzandığımda kauçuk yaygının altımda hışırdadığını hissettim. Gelinböceği şeklindeki başucu lambasını yaktım, sessizliğin geceye görünmez ve kötürümleştirici bir krem gibi yayılmasına kulak kabarttım. Yüce tanrılar!!..

26

Başta, bana her şeyin yolunda gittiğini ve yarasından en ufak bir kaygı duymadıklarını söylediler, vaktinin çoğunu niye uyuyarak geçirdiğini öğrenmek istediğimde ise, daima elini omzuma koyup yaptıkları işi iyi bildiklerini söyleyecek bir adam ya da bir kadın oluyordu.

Bu korkunç hastanenin kapısından girdiğim andan itibaren kendimi tamamen farklı bir insan olarak hissettiğimi söylemek gerekiyor. Bacaklarımın kesilmesine yol açan gizli bir kaygıya kapılıyordum ve bununla mücadele etmek için neredeyse bütün gücümü kullanmam gerekiyordu. Bazen bir hemşire koluma girip beni koridorlardan geçiriyordu, hasta-bakıcılara gelince; onlar parmaklarını kıpırdatmıyorlardı,

kuracağımız herhangi bir ilişkinin fırtınayla sona ereceğini hissetmiş gibilerdi. Beynim rölantide çalışıyordu, sanki bir slayt gösterisindeydim; görüntüleri yorum yapmadan yutuyor, derin anlamlarını kaçırıyordum.

Bu ruh halinde olduğum zaman yatağının kenarına bir sandalye çekip vaktin nasıl geçtiğini anlamadan; bir şey içmeden, sigara tüttürmeden, bir şey yemeden, hareketsiz ve sessiz durmak benim için kolay oluyordu, tıpkı denizin ortasına atılmış, etrafta hiçbir şey olmadığı için sırtüstü yüzmekten başka çaresi olmayan biri gibi. Düz popolu hemşire acılarıma bir parmak bal çalmıştı.

— En azından uyurken güç topluyor, diye açıklamıştı.

Bunu içimden sürekli tekrarlıyordum. Tamamen salaklaşmaya başlamıştım. Ayrıca, gözünü açtığı zaman sevinçten havalara uçmuyordum; çünkü durumunda hiçbir değişiklik olmuyordu. Sanki karnıma demir bir çubuk saplanıyordu, sandalyemden düşmemeye dikkat etmem gerekiyordu. Sağlam gözüne derin derin bakıyor ama asla en ufak bir pırıltıya rastlamıyordum. Yine kendi kendime konuşmam gerekiyordu veya eli hatmi çiçeğinin dalı gibi sarkıyor ya da bana boş boş bakıyordu, o an midem öylesine gurulduyordu ki bundan rahatsız oluyordum. Her gün ziyaret saatinde onun da randevuya geleceğini umuyordum ama gelen giden olmuyordu, ne şanssızlık, Büyük Beyaz Çöl'den başka bir şey olmuyordu. Çölün ortasında dört dönen sessiz bir zombi gibiydim, işte halim buydu.

"Anlıyor musunuz, bizi asıl endişelendiren onun akıl sağlığı" diyerek nihayet baklayı ağzından çıkarmıştı yaşlı doktor. Bence benim akıl sağlığımla ilgilense daha iyi olurdu, olayların gelişiminin çok geçmeden kanıtlayacağı gibi, bu onu takma diş masrafından kurtarırdı. Dazlak bir herifti, yanlarda birkaç tutam saçı kalmıştı, omzunuzu tıpışlayarak sizi çıkışa doğru götüren bir tipti, sizi ve cahilliğinizi, titreyen bacaklarınızı, sizi ve biraz aptalca halinizi.

Evet, aslında bu, bardağı taşıran son damladan birkaç gün önce olmuştu.

Açık havaya çıkar çıkmaz kendimi daha iyi hissediyordum. Betty'yi bu hastanede bıraktığım duygusunu taşımıyordum, bunu aklım almıyordu, daha ziyade sanki bir sabah bana adres bırakmadan gitmiş gibi hissediyordum. Evi düzenli tutmaya çalışıyordum. Allahtan bir yazar ortalığı çok kirletmez, masanın etrafına elektrik süpürgesi tutmam, kül tablalarını boşaltmam ve boş bira kutularını atmam yetiyordu. Sıcaklık şimdiden iki üç kişinin ölümüne yol açmış, en güçsüz olanların sonunu getirmekte acele etmişti.

Artık mağazayı hiç açmıyordum. Kendimi rahat hissettiğim yegâne anların defterlerimin başında geçirdiğim anlar olduğunu derhal fark etmiş ve vaktimin çoğunu bu şekilde geçirmeye başlamıştım. Oysa, evin içi otuz beş dereceydi, kepenkler kapalıyken bile. Ama bir tek burada yaşadığımı hissediyordum. Buranın dışında sanki uyku hastalığına yakalanmış gibi uyuşuk bir haldeydim. Kendim korlar içinde olduğumdan ateşi hissedemiyordum. Alevlerin canlanması için hafif bir esinti yetiyordu. Bu bir zaman sorunuydu, o kadar.

Bu sabah işler kötü başlamıştı. Kahveyi bulmak için mutfağın altını üstüne getiriyordum, Bob geldiğinde yürek sızlatacak derecede iç çekmekteydim.

— Hey, dedi arabanın evimin önünde park edilmiş olduğunu biliyorsun değil mi?

— Olabilir, dedim.

— İnsanlar acaba bagajda ceset olabilir mi diye soruyorlar!..

Birden, Betty'nin hastaneye kaldırıldığı akşam yaptığım alışverişi hatırladım. Bu tamamen aklımdan çıkmıştı, güneşin altında bagajın içindeki sıcaklık elli derecenin altına inmemiş olmalıydı. Böylesi sorunlardan payıma düşeni aldığımı sanıyordum ama hayır, hâlâ bu tür sınamalardan geçmem gerekiyordu; bu da midenizi bulandırmak için yeterliydi. Bir daha

asla kalkmamak üzere oturmayı düşündüm. Bunun yerine büyük bir bardak su içtim ve Bob'u takip ederek dışarı çıktım. Kapıyı kapatırken telefonun çaldığını duydum. Aldırmadım.

Betty'yi görmeye giderken arabayı kullanmıyordum. Her gün yürüyordum. Bu egzersiz bana iyi geliyordu. Hayatın devam ettiğini fark ediyordum. Genç kızların elbiseleri çiçeklerin taçyapraklarından oluşan bir yağmur gibiydi, kendimi onlara bakmaya zorluyor, yaşlı ve çirkinlerden kaçınıyordum. Gerçi beni asıl iğrendiren ruh çirkinliğidir ama... Bu gezintiler sırasında uzun nefes egzersizleri yapıyordum. Aklıma en son gelecek şey arabaydı. Ancak öyle şeyler vardır, onları unuttuğunuz zaman sizi arkanızdan vurabilirler.

Samimiyetle söylemek gerekirse kokunun bayıltıcı olduğunu kabul etmeliyim. Bob içeride ne olduğunu görmek istiyordu ama ona bunun gerekli olmadığını ve hiçbir şey bilmek istemediğimi söyledim.

— Bana çöplüğe giden en kestirme yolu söyle, dedim.

Bütün camları açtım ve iğrenç yükümle şehri baştan sona geçtim. Bazı yerlerde asfalt neredeyse erimişti, şosenin üzerinde parlak siyah, uzun yarıklar vardı. Belki de bu Karanlıklar Dünyası'nın girişiydi, artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Bu tür düşüncelerle moralimi bozmamak için radyoyu açtım. OH BEBEĞİM, OHHO HOHOOO, BENİM KÜÇÜK VAHŞİ ÇİÇEĞİİİİM, BEBEĞİM BENİM, OHH, OHHOHOO, BEBEĞİM, HADİ BANA TATLI BİR ÖPÜCÜK DAHA VER!!!..

Çöplüğün tam ortasında durdum. Sadece sineklerin sesi duyuluyordu, koku ise atom bombası ayarındaydı. Arabadan çıktığım anda oranın serserisi omzunda bir kazma ile geliverdi. Ağzının yerini fark edebilmem biraz vakit aldı.

— Bişey mi arıyorsunuz?.. dedi.

— Hayır, dedim.

Gözlerinin akında olağanüstü bir yan vardı, tıpkı deterjan reklamlarındaki beyaz gibiydi.

— Geziyonuz mu?

— Hayır, sadece geçiyordum. Bagajda atılacak bazı şeyler vardı.

— Tamam, dedi. O zaman bi lafım yok.

Kontak anahtarlarını almak için eğildim.

— Bişey götürmeyeceksen, diye ekledi, bir lafım yok. Özellikle de bakır. Geçen gün arkamı döndüğümde herifin teki bir çamaşır makinesi motoru yüklüyordu!..

— Öyle mi, yok ben böyle bir şey yapmayacağım, dedim.

Daha sonra bagajı açtım. Yiyeceklerin iki kat çoğaldığını sandım. Et rengârenk olmuş, yoğurt kutuları şişmiş, peynir akıyordu ve tereyağı paketinden geriye sadece yaldızlı kâğıt kalmıştı. Genelde her şey mayalanmış, patlamış, sızmıştı ve topluca zemindeki halının üzerine neredeyse lehimlenmiş, oldukça yoğun bir kütle oluşturuyordu.

Suratımı buruşturdum, öteki gözlerini fal taşı gibi açtı. Hep aynı hikâye.

— Yoksa bunların hepsini atacak mısınız? diye sordu.

— Eee, size bunu açıklayacak vaktim yok. Keyfim yerinde değil. Mutsuzum.

Başının arkasını kaşıyarak yere tükürdü.

— Bu konuda herkes istediği gibi hareket ediyor, diye açıkladı. Baksana evlat, bunları dikkatlice yere koymamız seni rahatsız eder mi? Burdan kendime bişeyler ayıklamaya çalışırım...

Halıyı iki ucundan tuttuk ve alçı blokunu olduğu gibi bagajdan çıkardık. Biraz öteye, çöp torbalarından oluşan bir yığının dibine bıraktık. Mavi ve altın sarısı sinekler, tıpkı bir mıknatısın üzerindeki eğe talaşı gibi kütlenin üzerine çullandılar.

Öteki gülümseyerek bana baktı. Açıkça basıp gitmemi bekliyordu. Ben de olsam öyle yapardım. Tek kelime etmeden arabaya döndüm. Gaza basmadan önce dikiz aynasına bir göz attım. Hâlâ ayaktaydı, güneşin alnında dikiliyordu, küçük yiyecek yığınımın yanında, bir milim kıpırdamamıştı, gülümsüyordu. Sanki olağanüstü bir piknik anısı fotoğrafı için poz

veriyordu. Dönüşte bir bara uğradım, bir bardak naneli madensuyu içtim. Zeytinyağı, kahve, şeker ve büyük bir kutu kakao aldım, belki bunlar durumu düzeltebilirdi... ve döner başlıklı tıraş bıçakları. Sinek kovucu tabletler. Ariel kutum.

Evin önüne park ettiğimde öğlen civarı olmalıydı. Güneş kedi gibi tırmalıyordu, bütün tırnakları dışarıdaydı. Telefon çalıyordu.

— Alo, buyrun? dedim.

Hatta parazit vardı, hemen hemen hiçbir şey duymuyordum.

— Dinleyin, kapatın ve tekrar arayın, diye bağırdım. Hiçbir şey duymuyorum.

Ayakkabılarımı bir tarafa fırlattım. Başımı ıslattım, bir sigara yaktım ve telefon yeniden çaldı.

Karşı taraftaki kişi bana bir isim söyledi ve ismimin bu olup olmadığını sordu.

— Eveet, dedim.

Daha sonra bana başka bir isim söyledi ve isminin bu olduğunu belirtti.

— Tamam, dedim.

— Yazdıklarınız elimde. Bir sonraki postayla size sözleşmeleri gönderiyorum.

Kıçımı masanın bir köşesine dayadım.

— Güzel, yüzde on iki isterim, dedim.

— Yüzde on.

— Anlaştık.

— Romanınıza bayıldım. Yakında matbaada olacak.

— Tamam, elinizi çabuk tutun, dedim.

— Sesinizi duyduğuma memnun oldum. Yakında görüşeceğimizi ümit ederim.

— Evet ama korkarım önümüzdeki günlerde çok meşgul olacağım.

— Dert etmeyin. Hiç acelesi yok. Bütün masraflarınızı karşılayacağız. Artık işlerimiz iyi gidiyor.

— Çok güzel.

— İyi, şimdi kapatıyorum. Şu sıralar yeni bir şey üzerinde çalışıyor musunuz?..

— Evet, yavaş yavaş ilerliyor.

— Harika. İyi çalışmalar.

Kapatmak üzereydi ama son anda onu yakalamayı başardım.

— Ah bir dakika, özür dilerim, dedim. Ama isminiz neydi?..

İsmini tekrarladı. İyi de oldu. Bütün bu olanlardan sonra tamamen aklımdan çıkmıştı.

Dondurucudan çözülmesi için bir paket sosis çıkardım. Ocağa bir tencere su koydum. Bir bira alıp oturdum. Tahmin edileceği gibi hayatımın en deli kahkahasını patlattım. Oldukça sinir bozucuydu.

Hastaneye erken gelmiştim, ziyaret saati henüz başlamamıştı. Çok erken mi çıkmıştım, yoksa koşmuş muydum bunu bilmek olanaksızdı; ama kesin olan bir şey varsa o da bekleyemediğimdi. Sonunda ona o kadar istediği haberi getirmiştim, acaba bu onun ayağa fırlamasına, sağlam gözüyle bana bir göz kırpmasını sağlamaya yetecek miydi?.. Sanki acil bir durum varmış gibi doğruca tuvalete koştum ve oradan resepsiyondaki tipi gözlemeye koyuldum. Yarı uyur bir hali vardı. Merdivenler boştu, sıvıştım.

Odanın içine daldığımda ileri doğru büyük bir adım atmak ve yatağın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Gözlerime inanmak istemiyordum, başımı sallayarak hayır dedim, karabasanın kaybolacağı ümidiyle. Ama bir işe yaramadı. Betty yatağında hareketsiz yatıyor ve tavana bakıyordu. Bir milim kıpırdayamıyordu; çünkü onu yatağa bağlamışlardı, metal kilit sistemleri olan, en az beş santimetre genişliğindeki kayışlarla.

— Ama Betty, bu da ne demek oluyor?.. diye fısıldadım.

Western S.522'm hep üzerimdeydi, cep için ideal boyda olan. Perdeler çekiliydi, odada yumuşak bir ışık vardı ve çıt çıkmıyordu. Kayışları kesmek çok zor olmadı zira bıçağı sürekli biliyordum. Bıçak ve ben ayrılmaz iki dosttuk.

Betty'yi omuzlarından yakaladım. Biraz sarstım. Tık yoktu. Yine terlemeye başladım ama artık alışmıştım, kurumaya vaktim olmuyordu. Son derece kötü bir terdi, diğerlerine benzemiyordu, daha ziyade buz gibi ve saydam bir kanı andırıyordu. Yastıklarını düzelttim ve onu yatağına oturttum. Onu hâlâ çok güzel buluyordum. Onu bırakır bırakmaz yana kaydı. Doğrulttum. Bu görüntü karşısında bir parçam inleyerek yatağın kenarına yığıldı. Sağlam kalan yarımla, elini tuttum:

— Dinle, dedim, bunun biraz zaman aldığını kabul ediyorum. Ama artık oldu, başardık.

Geri zekâlı şey, bilmece gibi konuşmanın sırası değil diye düşündüm. Korkudan öldüğünü biliyoruz, tek yapacağın kısacık bir cümle kurmak, biraz soluklanmana bile gerek yok.

— Betty, romanım yayımlanacak, dedim.

UFUKTAKİ KÜÇÜK BEYAZ YELKENLİYİ GÖRMÜYOR MUSUN??!! diye ekleyebilirdim. Bunu nasıl tarif edebileceğimi bilemiyorum ama sanki cam bir fanusun içindeydi, tek yapabildiğim camın üzerinde parmak izlerimi bırakmaktı. Yüzünde en ufak bir değişiklik sezemedim. Hafif bir esinti, buz tutmuş bir göletin yüzeyini dalgalandırmaya çalışan hafif bir esinti gibiydim. Hiçbir işe yaramayan hafif bir esinti.

— Dalga geçmiyorum. Ayrıca bir roman daha yazıyorum!..

Elimdeki bütün kartları oynuyordum. Ne var ki tek başımaydım. Bütün gece eline hiçbir şey gelmesin, sabaha karşı herkes gittikten sonra kartları yeniden dağıttığında elinde bir Floş Royal ile baş başa kal, buna kim dayanabilirdi ki? Her şeyi pencereden fırlatıp atmamak ve döşemeyi bir ekmek bıçağıyla delik deşik etmemek için kim kendini tutabilirdi ki?

Yemin ederim beni görmüyor, anlamıyor, duymuyordu. Artık konuşmak, ağlamak, gülümsemek, sinirlenmek, dilini

dudaklarında gezdirerek çarşafları fırlatıp atmak nedir bilmiyordu. Çünkü çarşaflar kımıldamıyordu, hiçbir şey kımıldamıyordu, bana en ufak bir tepki vermiyor, mikroskobik bir harekette bile bulunmuyordu. Romanımın basılacak olması onda sanki bir kutu patates kızartmasıyla gelmişim gibi bir etki yaratıyordu. Elimdeki muhteşem buket artık solmuş bir çiçek demetinden, kuru ot kokusundan başka bir şey değildi. Saniyenin dörtte biri kadar bir sürede bizi ayıran sonsuz boşluğu sezinledim ve ilgilenenlere söylüyorum, o anda ilk ölümümü yaşadım, evet otuz beş yaşımda, bir hastane odasında, bir yaz öğleden sonrasında öldüm ve numara yapmıyorum, ben de artık Büyük Orak'ın ortalıkta hışırdadığını duyanlar arasındayım. Bu parmak uçlarımı dondurdu. Bir an panikledim ama tam bu sırada odaya bir hemşire girdi. Kımıldayamadım bile.

İçinde bir bardak su ve bir avuç rengârenk ilaç olan bir tepsi taşıyordu. Benim tanıdığım değil, başka biriydi, sarı saçlı, şişman bir hemşireydi. Beni görünce ciddi bir ifadeyle saatine göz attı.

— Affedersiniz ama diye söylendi, ziyaret saatinin başladığını hiç sanmıyorum!..

Sonra Betty'ye döndü ve yaşlı, gevşek çenesi aşağı düştü.

— Aman Allahım, onu kim çözdü??!!..

Bana dik dik baktı ve kapıya doğru yöneldi. Ancak bir kaplan gibi sıçradım ve tek elimle kapıyı tuttum. Bir çığlık attı, acınacak bir hırıltıydı bu. Tepsinin üzerinde dağılan ilaçları aldım, burnunun ucuna dayadım.

— Nedir bütün bu boklar? diye sordum.

Kendi sesimi tanıyamadım, bir oktav düşmüş ve tamamen kısılmıştı. Karının boğazını sıkmamak için kendimi zor tuttum.

— Ben doktor değilim! diye bağırdı. Bırakın gideyim!!

Gözlerimi gözlerine diktim. Dudağını ısırdı.

— Hayır. Sen onunla kalıyorsun. Ben gidiyorum, diye böğürdüm.

Tam çıkmadan önce, Betty'ye bir göz attım. Yana kaymıştı.

Koridoru bir füze gibi geçtim ve kapıyı çalmadan odasına girdim. Sırtı bana dönüktü, gün ışığında bir röntgen filmine bakıyordu. Kapının çarpıldığını duyunca, sandalyesini döndürdü. Kaşlarını kaldırdı, sırıttım. Masaya kadar ilerledim ve ilaçları önüne attım.

— Nedir bunlar? diye sordum. Ona ne veriyorsunuz?..

Baştan aşağıya titriyor muydum, yoksa öyle mi hissediyordum pek bilemiyorum. Öteki oyunu kurnazca oynamaya çalıştı. Masasının üstünde duran büyük mektup açacağını aldı ve onunla oynuyormuş gibi yaptı.

— Ah, delikanlı, dedi. Ben de sizi görmek istiyordum. Oturun.

Deli bir öfke soluğumu kesiyordu. Bu adam benim için bütün kötülüklerin, dünyanın bütün acılarının kaynağını temsil ediyordu, bu salağın maskesini indirmiştim, onu mağarasında kıstırmıştım, bu herif insanı hayattan bezdirmeye çalışıyordu, o bir hekim değil, dünyanın bütün aptallıklarının iğrenç bir karışımıydı. Böyle bir adama rastlamak insanı aynı anda hem ağlatıyor hem de güldürüyordu. Ama kendimi tuttum; çünkü bana söyleyeceklerini dinlemek istiyordum, üstelik en ufak bir kaçma şansı yoktu. Bu durumda oturdum. Bacaklarımı kıvırmakta güçlük çekiyordum. Ellerimin rengini görünce ölü gibi bembeyaz olduğumu anlamıştım. Ama sanırım yüzüme bakılmayacak kadar korkutucu değildim. Öteki beni sindirmeye çalıştı.

— Açık konuşalım, dedi. Siz onun ne kocası ne de bir yakınısınız, dolayısıyla size hiçbir konuda açıklama yapmak zorunda değilim. Buna rağmen yine de sizi aydınlatacağım ama sadece canım istediği için. Anlaştık mı?..

Sonuca ramak kaldı, pes etme diye kendi kendime emir verdim, bu yediğin son kamçıydı. Başımı salladım.

— Çok güzel, dedi.

Masanın çekmecesini açtı, gülümseyerek mektup açacağını içine bıraktı. Bu salak ya dokunulmazlığı olduğuna inanıyordu ya da Tanrı benden yanaydı. Ellerini kavuşturdu ve söze başlamadan önce bir on saniye kadar başını salladı.

— Durumunun son derece endişe verici olduğunu sizden saklamayacağım, diye söze girdi. Bu gece onu bağlamak zorunda bile kaldık. Korkunç bir kriz geçirdi... Gerçekten.

Bir sürü herifin onu yatağa bastırarak üstüne abandığını, diğerlerinin ise kayışları sıktığını düşündüm. Bu feci bir korku filmiydi ve salondaki tek seyirci bendim. Başımı hafif öne eğdim, ellerimi baldırlarımın altına sıkıştırdım. Yeniden konuşmaya başladı ama biri sesi kapatmıştı. Bu sayede çöküşün hâlâ devam ettiğini saptayabildim.

— ... ve bir gün aklının başına geleceğini söylemek çok ileri gitmek olur, hayır, bunu çok fazla ümit etmemek gerekiyor.

Nasıl olduysa bu cümleyi çok net olarak duymuştum. Çok özel bir rengi vardı, yaldızlı diyebilirim. Çıngıraklı yılan gibi kıvrılıyordu. Sonunda beni soktu.

— Ama onu gözetim altında tutacağız, diye ekledi. Biliyorsunuz, kimya büyük ilerleme kaydetti ve ayrıca elektroşoklarla da gayet iyi neticeler alınıyor. Bu konuda size söylenebilecek şeylere kulak asmayın, kesinlikle hiçbir tehlikesi yok.

Bütün ağırlığımı ellerime vermek için biraz öne eğildim, yerde, iki bacağımın arasına gelen bir noktaya gözlerimi diktim.

— Gidip onu alacağım, dedim. Alıp götüreceğim!

Güldüğünü duydum.

— Allah aşkına delikanlı, komik olmayın! dedi. Sanırım beni tam anlayamadınız. Size bu kızın deli olduğunu söylüyorum dostum. Bağlanacak bir deli.

O anda yay gibi gerildim ve iki ayağımla birden masanın üzerine sıçradım. Onun herhangi bir hareket yapmasına fırsat vermeden suratının ortasına şiddetli bir tekme indirdim. Tam

bu sırada takma diş kullandığını fark ettim; çünkü damak, ağzından uçan bir balık gibi fırlamıştı. Allaha şükür dedim içimden. Herif biraz kan tükürerek sandalyesiyle birlikte devrildi. Kırık cam sesi iki ayağını birden geçirdiği kütüphanesinin vitrininden geliyordu. Bağırıp çağırmaya başlayınca üstüne atladım, kravatını deli gibi çektim. Ayağa kaldırdım. Geriye doğru yatıp seksen kiloluk vücudunu ayaklarımın üstünde dengeledim, havalandığı sırada yere bıraktım. Duvarlar titredi.

Üç hastabakıcı arka arkaya içeri girdiğinde ayaklarımın üzerinde doğrulmuştum. Birincisi dirseğimden yakaladı, ikincisi bacaklarıma yapıştı, üçüncüsü üzerime oturdu. Bu en şişmanlarıydı. Nefesimi kesti, saçlarımdan yakaladı. Öfkeden hırlıyordum. Doktorun duvara tutunarak doğrulduğunu gördüm. Birinci hastabakıcı eğilip kulağıma bir yumruk indirdi. Her tarafıma ateş bastı.

— Polisi çağırayım! dedi. Alıp götürsünler!!..

Doktor ağzına bir mendil bastırarak sandalyeye oturdu. Birçok şeyin yanı sıra, ayakkabısının teki de eksikti.

— Hayır, dedi, polise gerek yok. Bu kötü bir etki yaratır. Onu dışarı atacaksınız ve bir daha bu hastaneye adımını atmaya kalkışmayacak!..

Beni kaldırdılar. Polis çağırmak isteyen bana bir tokat attı.

— İşittin mi? diye sordu.

Taşakları tam ayağımın dibinde duruyordu. Onu yere serdim ve bu herkesi şaşırttı. Bu şaşkınlık anından yararlanarak ellerinden kurtuldum. Yine doktorun üzerine çullandım; onu boğmak, yok etmek istiyordum. Sandalyeden yuvarlandı, ben de üstüne düştüm.

Herifler üzerime çullandılar, hemşirelerin bağrıştığını duydum, başparmağımı doktorun boğazına sokamadan binlerce el tarafından kaldırıldığımı hissettim ve odadan atıldım. Koridorda sıkı bir dayak yedim ama çok vahim bir şey olmadı; çünkü birbirlerini engelliyorlardı, daha doğrusu beni öldürmek istemediler sanıyorum.

Alt kattaki büyük salondan hızla geçtik, heriflerden biri kolumu sıkı sıkı tutuyordu, bir başkası hem saçlarımdan hem de kulağımdan yakalamıştı, canımı en çok acıtan bu olmuştu. Daha sonra kapıları açtılar ve beni basamakların dibine attılar.

— Eğer bir daha buralarda görünürsen, senin için hiç iyi olmaz! diye bağırdı biri.

Bu ibneler neredeyse beni ağlatacaklardı. Bir damla gözyaşı merdivenlere düşmüştü. Adeta bir asit klorhidrik damlası gibi tütmeye başladı.

Başarısız olmuştum. Üstelik, hastaneye girmem de yasaklanmıştı. Birkaç gün boyunca hayatımın en berbat dönemini yaşadım. Onu göremiyordum ve ondan aklımda kalan son görüntü dayanılmazdı. Bildiğim bütün duaları tekrarlıyordum, umutsuzluğa kapılmıştım, köpek gibi acı çekiyordum. Hiç şüphesiz en güzel sayfalarımı bu sırada yazmıştım. Daha sonra bana "Tarz Düşmanı" denilecekti ama ne yapabilirdim, güzel yazıyorsam ve bunun farkındaysam bu benim suçum değildi. Bu dönemde bir defterin yarısını doldurmuştum.

Belki daha fazla da yazabilirdim ama gündüzleri yerimde duramıyordum. Defalarca duş yapıyor, sayısız bira ve metrelerce sosis tüketiyor, halının üzerinde binlerce defa gidip geliyordum. İyice dayanamaz hale gelince dışarıda bir tur atmaya çıkıyor ve genellikle kendimi hastanenin civarında buluyordum. Çok yaklaşmamam gerektiğini biliyordum, bir defasında en az elli metre uzakta olmama karşın üzerime bir bira kutusu atmışlardı. Evet, tetikteydiler. Bu nedenle caddenin karşı tarafında duruyor ve penceresini seyretmekle yetiniyordum. Arada sırada perdenin oynadığını gördüğüm oluyordu.

Gece bastırırken bir içki içmek için Bob'a gidiyordum. Günbatımı ve bu sıcakta alacakaranlığa doğru uzun geçiş, günün en sıkıcı anıydı. Sevgilisi elinden alınan ve henüz ne yapacağını tam olarak bilemeyen biri için demek istiyorum. Onlarla yaklaşık bir saat geçiriyordum. Bob hiçbir şey olma-

mış gibi davranıyor, Annie ise daima bir yerlerini gösterme fırsatını buluyordu, kısa bir süre de olsa oyalanıyordum. Hava tam anlamıyla karardığında eve dönebiliyordum, ışığı yakıyordum. Daha ziyade geceleri yazabiliyordum. Arada sırada kendimi iyi hissettiğim bile oluyordu, hâlâ onunla birlikte olduğum kanısına kapılıyordum. Betty yaşadığımı idrak etmemi sağlayan şeydi. Yazmak da biraz buna benziyordu.

Bir sabah arabayı aldım ve bütün gün belli bir amacım olmadan kolumu camdan sarkıtarak sokaklarda dolaştım, rüzgâr gözlerimi kısmama neden oluyordu. Akşama doğru deniz kenarında durdum, nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Bütün bu gezinti boyunca sadece benzincilerin suratını görmüştüm. Yakınlardaki bir büfeden kendime iki sandviç aldım ve gidip plajda yedim.

Hiç kimse yoktu. Güneş ufuk çizgisinin arkasına düşmüştü. Görüntü o kadar güzeldi ki dalgınlıktan bir kornişonu kuma düşürmüştüm. Dalgaların binlerce yıldır aynı olan sesi beni rahatlattı, hatta cesaret verdi, güven verdi ve sersemletti diyebilirim. Benim mavi gezegenim, ah benim küçük mavi gezegenim, Tanrı seni korusun.

Orada bir süre oturdum, yalnızlıkla yeniden tanışmaya çalışarak ve acımı düşünerek. Ayağa kalktığımda ay da çıkmıştı. Ayakkabılarımı çıkardım ve hiçbir şey düşünmeden kumsal boyunca yürümeye koyuldum. Kum hâlâ sıcaktı, elmalı tart için ideal olan sıcaklıktaydı.

Yürürken kıyıya vurmuş büyük bir balıkla karşılaştım. Yer yer parçalanmış bir iskeletten ibaretti; ama o haliyle bile bir zamanlar ne kadar muhteşem bir balık olduğu anlaşılıyordu. Sedefli karnında hakiki bir gümüş pırıltısı vardı, tıpkı hareket eden bir pırlanta gibi ışık saçıyordu. Ne var ki bütün bunlar artık geçmişte kalmıştı ve Güzellik büyük bir darbe yemişti. Ayın altında parlayan birkaç pul kalmıştı, umutsuz bir iki pırıltı. Bu hale gelmek, yıldızlar kadar güzelken bir köşede çürüyüp gitmek, bu başına gelebilecek en kötü şey değil miydi, güneşe

son bir fiske vurup karanlıklara dalıp gitmeyi tercih etmez miydin? Ben, senin yerinde olsam tereddüt bile etmezdim.

Yalnızlığımı fırsat bilerek bu balığı gömdüm. Ellerimle bir çukur açtım. Kendimi biraz gülünç hissediyordum. Ama bunu yapmasaydım kendimi bok gibi hissedecektim. Bunun hiç sırası değildi.

Karar vermem o kadar kolay olmadı. Düşündüm, düşündüm ve düşündüm. Bütün gece bunu aklımdan çıkarmak için döndüm durdum ve sabaha karşı yapacak başka bir şey olmadığına karar verdim. Tamam, çok güzel diye geçirdim içimden. Günlerden pazardı. Ama pazar günü orası çok kalabalık oluyordu, bu nedenle ertesi güne erteledim. Haliyle bütün gün süründüm. Üstelik fırtına da çıkabilirdi. Yazmak imkânsızdı, kendimi kandırmanın âlemi yoktu. Hiçbir şey yapmak mümkün değildi. Bu tür günler bok gibidir.

Ertesi gün oldukça geç uyandım, sanırım öğlen civarıydı. Bu arada evi benzetmiştim. Her şeyi yerleştirmeye başladım, dip köşe korkunç bir temizliğe giriştim, bana ne olduğunu bilmiyordum, perdelerin tozunu bile almıştım. Daha sonra duş yaptım, tıraş oldum ve yemek yedim. Bulaşık yıkarken şimşekler çakmaya, gök gürlemeye başladı. Ama gökyüzü süt tozu gibi kuruydu, bulutlar yakıcı havada üst üste yığılıyordu.

Öğleden sonrasının geri kalanını televizyonun karşısında geçirdim. Bacaklarımı kanepeye uzattım, elimde bir sürahi su vardı. Gevşedim. Ev o kadar temizdi ki seyretmesi keyif veriyordu. Hayatta her şeyin yerli yerinde olduğunu bilmek arada sırada insana iyi geliyor.

Saat beşe doğru kalkıp makyajımı yaptım ve bir saat sonra Joséphine kılığında sokağa çıktım. Önceki günden beri beklenen fırtına henüz patlamamıştı, gökyüzü nefesini tutuyordu. Gözlüklerin arkasından bakınca hava daha da koyu görünüyordu, yarı kıyamet gibi. Hızlı yürüdüm. Sağduyu arabamı almamı isterdi ama ona kulak asmadım ve onu arkamdan ağlar

durumda bıraktım. Son ayrıntı olarak Betty'nin bir çantasını almıştım, onu kucağımda sıkı sıkı tutuyordum. Bu göğüslerimin kaymasını engelliyordu. Önüme bakarak yürüyor ve öküzlerin yolda yalnız bir kız gördüklerinde attıkları laflara kulak asmıyordum, yoksa yoluma devam edemezdim. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyor, Hazreti İbrahim'in kişiliğine bürünmeye çalışıyordum.

Hastanenin karşısına gelince bir ağacın arkasına saklandım ve sanki dalların arasından rüzgâr esiyormuş gibi bir iki defa derin derin soluk verdim. Daha sonra çantamı koltuğumun altına alarak girişe doğru ilerledim, en ufak bir tereddüt göstermedim, başım dik, bir imparatorluğu yönetmeye alışkın bir kadın edasıyla. Kapıdan geçerken hiçbir şey hissetmedim, en ufak bir rahatsızlık duymadım. İlk defa omuzlarımın üstünde bir elektrik akımı hissetmemiş, kan zehirlenmesi, grizu patlaması ya da felç yaşamamıştım. Ne olup bittiğine bakmak için az kalsın arkama bir göz atacaktım. Ama basamakları tırmanmaya başlamıştım bile.

Birinci kata çıktığımda bir grup hastabakıcıyla karşılaştım. Makyajıma özen göstermiştim ama onlar gözlerini sadece göğüslerime diktiler. Çok iriydiler, bunu biliyordum, herifler beni gözleriyle takip ediyorlardı. Onlardan kurtulmak için önüme gelen ilk odaya girdim.

Yatakta bir adam yatıyordu, kolunda ve burnunda birer hortum vardı. Çok fazla dayanacakmış gibi durmuyordu. Yine de içeri girdiğimde gözlerini açtı. Diğerlerinin defolup gitmesini beklerken onunla karşılıklı bakıştık. Haliyle birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yoktu ama bakıştık. Bir an fişini çekme isteğini duydum. Parmağımı bile kıpırdatmamama rağmen adam başıyla HAYIR, HAYIR demeye başladı. Bu fikirden vazgeçtim. Sonra kapıyı araladım ve koridorun boşalıp boşalmadığını kontrol ettim.

Betty. Yedi numaralı oda. Betty. Sessizce içeri süzüldüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Dışarısı karanlıktı, bulutlar nede-

niyle mi, yoksa akşam olduğu için mi böyleydi, kestirmek zordu. Yatağın üstünde küçük bir lamba yanıyordu, öylesine soluk bir ışık veriyordu ki insanı tepeden tırnağa ürpertmeye yetiyordu. Hava tam olarak kararmadığı zaman yanan bir gece lambası kolları kesilecek bir çocuğa benzer. Kapının arkasına bir sandalye dayadım. Peruğumu ve gözlüklerimi çıkardım. Yatağın kenarına oturdum. Uyumuyordu.

— Sakız ister misin? diye sordum.

Hafızamı ne kadar zorlarsam zorlayayım bir türlü hatırlayamıyordum sesini en son ne zaman duyduğumu. Ne de birbirimize ettiğimiz son lafların ne olduğunu. Belki de şöyle bir şeydi:

— Şu lanet olası şeker hangi cehenneme girdi?

— Alt çekmeceye baktın mı?..

Meyveli drajeleri paketine yerleştirdim, görünen o ki ben de istemiyordum. Bunun yerine komodinin üstünde duran sürahiyi aldım ve yarıya indirdim.

— İster misin? diye sordum.

Onu bağlamamışlardı, kayışlar güneşte kalmış çikolatalı gofretler gibi yere sarkıyordu. Sanki gitmemiş gibi davranıyordum, hep oradaymış gibi. Konuşma ihtiyacı duyuyordum.

— İşin en zor kısmı seni giydirmek olacak, dedim. Özellikle de bana yardım etmezsen...

Eldivenimi çıkardım ve elimi gömleğinin içine sokarak göğüslerini okşadım. Fillerin hafızası benimkinin yanında solda sıfır kalır. Teninin her milimetre karesini hatırlıyordum. Onu parçalanmış olarak bana verseler tıpkı eski haline getirebilirdim. Karnını, kollarını, bacaklarını okşadım ve son olarak da elimi önündeki kılların üstüne koydum, hiçbir değişiklik yoktu. Tam bu sırada yoğun bir sevinç anı yaşadım: Son derece basit bir zevkti, neredeyse hayvansı. Daha sonra eldivenimi taktım. Elbette en ufak bir tepki gösterseydi mutluluğum bin kat fazla olurdu. Ama böyle bir mutluluk nerede görülmüştür

ki? Belki bir reklam filminde? Ya da Noel Baba'nın çuvalının derinliklerinde? Yoksa Babil Kulesi'nin son basamağında mı?..

— Hadi acele etmeliyiz. Gidiyoruz.

Çenesini tuttum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum. Dişlerini gevşetmedi ama yine mükemmel bir duygu olduğunu düşündüm. Altdudağından biraz tükürük çalmayı başardım. Dudaklarını usul usul dişledim. Bir elimle ensesinden tuttum ve onu kendime doğru çektim, burnumu saçlarında gezdirdim. Eğer bu böyle devam ederse deliren ben olacağım diye düşündüm. Batıp gideceğim. Dudaklarını silmek için küçük bir kâğıt mendil çıkardım, her yerine ruj bulaştırmıştım.

— Daha yapacak çok işimiz var, dedim.

Uslu ve sakin bir oyuncak bebek. Onu ağzına kadar ilaçla doldurmuşlar, ilk toprağı kürekle atmaya başlamışlardı bile. Aslında yapılacak en iyi şey arkalarına geçip hepsini boğazlamaktı, doktorları, hastabakıcıları, eczacıları, bütün takımı. Onu bu noktaya sürükleyenleri de unutmamalı, insanların imanını gevretenleri, başınızı eğik tutanları, sizi yaralayanları, sizi kandıranları, sizden yararlanmak isteyenleri, özel bir insan olmanıza hiç aldırmayanları, aptallıklarıyla yücelenleri, pisliğin içinde boğulanları, bir pıranga gibi sürüklenenleri. Gerçi bu, acılarımı dindirmeyecekti. Onların kanlarından oluşan nehirlerde bata çıka yürüyecek; ama sonuçta kendimi daha iyi hissetmeyecektim. Ben istesem de istemesem de söylendiği gibi kötülük vardı ve ufak tefek pürüzler karşısında umutsuzluğa kapılacak biri olmamama karşın zaman zaman dünyanın dayanılmaz bir bok çukuru olabildiğini anlamıştım. Bu dünyaya nasıl baktığınıza bağlıdır. Kahrolayım ki bunu söylemek beni çok üzüyor; ama şimdiye kadar bu odadan, kenarına kıçımı dayayarak oturduğum bu yataktan ve hayatımın en uzun dakikasından daha karanlık ve dayanılmaz bir şey görmedim. Gökyüzünde fırtına patladı. Sarsıldım.

— Son bir gayret göstermeni istiyorum, diye içimi çektim.

İlk damlalar cama tıpkı arabanın ön camına çarpan böcekler gibi vuruyordu. Dikkatlice üzerine doğru eğildim ve bir kayışı tuttum. Dili alüminyum kilide geçirdim ve sıktım. Bir tane bacaklarının üstüne. Kımıldamadı.

— İyi misin? Canını yakmıyorum değil mi? diye sordum.

Dışarıda tufan vardı, sanki Nautilus'un içinde gibiydik. İkinci kayışı tutup göğsünün üzerinden geçirdim, tam memelerinin altından. Kollarını da içeri soktum ve iyice sıktım. Tek gözüyle tavana bakıyordu. Onu ilgilendirebilecek bir şey yapmıyordum. Bütün gücümü toplamam gereken an gelmişti.

— Sana bir şey söylemem gerekiyor... diye söze başladım.

Arkasından bir yastık aldım, mavi çizgiliydi. Titremiyordum. Onun için gözümü kırpmadan her şeyi yapardım, bunu daha önce kanıtlamıştım. Biraz fazla terliyordum, hepsi bu.

— ... sen ve ben bir elin parmakları gibiyiz, diye devam ettim... ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.

Belki daha zekice bir şey söyleyebilir ya da daha iyisi, sessizliği koruyabilirdim; ama o anda onun için küçük bir masum kelimeler geçidi yapabilirmişim gibi geldi ve çok fazla da kafamı yormadım. O bundan hoşlanmazdı. Bu, granite kazılmış bir yazıt değil, kremayla yazılmış bir şeydi. Daha hafifti.

Yedi yüz elliye kadar saydım ve doğruldum. Yastığı yüzünden çektim. Gök delinmiş gibiydi. Neden bilmiyorum ama göğsüme bir ağrı saplanmıştı. Ona bakmadım. Kayışları çözdüm. Yastığı yerine koydum.

Bana bir şey olacağını düşünerek duvara doğru döndüm ama hiçbir şey olmadı. Yağmur yağıyordu ve yağıyordu, ışık aynıydı, duvarlar yerli yerindeydi, beyaz eldivenlerim ve takma göğüslerimle ben de buradaydım; ölümden bir mesaj bekliyordum ama hiçbir haber çıkmadı. Acaba sadece göğsüme saplanan bu ağrıyla işin içinden sıyrılacak mıydım?

Peruğumu tekrar taktım. Çıkmadan önce ona son bir göz attım. Korkunç bir görüntü bekliyordum ama sonuçta uyuyormuş gibi bir hali vardı. Bence bu beni keyiflendirmek için bul-

duğu son numaraydı. Bunu çok iyi becerirdi. Ağzı yarı aralıktı. Komodinin üzerinde bir kâğıt mendil kutusu olduğunu fark ettim. Birden anlayamadım ama sonra bu beni ağlattı. Evet artık bu dünyada olmamasına karşın hâlâ bana göz kulak oluyor, izleyeceğim yolu gösteriyordu. Bana gönderdiği bu son işaret beni ateşten bir nehir gibi sarmalıyordu.

Hızla yatağın yanına geldim ve saçlarından öptüm. Daha sonra mendil kutusunu aldım ve doldurabildiğim kadarını ağzına doldurdum, tıka basa. Bunu yaparken bir spazm geçirdim ve az kalsın kusacaktım. Geçti. Benim arzum seninle gurur duyabilmek, derdi.

Dışarı çıktığımda herkes kantine tıkılmış olmalıydı. Koridorda kimseler yoktu, salon da pek kalabalık değildi. Hiç dikkat çekmedim. Gece tam anlamıyla bastırmıştı, yağmur olukları binanın cephesinin bir kenarından taşmaktaydı. Ortalıkta kötü bir koku vardı; ıslanmış saman kokusu. Yağmur, elektrik ışığı altında zikzaklar çizen ışıklı dikmeler oluşturuyordu. Yakamı kaldırdım, çantamı başımın üstüne koydum ve kendimi bu cehenneme attım.

Koşmaya başladım. Birinin hızla beni takip ettiği hissine kapıldım. Bir şey görebilmek için gözlüklerimi çıkardım ama yavaşlamadım. Tahmin edileceği gibi kaldırımlarda hiç kimse yoktu, bu nedenle makyajım için endişelenmem gereksizdi, neyse ki rimel de sürmemiştim. Yüzümü kurulamaya çalışırken boyalar parmaklarıma bulaştı; makyaj yüzüme gözüme iyice yayılmış olmalıydı. Allahtan üç metreden sonrası görülmüyordu.

Arkamdan köpek kovalıyormuş gibi koşuyordum. Kavşaklarda yavaşlamıyordum. Yağmur şakır şakır yağıyordu, ben şılap şılap koşuyordum, gök gümbür gümbür gürlüyordu. Yağmur dik yağıyor ama yüzümü dövüyordu. Arada sırada birkaç damla yutuyordum. Yolun yarısını son sürat katetmiştim. Bütün vücudumdan buhar çıkıyordu, –dalga geçmiyorum– nefesimin sesi ise bütün sokağı dolduruyor ve her şeyi

kaplıyordu. Sokak lambalarının altından geçerken her şey masmavi oluyordu.

Bir kavşakta bir arabanın farlarını gördüm. Yol benimdi ama geçmesine izin verdim. Bu fırsattan yararlanarak peruğumu çıkardım, sonra yoluma devam ettim. Bu şiddetli yağmur bile ciğerlerimde yanan büyük ateşi söndürmeye yetmezdi. Elimden geleni yapıyor ama yine de kendimi daha hızlı koşmaya zorluyordum. Zaman zaman çığlığa benzer sesler çıkarıyordum; her şey gerçekten çok ağır geliyordu. Betty'yi öldürdüğüm için koşmuyordum, koşmak istediğim için koşuyordum, başka bir şeye ihtiyacım olmadığı için koşuyordum. Bir başka açıdan, bu bana tümüyle doğal bir refleks gibi geliyordu. Buna müstahak olduğumu düşünüyordum, öyle değil mi?..

27

Polisler bu meseleyle hiç uğraşmadılar, bir tanesiyle bile yüz yüze gelmedim. Çünkü bir gözünü oymuş ve daha sonra da bir kutu kâğıt mendili yutarak hayatına son vermiş bir deli kesinlikle hiç ilgilerini çekmemişti. Tabii ki parayı gasp ettiğim zaman olay yapmışlardı, haber bütün gazetelere çıkmış ve yine şehirde barikatlar kurulmuştu. Oysa onu öldürmek önemli değildi, kırk kere daha yeltenebilirdim, bunun için masalarından bile kalkmazlardı.

Bana gelince, her şey yolunda gitmişti. Kaldı ki böyle bir şey nerede duyulmuştur, karakolda sona eren gerçek bir aşk hikâyesi var mıdır? Gerçek bir aşk hikâyesinin asla sonu gel-

mez. Bu, saçma sapan öykülerdeki kadar basit değildir. Tüy kadar hafif bir kafayla biraz daha yükseğe uçmak hayal edilmelidir... Neyse, bugüne kadar beni aramaya gelen olmadı. Kimse gelip beni rahatsız etmedi. Bu meseleyi huzur içinde aklımdan çıkarabilmiştim.

En beterinden ise cenaze şirketine küçük bir servet ödeyerek kurtuldum. Şirkette çalışanların hepsinin korkunç bir suratı vardı –bunu dert edecek halim yoktu– ama hastaneyle ilgili bütün ayrıntıları ve daha kim bilir bir sürü şeyi üstlenmişlerdi. Benim yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Sonuçta Betty'nin cesedi yakıldı. Külleri hep benimle birlikte duruyor ama onları ne yapacağımı bilmiyorum, neyse bu ayrı bir hikâye.

İlk fırsatta Eddie ve Lisa'ya uzun bir mektup yazdım. Olanları anlattım ama meselede oynadığım belirleyici rolden söz etmedim. Onlara daha önce haber vermediğim için özür diledim ve bunun benim için ne kadar dayanılmaz olduğunu anlamalarını istedim. Görüşmek üzere dedim, ikinizi de kucaklıyorum. Sevgiler. NOT: Şimdilik telefonu açmıyorum. Öperim. Mektubu postalamaya gittiğimde havanın düzeldiğini fark ettim. O nemli ve boğucu sıcaklar bitmişti. Hava güzel ve nemsizdi. Dondurma alarak eve döndüm. Tabii ki tek bir dondurma.

Saçma gelebilir ama bazen iki et kızarttığım oluyordu ya da banyoda onun için su bırakıyor veya sofra kurarken kendimi elimde iki tabakla buluyor ya da yüksek sesle bir şey soruyordum, en beteri ise ışık açık uyuyordum. Cehennem bu küçük ayrıntılarda yatıyordu, bir sis ya da yırtık bir dantel elbise gibi dallarda asılı kalan bu ufak tefek şeylerde. Bu tür şeyleri yaşadığımda olduğum yerde donup kalıyor ve yavaş yavaş sindirmeye çalışıyordum. Yanlışlıkla dolabı açıp onun bütün elbiselerini gördüğüm zaman boğulur gibi oluyordum. Her seferinde kendime bunun bir önceki darbeden daha az yıkıcı olduğunu telkin etmeye çalışıyordum. Kabullenmek zordu.

Her şeye rağmen yaşıyordum. Bir sabah tartıya çıktım ve sadece üç kilo verdiğimi gördüm. Ne komik. Parmaklarını kemirerek biraz kendini bırakmak bir adamı kurutan bir şey değildi. Görüntüm pek de fena sayılmazdı. Bazı insanlar hemen hemen her şeyi beraberlerinde götürürler, Betty ise tam tersiydi, bana her şeyi bırakmıştı, HER ŞEYİ. Bu nedenle arada sırada yanımda olduğunu hissetmem çok da şaşırtıcı değildi. Günümüzde bir kız roman yazıyorsa bu genellikle bir adamı nasıl dize getirdiğini anlatmak içindir. Allahtan savaşı engellemek ve kadınların bu kadar salak olmadıklarını, bunun geçici bir moda olduğunu her yerde bağırmak için buradayım. Sahip olduğum her şeyi bana bir kızın verdiğini ve onsuz ne yapacağımı bilmediğimi yüksek sesle ve ısrarla dile getirmek istiyorum. Bunu söylemekle ağzım eskimez. Hayır ve bir kere daha tekrarlamak istiyorum, bana sahip olduğum her şeyi veren, bir kızdır... Bu bana sevimli bir kuş cıvıltısını, bir çocuk ezgisinin ilk mısrasını hatırlattı ve bu nedenle utançtan kızarmıyorum. Ne yazık ki bunun için yaşım geçti.

Birkaç gün hiç kimseyi görmedim. Olanları Bob ve Annie'ye anlatmış ve beni rahatsız etmemelerini istemiştim. Bob bir şişe içki alıp gelmek istiyordu. Kapıyı açmayacağımı söyledim. Hızla iyileşmeye karar vermiştim. Bunun için rahat bırakılmam gerekiyordu. Telefonun fişini çekmiştim, televizyonu açık tutuyordum. Derken bir sabah son düzeltmeleri yapmam için romanımın provası geldi, bu düşüncelerimi değiştirdi. Ne de olsa bu onun da meselesiydi, düzeltmeleri yaparken hiç acele etmedim, belki de tam anlamıyla –ruhen demek istiyorum– tekrar kendime gelmemi bu sağlamıştır. Küçük defterlerimin başına yeniden oturup düzgün birkaç cümleyi arka arkaya sıralayabildiğimi gördüğüm zaman, bu cümlelere güzel bir koku katan tuhaf güzelliği soluyabildiğim, onların güneşte oynayan çocuklar gibi olduklarını gördüğüm zaman yazar olarak kendimi pek gösteremediğimi anladım ama geri kalan konularda işler yoluna girecekti. Her şey olmuş bitmiş gibiydi.

Gerçekten de ertesi sabah başka bir adam olmuştum. Bu durum yatakta gerinirken başlamıştı, kalkarken artık kendime geldiğimi hemen anlamıştım. Keyifli bir gülümsemeyle etrafa bakındım. Kahvemi içmek için mutfakta oturdum; bu epeydir yapmadığım bir şeydi, kahvemi genellikle ayakta durarak ya da evyenin kenarına dayanarak içiyordum. Pencereleri açtım. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki koşup kruvasan aldım. Ayrıca güzel bir gündü.

Biraz hava alma bahanesiyle bir şeyler atıştırmak için şehre gittim. Tıka basa dolu bir self servis lokantasına girdim. Garson kızların koltukaltlarında daha şimdiden kocaman ter lekeleri oluşmuştu. Betty ile birlikte eskiden bu işi yapmıştık, bunun ne demek olduğunu biliyordum. Püreli tavuk ve elmalı tart alarak küçük bir masaya yerleştim. İnsanları seyrederek oyalandım. Hayat azgın bir sel gibiydi. Yaramı depreştirmek istemiyorum ama Betty'den kafamda kalan imge buydu: Azgın bir sel, buna bir de aydınlık kelimesini eklemek isterim. Seçme şansım olsa hâlâ hayatta olmasını isterdim elbette, bu çok doğal; ama itiraf etmeliyim ki aslında bana göre çok da farklı bir noktada değildi. Yine de fazla müşkülpesentlik etmemek gerekiyordu. Oturulacak yerleri gerçekten acı çekenlere vermek gerektiğini düşünerek ayağa kalktım.

Kısa bir yürüyüş yaptım ve dönüşte mağazanın vitrinine bakan bir afete rastladım. İki eliyle yansımayı engellemeye çalışıyordu, koltukaltlarındaki sarı tüyler parlıyordu. Anahtarı kilide soktum. Doğruldu.

— Ah, kapalı olduğunu zannediyordum, dedi.

— Hayır, dedim, neden kapalı olsun ki?.. Saate pek dikkat etmiyorum, hepsi bu.

Bana baktı ve güldü. Kendimi salak gibi hissettim; çünkü bunu unutmuştum, gülmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

— Herhalde bu başınıza bir sürü dert açıyordur, diye şaka yaptı.

— Evet ama bir çaresini bulacağım, yeni kararlar aldım. Bakmak istediğiniz bir şey var mı?..

— Ee, hiç vaktim yok. Ama sonra uğrayacağım.

— Nasıl isterseniz. Haftanın her günü buradayım.

Tabii ki bu kızı bir daha asla görmedim; ama bunu, o gün her şeyin bana ne kadar iyi göründüğünü belirtmek için anlatıyorum. Telefonu tekrar fişe taktığım gündü. Onun tişörtlerine gülümseyerek burnumu gömdüğüm gündü. Kâğıt mendil kutusuna titremeden bakabildiğim gündü. O gün, öğrenmenin asla bitmediğini ve merdivenlerin sonsuz olduğunu anladığım gündü. Yoksa başka türlü olduğunu mu zannediyordun diye sordum kendi kendime, yatağa girmeden hemen önce kavunu dilimlerken. Arkamda sanki hafif bir gülme sesi hissettim. Kavun çekirdeklerinin durduğu yerden geliyordu.

Romanım Betty'nin ölümünden yaklaşık bir ay sonra yayımlandı. En azından yayımcımın eli çabuk olduğu söylenebilirdi. Ama o sıralar henüz küçük bir yayımcıydı ve sanırım yapılacak başka bir işinin olmadığı bir döneme rastlamıştım. Sonuçta bir sabah kitabım dizlerimin üzerindeydi, onu elimde evirdim, çevirdim, kâğıdın kokusunu almak için açtım, kitabı baldırımda şaklattım.

— Ah bebeğim, bak sonunda başardık, diye mırıldandım.

Bob bunu kutlamaya karar verdi. Çocukları büyükannelerine bıraktılar. Annie'yle gelip beni çıkardılar. Sabaha karşı eve bıraktılar. Gülüyor muydun ağlıyor muydun belli olmuyordu, dediler bana sonradan. Bunu bilmemi nasıl istersiniz ki, diye yanıtladım onları. Bir cenazeye mi, yoksa bir doğuma mı katıldığını bilmek her zaman o kadar kolay değildir. Yazarlar da tıpkı diğerleri gibidir, onların beyinlerinin daha büyük olduğu sanılmamalı. Geldiğim noktaya rağmen ben de herkes gibiydim ve üstelik anlamadığım durumlar giderek sıklaşıyordu. Beyni sulanmış yazarları koruyan bir tür Aziz Christophe olmalıydı.

Sonuçta, bu, bir eleştirmenin yerel bir gazetede benim dâhi olduğumu yazmasını engellememişti. Yazıyı bana editörüm göndermişti. Diğerlerini göndermiyorum, diye de eklemişti. Onlar olumsuz. Bir yerde alkışlanıp, geri kalan her yerde ıslıklanırken yaz sakin sakin geçiyordu ve ben iyi bir ritim yakalamış, yuvarlanıp gidiyordum. Mağaza açıktı. Birinci kata bir zil takmıştım, kapı açıldığı zaman çalıyordu. Çok sık rahatsız edilmiyordum. Taşınmayı defalarca düşünmüş, sonunda bu fikirden vazgeçmiştim. Belki daha sonra olabilirdi, buna itirazım yoktu, eğer romanım biterse kış başında. Şimdilik yerimden kıpırdamamayı tercih ediyordum. Gün boyunca evde harika bir ışık oluyordu, istemediğin kadar büyük aydınlık alanlar ve gölgelik yerler... Bu ortam insanın ağzını sulandırıyordu. Bir yazar için ortamların Rolls Royce'uydu.

Akşam olunca biraz dolaşıyor ve eğer içimden gelirse bir kafenin taraçasına oturup gözlerimi boşluğa dikerek tembellik ediyordum, bu sayede hava alıyordum, insanların konuşmalarını dinliyor ve içkimi yavaş yavaş içiyordum, son yudumu kırk seferde bitiriyor ve kalkıyordum. Hiç acelem yoktu. Gerçekten beni alıkoyan hiçbir şey yoktu.

Telefonu fişe taktığımdan beri Eddie düzenli olarak arıyordu:

— Ağzına sıçayım, şu sıralar işler çok yoğun. Gelemiyoruz...

Her seferinde bunu tekrarlıyordu. Sonra Lisa alıyor ve beni kucaklıyordu.

— Seni kucaklıyorum, diyordu.

— Sağ ol Lisa, sağ ol, ben de seni...

— Ona özenli olmaya devam et! diye ekliyordu. Onu sakın unutma!..

— Hayır unutmam, merak etme!

Tekrar Eddie'yi veriyordu.

— Merhaba, benim. Ee, biliyorsun istediğin an hemen geliriz... Bunu biliyorsun... Yalnız olmadığını biliyorsun değil mi?

— Evet, tabii ki biliyorum.
— Belki on beş gün içinde seni görmeye geliriz...
— Oldu Eddie, sevinirim.
— Hadi... bu arada seni öpüyorum.
— Tamam moruk, ben de.
— Ha, Lisa da selam söylüyor.
— Tamam, sen de onu benim için öp.
— Bir şey olursa bana söyleceksin tamam mı?.. İyi olduğundan emin misin?..
— Evet, en zor kısmını atlattım.
— Tamam, sürekli aklımız sende. Ben yine ararım...
— Oldu Eddie, sevinirim.

Bu tür konuşmalar beni melankoliye sürüklüyordu, sanki dünyanın öbür ucundan arkasında SENİ SEVİYORUM yazan bir kart almış gibi oluyordum, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Eğer televizyonda çok kötü bir şeyler yoksa, kucağıma bir kutu lokum alarak karşısına geçiyordum. Yatacağım zaman kendimi biraz kötü hissediyordum. Birisi, onu unutma, diyordu. İyi olduğundan emin misin? diye soruyordu öteki. En zor kısmını atlattım, diye yanıtlıyordum. İşte bu sözlerle büyük bir yatak iki kişilik hale geliyor ve adeta közlerin üzerine yatar gibi uzanıyordum yatağa. Daha sonra birçok insan bana o dönemde düzüşmek istediğim zaman ne yaptığımı sormuştu. Ben de onlara çok kibarsınız ama kaygılanmanıza gerek yok, önemsiz sorunlarımı neden size anlatayım ki; merak ettiğiniz başka bir şey yok mu? diyordum. İnsanlar ünlü kişilerin neler yaptıklarını bilmek istiyorlar, aksi takdirde uykuları kaçıyor. Bu delilik.

İşte bütün bunları normal bir yaşama, inişleri ve çıkışlarıyla standart modele geri döndüğümü söylemek için anlatıyorum, bir yanım Tanrı'ya inanıyor, bir yanım ise inanmıyordu. Yazıyor, gündelik faturaları ödüyor, haftada bir kere çarşafları değiştiriyor, vakit öldürüyor, yürüyüşlere çıkıyor, Bob'la kafayı çekiyor, Annie'nin münasebetsiz yerlerine göz atıyor, satışları-

mı takip ediyor, arabanın yağını düzenli olarak değiştiriyor, hayranlarımdan ve başkalarından gelen mektupları cevaplamıyor ve en güzel anlarımı sakin sakin onu düşünerek değerlendiriyordum. Sık sık onu kollarımda hissediyordum. Bu koşullarda başıma bir şey geleceğini asla ummazdım. Özellikle de böyle bir şey. Yine de insan kasaya bir daha geldiğinde asla şaşırmamalı, asla her şeyi ödediğini sanmamalı.

O gün, diğerlerinden farksız bir gündü, sadece kendime leziz bir *Chili* hazırlama zahmetine girmiştim o kadar. Öğleden sonra yemeğin tadına bakmak için defalarca yerimden kalkmıştım. El alışkanlığımı kaybetmemiş olmak hoşuma gitmişti. Dibini tutmaması için kontrol ediyordum. Yazdığım zaman, hele de iyi gidiyorsa keyfim yerinde oluyordu. Tanrım, lezzetli bir *Chili* ile göklere uçuyordum. *Chili* pişirdiğim zaman onun kahkahalarını arkamda duyar gibi oluyorum.

Havanın karardığını fark edince defterimi kapattım. Ayağa kalktım ve kendime iki parmak buzlu cin koydum. Daha sonra bardağı bırakmadan masayı kurdum. Gökyüzünde hâlâ birkaç kızıl leke vardı; ama beni asıl ilgilendiren *Chili*'nin rengiydi ve muhteşem görünüyordu.

Koca bir tabak doldurdum. Biraz sıcaktı. Bardağımla birlikte sakin sakin oturdum ve bir müzik koydum, herhangi bir şeyi değil de çok sevdiğim *This Must Be the Place*'i çaldım. Gözlerimi kapadım, her şey çok iyiydi. Bardağımdaki buzları sallayarak çan sesi çıkarmaya çalışıyordum.

Öyle dalmışım ki geldiklerini duymamıştım. Daha fazla gevşeyemezdim, bütün ev *Chili* kokuyordu. Koluma yediğim darbe beni felç etti. Canım o kadar yandı ki sandalyeden yuvarlandım. Masaya tutunmak istedim ama tabağımın yarısını üstüme devirerek yere serildim. Metal bir sopayla vurduklarını düşündüm. Bir çığlık attım. Karnıma yediğim tekme nefesimi kesti. Salyalar akıtarak sırtüstü yuvarlandım ve gözlerimdeki pusa rağmen onları gördüm. İki kişiydiler, biri

iriyarı, diğeri ise ufak tefekti. Onları birden tanıyamadım, çünkü üniformaları üzerlerinde değildi ve o mesele tamamen aklımdan çıkmıştı.

— Eğer bağırırsan seni anında dilim dilim doğrarım, dedi iriyarı olanı.

Biraz soluklanmaya çalışıyordum ama sanki üzerime benzin dökülmüş gibiydi. İriyarı olan ön dişlerini çıkardı ve elinde tuttu.

— Eminim bu halimle beni daha iyi hatırlarsın, diye tısladı.

Hafifçe yere yığıldım. Bunu yaşamak istemiyordum, of hayır, ne korkunç! İriyarı olan Henri'ydi, ayak parmağından vurduğum, öteki ise âşığımdı, büyülemiş olduğum ve benimle gelmek isteyen. Koltuğumun altında ağzına kadar para dolu çantayla tarlalarda koşuşum gözümün önüne geldi, ancak şimdi olay alacakaranlıkta, yarı donmuş bir gölün üstünde geçiyordu. Henri dişlerini takarken acıyla bağırdı, sonra üstüme atıldı –yüzü kıpkırmızıydı– ve suratıma bir tekme indirdi. Yirmi yıl önce bu heriflerin postal giydikleri dönemde olsaydı kesinlikle kendimi hastanede bulurdum. Günümüzde tenis ayakkabısı ve bol paçalı pantolonlarla dolaşıyorlar. Onunkiler beyazdı, üstünde yeşil bir çizgi vardı, tabanları PVC'ydi, aynısını markette indirimde görmüştüm, bir kilo şekerin fiyatından ucuzdu. Sadece dudağımın bir kenarını patlatmıştı. Çok sinirli görünüyordu.

— Hay ağzına sıçayım, Tanrım sinirlenmemem gerekiyor, diyerek suratını buruşturdu. Acele etmemeliyim!

Masada duran şarap şişesini aldı ve gözlerini bana dikmiş olan delikanlıya döndü.

— Hadi gel, biraz içelim. Orada salak gibi dikilip durma. Sana onun kadın olmadığını söylemiştim.

Onlar kafayı çekerken ben de biraz doğruldum. Nefes alabiliyordum ama kolum tutmuyordu, temiz tişörtüme kan akıyordu. Henri göz ucuyla bana gülümseyerek kadehini boşalttı.

— Gücünü toparladığına sevindim, dedi. Biraz çene çalabileceğiz.

İşte tam bu sırada kemerindeki aleti fark ettim ve artık gözüm başka bir şey görmez oldu. Susturucuyla birlikte oldukça heybetli bir silah olarak duruyordu. Koluma bununla vurduğundan emindim. Neredeyse hıçkırık tutmuştu. Sanki yapışkan bir kurbağa yutmuş gibiydim. Görünmez olmak istedim. Genç oğlanı yıldırım çarpmış gibiydi, içkisiyle ancak dudaklarını ıslatıyordu. Henri bir kadeh daha aldı. Cildi, bunaltıcı ve elektrik yüklü bir gecede üç tane sosisli sandviç yiyip yarım düzine bira içmiş birinin yüzü gibi parlıyordu. Geldi ve önümde dikildi.

— Söyle bakalım, beni gördüğün için çok şaşırmadın mı? diye sordu. Ne güzel bir sürpriz değil mi?..

Yere bakmayı tercih ettim ama saçlarımdan yakaladı.

— Hatırlarsan sana ölüm fermanını imzaladığını söylemiştim. Şaka yaptığımı mı zannettin?.. Ben asla şaka yapmam.

Başımı duvara çarptı. Kafamda ziller çaldı.

— Şimdi, diye ekledi, seni bulmamın uzun sürdüğünü düşünüyorsundur; ama tek işim bu değildi, bu konuyla ancak hafta sonları ilgilenebildim.

Arkasını dönüp bir kadeh daha aldı. Bu arada parmağını *Chili*'ye batırdı.

— Hımm!.. Leziz, dedi.

Öteki hâlâ bir milim kıpırdamamıştı. Yapabildiği tek şey beni seyretmekti. Henri onu biraz sarstı:

— Yahu ne sallanıyorsun? Evi aramak için ne bekliyorsun?..

Hiç iyi görünmüyordu. Yarı dolu kadehini masanın üstüne bıraktı ve Henri'ye doğru döndü:

— Tanrım... o olduğundan gerçekten emin misin?..

Henri hafifçe gözlerini kıstı.

— Dinle, ne diyorsam onu yap. Canımı sıkma!.. Anladın mı oğlum?

Oğlan başını salladı ve iç çekerek mutfaktan çıktı. İç çekmek isteyen sadece o değildi. Henri yanıma bir sandalye çekti. Üstüne oturdu. İnsanları saçından çekme hastalığı vardı herhalde. Benden çekinmedi, saçlarımı kökünden yolmak istediği söylenebilirdi. Saçlarımın yarısı elinde kalsaydı hiç şaşırmazdım. Bana doğru eğildi. Ev artık *Chili* değil, zehirli yiyecek kokuyordu.

— Hey, biraz topalladığımı fark ettin mi? Gördün mü? Bunun nedeni artık ayak başparmağımın olmaması, bu dengemi bozuyor.

Dirseğini burnuma geçirdi. Burnum kanıyordu. Bu, tamamen iptal olan koluma, patlamış dudağıma, kafamın arkasındaki koca şişliğe basit bir ilaveydi. Üstelik vakit çok geç değildi ve herif evine gidip yatacakmış gibi görünmüyordu. Çeneme akan kanı sildim. Kendimi toparlamama fırsat vermiyordu. Çok fazla acı çekmiyordum ama her tarafım ağrıyordu. Sanki kaynar bir banyoya sokulmuş gibiydim. Durumu soğukkanlı bir şekilde değerlendiremiyordum. Aklım karışmıştı. Hiçbir şey yapamıyordum.

— Bak meseleyi çakacaksın, diye sürdürdü. Nasıl başardığımı sana anlatacağım. Bana rastlamak senin için şanssızlık oldu, on yıl polislik yaptım.

Sigara yakmak için saçlarımı bıraktı. İşte bu sigarayı kulağımda söndürecek, diye düşündüm. Bana doğru birkaç halka üfledi. Lotoda büyük ikramiyeyi kazanmış gibi bir hali vardı, gözlerini havaya kaldırdı.

— Öncelikle, dedi, neden arka taraftan çıktığını sordum kendi kendime, ayrıca araba sesi de duyulmamıştı, evet bu mesele kafamı kurcaladı. Bu orospu buraya yürüyerek gelmiş olamaz diye düşündüm, arabasını oldukça uzağa park etmiş olmalı, bunun nedeni dikkat çekmek istememesi. Çocuktaki keskin zekâyı görüyor musun?..

Başımı salladım. Onu sinirlendirmek istemiyordum, sigara meselesini unutmasını diliyordum. Ayağına verdiğim zarar-

dan acı bir pişmanlık duyuyordum. Bütün bunların başıma bir tencere *Chili* yemeğinin başına oturduğum, hayatın gözüme neredeyse hoş göründüğü bir akşam gelmesine kahroluyordum. Bu heriften romanımı bitirmeme izin vermesini isteyemezdim.

— Arka tarafta biraz dolaştım, diye sürdürdü, ve sürekli düşünerek demiryoluna tırmandım... ve ne gördüm biliyor musun sevgili dostum, ne gördüm?.. SÜPERMARKETİN PARK YERİNİ! Evet tam isabet. Sana şu kadarını söyleyeyim, çok iyi düşünmüşsün. Sana şapka çıkararak park yerine kadar yürüdüm. Ayağım acıyordu, o ayrı bir mesele; ama park yeri konusunda şapka çıkarıyorum.

Sigarasının izmaritini açık pencereden fırlattı, ardından iğrenç bir cinsel ifade takınarak bana doğru eğildi. Bu kadar çirkin çehreli bir ölümü hak etmemiştim. Ben, sadece Güzellik'le ilgilenen bir yazardım. Henri yavaş yavaş başını salladı:

— Küçük kâğıt mendillerini bulduğumda neler hissettiğimi sana anlatamam. Işıl ışıl bir yığın oluşturuyor, beni adeta davet ediyorlardı. Onları topladım ama artık her şeyi anlamıştım. Bir kız olarak sıkı taşakların olmalı diye geçirdim içimden.

Başka bir konudan söz etmesini, vücudumun bu kısmını bir an bile düşünmemesini isterdim; çünkü böyle bir adamın aklından nelerin geçeceği asla bilinmez. Ötekinin evdeki çekmeceleri altüst ettiğini duyuyordum. Hayatımı yeniden düzene sokmak epey zamanımı almıştı; ama her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu unutmamam için bu ikisini üzerime göndermişlerdi. Neden, acaba unutmuş gibi bir halim mi vardı?

Henri gözünü benden ayırmadan alnını silmişti. Alnı anında yeniden parlamaya başlamıştı, tıpkı ay ışığının yaladığı kuarsla kaplı bir arazi gibi.

— Ya daha sonra ne yaptığımı biliyor musun? Bir kere daha şansın ters gitmişti; çünkü süpermarketin müdürü karımın kuzenidir ve bu oğlanın kanına girmeyi bilirim, hiçbir isteğimi kıramaz. O gün öğleden sonra alışveriş yapan herkesin adresi-

ni aldım, tek tek hepsini ziyaret ettim ve park yerinde tuhaf bir şey görüp görmediklerini sordum. Orospu çocuğu, az kalsın izini sonsuza kadar kaybedecektim. İşte bu sırada şanslarımız eşitlenmişti... acayip heyecanlanmıştım!..

Masada duran şarap şişesini almak için arkasını döndü. Bir koca bardak su ve bir avuç uyku ilacı için neler vermezdim. Beni nasıl bulduğunu öğrenmek özellikle ilgimi çekmiyordu, polis soruşturmalarına meraklı değildim. Ama onu dinlemekten başka çarem var mıydı? Ağzımdan nefes alıyordum, kan burnumu tamamen tıkamıştı. Son şarap damlasını boşalttı, sonra ayağa kalktı ve bir eliyle saçlarımı yakaladı.

— Buraya gel, dedi. Seni iyi göremiyorum!

Beni masaya kadar sürükledi ve bir sandalyeye oturttu, tam lambanın altına. *Chili* tabağıma üç damla kan akıttım. Masanın etrafını dolandı, karşıma oturdu ve silahını çıkardı. İki eliyle masadan destek alarak silahı bana doğrulttu. Parmakları dipçiğin üzerinde çapraz duruyordu. Sadece iki işaretparmağını tetiğin yanlarında kıvrık tutuyordu. Bu durumda parmaklarına çok yer kalmamıştı, hiç kimsenin hapşırmaması gerekiyordu. Her geçen saniye, hâlâ sağ olduğum için şükrediyordum. O ise sırıtıyordu.

— Eveet, hikâyemizin sonuna gelince, diye söze girdi, o gün ütü tahtası almış bir kadına rastladım ve bana şunları söyledi: "A, evet bayım, limon sarısı bir arabada oturan tuhaf bir sarışın vardı, hatta buranın plakasını taşıyan bir Mercedes'ti ve kadın siyah gözlük takıyordu!" Ya işte böyle, bir pazar günü öğleden sonraydı, vakit çok geç değildi, bir kafenin taraçasına oturdum ve var gücümle seni düşündüm, sana teşekkür ettim. İşimi kolaylaştırdığını itiraf etmeliyim. Senin arabandan burada binlerce yoktu, aksine sadece bir tane vardı!

Tuhaf bir sarsıntı geçirdim; Çin Seddi'ne İndirilen Tekme kategorisine girecek türden. Anlamamazlıktan gelmek istedim, başımı sallamaya başladım.

— Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum, dedim. Bu araba defalarca çalındı...

Bu Henri'yi güldürdü. Tişörtümden yakaladı ve masanın üstünden kendine doğru çekti. Susturucunun ucunun boğazıma dayandığını hissettim. Bana canının istediğini yapıyordu. Kendimi savunmaya çalışsaydım belki durum değişebilirdi, kim bilir? Benden daha yaşlıydı ve sarhoş olmaya başlamıştı, eğer biraz öfkelenmiş olsaydım belki de durumu tersine çevirebilirdim, bu olanaksız değildi. Ama içimden gelmiyordu. Motoru çalıştıramıyordum. Sinirlenemiyordum, kesinlikle bunu beceremiyordum. Kendimi hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Herhangi bir yol kenarında oturmak bile bana yeterdi. Batan güneşin ışıkları, biraz yeşillik ve koyver gitsin.

Henri bana bir şey söyleyecekti ama tam bu sırada öteki geldi. Beni sandalyemde öyle bir itti ki sırtüstü yuvarlandım ve yere serildim. Bu hapı yutmuş kolla tam bir sakar gibiydim, sanki on beşinci raunttaymışım gibi, oldukça hantal bir biçimde düştüm. Doğrulmamaya karar verdim. Doğrulmak ve kurbanlık koyun gibi işkence görmeye gitmek zorunda olduğum hiçbir yerde yazmıyordu. Dolayısıyla kıpırdamadım, havada asılı kalan bacağımı bile çekmedim. Topuğum ters dönen sandalyenin bacağına takılmıştı.

Tavandan sarkan ampul acaba 200 vat mıydı diye sordum kendi kendime. Gözlerimin bu yüzden mi, yoksa genç olanın elindeki çanta yüzünden mi kamaştığını merak ediyordum. Oldukça solgun görünüyordu, çantayı yavaşça kaldırdı, oysa üç ton ağırlığında değildi; ama onu masanın üstüne koymaya karar vermesi epey vakit almıştı. Henri ve ben ona ne olduğunu merak ediyorduk.

— Bunu buldum, diye mırıldandı.

Bir an onun adına üzüldüm, artık hiçbir şeye inancı kalmamış gibiydi. Mutsuz bir hali vardı. Henri onu avutmaya çalışmadı. Çantayı aldı ve iyice açtı.

— Çüş... Oha! dedi.

Elini çantaya daldırdı. Kalan banknotları karıştırdığını duyuyordum. Ama takma göğüslerimi ve peruğumu çıkardı. Onları elmas bir kolye gibi ışığa tutup salladı.

— Aman Tanrım, aman Tanrım! diye ıslık çaldı.

Bunları niye sakladığımı söyleyemeyeceğim, ne de niye çantanın içine koyduğumu. Umarım anlamadığı şeyler yapan tek insan ben değilimdir. Bazı şeyler kendiliğinden olur, hedefe ulaşmak için sizi kullanır, serseme çevirir ve elinizden çekerler; Allah bilir daha neler olur. Eğer mutfak döşemesinin altına girebilseydim girerdim.

— Bu Joséphine, diye içini çekti zavallı.

— Orospu, doğru! diye bağırdı Henri.

Birdenbire mutfağın rengi değişti. Ortalık bembeyaz kesildi. Kulaklarım çınlamaya başladı ama bacağımı çekme fırsatım olmadan Henri ayak başparmağımı hedef aldı ve tetiği çekti. Ayağımdaki acı ta omzuma kadar yayıldı, kan espadrilimin üzerinden zehirli bir çeşme gibi akıyordu. Tam o sırada garip bir şekilde kolumu oynatabilmiştim. İki elimle ayağımı tutarak alnımı yere dayadım. Henri üstüme atladı ve beni döndürdü. Hızlı soluk alıyordu, kaşlarından inen ter yüzüme damlıyordu. Gözleri, ağızları ardına kadar açık iki akbaba yavrusunu andırıyordu. Tişörtümden yakaladı.

— Buraya gel tatlım, gel benim küçük bebeğim!.. Seninle henüz işimiz bitmedi!

Beni kaldırdı ve bir sandalyeye fırlattı. Aynı anda hem sırıtıyor hem de suratını buruşturuyordu, bu ona oldukça yakışıyordu. Dilini hızla dudaklarında gezdirdi ve genç oğlana döndü:

— Evet, şimdi onu bir tur atmaya götüreceğiz. Onu bağlamak için bana bir şeyler bul...

Öteki süt dökmüş kedi gibi durarak ellerini arka ceplerine soktu.

— Bak Henri, bu kadarı yeter. Hadi artık polis çağıralım...

Henri ağzından edepsiz bir ses çıkardı. Ben ayağımın ucundaki Vezüv Yanardağı'nın püskürmesini seyrediyordum.

— Ah zavallı âşık, dedi, sen gerçekten küçük bir ahmaksın, beni hiç tanımıyorsun...

— Ama Henri...

— Allah belanı versin, bana bak, seni getirmemi istedin, o zaman ne diyorsam yap. Üç ay sonra serbest kalsın diye onu polislere veremem, bu konuda bana güven!!.. Tanrım hele bana yaptıklarından sonra, aman Tanrım, dalga geçiyorsun!!

— İyi ama Henri, böyle bir şey yapmaya hakkımız yok...

Henri çılgın bir öfkeye kapılmıştı, üzerine çıkıp tepineceğini zannettim. Birbirlerine bağırıp çağırdılar ama neden bahsettiklerini çok iyi anlayamadım; çünkü ayakkabımın sol tarafından küçük bir lavın sızdığını fark etmiştim. Elimi çok fazla yaklaştıramıyordum, fena halde canım yanıyordu. Ne halt karıştırdığını anlamamıştım ama başımı kaldırdığımda Henri göğüsleri üstüme takıyordu. Kopçayı kapatırken biraz zorlandı. Öteki önümde dikiliyordu. Göz göze geldik. Ona sessiz bir mesaj gönderdim. Bana yardım et dedim, ben lanetli bir yazarım. Henri peruğu başıma taktı.

— Söyle bakalım, şimdi onu tanıdın mı?.. diye bağırdı. Bu küçük orospuyu görüyor musun?!.. Bunun için mi titredin, bunun için mi?!!!..

Öteki dudaklarını ısırdı. Ben ise hiç kıpırdamadan oturmayı sürdürdüm. Beni sinirlendirebilecek hiçbir şey yoktu, acaba bir gün sinirlenecek miyim diye sordum kendi kendime. Şimdilik dalgalarda dümdüz ilerliyor ve okyanusa dalıyordum. Henri alev almış bir petrol kuyusuna benziyordu. Öfkeden suratı renkten renge giriyordu. Tek umudumu kolundan yakaladı ve başını göğüslerimin arasına soktu. İkimizi birden sarsmaya başladı.

— Bok ye!! diye anırdı. İstediğin BU mu?!!.. Aklından geçen bu mu, seni orospu çocuğu??!!!..

Delikanlı kurtulmaya çalışıyordu. Saçları ucuz parfüm kokuyordu. Boğuk bir sesle bağırıyor ve hırlıyordu. Yaralı ayağımı ezmesinden korkuyordum. Daha sonra Henri onu geri çekti ve masaya doğru iterek düşürdü. *Chili* tenceresi kafasına geçecekti az kalsın. Delikanlı ağlamaklı olmuştu, yüzü kırmızı lekelerle kaplıydı. Henri elini beline dayadı, suratında korkunç bir gülümseme vardı, kokusu bütün odayı dolduruyordu.

— Eee, kıçımın kenarı!.. dedi. Şimdi gidip bana şu ipi getirecek misin??..

Henri kolunu kaldırıp yüzünü kapadı. Ama kurşun kolunuzu kolaylıkla aşar ve kafanızı delip geçer, eğer arkada sadece açık bir pencere varsa evlerin çatılarının üzerinde vınlamaya devam eder ve gecenin içinde kaybolur, onu kurşun mezarlığında bulursunuz. Henri yere yığıldı. Öteki silahı masanın üstüne bıraktı ve bir sandalyeye yığıldı.

Hayatım boyunca, o an üstümüze çöken boğucu sessizliğin eşini benzerini görmemiştim.

Dirseğini masaya dayamış, yere bakıyordu. Peruğu çıkardım ve bir tarafa fırlattım. Daha sonra sutyenin kopçasını açtım. Takma göğüsler kucağıma düştü. Tükenmiştim. Nefes almak için ara vermek zorundaydım. Mutfak, boşlukta asılı ve sonsuz bir şekilde dönen yarı saydam bir reçine bloku gibiydi. Hayatı bu kadar sevdiğimi hiç bilmiyordum, parmaklarımın ucuyla patlamış dudağımı okşarken bunu düşündüm. Biraz canım yanıyordu. Çekilen bütün acılara rağmen onu sürdürmek, aspirin tabletlerine doğru uzanma cesaretini göstermek için hayatı gerçekten sevmek gerekiyor.

Buzdolabının üstünde bir kutu vardı. Her zaman aspirin bulundururum, bu biraz hayat deneyimimin olduğunu gösteriyor. Dilimin altına üç küçük tablet koydum.

— İster misin? diye sordum.

Bana bakmadan olumsuz anlamda başını salladı. Ne düşündüğünü biliyordum. Israr etmedim. Derin bir nefes aldım

ve espadrilime doğru eğildim. Sanki bacağımı kamp ateşinde, korlar içinde bırakmış gibiydim. Ayakkabı bağını tuttum ve sanki uyuyan bir kızböceğini soyar gibi dikkatlice çözdüm. Bana göre küçük bir mucize olmuş, kurşun iki parmağın arasından geçmişti, bu Tanrı'nın bir hikmetiydi, sadece bir parça deri kalkmıştı o kadar. Ayağa kalktım, hiçbir şey hissetmeden Henri'nin vücudunun üstünden atladım ve gidip büyük bir bardak su içtim.

— Onu indirmene yardım edeceğim, dedim. Mümkün olduğu kadar uzağa atarsın...

Kımıldamadı. Arkasına geçtim ve kalkmasına yardım ettim. Eli ayağı tutmuyordu. Tek kelime etmeden masaya yapıştı.

— Sen ve ben bu meseleyi tamamen unutmalıyız, dedim.

Çantadan bir avuç para aldım ve gömleğinin cebine koydum. Göğsünde taş çatlasa iki ya da üç kıl vardı. İtiraz etmedi.

— Şansını kullanmayı öğrenmelisin, dedim. Sen bacaklarından tut!

Onu sürükledik. Sanki merdivenlerden ölmüş bir balinayı indiriyorduk. Dışarıda hiç kimse yoktu, incecik bir ay ve hafif bir rüzgârdan başka hiçbir şey yoktu. Arabaları tam evin önüne park edilmişti. Henri'yi bagaja tıktık. Elimden geldiği kadar çabuk yukarı çıktım, tişörtümün ucuyla masada duran silahı aldım ve topallayarak aşağıya indim. Öteki direksiyona geçmişti bile. Cama vurdum.

— Camı aç, dedim.

Silahı hemen ona verdim.

— Sonra da gidip bunu Kuzey Kutbu'na gömersin, dedim.

Önüne bakarak başını salladı.

— Hızlı kullanma, diye ekledim. Dikkat çekme!

— Tamam, diye mırıldandı.

Ellerimi arabanın tepesine koyarak burnumu çektim, yola baktım.

— Kerouac'ın sözlerini hatırla, diye iç çektim. Cevher, hakiki merkez, gözün içindeki gözdür.

Basıp giderken arabanın kaportasına şöyle bir vurdum. Tekrar yukarı çıktım.

Ayağıma pansuman yaptım, etrafı biraz topladım, en acil olanları. Doğruyu söylemek gerekirse hemen hemen hiçbir şey olmamış gibi hissediyordum. *Chili*'yi tekrar tencereye koydum ve kısık ateşte ısıtmaya başladım. Tekrar müziği açtım. Kedi pencereden içeri girdi. Gece sakindi.

— Işığı gördüm, dedi. Yazıyor muydun?..

— Hayır, dedim. Düşünüyordum.